

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

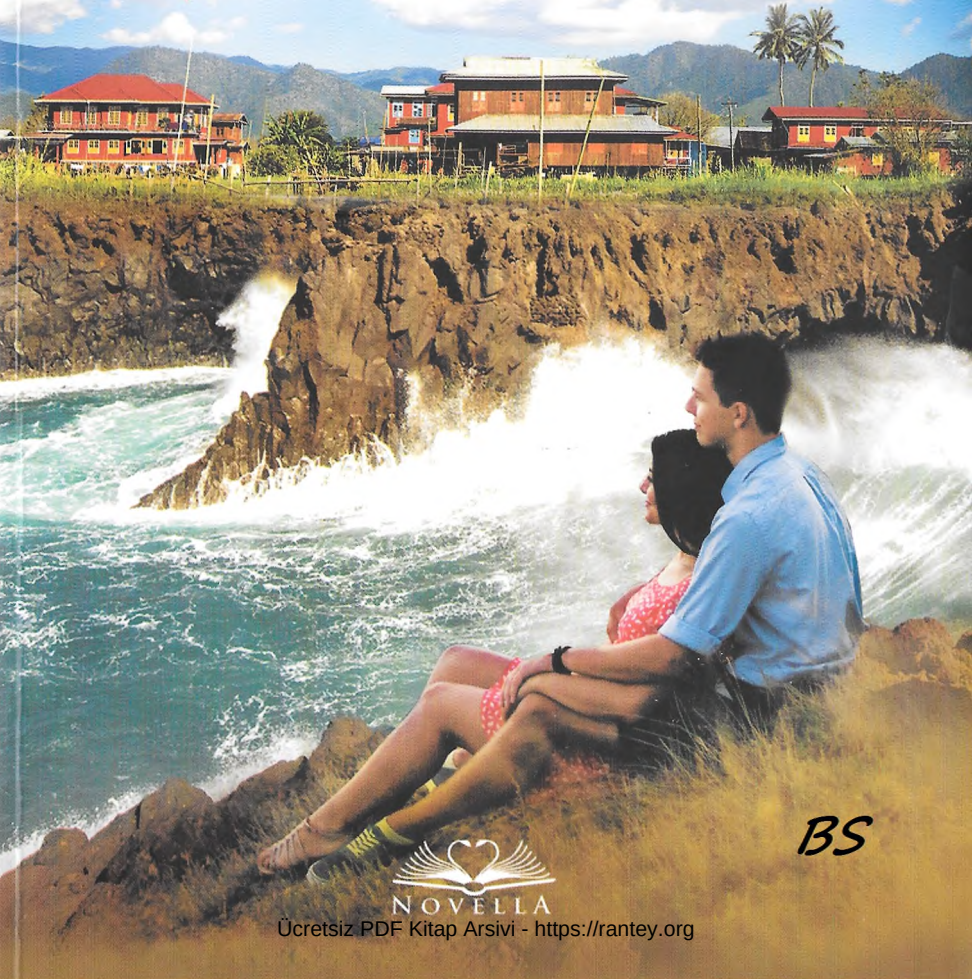
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

*Denizlere sevdalanmışsa bile insan,
bir güvenli liman arar durmadan.*

Aşkın Kuralsız Hali

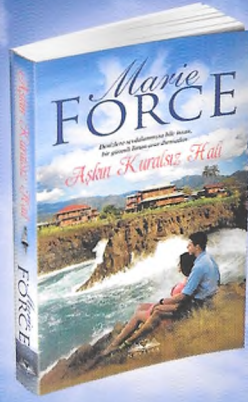

BS

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşkın Kuralı Marie FORCE

*"Bu adamın kendisiyle
ilgilenişini izlemek
Tiffany'nin kalbinin erimesine,
bacaklarının arasının daha
fazlası için sızlamasına
sebepti. Kendini kötü
hissetse de ona yakın olmak
istiyordu. Ona yakın olmaya
ihtiyacı vardı. Blaine
ne zaman onun güvenli
limanı olmuştu?
Ne zaman bir gerekliliğe
dönüşmüştü?"*

Amerikalı yazar Marie Force, Rhode Island Üniversitesi'nde Gazetecilik ve Siyasal Bilimler üzerine eğitim aldı. Mezun olduktan sonra bir süre yerel bir gazetede yazıları yayımlandı.

Marie Force 2,5 milyondan fazla satan 30'dan fazla romanıyla *New York Times*, *USA Today*, *Wall Street Journal*'in çoksatan yazarları arasındadır. Yurtdışında e-kitap olarak yayımlanan romanları 1 milyona yaklaşan satış başarısı göstermiştir. Yazar, eşi, iki çocuğu ve köpekleriyle birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

Aşkın Kuralsız Hali

Marie FORCE

*Ben seninim.
Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.*

Her bahar yaza çevirmez, bazısı da gün gösterip kandırmasıyla meşhurdur. Tiffany Sturgil yalancı baharı ilk aşkında, çocuğunun babasında deneyimlemiştir. Gansett Adası'nda sıfırdan başlayacak ve kendi işinin sahibi, ayakları üzerinde durabilen bir kadın olduğunu herkese kanıtlayacaktır. Ancak küçük bir sorun vardır; açacağı dükkânın içeriği, dediğim dedik ve biraz da eski kafalı ada sakinlerinin uykusunu kaçırabilir.

Adanın yakışıklı polis şefi Blaine Taylor, Tiffany'yle paylaştıkları kısa ama ömürlük anları unutmamıştır. Lakin –geçmişinin getirisi– sadakat korkusu da peşini bırakmaz, Tiffany'nin kendine has, teşhirci reklam yöntemleri ise genç polisin damarlarındaki kanı kaynatır.

İşi gücü kurallar ve kanunlar olan Blaine kabuğunu kırmak zorundadır, zaten biliriz ki aşk kural tanımaz ve durmak nedir bilmez.

NOVELLA

f /novellayayinlari

t /novellayayinlari

ig /novellayayinlari

ISBN 978-605-186-306-1

9 786051 863061
online sipariş: okuoku.com

Aşkın Kuralsız Hali

© Marie Force

Özgün Adı : Longing For Love

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Haziran 2017

ISBN: 978-605-186-306-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Eylül Başak Şen
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Düzeltilti : Elçin Kazancı
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

Marie FORCE

Aşkın Kuralsız Hali

Çeviren: Eylül Başak Şen

Birinci Bölüm

Tiffany Sturgil, yeni mağazasının önünde durmuş, iki adamın el oyması tabelayı vitrinin üst kısmına asmasını izliyordu. Ocean Caddesi'ni kullanan sürücüler, oradan geçerken biraz yavaşlayıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştılar, ama henüz görülecek pek bir şey yoktu. Tiffany mağazanın camını kâğıtla kaplamış, böylece sürprizi son ana kadar korumayı amaçlamıştı. Ama tabela asıldıktan sonra, güzel mağazasının açılmasına çok bir şey de kalmıyordu.

Kalbi heyecan, özlem ve biraz da endişeyle hızlandı. Ya başarısız olursa? Ya sahip olduğu ya da *olmadığı* her kuruşu bu mağazaya yatırdıktan sonra her şeyi batırırsa? “Bunun olmasına izin veremem,” diye mırıldandı kendi kendine. Kimseye güvenmiyordu, ancak bu kez kendine güvenmeye kararlıydı. Yine de annesinin, kız kardeşinin ve yakın tarihte *eski* sıfatını alacak kocasının bu mağazayla ilgili ne düşüneceğini merak ediyordu. Gerçi artık Jim’in ne söyleyeceğini kesinlikle *umursamıyordu*.

Adamlardan biri, “Hazır mısın?” diye seslendi.

“Hem de nasıl!” Bu kelimelerle birlikte, heyecanı güvensizliğini bastırdı. İşte o an gelmişti: Jim’le geçirdiği o korkunç gecenin ardından, kendini hapisanede bulup ardından adanın anlamsız derecede ateşli polis şefiyle kendi mutfağında orgazma sürüklendiği geceden beri beklediği o an. Mutfağında geçirdiği o dakikalar aklına gelince bacaklarının arası sızladı. Tiffany bu düşüncüyü hızla aklından uzaklaştırdı, bunu o günden beri sürekli yapıyordu zaten. Şimdi bütün ilgisini ve dikkatini mağazasına verecekti.

“İşte!”

Adamlar tabelanın üzerindeki kâğıdı yırtıp açtılar ve boş gözlerle tabelada yazan ismi okudular.

“Sahiden mi?” diye sordu biri. “Gansett Adası’nda mı?”

Tiffany, “Ne var?” diye sordu.

Adamlardan daha genç olanı kıs kıs gülererek, “*Naughty & Nice** mı?” dedi.

“Akılda kalıcı,” dedi Tiffany.

“*Teşhirci*,” dedi daha yaşlı olan. Bunun üzerine iki adam da kahkahalara boğuldu.

Tiffany bir anda onların oradan defolup gitmesini istedi. Kimsenin keyfini kaçırmasına izin vermeyecekti. Özellikle de bugün, hayallerinin gerçekleşmesine bu kadar az kalmışken. “Size ne kadar borcum var?”

“Elli dolar.”

“Bekleyin de bir çek yazayım.” Aylardır, uyanık olduğu zamanların çoğunu harcadığı yere adımını attı. Annelik görevlerinin yanında haftanın her günü burada çalışmış, duvarları boyamış, mağaza ısıldayana kadar yumuşak bir deri parçası-

* İng. “Naughty” kelimesi, “yaramaz”, “azgın”, “haşarı”, “edepsiz” gibi anlamlara gelmektedir. “Nice” kelimesi ise “sevimli”, “hoş”, “iyi” gibi anlamlar taşır. (y.n.)

la ahşapları parlatıp cilalamıştı. İçeride yanan kokulu mumlardan etrafa tarçınlı elma kokusu yayılıyordu. Raflar dolusu baştan çıkarıcı, iç gıcıklayıcı iç çamaşırının arasından geçti, her stile uyacak, her şekilde ve renkte külotlarla dolup taşan sandıklar, içi sutyenler, losyonlar, iksirler ve mumlarla dolu sepetler... Hayalini kurduğu her şey ve daha fazlası.

“Senin için ne yapabilirim, patron?” diye sordu Patty gergin bir şekilde. Tiffany’nin haftanın birkaç saati yardım etmesi için işe aldığı bir genç kadındı bu. Saçları kahverengiydi ve sıra dışı yüz hatlarına hiç uymayan, korkunç bir saç kesimi vardı. Tiffany, işler biraz rayına oturur oturmaz, çalışanı için bir baştan yaratma seansı düşünüyordu.

“Elli dolarlık bir çek, lütfen.” dedi Patty’ye ve dışarıdaki adamların kendisine verdiği kartı uzattı.

“Hemen getiriyorum.”

Bu iş için başvuran tek kişi Patty olmuştu. Tiffany, er ya da geç dükkânı ba birine bırakabileceğini umuyordu, bu sayede ara sıra mola verip kızıyla zaman geçirebilecekti. Annesi ve gelecekte üvey babası olacak Ned, Tiffany açılışa hazırlanırken Ashleigh’ye bakma konusunda çok yardımcı olmuşlardı. Dükkân açıldığında, Tiffany sosyal yaşantısına da geri dönebilmeyi umuyordu. Blaine Taylor’ın ellerinde yaşadığı, dünyasını sarsan orgazm ona bir şey öğrettiyse, o da Jim’le geçirdiği yıllarda çok fazla şey kaçırdığıydı. Biraz boş zamanı olur olmaz, bu konuda da bir şeyler yapmaya niyetliydi.

Tiffany uzanıp çekin altına imzasını attıktan sonra çeki defterden kopardı. “Teşekkürler, Patty.” Ödeme yapmak için dışarıya yürürken vitrindeki kâğıdı yırttı ve kapıdan dışarı adımını attığında, iki adamın da üzerlerinde neredeyse hiçbir

şey olmayan mankenleri süzmekle meşgul olduğunu gördü. İlk vitrini için kırmızı bir tema seçmişti; dantelli iç çamaşırlarıyla ipek gecelikler, takım halinde satılan çamaşırlar, büyük bir masaj yağı ve ortalığı biraz kızıştırmak için de kayganlaştırıcı.

“Vay canına, hanımefendi,” dedi yaşlı adam bir öksürük krizinin ortasında. “Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum, ama burası öyle bir ada değil.”

O an yapmak istediği tek şey çılgılık atmakken Tiffany, kendini gülümsemeye zorladı. “Burası *nasıl* bir ada peki?” diye sordu tatlı bir sesle. “Kimsenin seks yapmadığı bir ada mı mesela?”

Adam sanki Tiffany’nin az önce bu cümleyi sahiden söylemiş olduğuna inanamıyormuş gibi baktı. Çeki onun elinden kaptıktan sonra başıyla kamyoneti işaret etti ve iki ortak hızla araca doğru yürüdüler.

Tiffany bakışlarını indirdiğinde, genç olanın ereksiyonunu fark etti. Adamın ürkmüş gözleri onunkilerle buluştuğunda, Tiffany gülümseyerek, “Yakında tekrar gel,” dedi, baştan çıkarıcı olduğunu umduğu ses tonuyla, “ve eşin için seksi bir şeyler al, kendin için de tabii.”

İyice telaşlanan genç adam kamyonete bindi. Oradan ayrılmaya çalışırlarken yolda lastik izi bırakmışlardı.

Onların gidişini seyreden Tiffany’nin karnı endişeyle kasıldı. Ya bu muhafazakâr adadaki herkes buna benzer tepkiler verirse?

Ertesi sabah erkenden kalkıp duşa girdi. Saçlarını ve makyajını yapmak için her zamankinden fazla zaman harcarken kalbi heyecan ve beklentiyle hızla çarpıyordu. Açılış günü

gelmişti! Aylardır bugünü planlıyor, bugün için hazırlık yapıyordu ve artık her şey hazır; gazeteye çıkacak reklamlardan, kapının önüne konacak balonlara, insanlara şehveti çağrıştıracak etkinliklere kadar her şey hazır ve geriye Tiffany'nin açılışı duyurması kalıyordu.

“Bekle beni dünya,” diye fısıldadı aynadaki yansımasına. Açılış için siyah bir kalem eteğin üzerine giymek için seksi, kırmızı ipek bir bluz seçmişti ve ayağına da bugüne özel stiletto larını geçirmişti. Üzerindeki bluzla aynı renkte bir ruju dudaklarına sürdükten sonra aynada son kez kendisini süzdü ve çantasını kapıp aşağı indi. Ashleigh dün gece Jim’de kalmıştı, dolayısıyla Tiffany tamamen açılışa odaklanabilirdi.

Topukları boş evin içinde silah sesi gibi yankılanıyordu. Boşanma sürecinin tatsız günlerinden birinde, Jim yanında bir kamyonla eve gelip onların bütün eşyalarını alarak, geriye sadece Ashleigh’yle ikisinin yataklarını bırakmıştı. O bunu yapana kadar, Tiffany işleri yoluna koyabileceklerine dair umudunu hep korumuştur. Şimdiyse bir an önce boşanıp Jim’in isminden kurtulabilmek için sabırsızlanıyordu. Avukatı Dan Torrington, ona bunun her an olabileceğini söylediği halde Tiffany’nin bekleyecek sabrı kalmamıştı.

Bütün parasını dükkâna yatırdığı için, Jim’in evden götürdüğü mobilyaları yerine koyması biraz zamanını alacaktı. Önemi var mıydı zaten? İhtiyaçları olan şeye sahiplerdi, gerçi Tiffany dükkânın içini doldurmak için gereken malzemeleri alırken birikimlerinin ne kadar hızla azaldığını görüp biraz şaşkınlığa uğramadığını da söyleyemezdi.

Melodik bir sesle, “Para kazanmaya başladığımda her şey yoluna girecek,” diye kendine hatırlattı.

Mutfakta yaşadıklarından sonra belki de milyonuncu kez Tiffany, Blaine'i ve onunla bütün bunları, heyecanını paylaşabilmeyi ne çok istediğini düşündü. Peki neden? Eh, çünkü, neden olmasın? Eğer Blaine sadece parmaklarıyla onu bu hale getirdiyse, kim bilir diliyle ya da bir kere ona bastırıldığı sertliğiyle neler yapabilirdi. Bunu düşünmek bile ihtiyaç ve arzuyla ürpermesine neden oluyordu.

Ve Blaine'in kendisine nasıl baktığını düşündü; ona sanki sahip olmayı delice istediği ama asla elde edemeyeceği bir şeymiş gibi özlemle bakıyordu. Bir de geçen sonbaharda Luke'la Syd'in evinin verandasında Blaine'in onu köşeye sıkıştırdığı gerçeği vardı. Tiffany'ye, Jim'le bağlarını keser kesmez kendisini aramasını söylemişti. Bir saniye için, Tiffany onun hâlâ bu aramayı bekleyip beklemediğini merak etti. Kimi kandırıyordu ki? Onun gibi görünen bir adam, istediği her kadını elde ederdi. Ayrıca Tiffany'nin de Jim'le boşanma süreci uzadıkça uzamıştı, muhtemelen Blaine bir noktada onu beklemekten vazgeçip yoluna devam etmişti.

Derin, sarsıcı bir soluk alıp dış kapıyı kapattı. Bugün olumsuz düşüncelere ne yer ne de zaman vardı. Gerçi dantel iç çamaşırları ve kalın dildolarla sarmalanmış olarak geçirdiği aylar, onu dinmeyen bir arzu denizinin içine düşürmüştü. Küçük kırmızı arabasına yaklaşırken, "Yakında bir gün," dedi. Arabaya özel plaka almıştı: NAUGHTY. Eğer Blaine onunla daha fazla ilgilenmek istemiyorsa, o da kendisiyle ilgilenen birini bulurdu. Evliliğinin kötü sonunu düşünüp kendi keyfini kaçırmaktan bıkmıştı. Mağazası, yeni bir hayata attığı ilk adımdı ve bu yeni hayata başlamak için sabırsızlanıyordu.

Güneş, masmavi gökyüzü ve hafif bir rüzgârın taşıdığı baharın sonunu anımsatan koku Tiffany'yi gülümsetti. Yeni yaşamına başlamak için bundan daha güzel bir gün seçemezdi. Mağazaya giderken yanından geçtiği herkese el sallamamak için kendini zor tuttu.

Mağazaya giden yolda (bunu söylemeye bayılıyordu; *mağaza*), öğlenki açılıştan önce yapması gerekenlerin bir listesini çıkarttı. Mağazayı mayıs başında bir cumartesi günü açmayı seçmişti, böylece insanların sokaklara çıkmış olmasını ve onu merak etmelerini ummuştı. Ayrıca, ay sonunda gerçekleşecek Gansett Adası Yarış Haftası öncesinde her şeyin yerli yerine oturmasını istemişti. Ada, her yıl düzenlenen yarışlar sırasında insan kaynardı.

Kasaba boyunca ilerlerken Tiffany, Gansett'i ne kadar sevdiğini düşündü, Jim hukuk fakültesini bitirip buraya döndüklerinde ne kadar da mutluydu, Tabii bu, Tiffany'nin hâlâ nedenini bilmediği bir şekilde evliliklerinin boka batmasından önceydi. Belki de Tiffany sebepleri asla öğrenemeyecekti. Zaman geçtikçe, bu ihtimalle barışmaya başlamıştı.

Gansett'in okyanusa bakan kasaba merkezinde, bir kasabada olması gereken her şey vardı; beyaz bir çan kulesi olan bir kilise, kırmızı tuğlalı belediye binasının yanında yer alan bir park, polis merkezi ve itfaiyesi. Tiffany'nin dükkânı, her gün bir an için görmeyi umut ettiği seksi polis şefinin çalıştığı polis merkezinin bulunduğu tepenin sonundaydı. Ancak her gün polis merkezinin önünden geçmesine rağmen, Luke'la Syd'in evindeki o geceden beri Blaine'i görememişti. Küçük kasabada ona hiç rastlamaması, Tiffany'ye birçok kez Blaine'in

bunu kasıtlı yapıp yapmadığını düşündürmüştü, belki de Blaine artık onunla ilgilenmediğini bu şekilde söylüyordu.

Tiffany hâlâ, Blaine'in o gece kotunun beline asılıp onu kendisine çektiği o verandada kulaklarını dolduran pürüzlü sesini net bir şekilde hatırlıyordu. Blaine'in söyledikleri aklından geçerken ürperdi. “*Bu iş bittiğinde, ondan kurtulduğun an, beni ara.*” Onu tanımadan önce, bu kadar dominant bir adamın kendisini tahrik edebileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Şimdiyse durumun tam tersi olduğunu biliyordu. Ama Blaine kendini ondan uzak tuttuğu için, Tiffany onun hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilemiyordu.

Bu tatsız düşüncüyü aklından uzaklaştırıp, yolun kalan son bir kilometresi boyunca, planlarını gözden geçirip heyecanını dizginlemeye çalıştı. Arabasını, Naughty & Nice'in yakınında, kendine ait gördüğü bir yere park ederken kasabadaki kadınların gelip dükkâna göz atmalarını umuyordu.

Kapının kilidini açmak için köşeyi döndüğü sırada, Tiffany öylece kalakaldı.

“Aman Tanrım. *Olamaz.*” Mağazanın beyaz tuğla duvarı, vitrini ve elle oyulması için bin dolar verdiği tabelası sanki bir *paintball* silahıyla vurulmuş gibi rengârenk olmuştu. Mağazasının uğradığı zarara bakarken bir öfke dalgası bütün bedenini ele geçirdi. Böyle bir şeyi kim yapardı ki?

Tiffany arkasından gelen acılı bir iç çekiş duyunca, geriye döndü ve bir elinde onlarca kırmızı balon tutan, diğer eliyle ağzını kapatan Patty'yi buldu. “Ah, olamaz. *Olamaz, olamaz, olamaz!*” Patty'nin gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. “Çok üzgünüm, Tiffany.”

“Ben de.” Tiffany dişlerini birbirine kenetleyip çenesinin

titremesini engelledikten sonra anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Depoya doğru sert adımlarla yürüdü ve henüz açılmamış bir kutu beyaz boyayla yeni bir boya rulosunu eline aldı. Pahalı ipek bluzuna ve eteğine göz gezdirdi. Bu göz alıcı, yeni kıyafetlerini mahvetmek istemediğinden bir hafta önce burarlarda bıraktığını hayal meyal hatırladığı spor valizini bulmak için etrafı kolaçan etti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı çünkü ne valiz ne de üzerine giyebileceği başka bir şey ortalıkta görünüyordu. Mağazanın ön tarafına yürüyüp duvarda asılı duran saate baktı. Açılışa daha iki saat vardı. Tam da mağazanın gördüğü zararı düzeltmenin bluzundan ya da eteğinden daha önemli olduğuna karar verdiği sırada, gözü raflardan birinde duran hizmetçi kostümüne takıldı. Gözünün ucuyla mahvolmuş vitrinine baktı, tam olarak ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Benimle uğraşmak mı istiyorlar? Eh, bu oyunu iki kişi oynayabiliriz.”

“Patron?” dedi Patty dikkatli bir sesle. “İyi misin?”

“Gayet iyiyim.” Tiffany raftaki kostümü aldı ve deneme kabinlerinden birine yürüdü. “Şarapla peynirleri hazırlamaya başla.”

Patty sonuna kadar açılmış gözlerinde araba farlarına bakan geyiğin dehşet ifadesiyle Tiffany’yi izliyordu. “Yine de açılış olacak mı?”

“Ne pahasına olursa olsun, evet.”

Sokağın karşısındaki marketin park alanında, sivil polis arabasındaki Blaine, Tiffany’yi izliyordu.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu eğitimdeki devriye polisi Wyatt Abrams. “Mağaza vandallar tarafından tahrip edilmiş. Gidip rapor tutmamız gerekiyor mu?”

“Bekle biraz. Onun bu konuyla ilgili ne yapacağını görmek istiyorum.” Blaine gerginlikten sızlayan boynunu yana yatırdı. Gerzeğin birinin Tiffany’nin mağazasına verdiği zararı ilk gördüğü anda buna çok üzülmüş ve Tiffany olanları görmeden önce zararı düzeltmemek için kendini zor tutmuştu. Eski Blaine olsa bunu yapardı. Yeni ve gelişmiş Blaine ise hem mesafesini koruyor hem de karışmıyordu. Bir polis olarak, bölgeye fazladan devriye atamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ki bunu da zararı görür görmez yapmıştı zaten.

Tiffany’nin olanlardan habersiz mağazasına yürürkenki adımlarının, neşesinden nasıl da hafiflemiş olduğuna şahit olmuştu. Ardından da onun mahvoluşunu, omuzlarının çöküşünü izlemiş ve kalbi, kadının yaşadıkları için sızlamıştı. Sonrasında Tiffany sinirlenmişti ve Blaine de onunla gurur duyduğunu hissetmişti. Şimdiyse, Tiffany’nin bir sonraki adımını gerginlikle bekliyordu. On uzun dakika geçtikten sonra, kapı savrularak açıldı. Tiffany kapıdan çıkmadan önce dışarıya bir kutu boya ve bir rulo çıkardı.

“Aman. Tanrım,” diye fısıldadı Wyatt. “Üzerinde ne var onun?”

Blaine, Tiffany üzerinde siyah dantelden bir büstiyerle ayağında file çoraplar, stiletto ayakkabılar, ayrıca boynunda da bir papyonla mağazadan çıktığında ona bakmaktan cevap veremedi. Tiffany koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve onun mutfağında geçirdikleri gecede Blaine’in çıplak görme şansını yakaladığı esnek, dansçı vücudu bütün gözlere açıktı. Bu ufacık

kostüm, Blaine'e Tiffany'nin bembeyaz teninin ipek gibi, bacaklarınınsa uzun ve kaslı olduğunu hatırlattı. Sertliği fermuarını zorlayıp Blaine'e, bu kostümü onayladığını gösterdi.

"Bu kılıkta boya yapmayacak, değil mi?" diye sordu Wyatt, neredeyse bir köpek gibi dilini sarkıtmıştı.

Tiffany boya kutusunu açmak için öne eğildiğinde, Wyatt da cevabını almış oldu.

Blaine'in bir an adeta gözü döndü. Bu şekilde giyinip böyle bir işe kalkışırken Tiffany'nin aklından neler geçiyordu? Burası böyle bir kasaba değildi ve belediye başkanıyla kasaba meclisinin bu konuda neler söyleyeceğini Blaine ancak hayal edebiliyordu.

Arabanın kapı koluna uzanıp Tiffany'yle konuşmak için harekete geçmişti ki ciyaklayan tekerlekler ve metalin metale çarpan sesi Blaine'i içine daldığı uyuşukluktan çıkardı.

"Lanet olsun!" diyen Wyatt'm sesi oldukça yüksek bir tondan çıkmıştı. "Basbayağı kazaya neden oldu!"

Blaine ceketine uzandıktan sonra kapıyı hızla açtı. "Gidip kaza raporu tut," dedi. "Eğer yaralı varsa sağlık ekibini ara ve trafiği kontrol etmek için destek çağır."

Arabadan kazaya doğru koşarlarken, "Eğer sen kazayla ilgilenmek istersen ben onun çaresine bakarım," dedi Wyatt yüzünde bayağı bir gülümsemeyle.

Blaine devriye polisine, çenesini kapamasını sağlayacak ters bir bakış attı. Tiffany'nin dehşete düşmüş bir ifadeyle birbirine bağırarak şoförleri izlediği fark etti. Mağazaya ilk ulaştığında çok mutlu görünüyordu, ama şimdi her şey mahvolmuştu. Eh, yeni ve gelişmiş Blaine bile bunun olmasına izin veremezdi.

Sokağa ulaştıklarında Wyatt kazayla ilgilenirken, Blaine de kaza sebebiyle duran arabaların arasından geçip yaşadığı

ğı şokla donakalan Tiffany'ye ulaştı. Arabadan fırlamadan önce yanma aldığı ceketi onun omuzlarına sardıktan sonra kadını dükkânın içine çekmeye çalıştı.

Bir anda Tiffany şoktan sıyrılıp Blaine'i itti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni içeri sokuyorum."

Tiffany, Blaine'in elinden kurtulduğunda bu, neredeyse tamamen göz önündeki göğüslerinin de sarsılmasına sebep oldu.

Blaine gözlerini onun göğüslerinden güçlükle çekerken bir yandan da teninin tadını ve koyu renkli meme uçlarının lezizliğini de aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Geçen on ayda çok fazla zamanını o meme uçlarını hayal ederek geçirmişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Öğlenki açılıştan önce bu rezaleti temizlemem gerekiyor."

"Üzerinde *bununla mı?*"

Tiffany'nin yeşil gözleri Blaine'e oklar fırlatsa da Blaine gözlerinin gerisinde arzu gördüğünü biliyordu. *Ah, evet, o da beni düşünüyor.*

"Ya bunu giyeceğim ya çıplak olacağım." Üzerindeki ceketi Blaine'e attı. "Sen seç."

Blaine, kendisini kocasına kelepçelemiş çıplak Tiffany'nin bedenini hatırladığında güçlükle yutkundu. "İkisini de seçmiyorum," dedi kenetlediği dişleri arasından, bu sırada Tiffany'nin giydiklerinin kazaya sebep olduğunu fark eden bir kalabalık başlarına üşüşmeye başlamıştı. İki şoför hâlâ kıpkırmızı kesilmiş devriye polisi Abrams'la tartışıyordu.

"Bu kasabanın belirli değerleri olduğunu bilmiyor gibisin," dedi Blaine.

“Önemli her yer örtülü,” diye cevabı yapıştırdı Tiffany, ardından boya tepsisine boyayı dökmek için öne eğildi.

Onun yuvarlak kalçalarını gördüğü anda Blaine’in kasıkları özlemle sızladı. “Yeterince örtülü değil.”

“O halde bana ceza kes ve gününe devam et. Yapacak çok işim ve o işleri yapmak için de çok az vaktim var.” Tiffany beyaz boyadan çıkardığı ruloyu kırmızı, yeşil ve sarı boylarla lekelenmiş duvara sürtmeye başladı. Ruloyu yukarı her ittiğinde büstiyerinin altı yukarı çekiliyordu.

Blaine hangisinin önce olacağını kestiremiyordu: Ya kafası patlayacaktı ya da Tiffany’nin önemli yerlerini yeterince örttüğünü iddia ettiği o şeyden memeleri fırlayacaktı. “Tiffany, lütfen. Hadi ama. Buraya birini getirtip boya işini halledebiliriz.”

“Kimi? Bu herkesin gömlek giyip düğmelerini boğazına kadar iliklediği lanet olası adada bir seks oyuncakları ve erotik giyim mağazası açma cüretinde bulunan kadının yardımına kimi çağıracağız?”

Blaine ona bakarken beyni Tiffany’nin kelimelerini anlamaya çalışıyordu. “Ben buranın bir iç çamaşırı mağazası olduğunu sanıyordum,” demeyi başardı. “Oyuncaklardan, eee, şey, hiç bahsetmemiştin.”

“Ben iç çamaşırı *ve diğer şeyler* demiştim.”

“Mağaza için izni meclisten böyle mi aldın?” diye sordu Blaine, Tiffany’nin göğüslerinin ruloyla birlikte hareket edişini büyülenmiş gibi izlerken. Tiffany’nin boynunda beliren bir ter damlacığı güzel göğüslerinin arasındaki boşluktan aşağı süzüldü. Kendini kontrol altında tutmak adına gösterdiği bütün çabalara rağmen, Blaine’in ereksiyonu son nok-

taya ulaşmıştı. Üzerindeki polis montunu, önünü kapatacak şekilde aşağı çekti.

“Jumbo Mart’ın adaya gelmesini engellemekle o kadar meşgullerdi ki beni fark etmediler bile.”

Blaine kilitlenmiş yolda bekleyen öfkeli sürücülere ve bu karmaşada bir düzen sağlamaya çalışan acemi devriye polisi-ne gözünün ucuyla baktı. İki devriye aracının daha bu yöne geldiğini gördüğünde rahatlayan Blaine dikkatini tekrar Tiffany’ye verdi. “Şimdi seni fark ettiğimizi söyleyebilirsin.”

“Amaç buydu zaten,” dedi Tiffany yüzünde edepsiz bir sırıtışla.

“Bir kazaya sebep oldun!”

“Şey, hayır, gittiği yere bakmayan sürücü bir kazaya sebep oldu.”

Blaine boştaki elini başının üzerine koydu ki kafası oracıkta patlamasın. “Üzerine bir şeyler giymek zorundasın yoksa hakkında rapor tutmam gerekecek.” Onu toplumda kargaşa yaratmaktan başka hiçbir şeyle suçlayamazdı, ancak Tiffany’nin bunu bilmesine gerek yoktu. Hem zaten, düzeni sağlamak adına savurduğu içi boş tehditlerin Tiffany’yi durdurduğu yoktu.

Tiffany son kırmızı lekeyi de rulonun bir darbesiyle örttü. “Biliyor musun, kim benim mağazama saldırdıysa, bana bir iyilik yapmış oldu.”

“Bunu neye dayanarak söylüyorsun?” diye sordu Blaine, Tiffany’nin kendisini ciddiye almamasından dolayı kuduru-yordu.

“Eh, yeniden boya yapmam gerekiyordu, hem giyecek başka hiçbir şeyim de yoktu. Bu minik numaranın bana bu

kadar reklam sağlayacağı kimin aklına gelirdi ki? Belki biraz yaratıcı reklamcılık, mağazamın adını bütün kasabaya duyurmak için tam da ihtiyacım olan şeydir.”

Şimdi Blaine yalnızca terlemiyor, bir yandan da yarı çıplak bir şekilde kasaba merkezinde dolaşan Tiffany’nin, zihninde dönen görüntüsünün onu neden bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyordu. Tiffany onun değildi ya da *onunla* değildi sonuçta. Ama eğer öyle olsaydı, Tiffany onun olsaydı, tatlı kışını Blaine’den başka *hiç kimseye* gösteremeyeceği gün gibi açıktı. “Tatlım, önümüzdeki yıllar boyunca Gansett Adası’nın adını unutmayacağını bence ikimiz de biliyoruz.”

“Harika.”

“Beni dinle, burada sana yardım etmeye çalışıyorum.” Bir kez daha, ceketiyle Tiffany’nin üzerini örtmeye çalıştı, ama Tiffany de bir kez daha ondan sıyrılıp kurtuldu.

“Olay yerindeki kahraman tavrım takdir etmediğimden değil ama ben iyiyim. Git işini yap, bırak ben de kendimin-kini yapayım. Çok meşgulüm ve sen suratındaki o korkunç somurtmayla bütün müşterilerimi kaçıracaksın.”

İşte bu Blaine’i kızdırmıştı. “Bu iş burada bitmedi.” Ona boşanmasını sormak için içi gitse de bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Kalan boyayı rulo tepsisinden tekrar boya kutusuna dökmek için öne eğilen Tiffany bir kez daha Blaine’e harika kalçalarının manzarasını sundu. Doğrulduğunda Blaine’e döndü, yüzü sıcaktan ve çalışmaktan kızarmıştı. “*Tatlım,*” dedi alay ederek, “bu iş başlamadan bitmişti.”

İkinci Bölüm

Maddie, Tiffany'nin kız kardeşi mağazaya göz gezdirirken, “Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu. “Gansett Adası'nda mı?”

“Eğer bir kişi daha bunu söylerse aklımı kaçıracağım,” dedi Tiffany, ablasının tepkisi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. “Sana bir haberim var. İnsanlar, ben hariç tabii, Gansett'te de seks yapıyor. *Sen* mesela Gansett Adası'nda seks yapıyorsun.”

Maddie gülmemek için ya da daha fenası bir kahkahayı bastırmaya çalışmış gibi eliyle ağzını kapattı.

“Bana gülüyor musun?”

“Hayır, tatlım. Linda McCarthy'nin tepkisini hayal etmeye çalışıyorum.”

Tiffany kendi kendine Linda gibi insanların ne düşündüklerini önemsemediğini söylüyordu, ama bir parçası da kasa-ba halkının onayını istiyordu. “Sana mağazanın geri kalanını göstermiyorum o halde.”

“*Dahası* da mı var?” diye sordu Maddie sonuna kadar açılmış gözleriyle.

Tiffany mağazayı daha küçük bir odadan ayıran boncuk perdeli kapıyı gösterdi.

Kardeşine endişeyle yan bir bakış atan Maddie boncukların arasından geçti. “Aman Tanrım!” Boncukların arasından kafasını uzatıp Tiffany’ye bakarken yüzü kıpkırmızı olmuştu ve sonra tekrar bakmak için arkasına döndü, bu sefer daha uzun süre bakmaya cesaret edebilmişti. “Onlar... Aman Tanrım.”

“Denemeden reddetme,” dedi Tiffany hiç öyle hissetmese de meydan okuyarak. Ya herkes mağazasına Maddie gibi tepki verirse? Korkusundan midesi kasıldı. Mahvolurdu. Evini kaybederdi ve Jim de Ashleigh’nin velayetini alırdı. Bir saniye için Tiffany oraya midesinin içindekileri boşaltacağından korktu.

Yüzü hâlâ kırmızı olan Maddie yeniden mağazanın ana kısmına döndü, bir yandan da eliyle kendini yelliyordu. “Orada bayağı ilginç malzemelerin var, kardeşim.”

“Destegine ihtiyacım var, Maddie. Sense şu an bana köstek oluyorsun.”

“Kesinlikle köstek falan olduğum yok ama olabilecek insanlar tanıyorum.”

“Buna hazırım?”

“Hazır mısın, tatlım? Gerçekten hazır mısın?”

“Biz ne zamandan beri başkalarının hakkımızda ne düşündüğünü umursamaya başladık ki? Bir McCarthy olarak o kadar mı zaman geçirdin de geldiğimiz yeri unuttun?” Tiffany kelimelerinin henüz ağzından çıktığı saniye midesini yakan pişmanlığı hissetti.

Maddie’nin memnuniyetsizliği büzdüğü dudaklarından

okunuyordu. “Hiçbir şeyi unuttuğum yok, ayrıca başarılı olmanı benden daha fazla kimse istemez. Bunu biliyorsun.”

“O halde eve koşup Mac’e bir seks oyuncakları mağazası açtığımı söyleme ki o da bu bilgiyi biricik annesine yetiştirmesin.”

“Burada haberlerin nasıl yayıldığını biraz olsun biliyorsam, Linda her şeyi çoktan öğrenmiştir.”

“Bırak Linda ne istiyorsa söylesin. Gerekli olan bütün evrakları topladım ve izinleri aldım. Kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Bu işi yürütme konusunda kararlıyım.”

“Bol şans, Tiff.” Maddie, Tiffany’yi kucakladı. “Artık benim eve dönmem lazım yoksa göğüslerim patlayacak. Haley’nin beslenmesi gerekiyor. Umarım açılışın harika geçer.”

“Teşekkürler,” dedi Tiffany. Maddie’nin arkasından el sallarken midesi kasılıyordu.

İlk bir saat tek bir müşteri dahi gelmeden geçtiğinde, Tiffany buna kafa yormadı. Baharın ortasındaki bir cumartesi günü insanlar ya sahilde olurlardı ya da başka açık hava aktivitelerine katılıyorlardı. Belki de yılın bu zamanı yeni bir mağaza açmak için çok da uygun değildi.

Üçüncü saat de sinek avlayarak geçtiğinde Tiffany hakir görüldüğünü anladı. Daha önce hiç benzerini yaşamadığı bir panik dalgası bütün bedenini kapladı. Sahip olduğu her şeyi bu işe yatırmıştı. Her şeyi. Eğer kimse gelmezse, biterdi.

“Eee, patron,” dedi Patty küçük mağazada oradan oraya koşuştururken. “Peyniri kaldırayım mı?”

Tiffany hevesle yerleştirdikleri kırmızı tabaklara, mendillere, krakerlere, peynire, sosa batırılmış diye koydukları sebzelere ve ilk gün müşterileri için hazırlanmış diğer her şeye baktı. “Evet,” dedi ardından. “Lütfen.”

Patty masayı toplarken Tiffany vitrinin önünde gezindi. Sokağın karşısındaki marketin park yerinde bir Gansett Adası polis arabası duruyordu. Blaine muhtemelen mağazanın başarısızlığından mutlu olmuştu. Eğer mağazasına müşteri gelmezse Tiffany unutulup giderdi ve bu sayede Blaine'e iş çıkmazdı. Bu mağazaya her kuruşunu bağlarken görmezden geldiği faturaları düşündü. Unutulup gitmek seçeneklerden biri değildi. Burayı biraz hareketlendirecek bir şey yapmalıydı ve bunu *şimdi* yapmalıydı.

Enerjisi yerine gelen Tiffany, vitrine arkasını dönüp daha iddialı iç çamaşırlarının olduğu rafın önünde durduğunda, ne aradığını biliyordu. Rafın gerilerinde bulduğu edepsiz hemşire kostümünü gözden geçirirken gülümsedi. Zor zamanlar sıra dışı çözümleri gerektirirdi. Deneme kabineye yürüdü ve kostümü üzerine geçirdi, bir kez daha ipek bluzunu ve eteğini dikkatle astı ve ayağına yüksek topuklularını geçirdi.

Tiffany'nin deneme kabinden üzerinde hemşire kostümüyle çıktığını gören Patty'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Şey, patron, ne yapıyorsun?"

"Birazcık reklam," dedi Tiffany beyaz büstiyeri göğüslerine iyice oturturken. "Eğer onlara göstermezsek ne sattığımızı nereden bilecekler?"

"Eh, şey, mağazanın ismi yeterince açık değil mi sence?"

"O hikâyenin sadece yarısı. Ben onlara diğer yarısını da göstereceğim."

"Ama Tiffany, sabah arabalar birbirine girdi. Ya bu tekrar olursa?"

"Bu nasıl benim suçum olabilir ki?"

"Ah, şey, eee..."

“Bana şans dile,” dedi Tiffany kapıdan dışarı adım atmadan önce.

“Bol şans,” diye mırıldandı Patty patronunun arkasından.

Blaine, Tiffany’yi mağazadan çıkarken gördüğünde, saatler içinde koltuğundan aşağı doğru kaydığı rahat pozisyonundan doğruldu. “Ne...?” diye mırıldanıp sonra inledi. Ölümü Tiffany’nin elinden olacaktı, Tiffany onu diri diri ölümüne götürecekti. Azgın yanı kadının üzerindeki kostümü ve altındaki uzun, sıkı bacaklarını bir güzel dikizlerken polis yanıysa yakında doğabilecek trafik kargaşasını kestirip kapı koluna uzandı.

Ama ardından kendini durdurdu. Tiffany’ye tam olarak ne diyecekti ki? Böyle yarı çıplak halde etrafta dolaşamayacağını mı? Buna yarı çıplak demek oldukça iyimser bir tanımdı. Ya da yanından geçen şoförlerin dikkatini dağıtıp trafiği birbirine katmaması gerektiğini mi söyleyecekti ona? Bunların hepsini sabah denemişti, ama Tiffany de bir kadının bir adama yapabileceği en başarılı şekilde Blaine’i başından savmıştı. Üstelik Tiffany sabahki kazanın kendi suçu olmadığını söylerken haksız da değildi, bu konuda ona hak vermek zorundaydı. Suç yollarına bakmayan şoförlerdeydi.

Blaine, Tiffany’nin mağazasına müşteri çekebilmek için etrafta havalı havalı yürümesini, yanından geçenlere gülümseyerek el sallamasını izlerken kanının kıskançlıkla kaydığını hissetti. Eğer kendine dürüst olması gerekirse, Tiffany’nin ipeksi tenini ve baştan çıkarıcı kıvrımlarını başka kimsenin görmesini istemiyordu. Onun üzerinde herhangi bir hak iddia edebileceğinden değil, yani en azından şimdilik

değil. Ama eğer beraber olsalardı böyle neredeyse çıplak bir halde etrafta dolaşamazdı. Orası kesindi.

Tiffany yoldan geçen bir şoföre el sallamak için öne eğildiğinde Blaine onun göğüslerinin görüntüsü karşısında anında sertleşti, ki bugün bir hafta boyunca olmadığı kadar başına gelmişti bu! Yüce Tanrı, o çok güzeldi. Bu kasabadaki her adamın ondan bahsettiğine de hiç şüphe yoktu. Blaine, Tiffany'ye doğru yürümek, onu sarıp sarmalayıp doğrudan yatağına taşıyıp en baştan soymak istiyordu.

Yeni ve gelişmiş Blaine alarmı! Kapa çeneni, kapa, kapa, kapa! Lanetlenmiş vicdanına küfretti. Annesinin sesi zihnine kazınmıştı ve geçmişte ondan faydalanan kadınları hatırlatıyordu. Bunu tekrar yaşayacak değildi. Ama annesinin de ona Eden ve Kim'le yaşadıklarını anımsattığını duyabiliyordu. Tiffany onlar gibi değildi; zeki, azimli ve kafasına bir şey koyduğunda onu başarana kadar durmuyordu. Eden ve Kim, ellerinin uzanabildiği herkesi kullanan insanlardı ve ikisinin de tek hedefi bir sonrakini bulana kadar ellerindekini tüketmekti. Tiffany'yle baş başa kaldığı anların toplamı bir saat bile etmesine rağmen, Tiffany'nin onlar gibi olmadığını fark etmişti. Bu sebeple onu mağazasına birilerini, *herhangi birini*, çekmek için çırpınırken görmek onu gerçekten üzüyordu.

Tiffany elinden geleni yaptı, iki saat boyunca yoldan geçen ve kendisine bakan herkese cazibesini sergiledi, ama kimse durmadı. Blaine, onun sıcak güneşin altında cesaretinin kırılmaya başlamasını izledi, yine de gülümsüyordu ve hevesini de son ana kadar korudu. Ama en sonunda mağazaya geri dönerken omuzları, Tiffany'nin karakterine uymayan bir hüznle çökmüştü.

Blaine yumruğuyla direksiyona arka arkaya vurdu. Burada oturmaya devam ederek aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu iyice kavırıyordu. Gerçekten ama gerçekten aptalca bir şey...

Grace aşağıda eczanede çalışırken, Evan McCarthy cumartesi gününü son şarkısı üzerinde çalışarak harcadı. Ayrıca bir saatini de albümünün kayıt aşamasında beraber çalıştığı ses mühendisiyle telefonda konuşarak geçirmişti, onu Gansett Adası'nda açacağı kayıt stüdyosunda kendisiyle çalışmaya ikna etmeyi denemişti.

Starlight Plak'ın iflasıyla birlikte Evan'ın albümü piyasaya sunulamadan şirketle birlikte mahkemeye taşınmıştı. Ayrıca şirketin iflası Josh Harrelson'ı da işsiz bırakmıştı. Evan, Josh'ın kuzeye taşınıp Island Breeze Plak'ta onunla beraber çalışmasını istiyordu. Josh, Evan'ın teklifini düşünceğine söz vermişti ve bu da şu noktada Evan'ın isteyebileceğinin en fazlasıydı.

Bir süredir "Amazing Grace" ismini verdiği bir şarkıyla uğraşüyor, bu şarkının Island Breeze Plak'tan çıkaracağı ilk şarkı olmasını umuyordu. Stüdyo için siparişini verdikleri ses ekipmanı bugün yarın gelecekti ve Ned'in arazilerinden birindeki eski bir ahır da stüdyo olarak kullanılmaya hazırdı. Evan aylarını bir zamanlar tozlu, terk edilmiş bir ahır olan yapıyı çeşitli tadilatlarla bir kayıt stüdyosuna çevirmekle geçirmişti.

Babası ve Ned, stüdyoda çalışacak müzisyenler için üst kata dört yatak odası, bir mutfak, banyo ve ortak kullanım alanı inşa etmesine yardım etmişlerdi. Evan, Josh'a stüdyoyu çalışır hale getirmesinde yardımcı olması karşılığında stüdyonun üzerinde para vermeden yaşamasını teklif etmişti ve

Josh'un da bu yemi yutması için dua ediyordu. İşini bilen bir ses mühendisi olmadan stüdyosu daha açılmadan batardı. Planlamalar ve sıkı çalışmayla geçirdiği uzun bir kışın ardından, her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı, Evan çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kapısı çalınınca çalışmasını kesmek zorunda kalan Evan anında öfkelen-di. Ailesi ve arkadaşları gün içinde, onun genellikle beste yapıp şarkılar yazdığı saatlerde ona dokunmaları gerektiğini biliyorlardı. Üzerine bir tişört giymeye bile zahmet etmeden kapıyı açtığında, kardeşlerinden hangisi gün içi ziyaretleriyle ilgili kurallarını unuttuysa onu haşlamaya hazır bir şekilde bekliyordu. Ama söylemek için ağzında beklettiği kelimeler, Grace'in dairede tuttuğu bir fotoğraftan kim olduklarını anladığı anne babasını karşısında bulmasıyla sönüp gitti. İkisi de armut vücutlu, koyu saçlı ve koyu renk gözlüydü. Evan bakar bakmaz Grace'in annesine benzediğini fark etti ki kendisi şu an şüpheli gözlerle Evan'ı süzüyordu.

"Alt katta bize Grace'i burada bulabileceğimizi söylediler," dedi Bayan Ryan.

"Eczanede değil mi?" diye sordu Evan.

"Bir süre önce ayrılmış."

Evan, Grace'in işten sonra Sand&Surf oteline uğrayıp Laura'yı görmekle ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırladı. "Eğer içeri geçip onu beklemek isterseniz kendisi kısa süre içinde burada olacaktır."

"Sen kimsin?" diye sordu Bayan Ryan, gözleri Evan'ın çıplak göğsüyle ayakları arasında gidip geliyordu.

"Ben Evan."

Bay ve Bayan Ryan'm kafası karışmıştı ve şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

“Erkek arkadaşım?”

“Grace'in erkek arkadaşı yok,” dedi Bayan Ryan.

“Ben olduğundan oldukça eminim,” derken Evan, Grace'in anne ve babasına kendisinden bahsetmemiş olduğunu fark etmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Onları çatı katma almak için kenara çekildi. “İşin aslı, sekiz ay kadar bir süredir var.”

Bayan Ryan dağılmış yatağı, duvara yaslanmış sörf tah-tasını, koltuğa yaslanmış gitarı ve kahve sehпасının altında duran kırk altı numara spor ayakkabılarını görünce durdu.

Arkasını dönüp Evan'la göz göze geldi. “Burada mı yaşı-yorsun?”

Evan bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemediği için doğ-ruyu söylemeyi seçti. “Evet. Uzun zamandır.”

“Ah. Bu birçok şeyi açıklamıyor mu, Bill?”

“Evet,” dedi Bay Ryan, Evan'a kızların kaçırılıp tecavüze ve cinayete kurban gittikleri bir korku filminin kötü karakteriy-miş gibi bakmayı sürdürürken. “Oldukça çok şeyi açıklıyor.”

Evan, kızlarının bir yıla yakın bir süredir bir adamla yat-tığından bahsetmeye gerek duymamasının Grace'in anne ve babasını şok etmiş olmasını anlayabiliyordu. İşin aslı, Gra-ce'in ailesine ondan bahsetmemiş olması Evan'ı da biraz şa-sırtmıştı, aslında biraz da canını acıtmıştı.

“Neden hiç eve gelmediğini anlamış olduk.”

“Grace burada, evinde,” dedi Evan, Grace'i savunarak.

“Sekiz ayda sadece üç kez,” dedi Bayan Ryan gözleriyle çatı katının her köşesini zihnine kazırken.

Evan, kadının dikkatli incelemesinden dolayı taciz edili-

yormuş gibi hissetti, bir yandan da Grace'in onları içeri aldığı için kendisine kızıp kızmayacağını merak ediyordu. Eğer kızarsa durumları eşitlenmiş olurdu çünkü şu an Evan da ona biraz kızgındı.

"Ve sen, ne iş yapıyorsun, genç adam?" diye sordu Bayan Ryan.

"Müzisyenim," dedi Evan gitarları göstererek. "Ve söz yazarıyım."

"Bu işten para kazanıyor musun?"

"Yeterince."

"Burada kalmak için kira veriyor musun?" diye sordu Bayan Ryan.

"Bu Grace'le ikimizin arasında, korkarım."

"Bu kira vermiyorsun demek," dedi Bayan Ryan ona bilmiş bilmiş bakarak.

"Bu hiçbir şey demek değil. Sadece sizin bunu sorgulamaya hakkınız yok demek." Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. *Onlar Grace'in anne babası*, dedi Evan kendine. *Dikkatli davran.* "İzin verin Grace'i bulayım."

Cepte telefonunu kahve sehpasının üzerinden aldığı sırada evin sinekliği savrularak açıldı ve Grace ellerinde meyve sebzeye dolu poşetlerle içeri daldı. Yanakları sıcaktan kızarmış ve ipeksi siyah saçlarının uçları nemden kıvrılmıştı. "Selam bebeğim. Ben geldim. Geç kaldığım için özür dilerim ama Laura bana oteldeki yeni misafir odalarım göstermek istedi..." Annesiyle babasını mutfağın ortasında dikilirken gördüğünde elindeki poşetler yere düştü.

Kırılan camın sesini duyan Evan ona doğru hızlı adımlarla

yürüdükten sonra Grace'i yerdeki cam kırıklarından uzağa çekti. "Ben temizlerim."

Grace, Evan'ın çıplak göğsüne baktıktan sonra önce anne babasına ve sonra tekrar Evan'a dönerek, "Sen... Siz... Evan'la tanıştınız mı?"

"Hem de ne tanışmak," dedi annesi. "Ve artık, buraya taşındığından beri neden seni hiç göremediğimizi de biliyoruz."

"Eczanede gerçekten çok yoğun çalışıyor," dedi Evan kırılan kavanozdan etrafa saçılan cam parçalarını ve yere dökülen spagetti sosunu temizlerken. Kesekâğıdındaki bir düzine yumurta da bu savaşta şehit olmuştu. "Adadaki tek eczacı o, dolayısıyla neredeyse her gün çalışıyor."

Grace ona minnetle gülümsedi ama Evan yine de kadının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Geldiğinizi neden haber vermediniz?" diye sordu Grace anne babasına.

"Sana sürpriz yapmak istedik," dedi annesi. Evan'a gözünün ucuyla baktıktan sonra, "Ama asıl sürprizi sen bize yaptın," diye ekledi.

"Size söyleyecektim..."

Bayan Ryan ve Evan aynı anda, "Ne zaman?" diye sordu.

Grace'in irkildiğini gördüğünde Evan onun üzerine gitmemiş olmayı diledi. Bunları konuşmak için zamanları olacaktı, yalnız kaldıklarında Evan, Grace'e neden ailesine kendisinden bahsetmediğini sorabilirdi.

"Sizi akşam yemeğine kalmaya davet ederdim," dedi Grace yerdeki karmaşaya bakarak. "Ama..."

"Dışarı çıkarız," dedi Evan kırık camları farasha toplarken. "Ben ısmarlıyorum." Bunu söylerken Bayan Ryan'a manalı bir şekilde bakmaktan kendini alamamıştı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Grace.

“İsrar ediyorum. Rezervasyonlarımızı yaptırayım. Istakoz Evi’nde, saat sekizde uygun olur mu?”

Grace başını salladı ve gülümsedi, çünkü Evan ikisinin favori restoranını seçmişti, ilk buluşmalarında buraya gitmişlerdi. Grace anne babasına, “Nerede kalıyorsunuz?” diye sordu.

“McCarthy’lerin yerinde,” dedi babası suratında memnuniyetsiz bir ifadeyle. “Ne klima ne televizyon varmış! İnanabiliyor musun?”

Evan bir kahkahayı yutarken Grace dudağını dişledi. Linda McCarthy otelinde bu iki şeyin olmamasıyla çok gurur duyuyordu, bunun teknolojinin olmadığı zamanlara güzel bir atıf olduğunu söylüyordu.

“Orada bir daha asla kalmayacağız,” diye ekledi Grace’in annesi. “Başka bir yere geçmeyi denedik ama otellerin hiçbirinde televizyon ya da klima yok. Odada ne yapmamızı bekliyorlar?”

Evan tek kaşını kaldırıp gülmemek için çabalarken yüzü kırmızıya dönmüş olan Grace’e gözücuyla bakma gafletinde bulundu. Onun aklından ne geçtiğini adı gibi biliyordu; ikisi olsaydı bir odada televizyona ya da onları eğlendirecek başka bir şeye ihtiyaç duymazlardı. Beraber oldukları sürece, ihtiyaç duydukları her şeye sahipti.

“Birbirinizle konuşmayı deneyebilirsiniz?” dedi Grace.

Anne babası önce birbirlerine, sonra da sanki yabancı dilde bir şey söylemiş gibi Grace’e baktılar.

“Hadi, Bill. Üzerimi değiştirmek istiyorum ve buradan da otele yürümek uzun sürüyor.”

“Buraya kadar yürüdüğünüz mü?” diye sordu Grace şaşkınlıkla.

Kapıdan çıkan annesi, “Her gün egzersiz yapıyoruz,” dedi saldırgan bir sesle. “Kilo vermenin bıçak altına yatmaktan başka yolları da var, biliyorsundur belki.”

Evan, Grace’in ameliyat olmayı seçmesinin ve sonrasında kırk beş kilo vermesinin ne kadar büyük cesaret istediğine dair düşüncesini Grace’in anne babası oradan ayrılana kadar güçlkle tuttu. Yere yüzey temizleyici sıkıp sosun kalanını da sildi ve kalktığında Grace’in kendisini izlediğini gördü.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedi Grace.

Evan kâğıt havluları çöpe atıp ona döndü, kendisinden anne babasına söz etmediği için Grace’e işkence edip etmemeye karar vermeye çalışıyordu. “Ne söyleyecekmişim?”

“Onlara neden senden bahsetmediğimi anlamıyorsun. Ve üzgünüm, Evan. Bunun seninle hiç alakası yok.”

Grace’in gözleri dolarken Evan onu işkence edemeyecek kadar çok sevdiğine karar verdi. Grace’in yanma gidip ellerini kalçalarına yerleştirdi ve genç kadını kendisine çekti.

Grace kollarını boynuna doladı. “Çok üzgünüm. İçeri girdiğim an ne kadar kızgın olduğunu anladım.”

“Benden bahsetmediğini anladığımda biraz kırıldığımı inkâr etmeyeceğim, ama onlarla yarım saat geçirdikten sonra, nedenlerini anlıyorum.”

“Birçok kez onlara senden bahsetmek istedim. Ama o kadar mutluydum ki benim için her şey gibi bunu da mahvetmelerini istemedim.”

Evan, Grace’i sıkıca kucakladı. “Sence ben birinin aramızdakileri mahvetmesine izin verir miydim?”

“O kadar bezgin ve olumsuzlar ki. Defalarca onlara senden bahsetmek için söze başladım, ama kendimi hep durdurdum

çünkü beraber yaşamamızı onaylamayacaklarını biliyordum. Neredeyse otuz yaşımdayım! Onların iznine ihtiyacım yok.”

“Ama onaylarını isteyecek kadar onları önemsiyorsun.”

“Bu beni aptal biri yapmıyor mu peki?”

“Hayır bebeğim, bu seni iyi bir evlat yapıyor. Utanacak hiçbir şeyin yok.”

“Seni seviyorum, Evan. Ne kadar sevdiğime dair hiçbir fikrin yok.”

Gülümseyen Evan başını öne eğip Grace’i tatlı ve yavaş bir şekilde öptü. Grace asla doyamadığı bir uyuşturucu gibiydi. Onun tadını aldığı her sefer, biraz daha fazlasını istiyordu. İpeksi saçlarının kokusuna da teninin yumuşaklığına duyduğu kadar bağımlılık hissediyordu.

“Ben de seni o kadar seviyorum,” dedi köprücük kemiğine bir öpücük kondurup Grace’in ürpermesine sebep olurken. Arkalarındaki saate hızla göz atıp Grace’in poposunu avuçladı. “Seninkilerle buluşmadan önce bir saatimiz var.”

Grace davetkâr bir gülümseyişle Evan’a baktı. “Televizyon izleyebiliriz istersen. Ya da başka şeyler yapabiliriz...”

Evan onu yatağa götürürken kahkahalarla güldü. “Başka şeyler yapalım.”

Tiffany arabasıyla eve giderken şoktaydı. Çünkü büyük açılışı planlayarak geçirdiği aylar boyunca *hiç kimsenin* açılışına gelmeyebileceği, bir kez bile aklından geçmemişti. Ödenmemiş faturalarından oluşmuş minik tepeleri düşününce elleri gerginlikle titredi, eve alınması gereken mobilyalar henüz söz konusu bile değildi. Boğazından yükselen paniği güçlükle

bastırdı. *Tanrım, ben ne yaptım? Ashleigh'nin de benim de geleceğimizi bu kumara yatırdım ve şimdi...*

Hayır.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Eve girdikten sonra kendisine bugün *olmayan şeyler* için bir acıma partisi düzenleyecek, en sevdiği kişisel gelişim kitabını eline alıp bugün kendine ve mağazasına kaybettiği güveni yerine getirecekti.

İçeri girerken postadan gelenleri aldı ve onları karıştırırken daha fazla fatura ve bir de arkadaşı Stephanie'nin babasını hapisten kurtarabilmek için Rhode Island ruhsatı alan avukatı Dan Torrington'dan gelen bir mektup buldu. Dan'ın mektubunu gözden geçirip boşanmanın sonuçlandığını, Jim'le beraber kızları Ashleigh'nin ortak velayetini aldıklarını okudu. Jim'den aldıkları çek geçen aylarda yaptığı borçların büyük bir kısmını ödemeye yeterdi, ama bütün finansal problemlerini çözmeye gelince maalesef bunu çekle halledemezdi.

Evliliğinin uzun, sancılı sonlanışının en nihayetinde gelmiş olmasını kutlaması gerektiğini bilse de Tiffany kendini hiçbir şeyi kutlayacak gibi hissetmiyordu. Kızının yanında olmasını, ona sarılıp büyük açılışının ona yaşattığı hayal kırıklığını unutabilmeyi istiyordu ama bu hafta sonu onu Jim almıştı.

Blaine'in boşanması sonuçlandığı an onu araması emrini düşündü bir an ama o kadar tükenmiş ve yenik hissediyordu ki şu an Blaine'le işleri geçen sonbahar bıraktıkları yerden devam etmeye hali varmış gibi hissetmiyordu.

Topuklularının boş evde yankılanması ona bir kez daha, Jim'den gelen çeki ve yeni eşyalar alıp birkaç fatura ödemenin en iyisi olacağını düşündürdü. "Eh, ama öyle yapmadım," dedi boş eve doğru. "Dolayısıyla bana ne *yapmış olabileceğimi*

hatırlatmayı bırak. Olan oldu ve şimdi elimdekilerle devam etmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Üst kata çıkan merdivenlerde ipek gömleğinin düğmelerini çözdükten sonra banyodaki büyük küvete yürüdü. Muslukları açtı, çilekli banyo köpüğünü küvete döktü ve ardından soyunup baloncukların belirmesini izledi. Bornoğunu üzerine geçirip bir kadeh şarap almak için aşağı koştu, baloncuklar olması gereken kadar kabardığında banyoya dönmüştü. Yıllar önce Jim’in banyoya bağladığı ses sistemini açtı Andrea Bocelli’nin sesi içeriği doldurduğunda gülümsedi. Jim’in bunu da yanında götürmemiş olmasının tek sebebi ses sisteminin duvara gömülü olmasıydı. Sıcak suya girerken gerginliğin bedenini yavaşça terk ettiğini hissetti. Hiçbir şey, içi baloncuklarla dolu bir küvet kadar onu rahatlatamıyordu.

Çilek ve Andrea’dan oluşan bir bulutun üzerinde süzülürken günün endişelerinden sıyrıldı, tıpkı bir yıldan uzun bir süre önce çıldıran Jim, onu bıraktığından beri yapığı gibi. Üstelik Tiffany harika bir eştı. Emin olduğı şeylerden biri buydu. Yemeğı ve temizliğı halletmiş, çalışmış ve Jim üniversiteden sonra hukuk fakültesine girdiğinde ikisine birden bakmıştı. Bu evi Jim’in anne babasından aldıklarında, Jim’in arkadaşlarını ve iş ortaklarını getirmekten gurur duyacağı bir yuva haline getirmek için aylarca dur durak bilmeden didinmişti. Jim istediğinde onu eğlendirmek için elinden ne gelirse yapmıştı. Onun şu an kendisine davrandığı şekilde davranılmayı hiçbir sebeple hak etmemişti. Bunu bilmek onu biraz olsun rahatlatıyordu, ama soğuk kış gecelerinde onu ısıtan birinin eksikliğini de hissediyordu.

Tiffany bir saate yakın bir süre boyunca küvette uzandı ve

en sonunda, su soğumaya başladığında küvetten çıkıp devasa banyo kabininde buhar banyosu yaparak üzerindeki köpüklerden arındı. Bu duşu ilk gördüğünde, içinde Jim’le uzun uzun sevişeceklerini hayal etmişti. Burada yaşadıkları onca zaman boyunca bir kez bile böyle bir şey olmamıştı. “Ne büyük israf ama,” diye fısıldadığı sırada hâlâ Jim’e ve onunla yaşayamadığı şeylere takılıp kaldığı için kendine sinir oluyordu.

Bir anda, zihninde beliren seksi polis şefinin görüntüsü Jim’i aklından uzaklaştırdı. Bugün onun üstünü örtmeye çalıştığı sırada Blaine o kadar seksi ve o kadar *sinirli* görünmüştü ki. Tiffany onu bu kadar kızdırabilmiş olmasına güldü. Blaine örtmeye çalıştıkça ona işkence etmek daha büyük bir zevk haline gelmişti. Üstelik o ceketı Tiffany’ye giydiremeyeceğini anladıktan sonra, ceketı, Tiffany’nin kostümünün üzerinde yarattığı etkiyi saklamak için stratejik bir yerde tuttuğu da Tiffany’nin dikkatinden kaçmamıştı. Aralarındaki çekimle ilgili bir şey yapamıyor olmaları çok yazıktı.

Tiffany saçlarını bir havluyla kuruladıktan sonra taradı. Eğer saçlarını kendi hallerinde kurumaya bırakırsa sabah kontrolden çıkmış buklelerle uyanacağını biliyordu ama bütün o kurutma ve düzleştirme işleriyle uğraşamayacak kadar da yorgun hissediyordu. Üzerine pembe ipek bir gecelik geçirdikten sonra küveti temizledi ve şarap kadehini yeniden doldurmak için aşağı indi.

Kapı zilinin boş evde, Notre Dame’ın çanları gibi yankılanışı onu ürküttü. Bu saatte gelenin kim olduğunu bilmiyordu. Küçük bir çocukla yaşayan yalnız bir kadın olarak her zaman ilk endişesi güvenlikleriydi. Kapının gözetleme deliğinden bakınca karşısında Blaine Taylor’m yakışıklı yüzünü

gördüğünde az kalsın küçük dilini yutacaktı. Ona biraz beklemesini söyleyip yukarı çıkmayı ve üzerine daha düzgün bir şeyler giymeyi düşündü, ama sonra boş verdi. Blaine bugün onu çok daha azıyla görmüşü zaten.

Kapıyı açtı. “Böbürlenmeye mi geldin?”

Blaine onu uzun, inceleyici bir bakışla süzerken Tiffany’nin önemli bütün parçaları ayaklanmıştı. “Tabii ki hayır.”

Âdemelmasının yukarı aşağı hareketi Tiffany’yi biraz olsun tatmin etmişti. “O halde sizin için ne yapabilirim, Memur Bey?”

“Birbirimize ilk isimlerimizle hitap ediyoruz sanıyordum?”

Serin esen bahar rüzgârı karşısında üzerinde sadece ince bir ipek gecelik dikilen Tiffany, meme uçlarının Blaine’i selamladığının farkındaydı.

Derin, pürüzlü sesi, sert hatlı çenesinde zorlukla seçilen kirli sakalı ve bal renkli saçları, kahverengi gözleri ve üniformasıyla... Tiffany önceleri kadınların neden üniformalı erkeklere deli olduklarını anlayamazdı. Şimdiyse anlıyordu ayrıca Jim’in onu terk ettiği günden beri ilk defa yalnız ve bugün itibariyle resmen boşanmış olmasına minnet duyuyordu.

“Bu güzel akşamda seni benim kapıma getiren nedir?”

“Gelip seni kontrol etmek istedim. Sanırım daha üzgün olmanı bekliyordum. Biliyorsun, bugünle ilgili.”

Tiffany omuz silktilti. “Bu ilk gündü. İşler yoluna girecektir.”

“Hep bu kadar iyimser misindir?”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Bunu takdir ediyorum.”

Blaine’dan gelen bu beklenmedik iltifat karşısında gafil avlanan Tiffany ona baktı ve Blaine’in yanağında seğiren kası fark etti. Bir anda, Blaine’in onu arzuladığını anladı. Şiddetle.

Bunu fark etmesiyle omuriliğinden aşağı bir arzu dalgası indi, sanki elektrik akımına kapılmıştı. Göğüs uçlarının daha da sertleştiğini ve Blaine'in dikkatli gözlerinin bunu kaçırmadığını hissetti. Blaine ona baktığını saklamaya bile çalışmıyordu ve bu Tiffany'ye haz veriyordu. Bir adam ona küçümsemeden, başka bir duyguyla bakmayalı o kadar çok olmuştu ki.

“İçeri gelmek ister misin?”

“Gelmesem daha iyi olur.”

“Muhtemelen.”

Blaine bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı ama hâlâ ona dokunmuyordu. “Hâlâ boşanmadın mı?”

“Sorman biraz komik oldu. Bugün evrakları aldım. Artık resmi olarak bekârim.”

Haberi duyan Blaine gözlerini kıstı. “Boşanman sonuçlandığı an beni arayacaktın. Anlaşmıştık.”

“Bugün biraz meşguldüm.”

“Yine de bir anlaşmamız vardı.”

“Belki de anlaşmamızı unutmuşsundur diye düşünmüştüm.”

Blaine başını iki yana salladı. “Seni olmaması gerektiğı kadar çok düşünüyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Bu itiraf Tiffany'nin bütün bedenini büyük bir yudum viskinin yapacağı şekilde ısıttı. “Ben de seni düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

Blaine kendisine yaklaşırken nefesi Tiffany'nin ensesini okşayıp dizlerini titretti. “Sence ne düşünüyorum?”

“Muhtemelen benim düşündüğüm şeyleri.”

“Bu içeri gelmek istediğın anlamına mı geliyor?”

Blaine sanki ona dokunmadan bir saniye daha geçiremeyecekmış gibi Tiffany'nin kalçalarını kavradı ve sıcak avuçla-

rı ince ipeğin üstünden Tiffany'nin bedenini ısıttı. "Eğer içeri gelirim kendimizi yatakta bulacağız."

Tiffany kalbinin göğsünden fırlamasının mümkün olup olmadığını merak etti. "Öyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum."

"Kendinden çok eminsin, öyle değil mi?"

"Seni, hayatımda kimseyi istemediğim kadar istediğimden eminim."

"Eh, o halde..." Tiffany bir şekilde haşlanmış makarna şeritleri gibi olan bacaklarının üzerinde Blaine'den uzaklaştı. Omzunun üzerinden eve doğru bir bakış atıp, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Blaine içeri girip kapıyı arkasından kapatırken. "Ama yakında geleceğim. Seninle beraber."

Üçüncü Bölüm

Blaine içeriye sanki buradaki her şeye ve herkese sahipmiş gibi bir özgüvenle girdi. Gözlerindeki vahşi bakıştan söz etmek, olayı hafifletmek olurdu. Tiffany, bedeninin Blaine karşısında bu kadar hızlı çalışmaya başlamasından büyülenmiş gibiydi ki Blaine henüz ona dokunmamıştı bile. Tiffany mutfığa girdiğinde, Blaine de peşinden, daha önceki günahlarını işledikleri suç mahalline girdi. Aslında Tiffany kendisine bir bardak buzlu su alarak biraz zaman kazanmayı planlamıştı.

Ama Blaine'in başka planları vardı.

Daha önce olduğu gibi, onu tezgâhın üzerine oturtup bedenini Tiffany'ninkine bastırdı, elleriyle tezgâhı iki taraftan da kavramıştı.

Tiffany, karnına bastıran ereksiyonu hissettiğinde nefesini tuttu.

“Kızın nerede?”

“Babasıyla.”

Blaine'in dudakları Tiffany'nin boynunda, onun alev al-

muş tenine dokunmadan asılı kaldı. “Bu öğleden sonra seni gördüm.”

“Beni izlediğini hissettim.”

“O gösteri benim için miydi, yoksa başkaları için mi?”

“Çoğunlukla senin için,” demeyi başardı Tiffany bir şekilde. Blaine’in yakınlığı, teninden yükselen sandal ağacı ve narenciye kokusu, kendi yumuşak tenine bastıran sert kaslarla kaplı bedeni... Eğer Blaine yakında, *çok yakında* bir şey yapmazsa Tiffany patlayacaktı. Kasıklarını Blaine’in ereksiyonuna bastırduğunda Blaine’in boğazından derin bir inilti yükseldi. Tiffany’nin elleri tezgâhın uçlarını sıkıca kavradı.

“Hoşuma gitmedi,” dedi Blaine.

Tiffany güçlükle yutkundu. “Edepsiz hemşireler senin olayın değil mi?”

“Bu akşam kasabadaki bütün adamların seni düşünüp hayalini kuracak olmalarından hoşlanmıyorum.”

Tiffany, Blaine’e baktı. Eğer akıllı başında olsaydı, Blaine’in gözlerindeki öldürücü bakışlar onu soğutmaya yeter de artardı. Oysa şu an, bu bakış sadece bacaklarının arasına sızlayan bir istek dalgası gönderdi. “Öyle mi?”

Blaine gözlerini kaçırmadan başım salladı.

“Peki neden?”

Tiffany’nin sabahlığının önünü çekiştirip açan Blaine, açığa çıkarttığı manzaraya uzun uzun baktı. “Seni kimsenin görmesini istemiyorum.”

Tiffany her ne kadar delice tahrik olsa da bu cümleye karşı çıkmadan duramadı. “Sanki üzerimde bir hakkın varmış gibi konuşuyorsun. Tek bir orgazm sana...”

Blaine’in dudakları onunkiler üzerine hızla ve sertçe ka-

pandı, dili ağzının içine kayarken parmakları da bacaklarının arasına sızıp kaygan merkezini buldu.

Tiffany bu çifte saldırı karşısında soluğunu tutup Blaine'in kollarına sarıldı.

"İki orgazm bana herhangi bir hak sağlar mı?" diye fısıldadı Blaine bir yandan da iki parmağını Tiffany'nin içine itip çekerken, onu bugüne kadar hiç ulaşmadığı bir hızla zirveye taşıyordu.

"İkincisini yaşadktan sonra haber veririm. Belki de hatırladığım kadar iyi değildir."

Blaine'in seksi gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı. "En az onun kadar iyi olacak." Parmaklarının pozisyonunu değiştirip kendisi için alevlenmiş noktaya odaklandı. "Hatta belki daha iyi olabilir."

Bundan bir an bile şüphe etmeyen Tiffany, Blaine onun bacaklarını iyice aralarken başını omzuna yasladı. Eğer Blaine onu tezgâha bu kadar sıkı bastırmıyor olsaydı, bacakları çoktan onu taşımayı bırakmıştı.

"Mmm," dedi Blaine. "Çok ıslak. Çok sıcak."

Bacakları titremeye başladı ve bu titreyiş bacaklarından bütün bedenine yayıldı.

"Hep çilek gibi kokmana bayılıyorum." Tiffany'nin göğsünü avuçlayıp parmaklarının onun derinlerinde gezdirirken meme ucunu ağzına almak için öne eğildi. "Ve tadının cennet gibi olmasına."

Tiffany, orgazm bedenini ele geçirdiğinde çılgılık attı. Baş arkaya düştü ve Blaine'in dişlerinin göğsünü nasıl kısırdığını, saçlarının boynuna nasıl süründüğünü hayal meyal fark etti. Eşi benzeri olmayan zevk dalgaları arka arkaya gelmeyi

sürdürdüler. Blaine parmaklarının hareketini durdurmadı ve göğüs ucunu kuvvetlice emip Tiffany'nin tekrar boşalmasını sağladı. *Bu* daha önce hiç olmamıştı ve Tiffany bütün kemikleri alınmış gibi hissediyordu. Bu onun için yeni bir doymuşluk haliydi. Hisleri kendine gelmeden önce Blaine öne eğilip onu kollarına aldı. Blaine belli bir amaçla merdivene yöneldiğinde Tiffany'nin sabahlığı çözülüp açıldı ama Tiffany'nin kendini örtmekle uğraşacak enerjisi yoktu.

"Bana yukarıda en azından bir yatak olduğunu söyle."

"Sadece bir yatak var."

"Tek ihtiyacımız da o."

Tiffany onu koridorun sonundaki yatak odasına yönlendirdi.

Blaine kapıyı tekmeleyerek açtı ve Tiffany'yi dev yatağın ortasına nazik bir şekilde bıraktı.

Blaine suratından göğüslerine, karnına ve daha aşağısına bir yol çizerek sabırla Tiffany'yi incelerken, ipek sabahlığı Tiffany'nin aşırı hassas teni altında bir yığın halinde kalmıştı. Blaine üniformasını çıkarmaya başladığında sıcaklık dalgası bedenini kapladı, gömleğinin önü açılıp gördüğü en güzel göğüs karşısına çıktığında soluğu kesildi. Blaine ince ve kaslıydı ama kesinlikle hantal değildi. Göğsündeki altın renkli tüyler, tam da olması gerektiği kadardı ve önündeki göz dolduran kabarıklıkla insanın aklını başından alan pantolonuna kadar inen bir yol çiziyordu. Tiffany o kabarıklığa bakarken tamamını görmeyi ne kadar istediğini düşündü.

"Dizlerini kaldır," dedi Blaine kemerine uzanırken.

Tiffany çekinerek de olsa Blaine'in dediğini yaptı.

"Şimdi bacaklarını aç." Blaine düğmesini açıp fermuarını indirirken Tiffany'nin bütün hareketlerini izliyordu. "Biraz daha."

Tiffany bacaklarını açabildiği kadar açtı. Blaine'in ne yapacağını görmeyi beklerken bacakları beklentiyle titriyordu. Tavandaki pervaneden alev almış tenine serin esintiler geliyordu ve Tiffany soluk almayı sürdürmek için savaştık zorunda hissediyordu. Bir yandan tamamen göz önünde ve kırılgan hissederken öte yandan tamamen güvende olduğunu biliyordu.

Pantolonunu dar kalçalarının üzerinde bırakan Blaine dizinin birini yatağa koyup öne eğildi ve yüzünü Tiffany'nin bacaklarının arasına gömdü. Derin bir soluk aldıktan sonra zevkle soludu.

"Sonsuzluğa uzanan çilek tarlaları gibi," dedikten sonra dili devreye girdi.

Tiffany, dil darbeleri altında sabit durmak için savaşıyordu, ama Blaine'in marifetli dili klitorisinin etrafında daireler çizmeye başladığında daha fazla dayanamadı. Uzanıp Blaine'in saçlarını kavradı, parmaklarını kalın saç tellerine gömdü. Blaine dilinin sadece birkaç hareketiyle Tiffany'yi bir başka patlamanın eşiğine getirmişti. Tiffany bacaklarını kapatıp Blaine'in başını tutsak etti ve her şeyi bir kenara bırakıp Blaine'in diliyle onu bulutlara taşımasına izin verdi.

Blaine iki parmağını birden içine itti, Tiffany artık kenarında gezindiği uçurumdan aşağı düşmeye başladı, Blaine'leyken dönüştüğü bu edepsiz haline çok uyan bir şekilde dudaklarından arkası kesilmeyen çığlıklar dökülüyordu.

"Mmm," dedi Blaine, sesi hassas tenine titreşimler gönderiyordu. "Dört etti. Şu an üzerinde bir hakkım var mı?"

Her ne kadar soluk soluğa olsa da bunu duyan Tiffany kahkahalarla güldü. "Hâlâ karar aşamasındayım."

Blaine öperek göğüslerine kadar çıktıktan sonra bakışla-

rını onunkilerle buluşturdu. “Biraz daha ikna edilmen gerekiyorsa söyle.”

Tiffany başını salladı, bir bacağına Blaine’e dolarken ayağıyla da Blaine’in pantolonunu indirdi ve sonra, *boxer*’ını da indirmek için harekete geçti.

“İzin ver sana yardım edeyim,” diyen Blaine, üzerinden yuvarlanıp *boxer*’ını aşağı sıyırdı ve ereksiyonunu gözler önüne serdi.

Onun uzun, kalın penisinden gözlerini alamayan Tiffany, “Ah,” dedi. Mağazasına aldığı büyük boy dildolar aklından geçerken bir anlığına onu içine alıp alamayacağını gerçekten merak etti.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

“Belki.” Blaine üzerine çıkacağı sırada onu durdurdu ve dizleri üzerinde doğrulup en sonunda ipek sabahlığından kurtuldu. Blaine’in üzerine eğilip göğsünü öpücüklerle boğdu. İki göğüs ucuna da sevgisini gösterdiği sırada, Blaine’in yumuşak tüyleri yüzünü okşadı ve sonrasında Tiffany dilinin darbelerini karnının kenarlarında belirginleşmiş çizgilere yöneltti. Blaine’in parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti ve Blaine saçlarına asıldığında, kendisi üzerinde yarattığı etkiyi ona hissettirebildiğini fark etti.

Biraz daha aşağılara kaydığında, Blaine’in parmakları saçlarından akıp gitti. Saçları ereksiyonuna hafifçe süründüğünde, Blaine inledi. Birkaç dakika daha bu şekilde Blaine’i delirttikten sonra, elleriyle bacaklarını okşadı ve sonra onları ayırdı. Bacaklarının arasına yerleştiğinde, sızlayan ereksiyonu ağzına almadan önce bir süre diliyle testislerini okşadı. Bu sırada elle-

ri Blaine'in bacaklarındaydı ve kaslarının her kasılışını avuçlarının içinde hissediyordu.

"Eğer buna devam edersen," dedi Blaine birbirine kenetlediği dişlerinin arasından, "başlamadan biteceğiz."

"Ben şansımı deneyeceğim." Diliyle penisin ucundaki tuzlu sıvıyı emdikten sonra dudaklarını sertliğin etrafına kapadı.

"Aman *Tanrım*, Tiff," derken Blaine'in gözleri sımsıkı kapanmıştı. "Harika hissettiriyor."

Blaine'in teslim oluşu karşısında kendini garip bir şekilde güçlü hisseden ve isminin kısaltmasını onun dudaklarından duymakla heyecanlanan Tiffany parmaklarının penisin etrafına sarıp ağzına alabildiği kadarını aldı, bir yandan da diliyle tenini okşuyordu.

Blaine'in parmakları Tiffany'nin başını yönlendirdi ve kalçaları yataktan yükselip onu daha derine alması için teşvik etti. Tiffany kendini zorlasa da Blaine o kadar kalın ve o kadar büyüktü ki. Bacaklarının arası beklentiyle zonkluyordu.

"*Tiffany*." Blaine'in sesindeki uyarı açık ve netti.

Tiffany bu konuda kendisine sık sık yalvaran Jim'in bile ağzına sadece bir kez boşalmasına izin vermişti, o zaman da ağzında kalan tattan nefret etmişti. Dolayısıyla şu an Blaine'e izin verip vermemek konusunda kararsızdı. Bir sebeple, evli olduğu adamdansa neredeyse hiç tanımadığı bu adamla beraberken kendini daha özgür ve daha sınırsız hissediyordu. Dolayısıyla Blaine onu bir kez daha uyardığında, Tiffany kendini çekmektense onu şiddetli bir patlamaya götürecek son bir darbeyle Blaine'in ağzını doldurmasına izin verdi. Sonra altında sızlayan aleti dudaklarıyla temizleyip her bir damlasını yuttu. Onunla ilgili her şey, Tiffany'nin geçmişte öğrendiği her şeyden farklıydı, tadı bile.

Aynı Blaine'in kendisine yaptığı gibi, Tiffany onu öperek göğsüne kadar çıktı. Blaine kollarıyla onu sardı ve alnına bir öpücük bıraktı. "Bu harikaydı," dedi ardından, nefesleri düzensiz ve sesi çatıyordu.

Kalbi, kulağının altında hızla çarpıyordu. "Gerçekten mi?"

"Mmm. Ömrümde yaşadığım en güzel şey."

Tiffany gülümsedi. Bu doğru olmasa bile, bir şeylerde en iyi olmak harika hissettiriyordu.

Blaine'in parmakları sırtında tembelce geziniyor, dokunduğu yere masaj yaparak aşağı kayıyordu. Poposunu avuçlayıp sıktı. "Öp beni," diye fısıldadı.

Tiffany onu öpmek için kafasını kaldırdığında, toplamda beş orgazm paylaşımlarına rağmen hiç öpüşmediklerini fark edip gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soran Blaine kalçalarını okşuyordu.

"Bugün güzel bitti."

Blaine gülümsedi ve Tiffany, gülümsemesiyle birlikte Blaine'in sert ifadesinin ne kadar yumuşadığını görüp şaşırdı. "Yarın çalışacak mısınız?" diye sordu Blaine.

"İşe öğlen gideceğim. Sen?"

"Üçte. Kızın?"

"Hafta sonunun tamamında babasında."

Bunun taşıdığı anlam bir süre nemli havada asılı kaldı. Önlerinde onları bekleyen haz dolu saatler vardı. Blaine'in uyanan erkekliği Tiffany'nin karnına bastırarak orada olduğunu hatırlattı.

"Hızlı oldu," dedi Tiffany.

“Tek sebebi harika bir pakete bakıyor olmam.”

Tiffany kaşını kaldırdı. “Ben harika bir paket miyim?”

“En harikası.”

Tiffany onun ne kadar büyük olduğunu anımsayınca dudaklarını yaladı. “Ya içime sığmazsa?”

Altında uzanan Blaine ulurcasına güldü. “Sığar.”

“Hep bu kadar kendine güvenir misin?”

“Bazı şeyler hakkında evet.” Blaine onu çevirip üstüne geçti. “Önemli şeyler hakkında.” Tiffany’nin önce burnuna, ardından dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, “Aklındakini unutma,” dedi. Kalkıp pantolonuna uzandı ve cebinden çıkarttığı kondomu taktı. “Buraya gel,” dedi parmaklarını kıvrarak.

Yatakta Blaine’e doğru emeklerken Tiffany’nin bedenindeki bütün sinir uçları ayaklanmıştı. Blaine onu yatağın en ucuna çekip yeniden bacaklarını açmasını sağladı. Parmakları ıslaklığında gezindikten sonra Blaine ıslak parmaklarını ağzına götürüp ıslaklığı parmaklarından emdi, bu sırada Tiffany’nin her ifadesini dikkatle izliyordu. Daha önce hiç böylesine ilgi odağı haline gelmemiş olan Tiffany, bundan oldukça hoşlandığını fark etti, ta ki Blaine sertliğini onun bedenine bastırıp çoktan hassaslaşan teni sızlayana kadar.

“Rahatla, tatlım,” diye fısıldadı Blaine, bir yandan yavaşça kendini Tiffany’nin içine iterken, diğer yandan da öne eğilmiş, meme ucunu dişlerinin arasına almıştı. “Bana izin ver.”

Tiffany rahatlamaya çalışırken bedeni terle kaplanmıştı.

Blaine sertliğini içine bir kez daha zorladığında Tiffany çığlık attı. “Durmak istiyor musun?” diye soran Blaine’in güzel yüzü endişeyle çarpılmıştı.

Elleriyle Blaine’in sırtına tutunan Tiffany onun kendisin-

den uzaklaşmasına izin vermedi. “Hayır, durma.” Dişlerini kenetledi ve devam etmesi için kalçalarını kaldırıp ona cesaret vermek istercesine kıpırdandı. Bu sırada bacaklarının arasındaki acıyı görmezden geliyordu.

Aralarına uzanan Blaine parmaklarını Tiffany’nin bacaklarının arasına sürttü. Bu hareketiyle birlikte Tiffany’nin bedeni onu içine almasını kolaylaştıracak bir istek dalgasıyla sarsıldı. “İşte böyle,” diye fısıldadı Blaine. “İşte benim kızım.” Küçük hareketlerini sabit bir ritimle devam ettirip Tiffany’nin ona alışmasını bekledi. “Çok, çok sıkısın.”

“Bu iyi bir şey mi?” diye sorarken Tiffany ciyaklarcasına bir ses çıkarmıştı.

“Bu harika bir şey.”

Blaine’in elleri onun kalçalarını kavrayıp Tiffany’yi yükseltti. Bu yeni pozisyonla Blaine, Tiffany’nin içinde, var olduğunu bile bilmediği bir noktaya değmişti.

Tiffany bütün bedenini kaplayan, hissettiği katışıksız hazdan ötürü çılgılık attığında Blaine durdu. “Durma! *Lütfen* durma.” Bacaklarını Blaine’e doladı ve kalçalarını hareket ettirmeye başladı, bununla Blaine’in içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Blaine yavaş ritmini bir kenara bırakıp bedenini Tiffany’ninkine iyice bastırdı.

Ömründe benzerini yaşamadığı bir zevkin içinde oradan oraya savrulmasına rağmen, Tiffany, Blaine’in içindeki sabit ritmiyle hayatını sonsuza dek değiştirmekte olduğunu fark edecek kadar kendindeydi. Onu bütün gözeneklerinde hissettiği bir hazzın en derinlerine doğru hızla sürükleyen Blaine’in altında binlerce parçaya ayrıldı ve bir daha asla, o parçalara ayrılmadan önceki insana dönemeyeceğini fark etti.

Dördüncü Bölüm

Blaine prensip olarak artık geceleri kadınların yanında kalmıyordu. Eden'la yaşadığı felaketten sonra ilişkilerinde çok ileri gitmemek adına elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ama Tiffany'nin evinin kapısından girdiği anda, kendi kendine koyduğu bütün kuralları yerle bir etmişti. Tiffany'nin sıcak, çıplak bedenini kendi bedenine bastırdığı anlarda, bunca yıldır yaşadığı sekslerin iyi olduğunu düşündüğüne inanamamıştı. En iyi ihtimalle, geçmiş yıllarda yaşadıklarına *ortalama* denilebilirdi. Tiffany'yle aralarında geçenlerse sıra dışıydı. Daha önce, bir kadınla sevişirken ona bu kadar bağlandığını hissetmemişti, işte tam da bu sebeple şu an bu yataktan kalkıp hâlâ gidebiliyorken bunu yapmalıydı.

Yataktan kalkmak için harekete geçmeden önce, Tiffany ona dönerek dudaklarını göğsüne bastırdı, bu bile içinde yanan ateşi yeniden körüklemeye yetti. Kimi kandırıyordu ki? Onu düşünerek, onunla ilgili hayaller kurarak geçirdiği ay-

larm ardından, Tiffany onunla yatakta olmak istediği sürece hiçbir yere gitmeyecekti.

Blaine sırtüstü yuvarlanıp Tiffany'yi de kendisiyle çekti, böylece Tiffany onun üzerinde kalmıştı.

Tiffany uykulu ama oldukça keyifli bir şekilde iç geçirdi. Yumuşak saçları Blaine'in yüzünü okşarken, Blaine de kendisine her zaman Tiffany'yi anımsatan meyveli kokuyu derin derin solumaktan kendini alamadı. Nasıl oluyordu da onu tekrar tekrar arzuluyordu? Başucundaki çekmecenin üzerine bıraktığı kondoma uzandı.

Tiffany'nin sırtını okşayarak ellerini sıkı kalçalarına kadar kaydırды, bir yandan da dizleriyle bacaklarını açması için onu yönlendiriyordu.

"Mmm," diye mırıldandı Tiffany. "Ne var ne yok?"

"Yaklaşık yirmi beş santim var."

Tiffany onun göğsüne doğru güldü. "Üzerine bir uyarı etiketi yapıştırmalılar."

"Öyle mi dersin?" Sertliğiyle onu hafifçe dürttü.

Tiffany inledi. "Bir kez daha yapabilir miyim emin değilim. Son seferimden bu yana çok oldu, biraz hamlaşmışım."

"Yavaştan alınız," derken Blaine hafif hareketlerini sürdürüyordu.

"Geçen sefer de öyle demiştin."

"O zaman kontrolü sen al." Blaine onun kalçalarını bıraktı. "Ne kadar hızlı ya da yavaş gideceğimize sen karar ver."

"Yapamam."

Blaine'in parmakları ikisinin arasına kaydı ve Tiffany'nin bacaklarının arasına süzüldü. "Yapamayacağından emin misin?" Onu ne kadar zorlasa da kıpırdamadan durdu.

Tiffany elleriyle Blaine'in göğsünden destek alarak doğruldu.

Blaine onun denemeye karar verdiğini fark ettiğinde, Tiffany'nin yüzünde gördüğü kararlılığa gülümsedi. Bunun karşılığında, bacaklarının arasını okşayarak onu ödüllendirdi.

Tiffany üzerine yerleşti ve yavaşça oturmaya başladı, o kadar yavaş ki Blaine başlamadan bitmemesi için dişlerini birbirine kenetleyip çenesini sıkarak zorunda kalmıştı.

Bedenlerinin birleştiği yere baktığında anında bakışlarını çevirmek zorunda hissetti; Tiffany'nin araladığı bacaklarının erotik görüntüsü, özel bölgesini kaplamış siyah tüyler ve onu içine almak için çabalarken kaslarının nasıl çalıştığını görmek onu zora sokuyordu. Ellerini kalçalarından Tiffany'nin göğüslerine kaldırdı ve göğüs uçlarını sıktı.

Tiffany'nin içinin dar duvarları en sonunda Blaine'i kabul ederken, Tiffany başını geriye attı. Tüylerinin karnına sürünmesi, ömründe yaşadığı en baştan çıkarıcı deneyimlerden biriydi. Ve en sonunda Tiffany kalçalarını hareket ettirmeye başladığında, cennetin kapıları önünde aralandı.

"İşte böyle, bebeğim." Tiffany'nin ellerini tuttu. "Aynen böyle."

Tiffany'nin dudakları, büyülenmiş bir ifadeyle aralandı ve yüzündeki konsantrasyon Blaine'in kalbinin hızlanması-na sebep oldu. Tiffany üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor, ıslaklığı ikisi için de her şeyi kolaylaştırıyordu. Blaine kıpırdamadan durmaya devam etti, onun kendi ritmini bulmasını istiyordu ve ah, onun ritmi Blaine'i öldürüyordu! Baştaki çekingen hali tamamen kaybolmuş, dakikalar içinde daha arzulu bir ritme kavuşmuştu. Elleriyle Tiffany'nin kalçalarını kavradığında avuç içleri ömründe dokunduğu en yumuşak

tene temas etti. Tiffany'nin yorulmaya başladığını hissettiğinde onu durdurup sırtını biraz yükseltti, dizlerini kaldırıp ona dayanabileceği bir yer sağladı. Ellerini karnında gezdirip göğüslerini avuçladı, sonra bir elini üzerindeki kadının bacaklarının arasında zonklayan ve bütün sinir uçlarını barındıran tepeciği okşamak için uzattı. Kendi bacaklarıyla Tiffany'nin yukarı aşağı ritmini destekleyerek bu aynı derecede baştan çıkartıcı pozisyonu biraz daha rahat bir hale getirdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Dolu.”

“Ama bu iyi mi?”

“Çok iyi. Hiç bilmiyordum...” Blaine onu bıraktığında Tiffany adamın üzerine eğildi.

“Neyi bilmiyordun?”

Tiffany sertçe iç geçirdi. “Böyle olabileceğini.”

“Ben de bilmiyordum.”

Blaine'in itirafı, Tiffany'nin gözlerini sonuna kadar açmasına sebep oldu.

“Seninle böyle olabileceğini düşünmüştüm.” Doğrulup tamamen oturdu, Tiffany'nin bacaklarını kendi beline sardıktan sonra kolları sırtına dolandı. Bu şekildeyken bütün önemli parçaları birbirine dokunuyordu. Blaine onu öptü ve bir kez daha parmakları Tiffany'nin bacaklarının arasına kayd, ondan bir orgazm daha koparabilmeyi umuyordu.

Tiffany onu öptü; derin bir öpüştü bu, dili diline değiyordu, göğüslerini Blaine'in göğsüne bastırıyordu. Blaine artık Tiffany'nin orgazma yakın olduğunu anlayabiliyordu; bacaklarının titremesinden, içindeki kasların sıkışmasından...

Tiffany öpüşmeyi bıraktı ve Blaine'in patlayışını tetikleyen bir çılgılla çözüldü.

Blaine kesinlikle gece burada kalacaktı.

Önceki geceyi ne kadar uykusuz geçirdiği düşünülecek olursa, Tiffany ertesi gün işe gittiğinde şaşılacak bir enerjiye sahipti. Neredeyse tek kelime konuşmamışlardı ama aralarındaki seks bu kadar harikayken kimin kelimelere ihtiyacı vardı ki? Jim'in onu terk ettiği zamandan beri ilk kez, Tiffany içinde eski kocasının yer almadığı bir gelecekle ilgili kendini umutlu hissediyordu. Geleceğinin Blaine'i barındırdığı hayallerine de kapılmıyordu, hayır. Belki onlarınki bir yaz aşkı olurdu, ikisi de daha ciddi ilişkilere yelken açana kadar güzel vakit geçirdikleri bir eğlence.

Tiffany, Blaine'in ona, "bacaklarını arala"dan başka bir şey söylememiş olmasını umursamıyordu. Jim'e olan esareti yeni bitmişken ihtiyacı olan son şey bir başka karmaşık ilişkiydi. Üzerine kafa patlatmadan yapılan seks, düşük özgüvenini yerine getirebilir ve işletmesinde her şey yoluna girene kadar ona ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını sağlayabilirdi.

Çalışırken bir yandan da ıslık çalan Tiffany kapıya AÇIK tabelasını astı, o sırada yanından geçerken ona korna çalan birkaç motosikletliye de el salladı. Bugün, mağazada sattığı mini yaz elbiselerinden birini giymişti. Blaine'in geç saatlere kadar yataktan çıkmasına izin vermemesi yüzünden saçlarını kıvrırcık ve dizginlenemez hallerinde bırakmaktan başka bir çare bulamamıştı. Blaine saçlarını böyle sevdiğini söylemişti ve o kimdi ki dağılmış saçlarıyla makyajsız halinden hoşlan-

dığını söyleyen, bacaklarının arasına tatlı bir sızı konduran adama karşı çıkacaktı?

Mağaza kapısının zili çaldığında Tiffany işe gelen çalışanı Patty'yi gördü. Bugün işlerin yavaş yavaş başlayacağını umuyordu, böylelikle bu genç kadının da maaşım ödeyebilirdi. Her zamanki gibi, Patty'nin tel tel saçlarına ve vücudunun hatlarına hiçbir şekilde uymayan kıyafetlerine bir el atmak için bir dürtü hissetti. Bu kız en üst seviyeden bir moda felaketiydi, ama iyi çalışıyordu.

Patty, "Bugün çok neşelisin," dedi.

"Harika bir gün ve ben de harika minik dükkânıma çalışmaya geldim. Bundan daha güzel ne olabilir ki?"

"Belki birkaç müşteri?"

"Bak şimdi... Bu mağazada kötümserliğe yer yok. Eğer biz olumlu bir tavır takınırsak başımıza da iyi şeyler gelir."

"Yine kişisel gelişim kitapları mı okuyordun?"

"Belki okuyordum, belki okumuyordum. Ama o kitapların bazılarında harika tavsiyeler var. Belki sen de göz atmak istersin."

"Benim yardıma ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim."

Tiffany buna cüret edip etmemek konusunda bir an için kararsız kaldı. "Saçlarının biraz yardıma ihtiyacı olabilir," dedi hemen ardından.

Patty çirkin bir kahverengi tonunda olan saçlarından elini geçirdiği anda, Tiffany bundan bahsederek bile götlük yaptığını anladı. "Saçımın nesi var?"

"Hiç. Unut gitsin. Bir şey söylememeliydim. Seni incitmek istemiyorum."

"Şimdi sözlerini geri alamazsın ama! Ne diyecektin?"

“Şey, birazcık çabayla tam bir afet olabilirsin diyecektim.”

Patty’nin mavi gözleri irileşti. Tiffany o donuk gözkapaklarına birazcık far sürmek için neler vermezdi. Marifetli ellerinin altında, Patty’nin gözlerinin ışıldayacağından emindi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

“Kıyafetlere, saç, makyaja dair hiçbir bilgim yok benim. Annem ben çok küçükken öldü. Oldum olası babamla ikimizdik, dolayısıyla bana bunları öğretecek kimse olmadı. Bütün arkadaşlarım da benim gibi.”

Tiffany tek kolunu genç kadının ince omzuna doladı. “Bir afet olmak istiyor musun?”

“Bu bana bir erkek arkadaş kazandırır mı?” Patty’nin sesindeki özlem Tiffany’nin kalbini sızlattı. “Hiç erkek arkadaşım olmadı, oysa hep olsun istedim.”

“Şuna ne dersin, eğer seni baştan yaratmama izin verirsen ve bir erkek arkadaşın olmazsa, bir ay boyunca hafta sonları ben çalışırım.”

“Ya bir erkek arkadaşım olursa?”

“Hafta sonları sana kalır.”

Patty elini Tiffany’ye uzatmadan önce on saniye düşündü. “Anlaştık.”

“Ofisime geç.”

Sabah hiç müşteri gelmediğinden, Tiffany güzellik okulunda geçirdiği bir senede öğrendiklerini mağazanın arka odasında konuşturmaya karar vermişti. Önce, Patty’nin saçını biraz kısalttı, sonra da tatlı yüzünü çerçevelesin diye saçına katlar

ekleyip kâkül kesti. Patty'yi sırtı aynaya gelecek şekilde çevirip bir sonraki adımda hafif ama etkili bir şekilde genç kızın ifadesini tamamen değiştiren bir makyaj yaptı. Patty artık hem yaşına göre biraz daha büyük hem de daha zarif görünüyordu. Artık kimse ona bakıp sıkıcı bir kız olduğunu düşünmezdi. Elinden çıkan işten memnun bir şekilde çalışanına hiç kıpırda-mamasını söyleyerek, Patty'nin üzerine yakışacağını düşündü-ğü birkaç parça kıyafet seçmek üzere mağazaya geçti.

Seçtiği kıyafetleri arka odaya götürüp Patty'yi deneme ka-binine yönlendirdi, bir yandan da gözlerini açmamasını sıkı sıkıya tembihlemişti, böylece her şey bittiğinde onun üzerin-deki etkisi çok daha büyük olacaktı. Tiffany deneme kabini önünde heyecanla bekledikten bir dakika sonra, Patty per-deyi kenara çekip dışarı adımını attığında omuzları çökmüş, parmakları da eteğinin uçlarına asılıyordu. Bir sonraki ders-leri beden dili ve güvenli davranmak üzerine olmalıydı.

Tiffany onun etrafında bir tam tur atarken, “Dik dur,” dedi. “Bak sen şu işe! Göğüslerin varmış!”

Patty saç diplerine kadar kızardı. “Yani?”

“Giydiğin sutyen yanlış. Tam sana göre bir sutyenim var. Bekle burada.” Bir dakika sonra, paranın satın alabileceği en harika destekli sutyenle kabine geri dönmüştü. “Otuz dört C, değil mi?”

Patty büyülenmiş bir halde kadına baktı. “Nasıl bildin?”

“Göğüsler benim işim olacaksa onlar üzerine çalışmam gerektiğini düşündüm.”

“İnsan nasıl göğüsler üzerine çalışır ki?”

“Bilsen şaşardın,” dedi Tiffany, Patty'yi deneme kabinine doğru hafifçe itelerken. “Sakın aynaya bakma.”

“Bakmam.” Bu defa Patty kabinden çıktığında, Tiffany doğru sutyeni seçtiğini gün gibi görebiliyordu. Yeni sutyen inanılmaz bir fark yaratmıştı ve onun dekoltesine bakarken, Patty’nin taşıyabileceğinden daha fazla erkek arkadaşının olacağından hiç şüphesi kalmamıştı.

“Neredeyse mükemmel,” dedi Tiffany.

“Sorun ne? Şimdi ne lazım?”

Tiffany onun için seçtiği elbisenin öndeki iki düğmesini açıp Patty’nin iri göğüslerini biraz daha gözler önüne serdi. “Şimdi mükemmel.”

“Artık bakabilir miyim?”

“Tabii.”

Patty arkasını dönüp Tiffany’nin çıkarttığı işle karşılaştığında hafifçe ciyakladı. “Ah! *Aman Tanrım!* Bu gerçekten ben miyim?” Elleri saçlarında ve yüzünde gezdirirken bir yabancıya dokunur gibiydi. Ardından dönüp kendini Tiffany’nin kollarına bıraktı. “Ne yaptın bilmiyorum ama bir çeşit sihirbaz falan olmalısın!”

Tiffany gülerek kollarını Patty’ye doladı. “Zaten sende olan malzemeleri kullandım. Harika bir yüzün, harika gözlerin ve göz alıcı göğüslerin var. Şimdi hepsini sergilemenin zamanı...”

Patty geri çekilip ikinci kez kendisine bakmak için arkasını döndü. “Kimse ben olduğuma inanmayacak.”

“Sensin, sadece yeni ve gelişmiş sürümün.”

“Şimdi kesin erkek arkadaşım da olur!”

“Hiç şüphem yok.”

“Teşekkürler, Tiffany.” Patty’nin gözleri yaşlarla parlıyordu. “Bu birinin benim için yaptığı en güzel şey.”

“Benim için bir zevkti.” Ayrıca mağazanın ne kadar boş

olduğunu düşünmemek için de güzel bir yol olmuştu. Tiffany aklından geçenleri kendine sakladı.

Kapının zili çaldığında iki kadın bakıştı. Müşteri mi gelmişti?

Tiffany saçlarını elleriyle yatıştırmaya çalışarak mağazanın ön tarafına geçtiğinde, Blaine'i tek parçadan oluşan dantel bir çamaşırı okşarken buldu. Parmaklarının hareketini izlerken, o parmakların kendisine yaptıkları aklına geldi ve bütün bedeni özlemle ısındı. Blaine'nin başını kaldırmasıyla göz göze geldikleri o anda Tiffany'nin ağzı, aralarında yükselen ateşle kurudu.

Boğazını temizledi. "Patty," dedi. "Bir mola ver. Uzun bir mola."

Patty mağazadan çıktıktan sonra Tiffany sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve Blaine'e döndü. "Sizi buraya getiren ne?"

Çiçek desenli ipek bir sabahlık Blaine'in parmaklarından kaydı. Nasıl oluyor da bu adamla ilgili her şey seks diye bağırıyordu? Belki de bu, sadece Tiffany üzerindeki etkisiydi. Bu etkiyi başka kadınlar üzerinde bırakmadığını ancak umabiliyordu.

Blaine'in mesaisi o gün geç saatlerde başladığından, ayağında kahverengi deri terlikler ve altında diz hizasında biten bir şort vardı. Üzerindeki beyaz tişört, teninin güneş altında aldığı koyu rengi iyice ortaya çıkarıyordu. Tiffany sorusunun cevabım *bulduğunu* fark etti, bu adam üniforma giyse de giymese de ölümüne seksiydi.

"Merak ettim." Baktığı her şeye, kesin bir ilgi gösteriyordu, aynı bir gece önce Tiffany'ye gösterdiği gibi. "Ve eğer hâlâ mümkünse, ilk müşteriniz olmayı çok isterdim."

“Maalesef hâlâ mümkün.”

Blaine’in gözleri Tiffany’nin yüzünden göğüslerine doğru yavaşça indi ve göğüslerinde durdu. “İşler toparlanacaktır.”

Göğüs uçları sertleşen Tiffany ona sırtını döndü. “Umarım haklısındır.” Kısa sabahlıklara ayrılmış bir rafı yeniden düzenlemeye koyuldu, bunu sırf elleri bir şeylerle meşgul olsun diye yapıyordu. “Size yardım edebileceğim bir konu var mı?” diye sordu gözücüyle Blaine’e bakarak.

Blaine’in gülümsemesi kesinlikle iyi niyetli değildi.

“Mağazayla ilgili demek istedim.”

“Bir arkadaşım var,” dedi Blaine. “Sizinle aynı boyda ve kiloda sanırım. Onun için bir şeyler almak istiyorum. Özel bir şeyler.”

Onun oyununa ayak uyduran Tiffany, “Bu arkadaş,” dedi, “yeni bir arkadaş mı, yoksa eski mi?”

“Yeni sayılır.”

“O halde çok iddialı bir şey olmasını istemezsiniz.”

“Tam aksine. Ne kadar iddialı, o kadar iyi.”

Burası çok mu sıcak, bana mı öyle geliyor? Tiffany raflar arasında dolanıp mağazadaki en sevdiği parçalardan olan, siyah dantelden bir büstiyerle onun takımı olan tangaları bulana kadar durmadı. Pembe satenden kurdeleler takımını iki parçasında da vardı ve önemli bütün parçalar şeffaftı. “Benim gönlüm bundan yana ama arkadaşınızın zevki başka olabilir tabii.”

Blaine çamaşır takımını onun elinden alıp her açıdan inceledi, parmaklarını tangayı oluşturan küçük kumaşın üzerinde gezdirdi. “O da bayılacak. Alıyorum.”

“Hediye paketi yapmamı ister misiniz?” diye sordu Tif-

fany ilk satışını yapmak için kasaya yürürken bir yandan da omzunun üstünden geriye bakarak cilveli cilveli gülümsedi.

“Güzel olurdu. Teşekkürler.”

Blaine’in cevabı onu hazırlıksız yakalamıştı. Oynadıkları bu oyunda kuralları tam olarak anladığından emin değildi. Başkasıyla da mı görüşüyordu? Başka bir kadına hediye almak için gerçekten de onun mağazasına gelebilir miydi? İşin aslı, Blaine’le ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, bildiği şeylerse polis olduğu, eniştesiyle yakın arkadaşlıkları ve yatakta harika tavırlarıyla sınırlıydı. Bunun ötesinde, Blaine de adi herifin teki olabilirdi, Tiffany bunu bilemezdi.

Kasanın arkasındaki raftan hediye paketini aldı ve büstiyerin üzerindeki fiyat etiketini koparttıktan sonra çamaşırları pembe bir kâğıtla sarıp üzerine de altın renkli bir N&N etiketi yapıştırdı. Ardından hediye paketini kendisinin tasarladığı kırmızı beyaz çizgili mağaza poşetine koydu.

Blaine’in sıcak eli Tiffany’nin elinin üzerine kapandı ve ihtimaller üzerinde kafa yorarken hareketleri özensiz hale gelen Tiffany’yi durdurdu.

“Senden başka kimse yok, Tiff, dolayısıyla seni birden fazla şekilde becerip becermediğimi düşünmeyi kes.”

Düşündüklerini ne kadar doğru tahmin ettiğini gören Tiffany bundan biraz ürkmüştü. Elini çekti. “Öyle bir şey düşünmüyordum.”

Çok iyi becerdiği o seksi, derin kahkahasıyla mağazayı sarsan Blaine, “Sen öyle diyorsan,” dedi. Mağazanın boncuklu perdeyle ayrılan kısmını başıyla işaret ederek, “Orada ne var?” diye sordu.

Tiffany yutkundu. “Başka şeyler.”

“Ah, *güzel* şeyler. Bana yardımcı olur musun? Birkaç sorum olabilir. İşin aslı, birkaç sorum olacağından eminim.”

Ciddi miydi? Belli ki öyleydi, çünkü boncuklu perdenin arkasına geçip mağazanın daha özel kısmına adımını atmıştı bile.

“Bak sen... Burada neler varmış?”

Perdenin arkasına geçen Blaine’i takip ederken Tiffany’nin bütün bedeni alev almış gibiydi. Gerçekten de onu bu odadaki eşyalarla ilgili soruya boğmayacaktı, değil mi?

Blaine çok amaçlı bir vibratörü eline alıp dikkatle inceledi. Ardından tek kaşını kaldırarak Tiffany’ye döndü. “Bunun vaat ettiği şey ne?”

Tiffany ellerini nereye koyacağını bilemiyordu, dolayısıyla parmaklarını çaprazlayıp sıktı. Bir arzu ve duygu seli onu içine çekmiş, dilini bağlamıştı. “Şey, klasik işte. O, şey, titriyor aynı zamanda da dönüyor.”

“Dönüyor da, öyle mi? Akıllıcaymış.”

Tiffany, karşısındaki adam polis şefi olmasa, kendisine yaşattığı işkenceden dolayı onu öldürebilirdi.

“Bu küçük zamazingo ne işe yarıyor?” Vibratörün üzerindeki küçük kolu işaret ederek sormuştu.

“O, eee, şey, arka kapı için.”

Blaine’in gözleri sonuna kadar açıldı. “Demek öyle.” Tiffany’yi sonsuz derecede rahatlatan bir şekilde, oyuncağı bırakıp odanın derinlerine doğru yürüdü ve dildolardan, kayganlaştırıcılardan, vibratörlerden, kelepçelerden, masaj yağlarından ve diğer erotik tatlılardan oluşan geniş yelpazeyi inceledi.

Blaine, Tiffany’nin almak istememesine rağmen satıcının ısrarı üzerine mağazasına soktuğu anal tıkaçların önüne geldiğinde durdu.

“Arka kapıdan bahsetmişken,” diye mırıldandı. “Bu ikisinin farkı ne?” Elindeki tıkaçlardan biri uzun ince, diğeri kısa ve kalındı.

Tiffany tam orada ölmek istedi. Ömründe ne bu kadar utanmış ne de bu kadar tahrik olmuştu. Blaine’in sadece sesi bile onu baştan çıkartmaya yetiyordu, ama onun uzun parmaklarının raflardaki oyuncaklara dokunduğunu görmek iç çamaşırının sırlıklam olmasına sebep olmuştu. Tiffany onu yere çekip tam oracıkta üzerine çıkmak istedi.

Blaine’in sorularından en az birini kekeleymeden yanıtlamaya ant içmiş bir şekilde, “Biri esnetmek, diğeri uyarmak için.”

Blaine çenesindeki kirli sakalı kaşdı. “Bu sence de ilginç değil mi? İki ayrı tür olduğunu fark etmemiştim.” Tiffany’ye dönüp dikkatli gözlerle onu inceledi. “Sen hangisini önerirdin? Esneteni mi, uyaranı mı?”

“Ah, şey, bu kişisel bir tercih.”

Blaine saçının bir tutamını parmağına doladıktan sonra buruna götürüp kokladı. “*Senin* kişisel tercihin ne, Tiffany?”

“Ben, eee, şey...”

“Bu oyuncakların herhangi biriyle oynadın mı?”

Bir sıcaklık dalgası yüzünden göğüslerine, oradan da bacaklarının arasına yayıldı. “Tabii ki oynadım. Başka nasıl onları satabilirim ki?”

“Hangileri?” diye sordu Blaine rafları işaret ederek.

Tiffany bir çalımla, “Hatırlamıyorum,” dedi. Nasıl oluyordu da ilk müşterisi onun en derin, en karanlık sırrını ondan çekip alabiliyordu? Odadaki her şeyin el kitapçığını okuyarak harcadığı saatlerin ardından, birilerinin onu bu kadar kolay yakalaması en hafif tabirle sinir bozucuydu.

Blaine biraz daha yaklaştı, artık yüzü Tiffany'ninkinden sadece bir nefeslik mesafedeydi. O kadar yakındı ki Tiffany onun parfümünün kokusunu alabiliyor, yüzünden yayılan sıcaklığı kendi suratında hissedebiliyordu. "Bir seks oyuncakları suçlusu musun, Tiff?"

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Bütün sorularını cevapladım." Tiffany arkasını döndü, niyeti mağazanın ana kısmına geri dönmekti ama Blaine onun kolundan tutup buna engel oldu.

"İlgini en çok hangileri çekiyor?"

Tiffany'nin cevabı *hepsi* olmamalıydı, değil mi? Jim bu aletlerin herhangi birini yatak odalarına sokmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Seni zor durumda bıraktığımı görebiliyorum," dedi Blaine. Tiffany'nin soluk almayı kestiği uzun bir an düşünen Blaine, en sonunda kadife kaplı kelepçe, bir şişe temasla ısınan kayganlaştırıcı, masaj yağı ve ilk eline aldığı, arka kapı için fazladan kolu olan vibratörü seçti. Anal tıkaçlardan kısa ve kalın olanına uzandığında, Tiffany tek eliyle onun kolunu kavradı.

"Bunu istemiyorum."

Blaine seksüel gerginlikle yüklenmiş bir an boyunca onu inceledi ve ardından tıkaçı rafa geri bıraktı. "Elimizde bize başlangıç için yetecek kadar şey var."

Tiffany ona baktı. "Siz kim?"

"Sen, ben, *biz*. Hiç kullanmadığın şeyleri satamazsın."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum." Blaine yanından geçip ana bölüme dönerken özellikle ona sürtünmüştü. Kulağına fısıldamak için bir

anlığına durdu. “Bana ilgilenmediğini söyleme. İlgilendiğini biliyorum.”

“Bütün bunları istemiyorum,” dedi Tiffany.

“Kullanmadan istemediğini nasıl biliyorsun ki?”

“Hem bu şeyler pahalı. Etiketlerine bakmaya zahmet ettin mi?”

“Hazza paha biçemezsin, tatlım. Tutarı ne olursa olsun, her kuruşuna değer.”

“Peki, bu şey... İki yönlü de çalışıyor mu?”

Blaine kaşlarını çatı. “Ne iki yönlü de çalışıyor mu?”

“Eğer sen bana bir şeyler yapacaksan ben de sana yapabilirim.” Konuştukları konu üzerine düşünmek bile bir orgazm patlamasını üzerine çekiyordu. Vücudundaki bütün sinirler ayaklanmıştı ve aynı bir gece önce olduğu gibi, Blaine ona dokunmuş bile sayılmazdı. Tiffany, kelimelerin ne kadar güçlü bir afrodizyak olabileceğini fark etti.

“Oynamaya başladığımızda kuralları belirleriz,” diyen Blaine’in suratında uzlaşmacı ve oyuncu bir gülümseme belirmişti. Seçtiği şeyleri tezgâha bıraktı.

Üç yüz yirmi beş dolar ödedikten sonra, Blaine kredi kartını cüzdanına geri koydu.

Tiffany büyük kırmızı beyaz çantayı tezgâha bıraktı. İlk satış için fena sayılmazdı. “Teşekkürler,” derken Blaine’in bu kadar para harcamasından dolayı biraz utanmıştı da.

“Benim için bir zevkti ve senin için de olacak. Kızın bu akşam evde mi?”

Tiffany kafasını iki yana salladı. “Yarına kadar babasında.”

Blaine tezgâhın üzerinde aralarında duran çantayı Tiffany’ye doğru itti. “İşten saat on birde çıkıyorum. On bir buçukta sen-

de olurum. Ön kapıyı kilitleme. Siyah takımı giy ve on biri çeyrek geçe, bacakların ardına kadar açık bir şekilde yatağa uzan. Tavan pervanelerini de en yüksek ayarda çalıştır.”

Blaine’in yumuşak bir şekilde söylediği kelimeleri duyduğunda, katışıksız arzudan oluşan bir dalga omuriliğinden aşağı sızdı. Birilerinin ona hükmetmesini baştan çıkarıcı bulabileceğini hiç düşünmemişti, sadece kelimelerle bile olsa bu onu çıldırtıyordu.

“Aldığımız diğer şeyleri de başucuna koy ki onlara ulaşabileyim. Beni anlıyor musun?”

Tiffany konuşabilmek bir yana, nefes alma yeteneğini de kaybetmişti, dolayısıyla başını sallamakla yetindi.

Blaine sanki onu öpecekmiş gibi tezgâhın üzerine eğildi. “Son bir şey daha. Bir anahtar kelime seçmelisin.”

“Anahtar kelime mi?” Tiffany bunu sorarken plastik ördük gibi bir ses çıkartmıştı.

“İkimizden biri her ne yapıyorsak durdurmak isterse diye bir kelime.”

“Ah, tabii,” diyen Tiffany güçlükle yutkundu. “Bir anahtar kelime.”

“Sen seçeceksin.” Bu defa yaklaştığında, Tiffany’yi derin, sert ve uzun bir öpüşün içine çekti.

Bacakları titrediği için tezgâha tutunan Tiffany, Blaine’den önce bunu pek yapmadığını fark etti. Aralarındaki şey başladığından beri, öncesinden daha fazla dizlerine güvenmemiş, tezgâhlara yaslanmıştı.

Blaine parmaklarını Tiffany’nin saçlarına gömdüğü anda başını yatırıp öpüşmeleri için daha rahat bir açı aradı. Blaine’in dilinin darbeleri altında, Tiffany nerede olduklarını ve her an

içeriye birinin girebileceğini tamamen unutmuştu. Ah, kimi kandırıyordu ki? Patty hariç içeri kimsenin gireceği yoktu.

Bunu aklına geldiğinde isteksizce geri çekildi.

Blaine onun eline uzanıp tezgâhın arkasına geçti. “Bu kadarı yeterli değil ve on bir buçuğa daha çok var,” derken sesi derin ve pürüzlüydü.

Tiffany uzanıp parmaklarını Blaine’in saçlarına geçirdi ve onu öpmek için aşağı çekti. Blaine’in elleri sırtından kalçalarına doğru kayd ve poposunu avuçladı. Onu duvara dayayıp bacaklarını kalçalarına dolmasını sağladı. Elbisesinin eteğiyle beraber yukarı kaldırdığı eli, etek beline ulaşana kadar durmadı.

“Bu da ne?” diye sordu parmaklarıyla külotunu okşarken. “Beyaz pamuk mu? Hem de kasabanın yeni iç çamaşırı kraliçesiymiş mi?”

“Bazen beyaz pamuk rahat oluyor,” demeyi başardı Tiffany.

“Islaklığı emmekte daha iyi olduğu doğru,” dedi Blaine ona katılarak. “Bu miktarda bir ıslaklığı...”

İnleyen Tiffany kalçalarını kaldırdı, daha fazlasını istiyordu.

Ona iç çamaşırının üzerinden dokunmayı sürdüren Blaine ara ara en hassas noktasına dokunarak geçiyordu. “Bir orgazm daha istiyor musun, Tiff?”

“Evet, *evet!*”

“Hâlâ canın acıyor mu?” diye soran Blaine’in dokunuşları nazikleşmişti.

“Biraz.”

“Bunun için üzgünüm,” diye fısıldadı Blaine, dili boynunda dolaşırken Tiffany’nin ısınmış bedenindeki bütün tüyler diken diken olmuştu. “Seni asla incitmek istemiyorum.”

Tiffany elleriyle Blaine’in saçlarına biraz daha asılıp ağ-

zını kendi dudaklarıyla buluşturmak için çekti. Dişleri birbirine çarpıyor, dudakları ve dilleri aceleci bir arzu içinde hareket ediyordu.

Blaine'in parmakları en sonunda iç çamaşırının lastiğinden içeri sızarak kayganlığına ulaştı. Tiffany'nin ne kadar kıvrandığını fark etmiş olmalıydı çünkü bütün dikkatini zonklayan minik tepeciğe yöneltmişti, Tiffany bir çığlık eşliğinde orgazma sürüklenene kadar okşayışları durmadı.

"Boşalmanı izlemeye bayılıyorum," diye fısıldarken dişleriyle Tiffany'nin altdudağını ısırıyordu. "Hayatımda gördüğüm en seksi şey."

Ayaklarının yerden kesildiği öyle bir anda neye benzediğini tahmin bile edemeyen Tiffany ilgisini Blaine'e çevirdi. "Sen ne olacaksın?" diye sorduğu sırada, Blaine'in sertleşmiş erkekliğine süründü. Eliyle şortunun önündeki kabarıklığa masaj yapmaya başlamıştı ki Blaine onu durdurdu.

"Bunu sonraya saklayalım." Tiffany'nin alnını, burnunu, dudaklarını öptü. "Ben gelmeden önce biraz kestirmek isteyebilirsin. Geç saate kadar uyumayacağız. Yine." Bir başka tutku dolu öpüşün ardından, Tiffany'yi duvara yaslanmış bir şekilde bırakıp mağazadan çıktı. Eğer bütün müşterileri böyleyse, bu gerçekten maceralı bir yolculuk olacaktı.

Kapının zili Blaine'in artık içeride olmadığını ona söylediğinde Tiffany parmaklarıyla saçlarını taradı, elbisesini düzeltti ve minik, pembe tuvalete girip makyajını tazeledi. Aynadaki görüntüsüne bakarken Blaine'in kendisine verdiği talimatları düşündü. Bir parçası onu tekrar görmek için çoktan sabırsızlanmaya başlamışken diğer parçası –bu parça akıl sağlığını henüz kaybetmemiş olandı– bu akşamın neler getirebileceği konusunda kaygılıydı.

Beşinci Bölüm

Blaine üç vardiyası için polis istasyonuna vardığında, bölüm sekreteri Evelyn ona belediye başkanından gelen bir mesajı uzattı.

“Başka bir şey söylemedi mi?” diye sordu Blaine hızla mesajı göz atarken.

“Birkaç kez, sadece ‘mümkün olabildiğince hızlı’ dedi.”

Blaine mesajı çöpe atıp ofisine geçti.

“Şehir meclisine gitmeyecek misin?” diye seslendi Evelyn arkasından.

“Eninde sonunda gideceğim.” Başkanın onunla bu kadar acil konuşmak istediği konunun ne olduğunu ancak tahmin edebilirdi; muhtemelen tepenin eteğine açılan mağazayla sahibi en sonunda şehrin ileri gelenlerinin dikkatini çekmişti. Masasının arkasındaki sandalyesine yerleştğinde, her tarafı bir önceki gecenin uykusuzluğu ve uzun seks maratonu yüzünden sızlıyordu. Şu an uğraşmak istediği son şey, lanet olasıca başkanla bir ağız dalaşına girmekti.

Evelyn içeri girdi. “Tekrar aradı. Burada olduğunu biliyor.”

Blaine homurdanarak parmaklarını başa çıkılması zor saçlarına geçirdi. Son toplantılarında başkan, onun saçlarıyla ilgili duymamış olmayı tercih ettiği bir yorumda bulunmuştu. Saçlarını kestirmeye o son toplantıdan beri fırsat bulamamıştı ve şimdi bir de bu konuda azarlanmak istemiyordu.

“İyi,” dedi. “Gidiyorum. Şimdi ayrıldığımı söyle.”

Bölümünün ona verdiği SUV’u şehir meclisine sürerken birden da Eden travmasından sonra başladığı nefes egzersizlerini yapıyordu. *Burnundan nefes al. Tut. Ağzından ver. Tekrarla.* Normalde bu nefes egzersizleri onu rahatlatırdı ama kırmızı tuğlalı binanın önüne arabasını park ederken Blaine hâlâ oldukça gergindi. *Bir çalışanın patronuyla buluşması için en iyi ruh hali bu değil,* diye düşündü arabasından inip başkanın dışarıdaki ofisine yürürken.

Başkanın altmışlı yaşlarındaki asistanı Mona, “Ah, merhaba Komiser Taylor,” dedi. Onu her gördüğünde yaptığı gibi Blaine’e takma kirpiklerinin altından bakarak “Seni görmek her zaman bir zevk,” dedi.

Blaine, Mona’ya olabilecek en çekici gülümseyişini sundu, uzun bir zaman önce patronla geçinmenin yolunun patronun asistanıyla iyi ilişkiler kurmaktan geçtiğini öğrenmişti. “Bayan Mona, her zamanki gibi göz kamaştırıyorsunuz.”

“Ah, şey,” dedi Mona kızarak. “Eminim bütün kadınlara aynı şeyi söylüyorsunuzdur.”

“Saçınıza farklı bir şey mi yaptınız?”

Kadının tombul suratı ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı. “Gölge attırdım! O kadar pahalı ki. Bir bilsen...”

“Mona!” Başkanın kükremesi üzerine Mona’nın gülümsemesi çatılmış kaşlarıyla yer değiştirdi. “Onu hemen içeri yolla!”

Blaine, Mona’ya göz kırpıp içeri girerken omuz silkti ve bu da Mona’nın bir kez daha kızarmasına sebep oldu. Ofise girdiğinde suratı kıpkırmızı kesilmiş kel, şişman başkan Chet Upton’la karşılaştı. Ona boşuna Kibirli Upton demiyorlardı. Blaine’in saçına attığı sert bir bakışı somurtması takip etti.

Başkan hiçbir giriş konuşmasına gerek duymadan, “Tepenin eteğindeki meseleyi çözmeni istiyorum,” dedi. “Kadın etrafta yarı çıplak dolaşarak kamuyu tehlikeye atıyor, edep kurallarımızla dalga geçtiğini söylememe gerek bile yok.”

Upton’ın suratı sağlıksız bir şekilde mora döndüğünde, Blaine adama suni teneffüs ve kalp masajı yapmak zorunda kalmayacağını umdu.

“Çoktan bir kazaya yol açtı bile ve dün kendi gözlerimle o edepsiz hemşire kıyafetiyle sergilediği hareketleri gördüm.”

Bir öfke dalgası Blaine’i kör etti. Her ne kadar Tiffany üzerinde hiçbir hakkı olmadığını bilse de başka adamların, özellikle de Upton’ın onun baştan çıkarıcı kıvrımlarını görmüş olması fikrinden nefret ediyordu. Öfkesini sonra uğraşmak üzere bir kenara bıraktı. “Kostüm giymek yasaya aykırı mı? Ne zamandan beri?”

“Ona kostüm demek meseleye cömert yaklaşmak olur. Üzerindeki kumaşlar malzemeyi kapatmaya bile yetmiyor.”

Blaine yumruklarını sıktı ve başkanın suratındaki şehvetli bakışı silmek için ona yumruk atma isteğini bastırmak adına yapabildiği tek şey tırnaklarını avuçlarına batırmak oldu. “Sizin gibi mutlu bir evliliği olan bir adamın başka kadınların

giydikleri edepsiz kıyafetlere bu kadar yakın ilgi göstermesine şaşırdım.”

Upton öksürdü. “Sağlıklı her adam, onun gibi ortalıkta neredeyse çıplak bir şekilde ortalıkta dolanan bir kadına bakar! Şimdi, oraya git ve buna bir son ver.”

“Hayır,” dedi Blaine.

“Hayır mı?”

“Yanlış bir şey yapmıyor. Meclis mağazasını açmasına onay vermiş. Ben burada kanunların uygulandığından emin olmak için bulunuyorum, çalışkan ve kanunlara uyan insanları taciz etmek için değil.”

Başkanın yüzü hâlâ koyu mordu. Koltuğuna oturup Blaine’i süzdü. “Bu kadını tanıyor musun?”

“Tanışmışlığımız var.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Onunla ilgili bu kadar harika olan ne? Seni patronunla karşı karşıya gelmeye itecek kadar hem de?”

Dikkatli ol, diye düşündü Blaine. “Aynı şeyi, yanlış bir şey yapmayan diğer bütün vatandaşlar için de söyledim.”

Uzun süren ve birçok ihtimale gebe bir anın ardından başkan, “Sen bu işle ilgilenmeyi reddettiğin için, ben de bu konuyu pazartesi günkü şehir meclisi toplantısında gündeme getireceğim. Belki de onun başvurusunu yeniden değerlendirirler. O zamana kadar, başka kazaların gerçekleşmediğinden emin ol, yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Yoksa yeni bir iş aramak zorunda kalabilirsin.”

Blaine ellerini başkanın maun masasına koyup öne eğildi.

“Beni tehdit etmeye kalkmayın. İki yıldır bu kasaba için kışımı yırtıyorum. Bırakın izin almayı, tam bir hafta sonu tatiline bile çıkmadım. Bana işimi nasıl yapacağımı anlatmayın. Eğer ortaya koyduğum işten memnun değilseniz, bunu bana söyleyin ve ben de ilk feribotla bu adadan ayrılayım.”

Upton’ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bekle bir dakika. Ben öyle bir şey demedim...”

“Tam olarak bunu söylediniz.” Blaine arkasını dönüp ofisten çıktı. Mona’ya son kez göz kırparken, başkan arkasından kükredi.

“Saçını kestir!”

Kapının zili çaldığında Tiffany mağazada yalnızdı. Patty’nin öğle yemeğinden döndüğünü düşündüğü için, kendisiyle uzlaşmayı tamamen reddeden çek defteriyle uğraşmaktan kafasını kaldırmadı.

“Şey, pardon...” dedi biri alçak sesle.

Tiffany’nin başı öyle hızla kalktı ki boynu çıtırdadı. Bir müşteri! Kanlı canlı bir müşteri! Blaine sayılmazdı. Onun alışverişi sadece acımasındandı.

“Özür dilerim!” Tiffany tezgâhın arkasından çıktı ve mağazanın ortasında dikilen, üzerinde demode kıyafetler olan kendisinden yaşça büyük bir kadınla karşılaştı.

Kadın mağazaya bakınırken kendiliğinden pembe olan yanakları iyice pembeleşti. “Sanırım yanlış yerdeyim. Biri bana buranın hediye dükkânı olduğunu söylemişti.”

“Ah, doğru yerdesiniz. Biz her çeşit hediye satıyoruz. Akılınızda ne vardı?”

Kadının gözleri her çeşit gecelikle dolu bir rafa takıldığında bir adım geriledi. “Sanırım...”

“Bekleyin.” Tiffany hissettiği çaresizliği sesine yansıtmamak için çabalamıştı. “Eğer bu hediyenin kimin için olacağını söylerseniz, ben de size aradığınız şeyi burada bulup bulamayacağınızı söylerim.”

“Eee, şey...”

“Affedersiniz,” dedi Tiffany yüzünde sıcak bir gülümseyle, “kendimi tanıtmayı tamamen unuttum. Bunun için çok üzgünüm. Ben Tiffany Sturgil.”

Yaşlı kadın, Tiffany’nin uzattığı eli sıkıp sıkıkmama konusunda başta kararsız görünse de en sonunda kendine uzatılan eli kabul etti. “Verna Upton.”

Tiffany’nin çenesi şaşkınlıkla açıldı. “Bayan Başkan Upton mı?”

“Ta kendisi.”

“Ah, şu işe bakın, neden başta söylemediniz? Gansett Adası’nın *first lady*’si mağazama gelmiş, ne kadar şanslı bir gün!” Tiffany bu kadının gelmiş geçmiş en önemli müşterisi olacağını fark etti. Onu kazanırsa, diğerlerinin mağazaya gelmesinin önü açılacaktı.

Verna gergince güldü. “Bana öyle hitap etmenize gerek yok. Sadece Verna yeterli olacaktır.”

“Peki, sadece Verna olsun. Bana arkadaşınızdan biraz bahseder misiniz?”

“Kocasının bir ilişkisi olduğunu düşünüyor.” Kelimeler Verna’nın ağzından sanki bir an önce yapmazsa hiç söylemekten korkar gibi hızla dökülmüştü.

“Ona bunu düşündüren ne?”

“İlişkilerindeki ışığın söndüğünü düşündüğünü söyledi. Ve şimdi de kocasının bir başkasını bulduğundan endişeleniyormuş.”

Tiffany’nin hissettiği heyecanla kalbi hızlanırken en sevdiği kişisel gelişim kitaplarından birinde yazan bir sözü düşündü: Risk olmadan kazanç olmaz. Karşısındaki kadının elini tutup bodoslama daldı. “Size, aslında hiçbir şekilde sormam gereken bir soru sorabilir miyim, Sadece Verna?”

Verna, Tiffany’nin ona taktığı lakaba gülümsedi. “Tabii.”

“Arkadaşınızdan mı bahsediyoruz yoksa sizden mi?”

Verna’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Benden,” dedi yumuşak bir sesle.

“Tatlım,” dedi Tiffany tek kolunu kadına dolarken, “*tam yerine geldin.*”

Başarılı ve üretken ikinci günün ardından bu geceyi düşündükçe bedeni heyecanla karıncalanan Tiffany, Blaine’in ona bıraktığı çantayı aldı. Jim gölgelerin arasından belirdiğinde, kapıyı kilitliyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu kısık bir hırıltıyla.

Ürken Tiffany elindeki çantayı düşürdü ve içindekiler etrafa döküldü. Dehşetle eğilip düşürdüklerini çantasına geri koymaya çalıştı ama yeterince hızlı davranamamıştı.

Jim vibratörü eline aldı. “Küçük porno dükkânında böyle çöpler mi satıyorsun?”

Tiffany vibratörü Jim’in elinden kapıp çantaya attı. “Bu bir porno dükkânı *değil* ve bir de benim işyerime kendin gel-

dikten sonra *benim* uzaklaştırma emrini bozduğuma dair bir şikâyetle bulunmaya sakın kalkışma. Kızım nerede?”

“Anne ve babamla. Onlar da kasabadaki herkes gibi gündüz vakti etrafta yarı çıplak koşturarak kendini nasıl aptal gibi gösterdiğini konuşuyor. Ucuz bir fahişe gibi davranıyorsun, ben de buna izin vermeyeceğim.”

Tiffany, Jim’in ağır kelimelerinin bir zamanlar çok sevdiği, çok yakışıklı bulduğu suratından dökülüşünü izlerken, onu artık sevmediğini fark etti. Bu keşif içinin heyecanla kıpırdamasına yol açtı. Jim’in artık üzerinde hiçbir gücü yoktu. Eğer Jim şu an karşısında dikiliyor olmasaydı hissettiği heyecanla dans bile edebilirdi.

Alışveriş torbasını kendine iyice yaklaştırdı. Onu artık sevmiyor olsa da Blaine’in seçtiklerinden oluşan çantanın içinde neler olduğunu bilmesini de istemiyordu. “Neye izin vermeyeceksin?”

“Sana. Buna.” Kızgın bir hareketle mağazayı gösterdi. “Benim büromu kurduğum kasabada karımın ortalıkta yarı çıplak dolanmasına izin vermeyeceğim. Bunu beni utandırmak için yapıyorsun.”

“Sen hukuk fakültesinde okuyabilesin diye köpek gibi çalıştığım onca yılın ardından beni *boşadığımı* unuttun mu yoksa? Dün elime geçen evraklar beni senin *eski* karın yapıyor ve bu da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkın olmadığı anlamına geliyor. Bu arada, bir ara uğra. Küçük *problemine* yardım edebilirim.” Jim’in pantolonunun önüne bir göz attı. “Yatak odasındaki *problemine*.”

Jim’in gözleri kısıldı, bu patlamak üzere olduğunun göstergesiydi. “Neden bahsediyorsun?”

“Neleri kaçırdığıma dair hiçbir fikrim yokmuş. Ama şimdi, seni kıyaslayabileceğim bir şeyler gördükten sonra söylemek zorundayım ki tekniklerin biraz geliştirilebilir.” Jim’in yüzünü okşadı. “Endişelenme ama. Düzeltilemeyecek bir şey değil.”

Tiffany’nin elini iten Jim ona iyice yaklaştı. “Seni burada barındırmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. O yüzden, buraya çok alışma.”

“Elinden geleni ardına koyma,” dedi Tiffany hissettiğinden daha cesur çıkan sesiyle.

“Ah, inan ki yapacağım ve o zamana kadar, toplum içinde kıyafetlerini üzerinde tutup tutamadığını göreceğiz.”

Kalbinin hızla atışına rağmen, Tiffany umursamaz bir şekilde gülümsedi. “Öylesinin ne eğlencesi olur ki?”

“Bu teşhirci dükkânı kapattığımda bu kadar halinden memnun görünmeyeceksin.”

“Bu sohbet ne kadar enteresan olsa da Jim, benim olmam gereken çok daha ilgi çekici bir yer var. Yani eğer yolumdan çekilirsen, arabama gideceğim.”

Ama Jim çekilmektense ona iyice yaklaştı.

Onunla lisede tanıştığından bu yana ilk kez Tiffany, Jim’in kendisine vuracak kadar sinirlendiğinden korktu. “Sana yolumdan çekilmeni söyledim.”

Jim en sonunda yana çekilmeden önce Tiffany’ye son kez pis bir bakış attı. “Bu iş bitmedi, Tiffany.”

“Evet, bitti. Sen bitirdin. Şimdi git buradan ve beni yalnız bırak.” Tiffany, Jim’in yanından geçip gitti, en sonunda arabasına binene kadar da anahtarlarıyla didişti. Hem elleri titriyor hem de midesi acıyordu ama bunların hiçbirinin sebebi eski kocasıyla arasında geçen çirkin konuşma değildi.

Onu bu hale getiren, Jim'in mağazasına yönelttiği tehditti. Jim başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü her şeyden daha çok önemserdi. Ayrıca henüz işe bile başlayamadan Jim'in onu kapattıracak kaynaklara sahip olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kasabadaki bazı insanların onu onaylamamasını bekliyordu, ama şehir meclisinden onay aldıktan sonra kimsenin, özellikle de eski kocasının işyerini kapattırmak için bir şey yapmaya kalkışacağını düşünmemişti. Jim'in bu tehditleri karşısında cesur bir tavır sergilemiş olabilirdi ama Jim onu korkutmayı başarmıştı. Bütün enerjisini işini yayıp büyütme-ye adanması gerekirken bir de karşısına Jim dikilmişti. Bunun düşüncesi bile Tiffany'yi yoruyordu. O, elinin altında azımsanamayacak ölçüde kaynak olan bir avukattı. Tiffany'nin böyle bir güce karşı elinde ne vardı ki? Karşısında dikilen avukatın mesleğini eline alması için bir zamanlar kendini yırttığını düşündüğünde sinirleri iyice gerildi.

Eve vardığında, bu gece için duyduğu heves çoktan uçup gitmiş, yerini gergin bir umutsuzluğa bırakmıştı. Kendine bir kadeh şarap doldurup geniş salonundaki tek koltuğa oturdu. Karanlığın içinde, bir zamanlar bütün kalbiyle sevdiği adamın tam olarak hangi noktada onu ve işini mahvetmek isteyecek kadar kendisinden nefret etmeye başladığını çözmeye çalıştı. Muhtemelen bu, Jim'in okulunu bitirdikten sonra onların adaya döndükleri döneme denk gelmişti. Jim'in Tiffany'ye ihtiyacı kalmamıştı, dolayısıyla onu kenara itip kariyerine odaklanmıştı.

Yorgunlukla daha fazla savaşamadı. Gözlerini kapatıp başım koltuğun arkasına dayadı.

*

Blaine eve geldiğinde onu tam da orada buldu. Üst kata çıkmaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse tekli koltukta oturduğunu fark etmeden geçecekti. Kısa bir anlığına durup Tiffany'yi inceledi. Bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Aksi takdirde, ona söylediği yerde olurdu. Günün daha erken saatlerinde Tiffany, Blaine'in direktiflerinden heyecanlanmışa benziyordu. Sonraki saatlerde fikrini mi değiştirmişti? Ya da başka bir şey olmuştu.

Blaine iki seçeneği olduğunu fark etti; ya onu uyandırıp neyin yanlış olduğunu sorabilir ya da bu evde bulunduğu diğer zamanların aksine akıllıca bir şey yapıp sessizce buradan ayrılabilirdi. Bunun gibi işlere bulaşmama konusunda kendine söz veren Blaine, normalde ikinci seçeneği tercih eder ve bu evden defolup giderdi. Tiffany'nin hem yataktaki hem dışarıdaki kişiliğinden etkilenmiş olan Blaine'se öne eğildi, kollarını Tiffany'nin bacaklarına yasladıktan sonra onu uyandırmak için öptü.

Tiffany bir iç çekişle uyandı, gözleri Blaine'in görüntüsü üzerine sonuna kadar açıldı.

"Hey," dedi Blaine yumuşak bir sesle.

"Ah, selam." Tiffany gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"

"On bir buçuk."

Tiffany inledi. "Geleceğini bile bile uyuyakaldığıma inanmıyorum. Yapmam gereken onca şey vardı..."

Blaine, ona verdiği direktifleri hatırlayınca utanıp bakışlarını kaçırarak Tiffany'ye gülümsedi. Daha tatlı olabilir miydi? "Sorun ne?"

“Bir sorun yok, ~~her~~den ki?”

“Yatakta beni beklemek yerine burada olduğuna göre, bir şeyler ters gitmiş olmalı, diye düşündüm.”

“Hiç.” Doğrulmaya çalıştı. “Bana birkaç dakika ver.”

Blaine kendine onu bırakması gerektiğini söyledi. Buraya bu kadınla sevişmeye gelmişti, bir ilişki başlatmaya değil. Eğer bir şey onu üzdüyse bunun ne önemi vardı ki? Ama önemi *var*-*dı işte*. Kendisine binlerce kez çok bağlanmaması gerektiğini, onun problemlerini kendine dert edinmemesini söyleyebilirdi. Geçmişteki hatalardan ders aldığını düşünmeyi sevse de yaşadığı şeylerin hiçbirisi onun kişiliğinin özünü değiştirememişti. Dolayısıyla Tiffany’nin gitmesine izin vermektense kollarını onun altına kaydırды, kadını kaldırdı, bir an sonra koltukta oturan artık kendisiydi, Tiffany kucagındaydı.

Aynı anda, çilek kokusu burnunu doldurdu ve içini istek dalgası kapladı. Ama Tiffany’ye yakın olduğu zamanlarda ortaya çıkan bu arzularından uzak durmaya çalıştı, öncelikle onun ne sıkıntısı olduğunu bulacaktı.

Tiffany, Blaine’in böyle bir şey yapmasını beklemediği için yüzünde şaşkın bir ifadeyle ve sonuna kadar açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Onun beklediği muhtemelen Blaine tarafından yatak odasına taşınmaktı. “Mecbur değilsin...”

“Ne oldu?”

“Önemli değil. Gerçekten.”

“Sen yine de anlat.”

Tiffany iç geçirip Blaine’in kolları arasında rahatladı. “Jim.”

Eski kocasının ismiyle birlikte Blaine’in bedenindeki bütün kaslar gerildi. “Ne olmuş Jim’e?”

“Bugün mağazaya geldi.”

“Ve?” Jim’i tekrar gördüğü için mi bu kadar üzölmüştü? Yoksa bir önceki gece yaşadıkları yüzünden kendini kötü mü hissetmişti? Ya da eski kocası olacak o serseriyle barışmak mı istiyordu? Biraz sonra bunları mı söyleyecekti? Hissettiğı hayal kırıklığı Blaine’i hazırlksız yakaladı. Tabii ki karmaşık bir ilişkinin ortasına düşmek istemiyordu ama Tiffany’nin onu hak etmeyen bir bok çuvalıyla bir araya geldiğini de görmek istemiyordu.

“Benim teşhirci mağazamı kapatmak için elinden gelen her şeyi yapacakmış.”

Tiffany’nin üzüntüsünün, Jim’le bir araya gelmekle hiçbir ilgisi olmadığını anlayan Blaine rahatlamıştı. Başkanın, gelecek pazartesi yapılacak olan şehir meclisi toplantısının gündemine onun mağazasını eklediğini söylemek için en iyi zaman olmadığına karar verdi. Buna sonra zamanları olurdu. “Yapabileceğı hiçbir şey yok, Tiffany. Sen mağazanı yasalara uyarak açtın ve bu kasabada kendi işini kurup bu işten para kazanmaya herkes kadar hakkın var.”

“Onun kaynakları daha geniş. Beni işimden edebileceğı bir yol varsa, o yolu bulur.”

“Muhtemelen senin evde kendi kendine üzülerək oturmak-tansa hayatına onsuz devam etmeden rahatsız olmuştur. Onu en çok sinirlendiren şeyin bu olduğundan eminim.” Jim Stur-gil’le büyümüşü ve Jim’in dünyasında, *her şey* Jim’le ilgili olmak zorundaydı.

“Daha çok benim reklam yapma yöntemlerime kızmış.”

“Onlara ben de pek bayılmıyorum.”

“Kaza yüzünden, biliyorum. Ama o benim hatam değildi.”

“Sadece kaza yüzünden değil.”

Tiffany ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Blaine’in parmakları Tiffany’nin tişörtünün altına kayıp sırtını okşadı. “Benim gördüğüm şeyleri başkalarının görmesini istemiyorum.”

Tiffany’nin dudakları, Blaine’in çok tatlı bulduğu bir “o” şeklini aldı. “İnsanlara mağazada neler olduğunu göstermenin en iyi yolu bu.”

“Hoşuma gitmiyor,” dedi Blaine, dudakları Tiffany’nin kulağının arkasındaki o hassas noktaya değiyordu.

“Öyle mi?” Kucağında özellikle mi kıvranıyordu? Bunun geçip gitmesine izin vermeyecekti.

“Bir gram bile. İşin aslı, bir sonraki reklamında, seni cezalandırmaktan başka bir seçeneğim olmayacak.” Eli, Tiffany’nin sırtından yana kaydı, ona cezasının ne olacağına dair küçük bir mesaj vermek istiyordu.

Tiffany bedeninde bir ürperti hissetti. “Yapmazsın.”

“Öyle mi dersin?” Blaine ona hafif ama sert bir şaplak attığında, Tiffany iç geçirdi. “Deneyip görmek ister misin?”

Bu sefer Tiffany kendini Blaine’in sertliğine bastırды, Blaine onun bunu kasıtlı yaptığından emindi.

“Bir silah ve rozet taşıdığın için insanlara ne yapacaklarını söylemeye alıştığını biliyorum ama kimse bana ne yapacağını söyleyemez. Artık olmaz.”

Blaine her ne kadar onun kendisini böyle savunmasıyla gurur duysa da –belli ki bu evliliği sırasında sık yaptığı bir şey değildi– onun etrafta dolanıp kıvrımlarını herkese göstermesi fikrinden hâlâ hoşlanmıyordu. “Uyarmadı deme.”

“Demem,” diyerek karşılık verdi Tiffany.

Blaine onun tavrına gülümsedi ve sonra uzanıp kimin patron olduğunu göstermek için bir öpücük verdi. Ama tabii, Tiffany harika bir şekilde karşılık vererek ikisini eşitledi. Geri çekildiğinde, berabere olduklarını itiraf etmek zorunda hissediyordu.

“Üst kata çık,” dedi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. “Senin için aldığım kıyafetleri giy ve yatağa uzan. Tavan pervanesini son seviyeye ayarla.”

Tiffany sertçe yutkundu. “Başka bir şey?”

“Bacaklarının nasıl durmasını istediğimi biliyorsun.”

Dilinin baştan çıkarıcı bir hareketiyle, Tiffany dudaklarını ıslattı. “Ayırık?”

Blaine elini Tiffany’nin bacağının iç kısmında gezdirdi ve parmaklarını ısınmış bacak arasına sürüp genç kadının inlemesine sebep oldu. Onun dokunuşlarına böyle tepkiler vermesi Blaine’i delirtiyordu. “Hem de sonuna kadar.” Koltuktan daha hızlı kalkması için poposuna vurdu. “Acele et.”

Tiffany mağazadan getirdiği çantayı kaptığı gibi ağır adımlarla üst kata yöneldi. Blaine’i delirtmek için kasten yavaş hareket ettiği gün gibi ortadaydı. Blaine, içinde yanan ve tenini ısıtan arzuyla oturduğu yerden kalktı, kenardaki minik bara yürüdü. Kendine bir yudumluk viski koyup içkiyi dikti ve iç organlarının yanmasına izin verdi.

Uzun zamandır ilk defa kendini Eden’ı düşünürken buldu, onun yaşattığı kâbus zihninde dolaşıp duruyordu. Eden’in, istediklerini elde etmek için insanları kullanıp onları her açıdan tükettikten sonra kenara atan biri olduğunu anlaması çok uzun sürmüştü. Tiffany’yi uzun süredir tanımıyordu ama bu kadarıyla bile, Tiffany’nin Eden’dan çok daha iyi biri olduğu-

nu söyleyebilirdi. Tiffany bin yıl geçse de kimseyi kullanmazdı. Blaine bunu, Tiffany'nin insanlara karşı göstermeye çalıştığı sert kabuktan bile görebiliyordu, içi çok daha yumuşak ve şeffakat doluydu, bunlar dikkatsiz bir adamı âşık etmeye yetecek özelliklerdi.

Blaine ikinci kez kendine viski koyup koltuğa geri döndü. Bu seferkini daha yavaş içti, bir yandan da kendine bunun çekici bir kadınla yaşadığı seksten ibaret olduğunu söyleyip duruyordu. Bu kadının bütün problemlerini çözmek zorunda değildi. Onun yüzünden kendini kaybetmek zorunda değildi. Aralarındaki ilişki sadece seksle ilgiliydi. Merdivenlere göz attı. Onun yukarıda bacaklarını aralayıp kendisini beklediğini bilmek erkekliğinin tatlı bir acıyla sızlamasına sebep oluyordu.

İçkisinin kalanını kafasına diktikten sonra ayağa kalktı. Tiffany'nin biraz önce onunla paylaştığı sorunları düşününce, göğsünde beliren ve en az penisindeki kadar acı veren sızlamayı görmezden geldi. Bu sızıdan asla güzel bir şey çıkmamıştı.

Göğüs uçlarını bile zor örten, şeffaf, siyah büstiyeri giyen Tiffany, bacaklarını açabildiği kadar ayırıp yatağa uzandı. Beklentiyle titriyordu ve pervanenin yanan tenine değen esintileri de hiç yardımcı olmuyordu. Ömründeki ilk tavan pervanesi odaklı orgazmını yaşamak üzereydi, uzanıp tangasına asıldı, ihtiyaç duyduğu baskıyı kendine dokunmadan yaratmak istiyordu. Blaine'in kendisini daha ne kadar bekletmeyi planladığını merak etti. Eğer Blaine aklındakiler için Tiffany'nin hazır olmasını bekliorsa, bu on dakika önce ger-

çekleşmişti bile. Eh, kiminle dalga geçiyordu? Onun öpüşüyle uyandığı saniyeden beri Blaine kendisi için ne planladıysa hepsine hazırdı.

Yaktığı elma kokulu mumların alevleri titreşti, açık pencerelerden içeri süzülen serin hava yalnızca hassaslığına hassaslık katmıştı. Blaine'i beklerken bedeni gerilmiş, arzuyla titriyordu.

Jim hiçbir zaman seksi iç çamaşırlarını umursamamıştı. *En sonunda çıkarıp atıyorsun zaten, derdi, o halde ne anlamı var ki?* Tiffany içinse anlamı, şişmiş göğüs uçlarını gözler önüne seren büstiyerin *ona* kendini seksi ve arzulanmış hissettirmesiydi. Bu kostümlerin partneri için ne anlama geldiğiye onun için ikinci plandaydı.

Partneri kapıda belirdi ve önündeki sahneye baktı. Onu mum ışığında görmek bile Tiffany'nin soluksuz kalmasına yetmişti. Blaine tartışmasız, onun bugüne kadar gördüğü en seksi adamdı ve yüzünde gördüğü katışıksız arzu, *ona duyduğu arzu*, az kalsın Tiffany'yi tırmandığı uçurumdan aşağı itiyordu.

Blaine üniformasının gömleğinin düğmelerini çözerken odada ona doğru yürüdü.

Tiffany'nin bacaklarının titreyişi, Blaine onu şeffaf büstiyerinden görünen göğüs uçlarından titreyen karnına ve için için yanan bacak arasına doğru tembel bir bakışla süzerken arttı.

Blaine gömleği omuzlarından itti ve Tiffany onun kaslı göğsünün görüntüsü karşısında dudaklarını yaladı.

Blaine kabaca, "Islak mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Ne kadar ıslaksın?"

"Çok."

Blaine yatağın kenarında dikiliyor, onu izlemeyi sürdürüyordu ve pantolonunun önündeki dev kabarıklık Tiffany'ye onun da en az kendisi kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. "Emin olmak için sen yine de kontrol et."

Blaine izlerken kendisine dokunma fikriyle dehşete kapılan Tiffany bir an için kıpırtısız kaldı.

"Yap."

Şimdi, parmak uçlarını karnından iç çamaşırının içine doğru iterken, elleri de titriyordu. Parmakları, bacaklarının arasındaki ıslaklıkta kaydı.

"Kendine dokun. Geldiğini izlemek istiyorum."

Bir parçası, onun bu açık kelimelerinden ötürü şoktaydı. Diğer bir parçasıysa, kelimelerin tarif edemeyeceği kadar tahrik olmuştu. "Yapamam. Sen izlerken olmaz."

"Evet, yapabilirsin."

Tiffany gözlerini yumup Blaine'in orada dikilmiş kendisini izlediğini unutmaya çalıştı. Saten tanga'nın altındaki parmaklarını ileri geri hareket ettirerek bacaklarının arasındaki şişliği okşadı.

"Parmaklarını içine it," dedi Blaine kesik bir sesle.

Tiffany dudaklarını dişledi ve Blaine'in talimatına uydu.

"Daha derine. Mmm, işte böyle. Diğer elinle göğsünü okşa. Göğüs ucunu sıkıştır." Durup Tiffany'nin talimatlarına uymasını bekledi. "Şimdi gözlerini aç ve bana bak."

Tiffany, Blaine'in dediğini yaptı ve orgazm bedenine düşen bir yıldırım gibi çarpıp onu daha fazlası için kıvranarak bıraktı.

Altıncı Bölüm

Gözlerini açtığı anda Blaine'i hâlâ yatağın yanında dikilirken buldu, ama pantolonunu çıkartmış, kendi sertliğini okuyordu. Tiffany ona kollarım uzattı ve Blaine'in bedeni vücudunun üzerine yerleştğinde zevkle iç çekti. Uzun bir süre boyunca Blaine, kıpırdamadan üzerinde uzandı, Tiffany'yi kendine yakın tutuyor, sıcak bedeniyle Tiffany'ye garip bir huzur hissi veriyordu.

"Bu ömrümde gördüğüm en seksi şeydi," dedi Blaine pürüzlü bir sesle.

"Öyle miydi?"

"Hımm. Sana direktifler vermemden hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmamalıyım ama çok şey hissettiriyor..."

"Ne?"

"Ateşli. Alev almışım gibi."

"Sen ateşlisin ve yatakta biraz hükmedilmekten kimseye zarar gelmez. Bu seni hayatının geri kalanında *daha az bağımsız* bir kadın yapmaz."

“Bunu söylemene sevindim.” Parmaklarını Blaine’in saçlarından geçirdi. “Şimdi ne yapmamı istersin?”

Blaine, Tiffany’nin çekingen bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve uzanıp yatağın yanındaki kelepçeleri aldı. Onları Tiffany’nin üzerinde şıkırdatarak, “Kollarını başının üzerine kaldır,” dedi.

Tiffany ondan isteneni yapmadan önce, ellerini Blaine’in pürüzsüz sırtından kaydırıp kaslı poposunu avuçladı, bunu beklemeyen Blaine’in dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Ardından kollarını yavaşça başının üzerine kaldırdı ve bununla birlikte büstiyer yukarı sıyrıldı.

Blaine’in gözleri Tiffany’nin göğüslerine kilitlenmişti. Şeffaf kumaştan rahatça görülebilen göğüs uçlarını dikkatle izlerken öne eğilip onları ağızına aldı, kelepçeleri unutmuşa benziyordu.

Tiffany soluğunu kesen bir duygu seline kapılıp gözlerini yumdu. Bütün dikkati, göğüslerini ısırarak, çektiğiren sıcak ağızdaydı. Blaine onu yatağa bastıracağı için, bacaklarının arasında yeniden uyanmış sızıyı gidermenin bir yolunu bulamıyordu. Bu tatlı işkence sonsuza kadar sürecek gibiydi, Tiffany aklını yitirene kadar Blaine durmayacaktı. Ona ulaşmaya çalıştı, ama ellerinin yatağın başlığına kelepçelendiğini fark etti. Blaine bunu hangi ara yapmıştı ve nasıl olmuştu da Tiffany bunun farkına bile varmamıştı?

İlk kez bir sevişmenin ortasında kendini tamamen kaybettiğini fark ettiğinde bu ona aynı anda hem heyecan verici hem rahatsız edici geldi. Bileklerini saran kelepçeleri çektiğiren ne kadar sıkı olduklarını fark ettiğindeyse içini bir korku kapladı.

Blaine, “Hey,” dedi, sesi Tiffany’nin zihnindeki siste delikler açıyordu. “Bana bak.”

Tiffany kendini önünde duran yakışıklı yüze odaklanmaya zorladı.

“Senin için sorun var mı?”

Her ne kadar cevaptan emin olmasa da başını iki yana salladı.

“Bana güveniyor musun?”

Dudaklarını yaladı. “Evet.”

“Seni asla incitmem. Ne burada ne dışarıda.” Yatak odası kapısını işaret etti. “Bana inanıyor musun?”

“İnanmak istiyorum.”

Blaine başını eğip dudaklarına tatlı, karşılık beklemeyen bir öpücük kondurdu. “Bana inanabilirsin, Tiff.”

Tiffany’nin kalbi özlemle sızladı. Aralarındaki şeyin iki bilinçli yetişkinin eğlencesinden öteye geçmediğini biliyordu. Ama Blaine’in yumuşak kelimeleri Tiffany’nin çok daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

“Anahtar kelimeye karar verdin mi?”

“Gerçekten ihtiyacım olacak mı?” Fikri bile bacaklarının titremesine neden oluyordu.

Blaine başını salladı.

Tiffany derin bir nefes aldı, bunun karar verme zamanı olduğunu biliyordu. Ya şimdi bunu sonlandıracak ya da uçurumdan atlamayı seçecekti. Blaine’e baktığında, onun dikkatle kendisini izlediğini gördü, her ne kadar sertliğini karnına bastırsa da sabırla Tiffany’nin vereceği kararı bekliyordu. Ona bakarken, Blaine’i hiç tanımamasına rağmen ona güvendiğini fark etti. Beraber oldukları her seferde Blaine, Tiffany’ye öncelik vermişti. Onu önemsemiş, onu umursamıştı ve bu Tiffany’nin sık deneyimlediği bir şey değildi.

“Edepsiz,”* dedi Tiffany uzun bir duraklamanın ardından.

Blaine gülümsedi. “Hoşuma gitti.” Alnını onunkine dayayarak, “Onu kullanmanı istiyorum,” dedi. “Kendini birazcık bile rahatsız hissedersen kelimeyi söyle ve durayım, tamam mı?”

Tiffany başım salladı. “Senin anahtar kelimen ne olacak?”

Blaine’in kaşları çatıldı. “İhtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?”

“Asla bilemezsin.”

“Peki, o halde,” dedi Blaine. “O halde... Sevimli**.”

Tiffany güldü. “Her nasılsa, senin ve benim anahtar kelime anlayışlarımız birbirinden çok farklı.”

Blaine’in gülümseyişi soldu. “Bundan şüpheliyim.”

“Benimle güvendesin, Blaine. Ben de seni asla incitmem.”

“Teşekkürler. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin.” Dudakları Tiffany’nin boynundan göğüslerine doğru ıslak ve sıcak bir yol çizdi. “Daha önce hiç kelepçelendin mi?”

“Jim’le olan o tek sefer hariç hayır ve onun nasıl bir felakete dönüştüğünü sen de biliyorsun.”

“Hımm.” Göğüs ucuna kapanmış dudaklarından tenine bir titreşim yayıldı. “Yeni bir hatıra yaratmaya ne dersin? Bu sefer hatırladığında aklına felaket kelimesini getirmeyecek bir anı?”

“O günü tamamen unutmayı yeğlerim.”

“Ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu?”

Blaine onun göğüslerine ilgi gösterirken büstiyerini üzerinden çıkartıp attığında Tiffany’yi sadece minicik bir kumaştan ibaret olan tangayla bıraktı. Her yerine öptü, dilini göbek de-

* Orijinalinde dükkanının da ismi olan “Naughty” kullanılmıştır. (y.n.)

** Orijinalinde dükkanının ismindeki diğer kelime olan “Nice” kullanılmıştır. (ç.n.)

liğine daldırıp kalça kemiklerinin üzerini dişledi. Tiffany daha önce varlığını bile bilmediği yerlerinden tahrik olurken bütün bedeni istekle ve şehvetle canlanıyordu. Blaine'e dokunma ihtiyacıyla kelepçelere asıldığı her seferde onu hareketsiz tutan zincirler, tamamen Blaine'in merhametine kaldığını ona hatırlatıyordu.

Bir yandan da hissettiği korku kırıntısı, onda daha önce hiç deneyimlemediği seviyelerde bir istek uyandırıyor. Kelepçelerin olayını şu ana kadar hiç anlamamıştı.

Blaine kadının iç çamaşırını çıkartıp bacaklarını iyice ayırdı.

Tiffany yatağa kelepçelenmiş, Blaine'in önünde bacaklarını sonuna kadar açmış yatarken kendini tam bir ahlaksız gibi hissediyordu.

Blaine vibratöre uzandı. Onu açıp az önce dudaklarının izlediği yolu bir kez de vibratörle takip etti, göğüslerinden karnına ve daha aşağısına. Tiffany kalçalarını kaldırıp Blaine'e sessizce, en çok ihtiyaç duyduğu yere ilgi göstermesi için yalvardı.

Bir süre sadece yetersiz dokunuşlarla onunla oynadıktan sonra, Blaine vibratörü klitorisine yaslayıp aynı anda iki parmağını içine itti. İkisinin birleşimi Tiffany'yi kenarında dolaştığı orgazma biraz daha yaklaştırdı. Ardından daha küçük olan kolu, amaçlandığı yere sürttü ve Tiffany öyle aniden geldi ki sanki ruhu odadan alınıp daha önce hiç bulunmadığı başka bir yere fırlatılmış gibi hissetti. Kendine geldiğinde Blaine ellerini çözmüştü ve üzerine eğilmişti, yüzüne ve dudaklarına tatlı öpücükler konduruyordu.

Blaine, "İyi misin?" diye sordu.

Tiffany başını salladığında Blaine onu çevirip dilini omuriliğinin üzerinde gezdirdi. Tiffany'yi dizlerinin üzerine doğ-

ruhtu ve bir kondom taktığı gibi sertliğini Tiffany'nin ıslaklığıyla buluşturdu.

Tiffany, içinin duvarlarını zorlayan büyük aletin altında soluğunu tuttu.

Blaine onu kalçalarından kavrayarak tamamen içine girebilene kadar yavaş itişlerle hareket etti. Alışabilmesi için ona zaman tanıdı ve en sonunda hareket etmeye başladı.

Blaine pürüzlü bir sesle Tiffany'nin kulağına, "Kendine dokun," dedi, bir yandan kesintisiz gelgitlerinin ritmini artırmıştı.

Bütün kasları titreyen Tiffany, bedenlerinin birleştiğı yere uzandı.

O kendine dokunurken Blaine de en sonunda ikisini de tatlı bir mahvedişle gelen zirveye ulaştırana kadar durmadı. Tam Tiffany artık bittiğini düşünüyordu ki Blaine bir kez daha kendini ona bastırdı ve bir kez daha başladılar.

Yatağı yığıldıklarında, Tiffany baştan aşağı terlemişti ve her kası titriyordu. Arkasındaki Blaine derin bir soluk verdi. Hava, elma aroması, Blaine'in sandal ağacı özlü parfümü ve seks kokusuyla ağırlaşmıştı. Blaine ona sokuldu, bir kolunu beline dolayıp Tiffany'yi elinden geldiğince kadar kendine çekti.

Arkasında yatan adamın dudakları boynundan omzuna doğru tatlı öpücükler bırakarak ilerlerken, Tiffany tatmin olmuş bir şekilde iç geçirdi.

"Bu harikaydı," diye fısıldadı Blaine, nefesi tenine değdiğinde Tiffany'nin sol yanındaki bütün tüyler diken diken oldu.

"Mmm."

"Oyuncakla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Çılgınlıklarla gelen orgazmım sana yeterince şey açıklamadı mı?"

Blaine gülüp Tiffany'nin göğsünü avuçladı, göğüs ucunu parmakları arasına alıp sıktı.

“Peki kelepçeler?”

“Onlardan da hoşlandım. İşin aslı, hareket edebilmeye başladığım anda, bunu senin üzerinde denemeyi ipe çekiyorum.”

“Öyle mi?”

“Hı hı.”

Blaine tekrar konuşana kadar bir süre sessizce uzandılar. “Sana bir şey söylemeliyim.”

Tatlı bir uykuya dalmak üzere olan Tiffany, Blaine'in dudaklarından dökülen bu cümleyle birlikte tamamen ayıldı ve gözleri sonuna kadar açıldı. Bu kelimelerin ardından asla güzel bir şey gelmezdi. “Nedir?”

“Bana dön.”

Endişelenerek Blaine'in yüzüne bakmak için döndü. “Evli değilsin, değil mi?” Bunu sormayı daha önce akıl edemediğine inanmıyordu.

İrkilen Blaine kaşlarını çattı. “Tabii ki hayır.”

“Üzgünüm. Sana hakaret etmek istemedim. Son zamanlarda insanlardan en kötüsünü beklemek gibi bir huy edindim.”

“Haklı sebeplerle.” Blaine parmaklarını Tiffany'nin koyu renkli saçlarından geçirdikten sonra sırtını okşadı. “Bugün Başkan'la bir toplantı yaptım.”

“Bir pazar günü mü?”

“Yarın yarış haftası başladığı için pazar günü de olsa herkes çalışıyordu, Başkan bile.”

“Bu biraz komik oldu. Karısı bugün mağazama geldi.”

“Öyle mi?” Blaine bunu duyduğuna oldukça şaşırmış görünüyordu.

“Hı-hı.”

“Ne için?”

“Bundan bahsedemem. Müşterilerimin özel yaşantılarını korumam, işim açısından önemli. Başkan ne istiyormuş?”

“Mağazan ve önünde gerçekleşen kazayla ilgili endişeleri varmış.”

Bir korku dalgası midelerini altüst etti. “Şehir meclisi başvurumu kabul etmişti.”

“Başkan bu konuyu pazartesi günkü meclis toplantısının gündemine taşıyacak.”

“Hangi konuyu?”

“Ben de tam olarak emin değilim aslında.”

“Peki, bunu neden sana söyledi?”

“Benden, ahlaksızlığınla ilgilenmemi istedi.”

Tiffany, Blaine’in kollarının arasından sıyrılıp oturdu ve çarşafı göğsüne kadar çekti.

Blaine elini kadının dizine koyup ona baktı. “Bunu yapmayı reddettim.”

“Ret mi ettin?”

Blaine başını salladı. “Seni rahatsız etmeyeceğimi söyledim.”

“Bu onu kızdırmadı mı? Sana kızmadı mı?”

Genç adam omuz silkti. “Biraz.”

Tiffany, Blaine’in kendisini koruduğunu fark ettiğinde, bütün içi erimiş gibi hissetti. “Asla işini benim için tehlikeye atmanı istemem.”

Blaine, Tiffany’nin göğsüne tuttuğu çarşafı oyuncu bir tavırla çekti. “Yani sana bir ihtar mı göndermeliydim?”

Bu yeni endişesine rağmen Tiffany kendini gülümsemeye zorladı. “Kanunları çiğniyor muydum?”

“Teknik olarak hayır.”

“O da ne demek? Teknik olarak hayır?”

“Hadi ama Tiff. Bu kasabadaki insanları tanıyorsun. Seksi iç çamaşırlarıyla etrafta dolanan bir kadını hoş görmezler.”

“Onlar mı görmez, sen mi?”

“Kelimelerimi çarpıtma. Kasabanın anacaddesinde bir ka-osa yol açtın. Tekrarlanırsa bunu görmezden gelemem.”

“İnsanlar gittikleri yere bakmıyorlarsa bu benim suçum mu yani?”

Blaine esneyerek, “Bu tartışmayı çoktan yaptık,” dedi.

“Ve sen de sorumu cevaplamaktan özenle kaçındın.”

“Bu bir dikkat dağınıklığı yaratıyor. *Sen* dikkat dağınıklığı yaratıyorsun. Akli başında her adam, sana daha iyi bakmak için gözünü yoldan ayıracaktır.”

“Sanırım bunun bir çeşit iltifat olması gerekiyordu.”

“Güzelsin, Tiffany. Bunu biliyor olmalısın.”

Tiffany’nin kalbi bir kuşun kanatları gibi çırpındı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Blaine ona uzanıp Tiffany’yi tekrar kollarının arasına çekti. “Evet, gerçekten öyle düşünüyorum. Ama kendi reklamını yapma işini meclis toplantısı bitene kadar ertelemek isteyebilirsin.”

“Sanırım haklısın,” dedi Tiffany. “Ama eğer reklam yapmazsam, insanlar mağazada ne sattığımı nereden bilecekler?”

“Ah, bilirler tatlım,” dedi Blaine gülererek. “İnan bana. Mutlaka bilirler.”

Ertesi sabah, Evan çalan cep telefonunun sesiyle derin uykusundan uyandı. “Ne?” diye homurdandı.

“Hey, ben Mac.” Büyük erkek kardeşinin sesi neşeli ve tamamen uyanık geliyordu.

“Saat kaç?”

“Yediyi on geçiyor.”

“Beni bu saatte aramak için iyi bir sebebin olsa iyi olur.”

“İyi bir sebebim var. Babam da Luke da ada dışındalar ve ben de marinada yalnızım. Birkaç saatliğine bana yardıma gelir misin?”

Evan inlememek için kendini zorladı. Grace’in anne babasıyla garip bir akşam yemeğinden sonra, saatlerini yatakta uyanık geçirmiş, Grace’in onu ailesiyle paylaşmamasının gerçekten kendi kafasında büyüttüğü kadar ciddi bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışmıştı.

“Ev? Orada mısın?”

“Buradayım. Birazdan yanında olurum.”

“Harika, teşekkürler,” dedi Mac.

Grace yatakta dönüp Evan’a sokuldu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Mac’in marinada yardıma ihtiyacı varmış.” Grace’in alnına bir öpücük kondurdu ve duş alıp tıraş olmak için yataktan çıktı. Banyoda işi bittiğinde, Grace’in bir termos içinde kahve hazırlayıp onu beklediği ana odaya döndü. Altına bir şort, üzerine bir tişört geçirdiği sırada, Grace’e ne diyeceğini düşünüyordu. İlişkileri bu noktaya kadar öyle iyi gidiyordu ki... Ayrıca Evan, Grace’in sebeplerini de anlıyordu ama yine de ilişkilerini sakladığı için biraz kırgındı. Grace’in elindeki termosu alırken, “Teşekkürler,” dedi.

“İyi misin?” diye sordu Grace. Her zamanki gibi Evan’ın ruh hallerini ve aklından geçenleri okumak konusunda çok iyiydi.

“İyiim, neden ki?”

“Yemekten beri biraz... Soğuksun.”

“Dün sadece bir kez seviştik diye soğuk mu oluyorum?”
Kelimeler Evan’ın ağzından niyetlendiğinden daha hızlı dö-
külmüştü, Grace’in yüzündeki gülümseme bir anda soldu.
“Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Eğer yanlış bir şey varsa benimle konuşacağını umuyorum.”

“Yanlış bir şey yok.” Uzanıp Grace’i öptü. “Akşam gö-
rüşürüz.”

Aralarında geçen bu alışılmadık garip konuşmanın ardın-
dan, North Harbor marinasına giden kısa mesafe boyunca
Evan üzerindeki bu hissi atamadı. Yolu yarılacağı sırada, Gra-
ce’e onu sevdiğini söylemeyi unuttuğunu fark etti. Lanet olsun,
Grace de ona söylememişi, halbuki hiç böyle yapmazlardı.

Marinada sabah, feribotlar adaya yanaşıp insanlar Gan-
sett Adası’nın yıllık Yarış Haftası için akın akın gelirken bir
telaş içinde geçip gitti. Evan’la Mac’in her şeyi kontrol altına
alıp bir şeyler yemek için restorana girebilmeleri öğleden son-
ra biri buldu.

“Bu sabah bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi
Mac isticiridye çorbasını içerken.

“Bir şey değil.”

“Bugün çok sessizsin. Her şey yolunda mı?”

Evan omuz silkip Grace’le aralarında geçenleri mutlu bir
evlilik yapmış ağabeyine anlatıp anlatmamayı değerlendirir-
ken önündeki çorbaya odaklandı.

“Stüdyo nasıl gidiyor?”

“Her şey yavaş yavaş yerine oturuyor. Alan neredeyse ha-
zır, ekipman da haftaya gelecek.”

“Hâlâ adada bir kayıt stüdyomuz olacağına inanamıyorum.”

“Ben de. Ned’in finansal desteği olmasa bu mümkün değildi ve tabii teklifimi kabul eden Josh da önemliydi. En iyisinden bir ses mühendisinin yokken kayıt stüdyosuna sahip olmanın hiçbir anlamı kalmazdı, dolayısıyla her şey beklediğinden iyi ilerliyor.”

“Güzel haber. O halde neden dağılmış görünüyorsun? Ve sakın bana bir şey yok deme. Seni tanıyorum.”

Evan kaşığını indirip ağzını sildi. “Grace’le ikimizin geçen sonbahardan beri beraber olduğumuzu biliyorsun. Sence de anne babasına bir ilişkisi olduğundan bahsetmemesi garip değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü dün onlarla tanıştım, kızlarına sürpriz yapmak için gelmişler. Ama daha çok bana sürpriz oldu. Bir de onlara.”

“Grace bu konuda ne dedi?”

“Sanırım ailesiyle ilişkisi pek normal değil, ama ben yine de merak ediyorum...”

“Neyi?”

“Sence benim gibi gerçek bir işi olmayan bir ezikle beraber olmaktan utanıyor olabilir mi?”

“Sen ezik falan değilsin, Evan. Plak şirketinle ciddi bir sıkıntı yaşadın. Şimdi, yeni kurduğun stüdyoyla toparlayacaksın.”

“Ama belki ailesine benden bahsetmemesinin sebebi budur, stüdyonun iş yapıp yapmayacağı kesin değil sonuçta. Belki de ailesine işsiz bir adamla birlikte olduğunu söylemek istememiştir.”

“Durumun böyle olmadığından eminim. Ve senin onun üzerinden geçindiğin falan da yok sonuçta, sen üzerine düşenleri yapıyorsun.”

Evan çorbayı kaşıklayıp Mac'ın söylediklerini düşündü.
“Onunla konuşmalısın. Bana söylediklerini ona sormalısın.”
“Bir parçam cevabı bilmek istemiyor.”
“Muhtemelen cevap seni içermiyor bile, Ev.”
“O da öyle söyledi ama yine de... Merak ediyorum.”
“Eğer ona sormazsan cevabı asla öğrenemeyeceksin.”

Kardeşleri Grant'ın nişanlısı Stephanie bitap bir şekilde restorana girdi. “Ah, selam çocuklar. Çorba nasıl?” Kızıl saçlarını uzatmaya karar verdiğinden beri çok farklı görünüyordu. Evan kirpi gibi saçlarına o kadar alışmıştı ki az kalsın onu tanıyamayacaktı.

“Her zamanki gibi harika,” dedi Mac. “Sen burada ne yapıyorsun?”

“Kontroller var ve sonraki haftanın siparişlerini alıyorum.”

“Kendi restoranını açmaya çalışırken burayı daha ne kadar işletmeyi düşünüyorsun?”

“Şikâyetin mi var?”

“Hiç yok,” dedi Mac. “Sadece, eğer istersen yeni bir müdür alma konusunda seni tamamen destekleyeceğimizi hatırlatmak istiyorum.”

“Gerek yok. Ben her şeyi hallediyorum.”

“Eğer sen öyle diyorsan...”

“Öyle diyorum. Açılışa gelecek misiniz?”

“Dünyada kaçırmam,” dedi Mac.

Evan da Mac'e katılarak başını salladı.

“Orada görüşürüz.”

Stephanie uzaklaşırken Kara Ballard içeri girdi. Salt Pond'da bir yolcu taşıma servisini işletiyordu, adaya gelen-

leri limandan alıp McCarthy'lerin yerine getiriyordu. Mac'le Evan'a el sallayan genç kadın yemeğini beklemeye koyuldu.

Mac, "Nasıl gidiyor, Kara?" diye sordu.

Kara üzerinde Ballard Taşımacılık Hizmetleri yazan bir şapka takmış ve omuzlarına inen atkuyruğunu şapkanın arkasından geçirmişti. "Harika. Yarış Haftası için insanlar akmaya başladı."

"Göl önümüzdeki haftaya kadar insanla dolup taşacak," dedi Mac.

Kara bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki bir şey dikkatini dağıttı. "Lanet olsun. *Yine mi?*"

Evan, Kara'nın neden bahsettiğini görmek için döndüğünde, Grant'in arkadaşı Dan Torrington'ın restorana girdiğini gördü. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve gamzeli bir adam olan Dan, kollarını kıvırdığı pembe bir gömlek, beyaz pantolon ve mokasen ayakkabı gitmişti. Belli ki bir avukatı Los Angeles'tan çıkarabiliyordunuz, ama avukatın içindeki Los Angeles çıkmıyordu. Dan'in gündelik kıyafet anlayışı McCarthy'lerin yerinde amansızca sırtıyordu, ama Kara'ya odaklanmış Dan'in bunu umursadığı söylenemezdi.

"Gitmeliyim," dedi Kara ve yemeğini kapıp çıkışa yöneldi.

"Hey, acelen ne?" diye sordu Dan onu takip ederken.

"Bu ikisi ne ayak?" diye sordu Evan, Mac'e.

"Emin değilim ama Dan her gün bir bahaneyle uğruyor."

"Kara onu gördüğüne sevinmiş gibi değildi."

"Onlardan bahsettiğimiz yeter," dedi Mac. "Grace konusunda ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Onunla konuşarak başlayabilirsin."

Evan burnunu kırıştırdı. “Mecbur muyum?”

“Evan...”

“Biliyorum, biliyorum. Şu ana kadar her şey s tlimandı. Şimdi bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Her ilişkide pürüzler çıkar,” dedi Mac.

“Maddie’yle senin için geçerli değil galiba?”

“ o u zaman kolay bir ilişkimiz olduğu doğru, ama bizim de sorunlarımız oluyor. Dün gece, insan müsveddesi babasının annesiyle boşanmayı kabul etmesi için babasıyla daha çok zaman geçirmek istediğini söyledi ve kavga ettik.”

“Sen onun babasıyla görüşmesini istemiyor musun?”

“Tabii ki istemiyorum. O adam onu otuz yıl önce bırakıp gitmiş. Şimdi gelip de karım üzerinde hakkı varmış gibi davranamaz. Babası gittikten sonra Maddie’nin haftalarca pencerenin önünde oturup gelen bütün feribotları izlediğini biliyor muydun? Babası gelebilir diye haftalarca beklemiş.”

“Tanrım.”

“Beş yaşındaymış. Beş! Şimdi geri dönüp de Maddie’ye olmadık umutlar vermeye ne hakkı var?”

“Yok.”

“Aynen  yle. Benim de demek istediğim bu. Ama Maddie onunla zaman geçirmedikçe Francine’le boşanmayı kabul etmiyor.”

“Yani Maddie bunu annesi için yapıyor.”

“Evet, ama yani, değer mi?”

“Neden böyle davrandığını anlayabiliyorum.” Evan bir an için düşündü. “Peki, sen de onunla gitsen? Böylece babasının onu üzecek bir şey s ylemedi inden ya da yapmadı ından emin olursun.”

“Bunu önerdim ama Maddie yalnız görüşmek istiyor, zaten biz de bu yüzden tartıştık.” Mac arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onunla kavga etmekten nefret ediyorum. Bütün günümü mahvediyor.”

“Eminim Maddie asıl endişenin onun incinmesi olduğunu ve kötü bir niyetin olmadığını biliyordur.”

Mac omuz silkti. “Sanırım.” Masadaki çöpleri tepsiye toplayıp kalktı. “Ben işe dönsem iyi olur. Öğleden sonrayı kendi başıma halledebilirim. Yardım için tekrar teşekkürler.”

“Ne zaman ihtiyacın olursa.”

“Grace’le işlerin nasıl gittiğinden beni haberdar et.”

“Sen de. Maddie konusunda.”

Evan eczaneye dönen yolda tepeyi tırmanırken Grace’i ve beraber geçirdikleri kusursuz ayları düşündü. Daha önce hiç, bir insanı kendisinden çok önemseyebileceğini düşünmemişti. Grace’in de kendisi için aynı şeyleri hissettiğini sanıyordu, ama artık o kadar emin değildi.

Bu konuyu onunla konuşma fikri midisinin gerginlikle düğümlenmesine sebep olsa da Grace’in ailesine kendisinden bahsetmemesinin sebebinin işsizliği olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Öğreneceklerinin aralarını bozmamasını umdu. Araları bozulmasın diye her şeyi yapardı.

Yedinci Bölüm

Kara, öğle yemeğini yiyebildiği kadar hızla yerken, *Neden ne yapmaya çalıştığımı anlayıp gitmiyor*, diye merak etti. Bir an önce yemeğini bitirip göle dönmek ve adı Dan Torrington olan asap bozukluğundan uzaklaşmak istiyordu. Adam, taşıma servisleri açıldığından beri geçen iki hafta boyunca her gün marinaya uğramak için bir bahane yaratmıştı.

Rıhtımdaki Dan, “İyi günler,” dedi.

Kara, yolcu teknesinin dümeninde oturuyordu. “Hı-hı.” Az önce geçen küçük bir sandalın yarattığı dalgalar tekneyi sallıyor, tadını çıkararak yemeyi planladığı öğle yemeğini Dan Torrington yüzünden ışık hızıyla midesine indiren Kara’nın midesi bulanıyordu. Çoğu zaman Kara onu yok sayıyordu, ama Dan bugün yolcu gemilerinin kalktığı rıhtıma kadar gelmişti.

“Bu nasıl işliyor?”

“Ne nasıl işliyor?”

“Taşımacılık işi.”

Yeterince belli değil miydi? “İnsanları kendi botlarından alıp taşıyoruz.”

“Biri sizinle gelmek istese, bu ne kadara mal olurdu?”

“Nereye gelmek istese?”

“Buradan ayrıldığında nereye gidiyorsan?”

“Biz öyle çalışmıyoruz. Belli bir yere gidiyor olmalısın.”

Dan, kafası karışmış bir şekilde bunu düşündü. “Bütün amaç para kazanmak değil mi?”

Kara, somurtuşunun adama gerekli cevabı verdiğini umuyordu.

“Yani eğer bu gemiyle gelmek için yirmi dolar vermeyi önersem, hayır mı diyeceksin?”

“Çarçur edecek paran varsa en azından bağış falan yap.”

Dan’ın dudakları bir gülümseyişle kıvrılıp çok çekici gamzelerini gözler önüne serdi. Kara onun gamzelerini çekici bulduğu için kendinden nefret ediyordu. Dan’ın tipini biliyordu. İstedikleri her şeyi alabileceklerini düşünen adamlardan asla hayır gelmezdi. O dersini zor yoldan öğrenmişti.

“Güzel bir gün. Ben bir tekne yolculuğu istiyorum. Senin de bir teknem var. Orta noktada buluşmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

Avukatlara özgü konuşma stili kesinlikle yapmaya çalıştığı şeye yardım etmiyordu, ama Kara bunu ona söyleyecek değildi. “Bay McCarthy’nin teknesini ödünç iste.” Kara, Luke Harris’in harika bir şekilde yenilediği antika botu işaret etti.

“Bir tekne nasıl çalışır başlığı altında hiçbir şey bilmediğim için, birinin bana teknesini ödünç vermesi delilik olur. Ayrıca, kendisinin bugün kasaba dışında olduğunu duydum. Galiba

yargıç kardeşı eyalet barosundan ödöl alacakmış. Bayan McCarthy, Shane, Owen, Laura ve bebek Holden da yok.”

Adada olup bitenler konusunda bilgili olduğunu inkâr edemezdi. “Oteldeki dükkânla kim ilgileniyor?” diye sorduğu an bunu yaptığına pişman oldu. Amacı Dan Torrington’ı başından savmaktı, konuşmayı uzatmak değil.

“Owen’ın annesi.” Kara’nın seviyesine gelmek için çömel-di. Pahalı parfümünün kokusu bir anda Kara’nın bütün duyularını ele geçirip daha iyi koku alabilmek için öne eğilmek istemesine sebep oldu. “Beni gezmeye çıkarır mısınız?”

“Eğer çıkarırsam beni rahat bırakacak mısınız?”

Lanet olası gamzeler. “Şimdilik.”

“İyi. Atla, ama çalışırken benimle konuşma.”

“Emredersiniz, efendim.” Tekneye bindi ve mokasen ayakkabılarının tabanı teknenin güvertesiyle buluşunca tehlikeli bir şekilde ayağı kaydı. “Oh.”

“Bunlar tam olarak tekne ayakkabıları sayılmaz.” Kara, kayarak teknenin öbür tarafından suya düşmekten kurtulmak için uğraşan Dan’in çabalarırken suratının girdiği şekillere gülmekten kendini alamıyordu.

Dan ona bir yirmilik uzatıp teknedeki oturaklardan birine yerleşti.

Kara, Dan’in yakınlarında bir yere oturmasını beklemişti ve böyle olmadığında, biraz hayal kırıklığına uğradı. *Kesşunu*, diye düşündü. *Nereye oturduğundan sana ne?*

Adam kolunu teknenin tırabzanına yasladı ve uzun bacaklarını öne uzattı. Bunlar koyu tüylerle kaplı güzel bacaklardı. Üstlerindeki tüy miktarı mükemmeldi.

Dan’in bacaklarını seyrettiğini fark ettiğinde kendini başı-

m çevirmeye zorladı ve kalabalık limanda gözlerini gezdirdi. Neden Luke'un evinde tanıştıklarından beri bu adamı gördüğünde böyle tepkiler veriyordu? O etraftayken kendini heyecanlı, şaşkın ve gergin buluyordu, aynı Matt'le...

Hayır. Oraya gitme. Onu düşünme. Düşünme.

Her ne kadar eski erkek arkadaşını bir daha düşünmek istemese de etraflarındaki her şeye sahiplermiş gibi bir özgüvenle yürüyen, sanki istedikleri her şeyi alıp istemediklerini atmaya hakları varmış gibi davranan iki yakışıklı avukatı birbiriyle kıyaslamadan edemiyordu. Bir kez istenmediği için kenara atılmıştı ve bunun bir kez daha olmasına izin verecek değildi.

"Adada yaşamayı seviyor musun?" diye sordu Dan uzun bir sessizliğin ardından.

Kara daha önce hiç, bir müşteri gelse de Dan Torrington'la konuşmasa diye, bu kadar dua etmemişti. "Sevilmeyecek ne var ki?"

"Kesinlikle katılıyorum. Buraya bayılıyorum. Benim alıştıklarım kıyasla o kadar sessiz ve huzurlu ki..."

"Los Angeles'la kıyaslanınca her yer sessiz ve huzurlu."

Lanet olsun, onu yine gülümsetmişti. Bunu yapmamaya özen göstermeliydi. O kahrolası gamzeler hiç uyarı vermeden beliriyor ve ondan kurtulma planında kafasını karıştırıyordu.

"Los Angeles'ın tamamı telaşlı ve çılgın değil. Çok güzel yerleri de var."

"Bu konuda sana güvenmeyi seçeceğim."

"Hiç gittin mi?"

Kara başını iki yana salladı.

"Bir ara gelmelisin. Sana televizyonda göstermedikleri güzel yerleri gezdirebilirim."

Tanrım, o kadar Matt gibiydi ki. Tipi Matt'e hiç benzermiyordu ama tavırları Matt'in davranış kitabından fırlamış gibiydi. Özensiz çekicilik ve "Aa, bu kadar çekici olduğumu bilmemem çok kötü" tavırları, ayırt edici özellikleriydi sanki. Bu döngüye daha önce bir kez kapılmıştı ve bu bir daha olmayacaktı, bu adamı ne kadar çekici bulduğunun hiçbir önemi yoktu.

Kara çantasına uzandı ve bir önceki gece okumaya başladığı kitabı çıkardı, Dan'ın neden kendisiyle uğraşmayı seçtiği konusuna kafa yormamak için her şeyi yapmaya razıydı. Bir süre, yolcusunun kitap okumasına yorum yapmasını bekledi, ama Dan sessizce oturuyor, manzarayı izleyip hâlihazırda bronz olan tenine biraz daha güneş yanığı ekliyordu. Gerçi Kara'nın onu izlediği falan yoktu. Hayır, o kitabını okuyor ve hikâyenin tadını çıkarıyordu. En azından, aynı cümleyi dördüncü kez okuduğunu fark edene kadar kendine bunu söyledi.

Dan'ın dikkatini ne kadar dağıttığını ona göstermemeye kararlı olarak on dakika daha kitabı okuyormuş gibi davranmayı sürdürdü ve en sonunda bir müşterisi çıktı. *Teşekkürler, Tanrım!*

"Müsait misiniz?" diye sordu adam. Çok genç ve yakışıklıydı ama gamzeleri yoktu, Kara'ya kendini Dan'ın yaptığı gibi gergin ve tetikte hissettirmiyordu.

"Tabii. Atlayın." Adam tekneye bindiğinde Kara "Nereye?" diye sordu.

Yeni müşterisi gölün kuzeydoğuda kalan ucunu işaret etti.

Kara halatlara asılıp tekneyi çözdü, dar alanda manevra yapabilmek için bütün yeteneklerini sergilemesi gerekmişti. Gözünün kenarıyla, Dan'ın kendisini ilgiyle izlediğini gördü,

hatta belki de yüzündeki ifadeye hayranlık bile denebilirdi. Gösteriş yapmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Tabii ki de gösteriş yapmıyordu. Sürekli sinirini bozan bir adam karşısında, o ne kadar çekici olursa olsun, *kesinlikle karşı koymayı planladığı bir adam karşısında*, neden gösteriş yapacaktı ki?

Limana giderken tekne sahibiyle Gansett Adası Yarış Haftası'yla ilgili sohbet etti, havadan ve denizin teknelere uygun olup olmadığından konuştular; Kara'nın adadaki en sevdiği restorandan ve adamın yaşadığı küçük New York kasabasından bahsettiler.

Adamın koyu mavi teknesine yanaşırlarken, Kara geniş bir daire çizip kendi teknesini botun tam yanına yanaştırdı, destek direğine uzanıp tekneyi, adamın geçebileceği kadar diğerine yakın tuttu.

“Bıraktığın için çok teşekkürler.” *Aslında gerçekten de tath*, diye düşündü. “Gitmeden önce seni tekrar görebilmeyi umuyorum.”

“Yarışlarda bol şans.”

“Teşekkürler.”

Uzaklaşmaya başladıklarında Kara gemi bordasında yer alan radyoyu açtı ve başka yolcuları almak için gölün diğer tarafına yöneldi. Yolun yarısında başka bir müşteri korna çaldı.

Otuz dakika sonra McCarthy'lerin marinasına vardıklarında, Kara'nın teknesi tamamen doluydu ve rıhtımda da bir sürü insan bekliyordu. Günlerini suda geçirmeye bayılıyordu, yeni insanlarla tanışıyordu ama en çok, Bar Harbor'dan uzak olduğu için mutluydu.

Binenlerin verdiği paraları alıp yeni gelenleri karşılamakla

ve inenlere yardım etmekle o kadar meşguldü ki neredeyse Dan'ı unutmuştu.

Neredeyse.

Bir başka sefere çıkmak için hazırlanırken Dan'e bir bakış attı. "İniyor musun?"

"Her tur elli üç dolar, dolayısıyla matematiğim beni yanıltmıyorsa üç tam sefer için para ödedim."

"İki tam sefer için para ödedin. Üç sefer yirmi *bir* dolar yapıyor."

Dan kasten cüzdanına uzandı, bir dolar çıkartıp diğer yolculardan banknotu Kara'ya iletmelerini rica etti.

Kara en yakınında oturan adamdan banknotu aldığı sırada, teknedeki herkesin merakının uyandığının farkındaydı. *Harika.* Bu sadece, Kara'nın daha rahatsız hissetmesine sebep oldu.

Dan'e bakma gafletinde bulundu ve böylece, kendisine pis sırtıtışını yakalamış oldu. Sinirle hırlamamak için dudaklarını dişleyip sırada geriledi ve suya döndü.

Biri kapıyı çaldığında, Grace eczanedeki işinden daha yeni dönmüştü. Anne babasını bu sabahki feribotla kendi elleriyle uğurladığı için, gelenin onlar olmadığını biliyordu. Kapıyı açtığında karşısında Seamus O'Grady'yi buldu.

Grace tel kapıyı da itip Seamus'ı içeri aldı. "Selam, Seamus. Güzel sürpriz."

"Merhaba, Gracie, aşkım." Seamus'ın ağdalı İrlanda aksanı Grace'e her seferinde keyif veriyordu, bunu Evan'a asla itiraf edeceğinden değil tabii; çünkü Evan, Seamus'ın kendi-

sine gösterdiği ilgiden hiç memnun değildi. Seamus onu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Grace, Seamus çatı katına girsin diye kenara çekilirken, “Seni buraya getiren nedir?” dedi.

“Bir arkadaşına ihtiyacım var,” dedi Seamus derince iç geçirerek. Grace hızla başını çevirip onun yakışıklı yüzünü inceledi. Onun tanıdığı Seamus’ın ruh hali asla neşesiz olmazdı, her daim bir çocuk gibi şen şakrak ve istisnasız çekiciydi. Kumral saçları ondan beklenmeyecek şekilde karmakarışıktı ve çenesini belli belirsiz bir sakal kaplamıştı. Daha yakından bakınca, Grace onun yeşil gözlerinin de kızardığını fark etti, sanki uzun zamandır doğru düzgün uyumuyormuş gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” Seamus’ın elini tuttu ve onu kendisiyle birlikte koltuğa çekti. “Ne oldu?”

“Korkunç bir şey yaptım.”

Grace dikkatli gözlerle ona baktı. “Ne yaptın?”

“Âşık oldum, Gracie.”

Grace nutku tutularak ona baktı. “Sen... *Kime?*”

“Beni istemeyen birine.”

“Bekle bir dakika, sen şimdi bana, bir kadınla, yaşayan, nefes alan bir kadınla tanıştığını söylüyorsun... Seni istemeyen bir kadınla? Onun nesi var?”

Bu Seamus’ı gülümsetti. “Ah, Gracie. Yaramın merhemi gibisin, aşkım.” Grace’in elini sıktı. “Onun hiçbir şeyi yok. Ya da tam tersi. Onun her şeyi var, istediğim her şey onda var. Düşündüğüm tek şey o. Bazen, sahip olmayacağım birini istemenin acısından ölür müyüm diye merak ediyorum.”

Seamus’ın sesinde duyduğu çaresizlik Grace’in kalbini sızlattı. Evan’ı varoluşunun her zerresiyle istese ancak ona sahip

olamasa nasıl hissederdim, diye düşündü. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. “Neden ona sahip olamıyorsun, Seamus?”

“Benden büyük ve bunu aşamıyor. Ve başka şeyler de var.”

“Ne gibi başka şeyler?”

“Mesela oğlu için çalışıyorum.”

Az kalsın Grace’in gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

“Joe’nun annesi mi?”

“Şşş, sesli söyleme. *Kimse* bilmiyor. Hiç kimse.”

“Baştan başla. Sakın hiçbir şeyi atlama. Her detayı istiyorum.”

“Muhtemelen yapmasam daha iyi olur...”

“Birine anlatırsan kendini daha iyi hissedersin. Bana anlat. Belki yardımım dokunur.”

“Kimseye anlatamazsın, Grace. Ciddiyim. Evan’a bile.”

“Onun yanında bunu düşünmeyeceğim bile, söz veriyorum.”

Seamus tereddüt ederek Carolina Cantrell’le geçirdiği geceyi anlatmaya başladı. Sesi o kadar yumuşak, gözleri öyle duygu yüklüydü ki, Grace onun acısını geçirebilmenin bir yolu olmasını diledi.

“Luke’la Syd’in düğününden beri onu görmedin mi?”

Seamus başını iki yana salladı. “Ölüyor gibiyim, Gracie,” diye fısıldadı. “Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Onunla olmayı ne kadar çok istediğimden başka hiçbir şey düşünemiyorum.”

“Bunları ona söylemeyi denedin mi?”

“Neye yarar ki? Bana baktığında oğluyla yaşıt bir adam görüyor. Ben hep Joe’dan birkaç yıl önde olacağım ve bu da Carolina için beni görünmez kılıyor.”

“Bu tamamen saçmalık! İki insan birbirini seviyorsa aralarındaki yaş farkı neyi değiştirir ki?”

“Keşke o da senin gibi düşünseydi, o zaman bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ben ne yapacağım? Onun orada olduğunu, ona dokunmanın, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilir-ken...” Yüzünü ellerinin arasına aldı. “Katlanamıyorum. Bazen bu çok sevdiğim işten ayrılmam gerektiğini düşünüyorum, çünkü onun burada, bu küçük adada olduğunu ama benden olabildiğince uzak durduğunu bilmeye katlanamıyorum.”

Grace tek kolunu ona doladı ve Evan da birkaç dakika sonra eve geldiğinde onları tam olarak böyle buldu. İçeri giren Evan, Grace’le Seamus’ı öyle görünce durdu. Gülümseyişi soldu ve gözleri öfkeyle karardı. “Neler oluyor?”

Grace erkek arkadaşını bakışlarıyla uyararak, “Seamus kötü bir gün geçiriyormuş ve bir arkadaşına ihtiyacı varmış,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ben gideyim,” dedi Seamus sırtını dikleştirerek.

Grace, “Gitme,” dedi. “Kal ve bizimle akşam yemeği ye. Arkadaşlarla olursan daha iyi hissedersin.”

“Sen çok tatlısın, Gracie, ama bana daha iyi hissettirecek tek şey var olmamak.” Grace’in alnını öptü, elini sıkıp bıraktı. “Beni dinlediğin için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Nasıl olduğunu bana haber ver, olur mu?”

“Olur, aşkım.” Evan’a dönüp, “Birkaç dakikalığına da olsa sevgilini almama izin verdiğin için teşekkürler. Şanslı adamsın.”

“Biliyorum.”

Grace, Evan'ın böyle bir tonlamayla konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Midesi düğümlendi.

Seamus kapıdan çıkarken, "Size iyi akşamlar," dedi.

"Bana bütün bunların neyle ilgili olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Evan yalnız kaldıkları anda.

Belli ki kavga için aranıyordu ve Grace'in de hiç kavga edecek hali yoktu. "İstemiyorum."

"Eve gelip beni bir kadınla kucak kucağa bulsan ne hissederdin?"

"Biz *kucak kucağa* değildik ve o öylesine bir adam değil. O benim *arkadaşım*."

"Seninle arkadaştan fazlası olmak isteyen bir arkadaş."

"Bazen tam bir beyinsiz olabiliyorsun, biliyor muydun?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Seamus burada *âşık olduğu* kadından bahsediyordu ve o kadının adı Grace değil."

"Ah."

"Ne zaman istersen özür dileyebilirsin."

"Ne için özür dileyeceğim?"

"Başka erkeklerle kırıştırdığımı ima ettiğin için."

"Öyle bir imada bulunmadım ben."

Grace tek kaşını kaldırıp Evan'a bunları yutmayacağını söyleyen bir bakış attı. "Öyle mi? Sen buna ne derdin o halde?"

"Bilmiyorum." Evan kendini koltuğa bıraktı. "Neden kavga ediyoruz biz?"

"Çünkü erkek bir arkadaşımı yanımda görünce kıskanç bir aptal gibi davrandın."

Evan, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Fazla tepki verdim, ama o adam bütün o İrlanda saçmalığıyla sinirlerimi bozuyor."

Grace, Evan'ın yanına oturup elini tutmak için uzandığı sırada, "Bence İrlanda çekiciliğiyle diyecektin," dedi.

Evan ona bakıp somurttu.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Evan omuz silkti.

Grace, Evan'ın kucağına çıktı ve elleriyle onun yüzünü kavradı. "Bana bak." Evan bütün dikkatini ona verdiğinde, Grace eğilip onu öptü. "Seni seviyorum, seni beyinsiz, kıskanç aptal. Sadece seni."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"O halde neden yüzünde sanki karnın ağrıyormuş gibi bir ifade var?"

"Düşünüyordum da..."

"Neyi?"

"Ailene benden neden bahsetmediğini anlamak istiyorum ve sanırım anlıyorum da, ama yine de..."

"Yine de ne?"

"Şu an iş durumum askıda olduğu için mi onlara anlatmadın? Çünkü eğer öyleyse seni anlarım..."

"Hayır! Bununla hiç alakası yok. Sana yemin ederim, onlara anlatmadım, çünkü bizim ilişkimiz problemlidir. Onlarla benim, seninle benim değil."

"Ben yokken neler söylediler?"

Grace gözlerini kaçırdı. "Çok bir şey değil."

Evan onun çenesini dürttü. "Yalancı."

"Önemi yok, Evan. Onların bizim ilişkimizle alakaları yok. Bu yüzden onlara söylemedim."

“Onlar senin annen ve baban, tatlım. Sanki senin için hiçbir anlam ifade etmiyorlarmış gibi onları yok sayamazsın.”

“Geçen gün annemin bıçak altına yatmaktan başka seçeneklerle ilgili söylediklerini duydun mu?”

“Evet ve bence bu gereksiz bir yorumdu.”

“Ameliyat olmaya karar verdiğimden beri söylediklerinden sonra, bu hiç bile. Kim ameliyat seçeneğini değerlendirmeden önce var olan bütün yolları denediğimi ondan daha iyi bilir ki? Yine de bunu yapmayı seçtiğim için bana ezik biriymişim gibi hissettiriyor. *Hâlâ* bana ezik biriymişim gibi hissettiriyor.”

“Bunun sebebi muhtemelen, kendisinin bunu yapacak cesareti olmaması.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Evan başıyla onayladı. “Muhtemelen senin için ameliyatın ne kadar olumlu sonuçlandığını görüyor, ne kadar çok kilo verdiğini ve o... ne zamandır kilolu?”

“Bütün hayatı boyunca.”

“Gördün mü bak? Sen onun bütün hayatı boyunca içinden çıkamadığı bir meseleyi çözmenin yolunu buldun.”

“Sanırım haklı olabilirsin. Bazen neden benim için mutlu olamadığını anlamıyorum.”

“Onun ya da bir başkasının, başardıklarının kıymetini düşürmesine izin verme, Grace. Gurur duyacak çok şeyin var.”

“En çok neden gurur duyuyorum biliyor musun?”

“Neden, bebeğim?”

“Bizden. Geçen sekiz ayda çok yol kat ettik. Artık sensiz hayatı hayal edemiyorum.”

“Ben de öyle, tatlım. Sen başıma gelen en iyi şeysin ve

Seamus'ın burada olmasına gereksiz tepki verdiğim için özür dilerim.”

Grace alnını Evan'ın alnına dayadı. “Ben de annemle babama bizden bahsetmediğim için özür dilerim.”

“Sorun yok. Kendini nasıl affettirebileceğine dair birkaç fikrim var.”

“Ne gibi fikirler?”

Evan, Grace'in kulağına fısıldarken Grace'in yüzü yanmaya başladı. Evan'm çok kişisel konuları bu kadar rahatlıkla konuşabilmesine alışabilecek miydi?

“Şimdi mi?” diye sordu.

“Hı-hı.” Evan onun saçının bir tutamını kendi parmağına doladı. “Tabii, eğer o kadar üzgün değilsen... O durumda...”

“Ah, kapa çenenini.”

“Sen kapa çenemi.”

“Memnuniyetle.” Grace ona duyduğu aşkı öpüşüne dökerken, ait olduğu insanı bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Seamus'ın kederi, Evan aşkına aynı şekilde karşılık verdiği için biraz daha minnet duymasına sebep olmuştu.

Bir sonraki feribota kaptanlık etmesine daha bir saat olduğundan, Seamus kasabaya dönüşünde yürümeyi seçti. Grace'in evinde yol açtığı sahne yüzünden kendini kötü hissediyordu. Evan McCarthy'nin ondan hoşlanmadığı sır değildi ya da onun Grace'e gösterdiği ilgiden. Ama onlar sadece arkadaşlardı. Gracie'nin kalbi Evan'a aitti ve Seamus'm kalbi de onu istemeyen bir kadına. Bu ne güzel bir şeydi böyle.

Patronu Joe Cantrell, anakaradan gelen feribottaydı ve

Seamus, Joe'yla konuşacak fırsat bulduğunda gerçekten de Gansett Adası Feribot İşletmeciliği'ndeki müdürlük makamından istifa etmeyi düşünüyordu. Joe'nun müdür olarak yerine birini bulmak için koca bir yazı olurdu, Janey'nin Ohio'daki veterinerlik okulunun üçüncü yılı için anakaraya dönmeden önce yazı burada geçireceklerdi. Seamus ihtiyaç anında Joe'yu yüzüstü bırakma fikrinden nefret ediyordu, özellikle de Joe'nun karısı Janey'nin doğumuna bu kadar az kalmışken. Fakat âşık olduğu kadına bu kadar yakın ancak bir o kadar uzak olduğu bu adada yaşamaya daha fazla dayanamayacağını hissediyordu.

Âşık olduğu kadının Joe'nun annesi olması bazı durumları karmaşılaştırırken diğerlerini kolaylaştırıyordu. Patronunun annesinin burnunda tütmesi normal değildi ve aralarındaki yaş farkı yüzünden Carolina onlara asla bir şans vermeyecekti, bir de oğlunun karşı çıkmasından çekiniyordu tabii.

Eğer bu başka birinin başına geliyor olsaydı, Seamus bunu komik bulabilirdi. Ama böyle bir kalp kırıklığında komik hissettiren hiçbir şey yoktu. Daha bir ergenken çıkıp geldiği bu ülkede geçirdiği yaklaşık yirmi yıldır ilk kez İrlanda'ya, eve dönmeyi düşünüyordu. Burada hiçbir şeyin anlamı kalmamış gibiydi. Carolina Cantrell'le geçirdiği bir gecede, ömrü bir daha eski haline dönmemesine rayından çıkmıştı.

Seamus'ın bir sürü kız kardeşi vardı, dolayısıyla kalp kırıklığı ilk kez şahit olduğu bir şey değildi. Ama kalbi kırılan kişinin ta kendisi olmanın başka bir hikâye olduğunu öğrenmişti. Bu acı yaşam arzunuzu bedeninizden çekip alıyordu. Geceleri sizi uyanık tutup olabileceklere dair senaryolar yazdırıyordu. Önceden yaşamı güzelleştiren basit zevklerin hepsi renksizle-

şıyordu. Artık yemeklerden eskiden aldığı tadı almıyordu. En sevdiği İrlanda viskisi bile onu çekmiyordu. Tam bir harabeydi ve tek akla yaktın çözüm gitmekti.

Elleri ceplerinde, başı önünde yürüyen Seamus, adaya yaklaşmakta olan feribota doğru derin düşünceler içinde yürüdü ve sırf bu yüzden, bütün arzularının merkezinde yer alan kadının bir direğe yaslanmış, oğlunu ve gelinini taşıyan feribotu beklediğini görmedi. Neredeyse onun üzerine çıkana kadar onu görmedi, Luke'la Syd'in düğününden beri onu ilk defa görüyordu ve artık onu görmemiş gibi davranması ihtimali sıfırdı.

Biraz kendine geldiğinde, kadının hatırladığından iyi görüldüğünü fark etti. Saçlarını omuz hizasında kesmişti ve bu ona çok yakışmıştı. İronik bir şekilde, bu model onu daha genç göstermişti. Bir sebepten, onun kendisini gördüğü için de en az kendisi kadar sarsıldığını fark etmek onu tatmin etti.

“Ben, eee...” dedi Carolina. “Joe ve Janey.”

“Feribottalar.” Başını salladı. “Patronun araba rezervasyonu yaptırınca bunu duyuyorsun.”

“Sanırım duyuyorsundur.”

“Nasılsın, Caro?”

“Ah, şey, bilirsin işte, meşgul.”

“Onu sen mi yaptın?” diye sordu kadının boynundaki boncuk kolyeyi işaret ederken.

Carolina boncuklara dokununca, Seamus onun parmaklarının titrediğini fark etti. “Bunu mu? Evet, bir süre önce.”

“Çok güzelmış.” Bunları gözlerini yüzünden ayırmadan söylemişti, kadının yanaklarına bir kırmızılık yayılırken büyülenerek onu izledi.

Carolina'nın derisinin altına işlediğini fark ettiğinde, son bir kez daha denemeye karar verdi. Belki de geçen aylardan sonra bir şeyler farklı olurdu. "Seni özledim, Caro."

Carolina, Seamus'ın söylediklerini düşünürken feribota bakıp gülümsedi.

Aralarındaki o anın geçtiğini fark eden Seamus'ın gözleri Carolina'nın baktığı yeri buldu ve Joe'nun feribotun kıçını limana yanaştırdığını gördü. "Aynı bisiklete binmek gibi," dedi sesine kattığı sahte bir hafiflikle.

"Genç bir oğlan olduğu zamanlardan beri buna doğal yeteneği var. Babam Joe'ya bir şeyi bir kez göstermenin ona öğretmek için yeterli olduğunu anlatır da anlatırdı. Joe öylece anlardı."

Carolina'nın oğluya ilgili konuşmasını dinlerken, Seamus da en sonunda anladı. Carolina seçimini çok önce yapmıştı. Oğlunu seçmişti ve söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey, onun fikrini değiştirmeyecekti. Artık yoluna devam etmesinin vakti gelmişti.

"Seni görmek güzeldi, Carolina."

"Seni de."

"Oğlunla ve Janey'yle güzel vakit geçir."

Ondan uzaklaşırken, Seamus'ın canı öncekinden daha çok acıyordu, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Ama en azından artık cevabı biliyordu. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Sehizinci Bölüm

Blaine, Tiffany'yle karşılaşmayı umarak Mac'in yemek davetini kabul etmişti. McCarthy ailesi Joe ve Janey'nin yaz için adaya dönüşünü kutluyordu ve kutlamaya Ned, Francine ve Joe'nun annesi Carolina da dahildi. Blaine eve ulaştığında ve Ashleigh'nin karnı ağrıdığı için Tiffany'nin bu akşam gelmeyeceğini öğrendiğinde hissettiği hayal kırıklığının bu kadar büyük olmasına inanamadı. Mesaisi bittikten sonra onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Koca Mac, oğlunun verandasında hamburger yerken, "Akıl sağlığıyla geçirebileceğin son birkaç günün tadını çıkarıyor musun?" diye sordu. Görevde olduğu için Blaine, normalde içeceği biranın yerine bir soda yudumluyordu.

"Her yıl biraz daha erken başlıyor," dedi Blaine. "Şimdiden kasaba sahilinde fazla alkolden zehirlenen birkaç çocuk oldu bile ve her yer boş bira kutularıyla dolu. Wyatt, yeni devriye elemanım, iki gece önce birkaç çocuğu kayalıklarda sevişirken basmış. Sanırım ömrünün sonuna kadar bunu atlatamayacak."

Koca Mac kahkahalarla sarsıldı. “Zavallı çocuk.”

“Buna alışsa iyi eder. Gansett Adası’nda polis olmak böyle çünkü.”

Joe Blaine’in elini sıkmak için geldi. “Seni gördüğüme sevindim, ahbap.”

“Ben de seni. Yaklaşan doğum için şimdiden tebrikler.”

Joe son derece hamile olan karısına baktı, sarışın ve güzel Janey şimdiden oldukça acı içinde görünüyordu. “Üç ay daha nasıl bekleyeceğiz bilmiyorum. Janey hamile olmaktan çoktan sıkıldı.”

Blaine’in telsizi merkezden gelen bir çağrıyla cızırdadı. Adresi duyduğunda suratını buruşturdu. “Benim kaçmam gerekiyor,” dedi barbekünün başında dikilen Mac’e. “Hamburger için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Eğer sonrasında boş olursan yine uğra.”

“Tamamdır. Teşekkürler, Maddie.”

“Sonra görüşürüz, Blaine.”

Merdivenlerden inip SUV’sine atladı. Anacadeye ulaştığında aracın ışıklarını ve sireni çalıştırıp destek ekip çağırdı. Daisy Babson’ın komşuları polisi aramıştı. Yine. Daisy’nin şiddet eğilimli erkek arkadaşı onu incitmeden adrese varabilmek isteyen Blaine, gerginlikle gazı kökledi.

Daisy’nin evinin önüne arabasını park ettiğinde dışarıda toplanmış, kavgayı dinleyen komşu kalabalığına adım attı.

Blaine, “Gerileyin, millet,” dedi. “Bize biraz yer açın.” Kırılan camın sesini duyunca Blaine merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya. Kapıyı yumrukladı. “Polis. Kapıyı açın.” Kırılan camın ve dökülen başka eşyaların sesi, yumruk sesleri ve uzak-

tan gelen bir ağlayış sesine eşlik ediyordu. “Kapıyı açmazsanız kırmak zorunda kalacağım.”

Wyatt aracını evin önüne çektiğinde Blaine ona acele etmesi için işaret etti. Devriye elemanı kapının öbür yanında yerini aldığı anda Blaine silahını çekip kapıyı tekmeleyip açtı. Daisy yerde kıvrılmış yatıyordu ve etrafı kırılmış cam parçalarıyla doluydu, elleri ve yüzü kanıyordu. Blaine’e kocaman, dehşetli gri gözlerle baktı. Erkek arkadaşı Truck –kendisine bu isim bir kamyonla benzer boyutlarda olduğu için verilmişti– başının üzerinde cam bir vazo tutuyordu. Dövmelerle kaplı kol kasları kontrol altında tutmaya çalıştığı öfkesiyle şişmişti. Eğer o vazoyu ufak tefek Daisy’nin üzerine indirmiş olsa, onu öldürürdü.

“Kıpırdama, Truck.” Blaine olay yerine tam zamanında ulaşmıştı. “Düşünme bile.”

Truck karşısında Blaine’i gördüğüne şaşırmıştı, ama Blaine buna alışmıştı. Koca adam *meth* yüzünden bir anda parlamalarıyla bilinirdi ve Blaine bu kasabanın polis şefi olduğu günden beri Daisy’yi bu hastalıklı ilişkiden çıkması için ikna etmeye çalışıyordu.

“Siktir git buradan.” Truck’ın gözleri kızarmış ve bakışlarına bir delilik pırıltısı gelmişti. “Burada işin yok.”

“Kız arkadaşını dövüp onun evini mahvediyorsan, benim burada işim var.”

“Onu dövmüyordum. Bana ukalalık etti, yine.”

Blaine, “Vazoyu yavaşça indir,” dedi. “Ellerini başının arkasına koymanı istiyorum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Ardından Wyatt’a, “Kız için sağlık ekibini ara,” dedi.

Ambulans oraya birkaç dakika sonra vardığında, Blaine çoktan Truck’ı kelepçelemiş ve onu Wyatt’la polis merkezine

göndermişti. Daisy'nin kırığı olmadığından emin olduktan sonra, kadını içinde yattığı kırık cam denizinden çekip kaldırdı. Daisy o kadar ufak tefekti ki neredeyse hiç güç kullanması gerekmemişti.

Daisy yanaklarındaki yaşları silerek, "Özür dilerim," dedi. "Sana bunun tekrar olmayacağına söz vermiştim, ama çok tatlıydı, özürler dileyip duruyordu. Tam bir aptalım."

"Özür dileme, Daisy. O koca kütüğü sevdiğini biliyorum. Her nedense."

"Artık sevmiyorum, hayır. Büyükanmemden kalan çinileri kırdı." Gözlerinden yeniden yaşlar süzüldü. "Onlar büyükanmemden bana kalan son şeylerdi ve artık yoklar."

"Truck'ın sana asla yaklaşmamasını sağlayabiliriz Daisy, ama bunu sen de istemelisin. Bir sonraki sefer öpüşüp barışmak için geldiğinde, güçlü olmalısın."

"Biliyorum," diyen Daisy'nin sesinde, Blaine'in onda daha önce hiç duymadığı bir kararlılık vardı. "Yetti artık. Bitti."

Blaine, Daisy'yi dışarı, sağlık ekibinin yanına taşıdı, bu sırada morarmış ve kesiklerle dolu yüzünü komşuları görmesin diye örttü. Onu nazikçe ambulans sedyesine oturttu.

"Selam, Daisy," dedi Libby, kendisi acil durum sağlık ekibi gönüllülerindendi. O da, daha önce Daisy ve Truck'ın kavgalarında bulunmuştu.

"Selam, Libby."

Daisy'nin yüzündeki ve ellerindeki kesiklerle uğraşırken, "Bana acıyan yerlerini göster," dedi.

Blaine ambulandan inip kasaba doktoru David Lawrence'ı aradı. "Bu saatte aradığım için üzgünüm Doktor, ama Daisy Babson'ı kliniğe getiriyorum."

“Yine mi?” diye sordu David.

“Korkarım. Birkaç dikiş ihtiyacı olacak.”

“Kliniğe geçiyorum.”

“Teşekkürler.” Blaine başını yeniden ambulansın içine uzattı. “Senin için arayabileceğim biri var mı, Daisy?”

Daisy hep yaptığı gibi başını iki yana salladı.

“Kimsenin bilmesini istemiyorum.”

“Bir rapor tutmam gerekecek ve duruşmaya çıkacaksın.”

Daisy bunları daha önce yapmıştı, o yüzden işlerin nasıl yürüyeceğini biliyordu. “Biliyorum.”

“Bunu tek başına yaşamandan nefret ediyorum. Arkadaşların var.”

“Tamam. İyi. Maddie’yi ara.”

“McCarthy olanı mı?”

Daisy onaylar gibi kafa salladı.

“Seninle klinikte görüşürüz.”

“Teşekkürler.”

Daisy’nin bunları hep kabullenmiş halde yaşaması Blaine’i her seferinde etkiliyordu. Daisy’nin geçmişine dair yaptığı bir araştırmadan beri, genç kadının ismi Truck olan bir uyuşturucu bağımlısından daha iyisini hak etmediğine inandığını düşünüyordu.

“Her şey iyi olacak, Daisy,” dedi Blaine. “Sana iyi bakalım. Endişelenme.”

Libby ona gözyaşlarını kurulaması için bir peçete uzatırken, “Blaine doğru söylüyor, Daisy,” dedi.

“Onunla *yeniden* barıştığım için beni sarsmanız gerekirken hepiniz o kadar iyisiniz ki.”

“Seni sarsmak istemiyoruz,” dedi Blaine. “Senin güvende olmanı istiyoruz ve bunun için sana yardım edeceğiz.”

“Hadi seni kliniğe götürelim,” dedi Libby.

“Ben sizi takip ederim.” Blaine ambulandan indi ve kapıları kapatıp aracın yanına vurarak yola çıkabileceklerini işaret etti. Komşulara dönüp, “Gösteri bitti,” dedi. Bir dakikasını ayırıp Daisy’nin ön kapısını yapabildiği kadar güvenceye aldı ve Mac’i aradı.

Telefonu açan Mac, “Hey, daha şimdi görüşmedik mi biz?” dedi.

“Evet, öyle yaptık ama iş... Karını ödünç almam lazım.”

“Ne için?”

“Arkadaşlarından biri bu akşam zarar gördü ve biraz desteğe ihtiyacı var.”

“Hangi arkadaşı?”

“Oteldeki Daisy.”

“Ah, lanet olsun. Truck mı?”

“Evet.”

“Siktir.”

“Maddie’den bizimle klinikte buluşmasını rica edebilir misin? Daisy çok sarsılmış durumda ve bu gece onun için uzun olacak.”

“Tabii, hemen gelecektir.”

“Seninkiler bir süre çocuklarıyla ilgilenebilir mi?”

“Tabii, neye ihtiyacın var?”

“Truck onu öldürmeden içeri girebilmemiz için Daisy’nin kapısını kırmamız gerekti.”

“Tamam, anladım. Hemen hallediyorum.”

“Teşekkürler, Mac. Yardımına minnettarım.”

“Memnuniyetle. Daisy çok tatlı. Birinin nasıl ona el kaldırabildiğini anlamıyorum.”

“Ben bir adamın sinirini bir kadından nasıl çıkarabildiğini asla anlamayacağım, ama zannettiğinden fazla oluyor, cennet saydığımız bu yerde bile. Tekrar teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Blaine devriye polisini arayıp Mac gelene kadar Daisy’nin evini izlemesini istedi. Memur olay yerine vardığında Blaine ona talimatları verip kliniğe yöneldi. Yolda, Tiffany’ye mesaj atıp gecenin ilerleyen saatleri için yaptıkları planları iptal etmeleri gerektiğini söyledi. Bu gece uzun olacaktı.

David kliniğe ambulandan birkaç dakika önce ulaşmış ve muayenehaneyi hazırladı, birkaç bandaj ve dikiş kitini çıkarttı. Daisy’nin bir kez daha hırpalandığını duymak sinirlerinin bozulmasına ve onun sözde erkek arkadaşına çok sinirlenmesine sebep olmuştu. Son seferin ardından Daisy’yi o adamı bırakmaya ikna ettiğini düşünmüştü.

Daisy’nin yeniden incindiğini öğrenmekten nefret etse de aklını eski nişanlısının kocasıyla ve karnında taşıdığı bebekle adaya döndüğü gerçeğinden alabileceği bir şeyler olmasına minnettardı. Adanın hemşiresi ve aynı zamanda ebesi olan Victoria’dan, Janey’nin doğumu Ohio’da yapmayı düşündüğünü öğrenmişti ve bu onu çok rahatlatmıştı.

Mac ve Maddie’nin tropikal bir fırtınanın ortasında mor renkte doğmuş, nefes almayan bebekleri Hailey’yi kurtardığından beri, McCarthy’ler ona daha toleranslı davranmaya başlamışlardı, en azından Janey kendisini başka bir kadınla yatakta

yakaladığı zamana göre. Ama hâlâ arkadaş falan değillerdi. Neyse ki ada, yollarının kesişmemesini sağlayacak kadar büyüktü ve karşılaşmalarında da herkes yeterince cana yakındı.

Bazı zamanlar hâlâ yaptığı aptallığa inanamıyordu. Hodgkin hastalığına yakalandığını öğrendiğinde o kadar kendini kaybetmişti ki pişman olduğu şeyler yapmaya başlamıştı, en fenası kemoterapi gördüğü yerdeki hemşirelerden biriyle yatmaktı. Janey'yle ayrıldıktan sonra kendini toplaması oldukça uzun sürmüştü, günün her anı onu düşünmeyi bırakması bile zor ulaştığı bir zaferdi. Şimdi, veterinerlik okulundaki ikinci senesinin ardından Joe Cantrell'le mutlu bir şekilde adaya dönmüştü ve karnında da aslında David'in olması gereken bebeği taşıyordu. Janey'yle ikisi dört çocuk yapmayı planlamışlardı ve hatta isimleri bile seçmişlerdi; David Jr., Anna, Henry ve Ella. Janey'nin bebeğine ne isim vermeyi planladığını merak etti, ama sonra kendine önemli olmadığını söyledi. Bunun onunla hiçbir alakası yoktu.

Ayrılmamış olsalar, şimdi bir yıllık evli olacaklardı. İstedikleri her şeye sahip olabilirdi, ama hepsini mahvetmişti ve hayatına devam edip bir gün, bir zamanlar Janey için hissettiklerini ona hissettirebilecek başka bir kadın bulmayı ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ambulansın ulaşması zihnindeki girdabı dağıttı. “Hey, Daisy,” dedi Libby sedyeyi içeri sürüklediğinde. Daisy kan kaybından beyazlamış ve biraz şokta görünüyordu.

Libby onun yaralarını saydı ki bunlar çoğunlukla yüzünde ve ellerindeki kesiklerdi, bir de morarmış bir dizi vardı. Libby yaraları sarmış ve kanamayı kontrol altına almıştı.

Daisy, “Merhaba, Doktor David,” dedi. “Bu saatte sizi buraya getirdiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil. Ama seni bir daha burada görmeyeceğimi ummuştum.”

“Biliyorum,” dedi Daisy gözlerini kaçırarak. “Ona başka bir şans vermek gibi korkunç bir hata yaptım. Bir daha aynı şeyi yapmayacağım.”

David, adanın bir önceki doktoru Cal Maitland, felç geçiren annesiyle ilgilenmek için Teksas’a döndüğünde onun yerini almıştı ve o zamandan beri dört kez aynı durumla karşılaşmış, Daisy’nin verdiği sözleri duymuştu.

“Umarım yapmazsın, Daisy. Bir dahaki sefere seni gerçekten yaralamasından korkuyorum. Şu ana kadar ufak tefek morluklarla sıyırmıştın. Bu sefer kesiklerin var. Bir sonraki ne olacak?”

Daisy hıçkırıklara boğulduğunda David bu kadar düşünmeden konuştuğu için kendini vurmak istedi. “Özür dilerim,” dedi tek kolunu kızın kırılğan omzuna koyarak.

Daisy, David’e sokulunca David’in bütün koruma içgüdüleri ayaklandı. Truck Howard’a kadınlara zarar veren erkeklerin başına neler geldiğiyle ilgili bir ders verebilmeyi diledi. Ama bunun Daisy’ye bir faydası dokunmazdı.

Bir eliyle kızın yumuşak, ipeksi saçlarını okşarken, hıçkırıklarının kesik iç çekişlere dönüşmesini bekledi. “Daha iyi misin?”

Daisy başını iki yana salladı. “Kendimi çok aptal hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Aptal hissetme. Yapabileceğin en iyi şey ders alıp yoluna devam etmek. Blaine, Truck’ın sana bir daha yaklaşmaması için her şeyi yapacaktır.”

“O... O beni... İncitti.”

“Biliyorum. Şimdi kesiklerini temizleyip gerekenlere di-
kişler atacağız ve hepsi bittiğinde ilk günkü gibi olacaksın.”

“Sadece ellerimle yüzümden bahsetmiyorum.”

David geri çekilip Daisy’nin yüzüne baktı. “Nereden bah-
sediyorsun?”

Kız başını eğdi ve yüzü utançla kızardı.

“Sana tecavüz mü etti, Daisy?”

“Denedi. Onunla dövüştüm ama yine de canımı yaktı.”

“Seni muayene etmesi için Victoria’yı çağdırmamı ister misin?”

“Hayır! Siz. Sizin yapmanızı istiyorum.”

“Bir kadını tercih etmez miydin?”

“Sizi tanıyorum. Size güveniyorum.”

Daisy’nin uysallıkla söylediği kelimeler David’in kalbine dokundu. “Ben seninle ilgileneceğim. Endişelenme. Blaine’le konuşmam için bana bir dakika ver. Hemen döneceğim, ta-
mam mı?”

Daisy başını onaylar gibi salladı.

“Benim için önlük giyer misin?”

“Evet.”

“Acele etme. Biraz kan kaybettin, o yüzden başın dönebilir.”

“Ben iyiyim.”

Onu üzerini değiştirmesi için yalnız bırakan David bekle-
me odasındaki Blaine’i bulmaya gitti.

“Ona tecavüz etmeye çalışmış.”

Blaine inanamayarak başını iki yana salladı. “Cinsel istis-
mar izleri var mı?”

“Henüz onu muayene etmedim. Ona karşı koyduğunu
söyledi ama kendisini incitmeden önce değilmiş.”

“Onu cinsel istismara teşebbüsten suçlayabiliriz.”

David başıyla onayladı. “Umarım uzun bir süreliğine içeri tıklılır da Daisy’nin hayatına onsuz devam etmek için bir şansı olur.”

“Ben de öyle umuyorum. Bu adam yetti de arttı artık.”

“Al benden de o kadar.”

“Fotoğraflara ve sıvı örneklerine ihtiyacım olacak.”

“Cinsel istismar vakaları için hazırlanmış kiti kullanacağım, ama arayıp Victoria’yı çağırman gerek. Daisy muayeneyi benim yapmamı istiyor, ama birinin yardımına ihtiyacım olacak. Hepsi birkaç saat sürebilir, eğer bu sırada yapman gereken başka bir şey varsa diye söylüyorum.”

“Merkeze gidip Truck’ın işlemlerini başlatmam ve eyalet polisini arayıp onu buradan almalarını istemem lazım.”

“Ben buradaki işimiz bittiğinde seni ararım.”

“Teşekkürler, Doktor.”

Blaine çıkmak için arkasını döndüğünde, Maddie McCarthy hızla içeri daldı. “Blaine! O nasıl? Görebilir miyim?”

“İyi. Birilerini çağırsın diye onu ikna etmem gerekti. Onu terk etmesi için hepimiz bu kadar ısrar ettikten sonra aynı şeyi yaşadığı için utanıyor.”

“Anlıyorum.”

“Bu taraftan,” dedi David, Maddie’yi Daisy’nin olduğu muayene odasına yönlendirerek. Daisy önlüğü giymişti ama önlük ona o kadar büyük gelmişti ki içinde iyice küçük, iyice kırılğan görünüyordu.

Maddie, Daisy’ye sarılıp onu kendine çekti. “Bana Truck’la barıştığını neden söylemedin, tatlım?”

“Utandım.”

“Yanlış bir şey yapmadın.”

“Beni inciten bir adamı sevdim.”

“şimdi her şey yolunda.” Maddie’nin sesi rahatlatıcı ve yumuşaktı. “Onun senin yanına bir daha yaklaşmayacağından emin olacağız. Gúvendesin. Söz veriyorum.”

“Geldiğin için teřekkúrler, Maddie.”

“Blaine’den beni aramasını istediğine çok sevindim. Yalnız olmamalısın.”

“Hepiniz çok iyisiniz. Teřekkúrler.”

Maddie, Daisy’yi rahatlatırken David cinsel istismar kiti uygulanırken yardım etmek için hemen geleceğini söyleyen Victoria’yı aradı. Victoria’nın gelmesini beklerken Daisy’nin bandajlarını açıp ellerindeki ve yüzündeki kesiklerin ciddiyetini inceledi. Yalnızca elindeki keşiğin dikişe ihtiyacı vardı. Dikiş için hazırlanırken, Daisy’nin kocaman gri gözlerinin kendisini dikkatle izlediğini fark etti.

“Acıtacak mı?” diye sordu Daisy.

“Ben uyuşturmak için iğne yaparken biraz, ama sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin. Uyuşukluk geçtiğinde birkaç gün hassas olacak ama ben sana ağrı kesici yazacağım.”

“Çalışamayacağım.”

Maddie, “Ben senin yerine çalışırım,” dedi.

“Bunu yapmak istemezsin.”

“Eğer istemesem bunu önermezdim, dolayısıyla çok konuşma.”

David şırıngayı ayarlarken, “İğneye hazır mısın?” dedi.

Daisy’nin bütün bedeni gerildi.

Maddie diğer elini tuttu. “Bana bak.”

Daisy, Maddie'yi dinleyip ona döndü ve iğneyi hissedince suratını buruşturdu.

“Bir kez daha,” dedi David, Daisy'nin yanaklarına süzülen yaşlardan etkilenmemeye çalışırken. Bir kez daha iğneyi avcuna batırdı. “Bitti. En kötüsü buydu.”

“Nefes al,” dedi Maddie.

Daisy birkaç derin nefes aldı ve en sonunda yanaklarına biraz kan geldi.

“Daisy, Maddie'nin önünde konuşmamın sakıncası var mı?” diye soran David ilk dikişi atmıştı.

“Hayır, tabii ki yok.”

“Hemşiremiz Victoria'yı aradım çünkü sana bir cinsel istismar kiti uygulamamız gerekiyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Daisy tereddüt ederek.

“Senden, mahkemede kullanılabilecek delilleri toplayacağız. Fotoğraflar çekip doku örnekleri alacağız, eğer varsa saç ya da sıvıları toplayıp bunları Truck'la ilişkilendirmeyi deneyeceğiz.”

Daisy, David'e bakıp güçlkle yutkundu. “*Oranın* fotoğraflarını mı çekmeniz gerekecek?”

“Eğer bir morluk ya da zorlama varsa, bunu kaydetmeliyiz.”

Daisy başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Yapamam. Bunu yapamam.”

“Daisy, tatlım,” dedi Maddie, “eğer onun sana tecavüz etmeye kalktığını kanıtlayamazlarsa bu Truck'ın yanma kalacak.”

David, “Maddie doğru söylüyor,” dedi. “Saldırı suçlamaları da yeterince ciddi, özellikle Truck'm şu an zaten gözetim

altında olduğu düşünülürse. Ama cinsel istismara teşebbüste bulunduğunu kanıtlayabilirsek, uzun süreliğine içeri tıklılacağını garantilemiş oluruz.”

Maddie, Daisy'nin saçını yüzünden çekti ve yanaklarını ıslatan gözyaşlarını bir peçeteyle sildi.

Daisy, Maddie'ye, “Onlar bunu yaparken sen de burada kalacak mısın?” diye sordu.

“Her anında yanında olacağım. Bana ihtiyacın olduğu sürece.”

Daisy arkadaşının elini kavradı. “Korkuyorum.”

“Korkacak hiçbir şey yok, Daisy,” dedi David. “Çok nazik davranacağıma söz veriyorum ve Truck seni bir daha asla incitemesin diye elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Victoria içeri girdi ve Daisy'nin başucuna geçti. “Evet,” deyip bir elini Daisy'nin dizine koydu. “Yıllık kontrollerinden bir farkı olmayacak.”

“Ah,” dedi Daisy. “Gerçekten mi?”

Victoria başını salladı ve ardından David'e, “Hazır mıyız?” diye sordu.

“Sen hazırsan.”

“Tamam, tatlım, hadi şunu halledelim.” Victoria, Daisy'nin muayene koltuğuna oturmasına yardım edip bacaklarını yerleştirdi.

Daisy gözlerini yumup Maddie'nin elini biraz daha sıktı.

Victoria, Daisy'nin önlüğünü kaldırıp bacaklarını araladığında, David kadının genital bölgesindeki koyulaşmakta olan morlukları görüp küfretmemek için kendini zorladı. Önce Truck Howard'ın yaptığı şeyleri ödeyeceğinden emin olacaktı

ve sonra, Daisy'nin incinmiş olmasının kendisini neden bu kadar yıpratmış olduğunu çözecekti.

Tiffany ertesi sabah, çocukları birkaç saatliğine yaz kampına bırakırlarken kız kardeşine rastladı.

“Üzerinden kamyon geçmiş gibisin,” dedi Tiffany.

“Çünkü bütün gece ayaktaydım.”

“Neden?”

“Benimle bir kahve iç, sana olanları anlatayım.” Maddie kardeşinin elini tutup onu kendisiyle beraber South Harbor Restoram'na sürükledi.

“Ah, tabii,” dedi Tiffany. “İşe gitmem filan gerekmiyor nasılsa.”

“On dakikadan bir şey kaybetmezsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Otur.” Maddie büyük kardeş olmanın otoritesiyle konuştu.

Tiffany ablasına uymaya karar verdi. “İyi. Oturuyorum. Ne oldu?”

“Rebecca, iki kahve ve iki yumurta beyazından omlet alalım.”

“Hemen geliyor, Maddie.”

Tiffany, “Çoktan bir şeyler yemediğimi nereden biliyorsun?” diye sordu.

Maddie, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi konuştu: “Son birkaç gündür nerelerdesin? En son ne zaman bu kadar uzun süre görüşmediğimizi hatırlamıyorum.”

“Çalışıyordum. Hatırlaması o kadar mı zor?”

Maddie surat astı. “Çalışmadığım için bana laf sokma. Emekli olmaya hâlâ alışamadım. Hoşuma gittiğinden de emin değilim zaten.”

“Evinde çocuklarıyla olmayı hak ediyorsun, Maddie. Onlarla zaman geçirdiğin için kendini suçlu hissetme.”

“Yine de bu çok garip. On beş yaşından beri hiç işsiz kalmadım.”

“Şimdi başka bir işin var, en önemli iş hem de.”

“Mac de böyle diyor.”

“Peki, neden bütün gece ayaktaydın?”

“Otelden arkadaşım Daisy’yi hatırlıyor musun?”

“Hı-hı. Ne olmuş ona?”

“Dün erkek arkadaşıyla bir problem yaşamış. Eminim polis raporu çok geçmeden bütün kasabada duyulur, ama kendisi cinsel istismar teşebbüsüyle suçlanıyor.”

“Ah, Tanrım, zavallı Daisy. İyi mi?”

“İyi olacak ama canı yanıyor ve ağrısı var. Uyuması için bir şeyler verdikleri için oradan ayrılabilirdim. Göğüslerim patlamadan eve gidip Hailey’nin karnını doyurmalıyım. David ve Victoria ona şimdilik göz kulak oluyorlar, ama işlerimi halledince yanma döneceğim.”

“Çok üzüldüm. Daisy çok tatlı bir insan.”

“Biliyorum, bu korkunç.” Maddie ilk kahvesini bitirdi ve Rebecca’ya yeniden doldurması için işaret etti. “Sende ne var ne yok? Mağazada işler nasıl?”

“İyi.”

“Sadece iyi mi?”

“Daha iyi olabilirdi, daha kötü olabilirdi. Panikle miyorum. Şimdilik.”

“Sezon bir kez açıldı mı, işlerin yoluna gireceğinden eminim. Yarış Haftası’na kadar buralar hep biraz ölüdür, biliyorsun.”

“Biliyorum.” Tiffany kaşığıyla oynadı, bir yandan kız kardeşine diğer büyük haberi vermek istiyor, öte yandan bu sırrı biraz daha sır olarak tutmak istiyordu. “Geçen gün boşanma evraklarım geldi.”

“Ah, vay canına. İyi misin?”

“Tabii,” dedi Tiffany. “Zaten gelmelerini bekliyordum.”

“Yine de, Tiff.” Maddie uzanıp kardeşinin elini sıktı.

“İyiyim. Endişelenme. Kesinlikle buna hazırlanacak kadar vaktim oldu.”

“Bak o doğru.” Maddie kahvesine baktı, sonra bakışlarını kız kardeşine çevirdi. “Şey. Ben babamı görmeye karar verdim.”

“Gerçekten mi?”

Maddie başını onaylar gibi salladı. “Mac bu konuda bana çok öfkeli, ama annemin babamdan boşanabilmesinin önündeki tek engel olduğumu bilmekten nefret ediyorum. Annemin Ned’le evlenebilmesini istiyorum.”

“Onu görmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Onu görmenin korkunç bir fikir olduğundan eminim, ama benim yüzümden boşanmayı reddetmesini istemiyorum.”

“Bunu anlıyorum. Mac ne diyor peki?”

“Babamın beni yeniden kırmasını istemiyor ve ben bu yüzden onu çok seviyorum.”

“Endişelendiği için onu suçlayamam.”

“Ben de suçlamıyorum zaten ama o, annemin istediği ve onca yılın ardından hak ettiği tek şeyle arasında durmanın bana nasıl hissettirdiğini anlamayı reddediyor.”

“Annem Ned’le yaşadığı için çok mutlu. Bir parça kâğıdın onun için herhangi bir fark yaratacağını sanmıyorum.”

“Annem bana pek bir şey söylemedi, ama bence evlilik olmadan bir adamla yatmaktan hoşlanmayacak kadar eski kafalı.”

Tiffany, “Muhtemelen,” dedi. “Peki, onunla ne zaman görüşeceksin?”

“Bir mesaj bıraktım. Ondan haber bekliyorum, bu sırada da kocamın etrafında parmak uçlarımda yürüyorum.”

“Haber geldiğinde bana da söyle.”

“Söylerim.”

“Blaine’le yattım.” Sırrı sır olarak tutmak buraya kadardı.

Maddie bir an için dondu, gözleri sonuna kadar açılırken çenesi şaşkınlıkla düştü. “Ve?”

“Harikaydı. Muhteşemdi. Eşsizdi. Tüm o şeyler.”

“Aman Tanrım! Senin adına çok sevindim. Asırlardır duyduğum en iyi haber bu olsa gerek.”

“Hemen çıldırma. Bu öyle harika bir aşk ilişkisi falan değil, o yüzden bunu olmadığı bir şey gibi görme.”

“Ah, eminim yakında seksten fazlasına dönüşecektir.”

“Ben olsam, bu kadar emin olmazdım. Birbirimizle konuşmuyoruz bile.”

Maddie elleriyle yüzünü yelpazeledi. “Bu çok *ateşli*. Bana biraz detay vermelisin.”

“Hayır! Hayatta olmaz.”

“Hadi ama... Ben senin ablanım. Dökül.”

Tiffany’nin bedeni Blaine’i ve onunla yaptıklarını düşününce ısındı.

“Vay canına, sadece *düşünürken* kızaracağın kadar mı?”

Tiffany, “Çok fena,” diyerek Maddie’yi onayladı.

“Bana bir şeyler anlatmalısın. Küçük, minik bir şey?”

Tiffany, Rebecca omletleriyle çıkageldiğinde biraz geriledi. Maddie önündeki tabağa haftalardır yemek görmemiş gibi saldırırken Tiffany kendininkini didiklemekten öteye geçmedi.

“Unuttum sanma,” dedi Maddie lokmalar arasında.

“Tam bir baş belasısın.”

“Biliyorum.”

Tiffany gözlerini devirdi. “Ben, siz ikiniz başladığınızda seni Mac’le ilgili böyle haşlamamıştım.”

“Çünkü o sırada Mac’ten sırf bir McCarthy olduğu için nefret etmekle meşguldün.” Maddie, Tiffany’yi çatalının ucuyula dürttü. “İstesen ben sana bütün edepsiz detayları verirdim.”

“Yalancı. Sen böyle şeylerle ilgili asla konuşmazsın.”

“Çünkü Mac’ten önce konuşacak bir şey yoktu.” Maddie saatini kontrol etti. “Daisy’yi kontrol etmek için kliniğe dönmem lazım. Bir şeyler anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?”

“Anlatmayacağım.”

“Dün Blaine’in Daisy olayını harika bir şekilde ele aldığını bilmelisin. Yaptığı işte harika. Bu adada çalıştığı için çok şanslıyız.”

“Bu doğru.” Tiffany, onun Başkan karşısında kendini savunduğunu hatırlayınca midesi kasıldı ve kahvesine duyduğu bütün ilgiyi kaybetti. Ya Blaine kendisini koruduğu için işinden olursa? Bunun olmasına izin veremezdi.

Maddie onu dürtüp düşüncelerinden sıyrıldı. “Bana *bir şeyler* söylemelisin.”

“İyi! Ne bilmek istiyorsun?”

Maddie çenesini eline yasladı. “Ah, bilmiyorum. Biraz... Ayıp bir şeyler.”

“Ortada ayıp bir şeyler olduğunu nereden çıkardın?”

“Çünkü siz ikiniz aylardır gözlerinizle seks yapıyordunuz. Ayıp bir şeyler olduğundan hiç şüphem yok.”

“Gözlerle seks yapmak da nedir?” diye sordu Tiffany kahkahalar arasında.

“Gözlerinizle birbirinizin kıyafetlerini parçalamak gibi şeyler işte.”

Tiffany buna bir kez daha güldü. “Bak bu sana söyleyeceğim tek şey olacak, tamam mı?”

Maddie tek bir kelimeyi dahi kaçırmamak için iyice öne eğildi. “Anladım. Hazırım. Bekliyorum.”

“Tavan pervanelerini bir çeşit seks oyuncağına çevirmenin yolunu buldu.”

“Ne? Nasıl? Bunu nasıl yaptı?”

Tiffany ablasına kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktıktan sonra oturdukları masadan kalktı. “Ben biliyorum, ama sen kendin bulmak zorundasın.”

“Bu çok canice!” Maddie arkasından seslendi. “Ayrıca hesabı bana kilitlediğin için teşekkürler.”

“Kahvaltı etmek senin fikrindi, benim değil,” diyen Tiffany ve Rebecca’ya el sallayıp kapıya yöneldi. “Ben bir sonrakini öderim.”

“Evet, ödersin.”

Dokuzuncu Bölüm

Tiffany, çokbilmiş kız kardeşine haddini bildirmiş olmanın verdiği keyifle mağazasına yürürken limana yanaşan feribotu izledi. Denizden esen rüzgâr hâlâ serindi, ama bir hafta öncesine göre daha ısınmış sayılırdı. Yaz gelmek üzereydi ve Tiffany sabırsızlanıyordu. Mağazasını açmak için on beş dakika geç kalmıştı ama kimsenin bunu fark etmeyeceğinden emindi. Mağazaya yaklaştığında kapısında birinin beklediğini fark etti ve hızlandı. Bekleyenin Blaine olduğunu fark edince bir anlığına durdu.

Blaine kısık puslu bir sesle, “Geç kaldın,” dedi ve bu bile Tiffany’nin kanının kaynamasına yetti.

Blaine’in gözlerinin bedeninin her santiminde dolaştığını ve göğüslerini uzun uzun incelediğini fark ettiğinde az kalsın anahtarlarını düşürüyordu. “Kardeşimle kahvaltı ettim. Çok bekledin mi?”

“On beş dakika kadar. Yakında geleceğini umuyordum.”

Mağazayı açtıktan sonra kapanmaması için kapının altı-

na kadın poposu şeklinde bir takoz sıkıştırdı. Tiffany bugün mağazada sattığı çamaşırlardan birini giyiyordu. “Neden?”

“Seni görüp dün gece planlarımızı iptal ettiğim için özür dilemek istedim.”

“Maddie bana ne olduğunu anlattı. Ve senin ne kadar harika yaklaştığını.”

Blaine bu iltifata omuz silkerek karşılık verdi.

“Daisy nasıl?”

“İyi olacak. Bir gün.”

“Sen nasılsın peki?”

Blaine, Tiffany’nin bunu sormasını beklemiyormuş gibi şaşkın gözlerle ona baktı. “İyiyim. Sadece işimi yapıyorum.”

“Böyle durumlarla uğraşmak zor olsa gerek.”

“Zor olabiliyor ama neyse ki bu adada böyle şeyler o kadar sık yaşanmıyor. Eski işimde her şey daha kötüydü, bir sürü unutamayacağım şey gördüm.”

“Ne gibi?”

Blaine başını iki yana sallayıp Tiffany’ye doğru yürürken avlanmakta olan bir kaplan gibi görünüyordu. “Bunlardan bahsetmek istemiyorum. Seni bu yüzden görmek istemedim.”

Bir kez daha, Blaine onu kendisiyle tezgâh arasına sıkıştırmıştı, Tiffany onun bir sonraki hareketini beklerken tezgâhı kavradı. Kalbi hızlanmıştı ve kafasının gerisinde bir ses Blaine’in asla kendisinden ya da geçmişinden bahsetmediğini ona tekrarlayıp dursa da bacaklarının arası özlemle sızlıyordu.

Blaine’in parmakları kalçalarına gömüldü ve göğsü Tiffany’nin göğüslerine sürtündüğünde, Tiffany’nin içi gıcıklandı.

Tiffany tereddütle, “Yapamayız,” dedi. Kendini bile ikna etmeyi başaramamıştı. “Burada olmaz.”

Blaine ona gülümsedi ve Tiffany'nin midesi altüst oldu. "Ne olacağını sanıyorsun?"

"Seninleyken asla emin olamıyorum."

"Seni parmak ucunda tutmayı seviyorum."

"Fark ettim."

Blaine sertliğini Tiffany'nin karnına bastırırken, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Rahatsız olmuş gibi görünüyor muyum?"

"Belki biraz *ateşli* ve biraz da rahatsız olmuş gibi görünüyor olabilirsin."

"Belki biraz."

"Bir öpücük alabilir miyim?"

Tiffany başını iki yana salladı. "Nefesim kahve kokuyor."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda."

"Seni istiyorum. Beni gerçekten reddedecek misin?"

Onun kendisini istediğini duymak, içini bir hoş etmişti.

"Bir küçük öpücük, sadece o kadar."

Blaine yüzünde oldukça keyifli ve yırtıcı bir gülümsemeye Tiffany'yi kendisine çektikten sonra dudakları küçük bir öpücükten çok daha fazlası için Tiffany'nin dudaklarını ele geçirdi. Tiffany'nin bacakları titredi, göğüs uçları sertleşti ve ıslanan kadınlığı daha fazlasını isteyerek kasıldı.

"Bu kesinlikle küçük bir öpücük *değildi*."

"Çünkü seni *biraz* istemiyordum." Dikkatini Tiffany'nin boynuna verdi ve elleri kalçalarını kavradı. "Arka tarafa geçelim."

"Hayır," dedi Tiffany onu kendisinden uzaklaştırarak.

"İşyerimde uslu davranmam gerekiyor."

“Hiç eğlenceli değilsin.” Blaine’in suratındaki çocuksu somurtma, kelimelerin tarif edemeyeceği kadar tatlıydı.

Tiffany ona muzip bir gülümsemeyle baktı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Seni görmek istiyorum.”

“Olmaz. Bugün Ashleigh bende.”

“Ah, tamam. Başka zaman o halde.” Tiffany’yi serbest bırakıp bir adım gerilemeden önce, bir dakika daha onu kendine yakın tuttu, sanki gitmek istemiyormuş gibiydi. “Yarın da izinliyim.” Tezgâhta duran bir kalemi aldığı gibi Tiffany’nin avucunun içine telefon numarasını yazdı. “Boş vaktin olursa beni ara.” Numarayı yazdığı yere bir öpücük kondurup avucunu kapattı.

Saçma bir şekilde bu hareketten etkilenmiş olan Tiffany, “Ararım,” dedi.

“Numarayı elinden silme.”

“Git, tamam mı? Çalışmam gerekiyor.”

“Gidiyorum. Yarın akşam Stephanie’nin açılışına gelecek misin?”

“Hayatta kaçırmam.”

“Eğer o zamana kadar görüşemezsek, seninle orada buluşuruz.”

Blaine, bakışlarını Tiffany’nin poposundan ayırmadan uzaklaşırken, Tiffany onu geri çağırmak istedi. O etraftayken hissettiklerini seviyordu: seksi, arzulanan, heyecanlı, biraz gergin... Yine de Ashleigh’nin olduğu zamanlar onunla vakit geçirmek istememesinden biraz da olsa hayal kırıklığına uğramıştı. Muhtemelen Ashleigh’nin onunla tanışması için daha çok erkendi, hele ki aralarındaki sadece geçici bir şeyken. Şu

an ihtiyacı olan son şey, Ashleigh'nin Blaine'le vakit geçirdiğini duyan Jim'in çıkartacağı yeni problemlerdi. Aslında ilişkilerini elinden geldiği kadar saklamak istiyordu.

Tiffany sakin geçen sabahı halledilmesi gereken evrak işlerine gömülmüş bir şekilde geçirdi. Dükkân sahibine kira çekini gönderdi ve bir sonraki ayın kirasını ödeyebilmeyi diledi. Biraz zorlama olacaktı ama eğer Yarış Haftası her zamanki gibi işleri hızlandırırsa, sorun çıkmazdı.

Kapının zilleri çaldı ve Verna Upton ağzı kulaklarında içeri girdi.

"Sadece Verna!" dedi Tiffany. "Nasılsın?"

"*Harikuladeyim*, tatlım. Tek kelimeyle *harikulade*."

"Bundan Başkan Upton'ın dünkü alışverişi onayladığını çıkarıyorum."

"Öyle de diyebilirsin. Tabii önce şaşkınlıktan düşen çenesini yerine takması ve neler olduğunu kavraması gerekti ama sonra, tüm kalbiyle onayladı."

"Mükemmel!" diyen Tiffany keyifle ellerini çırparken bir yandan da yusyuvarlak Başkan'ın kafasındaki görüntüsü yüzünden öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Rahatsız edici bu görüntüyü aklından uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. "Senin için çok mutluyum."

"Tatlım, sana biraz kişisel bir şey söyleyeceğim."

Ah, keşke söylemesen, diye düşündü Tiffany sanki Verna'nın ağzından çıkacak bir sonraki kelimeler için yaşıyor-muş gibi kadına bakarken.

"Balayımızdan beri böyle seks yapmamıştık. Benim Chet'im dün aç bir kurt gibiydi. Bugün biraz... *Ağrım var*... Ama buna o kadar değdi ki!"

Tiffany istemsizce yüzünü buruşturduğunda Verna'nın bunu iğrenmeye değil de empatiye yormasını umdu. "Bu mükemmel." Verna'ya sarıldı.

"Hepsi senin ve dükkânın sayesinde."

"Bu kesinlikle doğru değil! Kocan senin seksi olma çabalarına böyle tepki verdi. Yani *senin sayende* oldu."

"Eh, belki öyledir ama bana kesinlikle yardımcı oldun. Bu akşam için başka bir şeye daha ihtiyacım var." Verna, rafları ve askıları karıştırmaya başlamış, çamaşırları dikkatle süzüyordu.

"Seninle bir anlaşıma yapalım, Verna."

"Dinliyorum."

"Alacağın bir sonraki şey benden olsun ve sen de bütün arkadaşlarına buraya gelmelerini söyle."

"Ah, tatlım. Ben çoktan *bütün* arkadaşlarıma buraya gelmeleri gerektiğini söyledim. Benim için yaptıklarından sonra senden bedava bir şey almayı hayal bile edemiyorum."

Tiffany, Verna'nın söylediklerini düşündü. "O halde belki eşinle konuşup haftaya şehir meclisi toplantısında gündeme getireceği mağazamı kapatma fikrinden vazgeçirebilirsin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Verna'nın öfkesi oldukça belirgindi. "Ben bununla ilgilenirim. Sen hiç endişelenme."

"Harika olurdu, Verna. Çok teşekkürler. Hadi şimdi bu akşam ne giyeceğini seçelim."

"Hazır buradayken yarın akşam için de seçsek iyi olur."

"Kesinlikle!"

Önceden kendisine ait olan ofisin kapısını çalmak Joe'ya

kendini biraz garip hissettirdi. “Selam, Seamus. Beni mi görmek istedin?”

Seamus O’Grady masadaki evraklardan başını kaldırıp Joe’yu gülümseyerek karşıladı. “İçeri gel, Joe.”

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Joe yanında getirdiği kahveyi Seamus’a uzatırken.

Seamus kahve bardağını teşekkür ederek aldı. “Şimdi daha iyi.”

“Her şey yolunda mı?”

Seamus bir anlığına duraksadı, söyleyeceği kelimeleri dikkatle seçtiği belliydi. “Hayır, söylemesi beni üzüyor olsa da pek yolunda değil.”

Joe’nun oturuşu dikleşti ve bir anda bütün algıları yakın tehlikeyle açıldı. Seamus geçen iki yıl boyunca, feribot işletmesini en az Joe kadar iyi yürüterek onun hayatını kurtarmıştı. Janey’nin veterinerlik fakültesini bitirmesine hâlâ iki yılı vardı ve Joe, onlar Ohio’dayken işleri yürütmesi için Seamus’a güveniyordu. “Neler oluyor?”

“İşletmeyle ilgili bir şey değil. Üzgünüm ki içinde bulunduğum kişisel bir mesele benim için bu adada yaşamayı imkânsız hale getiriyor.”

“Ah.” Joe’nun buna nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu ama içinde hissettiği çaresizlik, sağ kolu olarak gördüğü bu adamı biraz daha burada tutmak için bir şeyler söylemeye zorluyordu. “Burada olmaman için birkaç değişiklik yaparız. Point Judith’teki ofiste kalabilirsin.”

“Bunu yürütebilmemiz için bir kaptan daha almamız gerekir.”

“O halde öyle yaparız. Seni kaybedemem, Seamus. Hari-

ka bir iş çıkarıyorsun. Dün anneme ve Janey'ye sen olmasan mahvolacağımı söyledim.”

“Ah, Joe, senin gibi bir arkadaşın kalbini kırmak istemem ama kararım kesin. Sana şimdiden söylüyorum ki bu yaz yerime birini bulabilecek vaktin olsun.” Seamus bakışlarını masaya indirdi, ardından bir kez daha Joe'yla göz göze geldi. “Ve bunu ufaklık gelmeden hemen önce yaptığım için de üzgünüm.”

“Sen... Eee, olanlarla ilgili konuşmak ister misin?”

“Hayır, ama önerdiğin için teşekkürler. Bu anlatabileceğim bir şey değil, anlıyorsun ya.”

Hayatının büyük kısmını sahip olamayacağı bir kadına hissettiği aşkla geçiren Joe, kesinlikle anlıyordu. Kamburunu çıkartıp şok edici ve beklenmedik haberi sindirmeye çalıştı.

“Seni böyle şaşırttığım için özür dilerim. Harika bir pat-rondun ve seninle çalışmak benim için bir ayrıcalıktı.”

“Seni burada kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?”

Seamus başını iki yana salladı. “Bu konuda çok düşündüm ve yapabileceğim tek bir şey olduğuna karar verdim.”

“Seni kaybedeceğime gerçekten çok üzgünüm.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim, benim için anlamı çok büyük. Bana referans olacağını umuyorum.”

“Tabii ki. Kesinlikle.”

“Yerime birini bulmada sana elimden gelen her yardımı yapacağım.”

“Buna minnettar olurum.” Joe ayağa kalkıp elini Seamus'a uzattı.

Seamus da ayağa kalktı ve kendine uzatılan eli sıktı. “Bu

iş bana verecek kadar güvendiğin için teşekkürler. Elimden geldiğince güveninin karşılığını vermeye çalıştım.”

“Mükemmel bir iş çıkarttın.” Eğer Joe yanılmıyorsa, Seamus her an ağlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Bu ilginçti işte. Şimdi ne yapacaktı?

Kara, teknesinin içi insanlarla dolu bir halde McCarthy’lerin marinasına yanaşırken, Dan Torrington’ın yanı başında bir piknik sepetiyle kendisini beklediğini gördü. *Ah, hadi ama! Bu adam hayırdan anlamıyor!*

Tekneyi çevirip yanaştırırken yolcularını sarstı. “Üzgünüm, millet,” dedi ve demirleme hattını takoza geçirirken tekneyi yüzen iskeleyle iyice yaklaştırdı. İki yaşlının tekneden inmesine yardım etti ve inen her müşteriyle birkaç kelime de olsa konuştu, kişisel ilişkilerin iş açısından iyi olmasını umuyordu.

Bütün bunlar olurken, Dan’in kendisini izleyen bakışlarının farkındaydı. Bir direğe, dünya üzerinde hiçbir kaygısı yokmuşçasına yaslanmıştı. Onun gibi zengin bir adamın endişeleneceği hiçbir şey olmasa gerekti. Ardından Kara, tanıştıkları gece Dan’in kendisine söylediği bir şeyi hatırladı; planlandığı gibi gitmeyen bir nişan. O gece Dan’in gözlerinde gerçek bir acı görmüştü ve sonrasında uzun bir süre bunu düşünmüştü.

Dan’de tanıdık gelen bir şeyler vardı. Belki de ona birazcık alan tanımalıydı. Eğer Matt’i bu kadar anımsatmasaydı... Yaptıkları iş bile aynıydı. Kara’nın ihtiyacı olan son şey, şirket basamaklarını tırmanırken kimin üzerine bastığını zerre umursamayan başka bir paragözle bir ilişkiydi.

Dan yüzen iskelede Kara’nın teknesine gelip bir yirmilik ve

bir dolarlık banknot uzattı. “Bu bana üç tur alıyor, değil mi?”

İsteksizce parayı ondan aldı. “Hı-hı.”

“Harika.” Dan tekneye bindi ve boş teknede kendine bir yer seçip oturdu. Normalde tekneye binmek için sırada bekleyen yolcular neredeydi? “Aç mısın?”

“Hayır, teşekkürler.”

Dan hindili sandviçi açıp ona uzattı. “Emin misin?”

Kara, başını salladığı sırada, midesi o güne kadarki en duyulabilir gurultuyu çıkarttı ve bu Dan’i güldürdü.

“Yalancı. Al şunu. Yemin ederim karşılığında bir şey istemiyorum.”

“Eminim istemiyorsundur.” Gerçekten de çok aç olduğu için sandviçi aldı ve Dan ona bir de diyet gazoz uzatınca da sessizce içeceği kabul etti. “Bu gazozu sevdiğimi nereden biliyorsun?” Banklardan birine oturdu ama Dan’le arasındaki mesafeyi koruyordu.

“Dikkat ediyorum.”

Bu cevap üzerine Kara yerinde huzursuzca kıpırdandı ve sandviçinin içindekilerle ilgilenmeye başladı. “Neden sürekli geliyorsun?” diye sordu bir parça domatesi çıkarırken.

“Manzara güzel.”

Salt Pond’un manzarasından bahsettiğini varsaydı, ama Dan’e doğru baktığında, onun kendisini izlediğini gördü. “İlgilenmiyorum.”

“Neyle?”

“Seninle.”

“*Hadi canım!* Buz gibi davranmandan ya da ne zaman yoluna çıksam gözlerinden ateşler çıkararak bana bakmandan hiç anlamamıştım.”

“Öyle bir şey yapmıyorum!”

Kaşları Ray Ban’lerinin arkasından yükseldi. “Ah, peki. Öyle diyorsan.” İlgisini tekrar sandviçine çevirdi ve Kara’yı, az önce söylediklerini düşünmesi için tek başına bıraktı.

“Yarın Stephanie’nin partisine gidiyor musun?” diye sordu bir süre sonra Dan.

“Davet edildim ama gidip gitmeyeceğime henüz karar vermedim.”

“Neden?”

“Çünkü Mac, Luke ve Koca Mac hariç kimseyi tanımıyorum.”

“Beni tanıyorsun. Ben de orada olacağım.”

“Uzak durmak için güzel bir sebep daha. Stephanie’nin yeni restoranını gözlerimden çıkardığım ateşlerle yakıp kül etmek istemem.”

Dan başını geriye atıp güçlü bir kahkaha patlattı.

Ona bakarken, Kara bu adamdan etkilendiği için kendinden nefret ediyordu. Kesinlikle ondan etkilenmek istemiyordu. Dan ağzı güzel laf yapan ve hayır cevabım kabul etmeyen diğer bütün erkekler gibiydi. Onun ağma kapılmayı reddediyordu. Daha önce hepsini yaşamış, alınacak dersleri almıştı, en azından bu ana kadar hep öyle düşünmüştü.

“Eğer beraber gidecek birini istersen ben seni almaktan mutluluk duyarım.”

“Gerek yok. Bir partiye tek başıma gidebilecek yeteneğe sahibim.”

“Sen bilirsin.”

“Teşekkürler.”

Dan ürperdi. “Burası soğudu mu ne?”

“İstediginde gitmekte özgürsün.”

“Parasını ödediğim üç turu alana kadar olmaz.”

“Sen çalışmıyor musun?”

“Çalışıyorum.”

“Yine de etrafta takılıp beni rahatsız edecek bu kadar zamanın var yani?”

“Oysa ben de burada seni sivri dilim ve hindili sandviçlerle *etkilediğimi* sanıyordum.”

Bunu duyan Kara istemeden de olsa güldü.

“İlerleme var,” dedi Dan kendini beğenmiş bir şekilde.

Kara ona bakıp somurttu.

“Ah, bir adım öne iki adım geriye.”

“Öne geçmişken durmayı öğrenmen lazım.”

“Eğer yanılmıyorsam, benimle konuşmayı seviyorsun.”

“Yanılıyorsun. Açtım. O kadar.”

“Eminim her gün bu saatlerde acıkıyordundur.”

Kara ona sahip olduğu en pis bakışı attı; insanların çoğunda işe yarıyordu. Onun şanssızlığına, Dan Torrington *insanların çoğu* gibi değildi. Kara’ya şapşal bir sırıtışla karşılık verdi ki bu, itiraf etmek istemeyen Kara için bile, sevimli bir görüntüydü. *Onun* sevimli olduğunu düşündüğü falan yoktu. Sadece sırıtışı... O konuda hakkım yemeyecekti.

“Eğer çalışıyorsan nasıl oluyor da işine uygun giyinmiyorsun?”

Üzerine, daha az erkeksi bir adamı kesinlikle başka şekillerde gösterecek pembe, polo yaka bir tişört vardı ve ayağında da şort. Bugün, dün giydiği aptal mokasen ayakkabıların yerine ayağına parmak arası terlikler geçirmişti.

“İşe uygun kıyafet tanımında ne yer alıyor?”

“Başlangıç için, bir kravat.”

Dan irkildi. “Kravatlardan nefret ederim. Onları sadece duruşma salonlarında takıyorum.”

“Tanıştığım diğer avukatlara hiç benzemiyorsun.”

“Teşekkürler.” Sanki Kara’dan alabileceği en büyük iltifatı almış gibi gülümsedi. “Bunu çok sık duyuyorum.”

“Hukukun hangi alanında çalışıyorsun?”

“Son zamanlarda her şeyi yapar oldum ama işin aslı, ceza hukuku alanında uzmanım.”

“Buralarda senin uzmanlık alanına uyan pek iş olmasa gerek.”

“Ah, kesinlikle yok. Sana tutamadığım bir sır vereyim. Bir kitap yazıyorum. O yüzden buradayım.”

“Ne tür bir kitap?”

“Bilirsin işte içinde kelimeler ve sayfalar falan olan türden.”

“Çok komik.” İlgisini çektiği için kendine kızan Kara içeceğinden bir yudum alıp aklından geçen soruları sormasına değecek kadar meraklı olup olmadığına karar vermeye çalıştı. İsteddiği son şey Dan’i cesaretlendirmekti.

“Üzerinde çalıştığım birkaç vakayla ilgili,” dedi Dan, daha fazla soru sorması için Kara’yı zorluyor gibiydi.

“Nasıl kitap yazılacağını biliyor musun ki?”

“Tam olarak değil ama üzerinde çalışıyorum. Bu ilk kitabım.”

“Ah.” Kafasında başka sorular da canlandı. Ona yazım süreciyle ilgili sorular sormak, yazmayı planladığı olayların detayları ve kitabın satıp satmayacağı gibi konuları konuşmak istedi. Ama bütün bu soruları, Dan’i yüreklendirmekten çekindiği için kendine sakladı. Dan ondan *ne istiyordu ki?*

Onun Los Angeles'ta her gün gördüğü kadınlara göre, kendisi çok daha sıkıcı olmalıydı. Bir sürü erkek kardeşle büyüdüğü için hiçbir zaman diğer kadınların ilgilendiği makyaj ve moda gibi aptalca şeylere kafa yormamıştı. Bunun sonucu olarak yirmi yedi yaşında bir *erkek Fatma'ydı* ve kesinlikle, istediği her kadını elde edebilecek bir adamın ligi dışında kalıyordu. Yakışıklı adamlara güvenmemeyi öğrenmişti.

“Neden ben?” Kendini durdurmaya fırsat bulamadan bir anda kelimeleri ortaya dökmüştü ve soruyu sorduğuna gerçekten de inanmıyordu.

Dan, kendine yakışır bir şekilde, Kara'nın ani sorusundan hiç şaşırılmamış gibiydi. “Neden sen olmayasın ki?”

“Benimle bir tür oyun oynuyormuşsun gibi hissediyorum. Kurallarını bilmediğim bir oyun.”

Dan, Kara'yı şaşırtarak onun yanına kaydı. Elini tuttuğunda, elinden bütün bedenine yayılan karıncalanma hissi Kara'yı şaşırttı. *Bu kesinlikle iyi değil.* Dan, Kara'nın bugüne kadar ondan duyduğu en içten sesle, “Oyun oynamıyorum,” dedi. “Yemin ederim.”

Elini Dan'in avcundan kurtarmaya çalıştı, ama Dan onun elini daha sıkı tuttu. “Seni anlamıyorum.”

“Ne görüyorsan oyum.”

“Bu o kadar *doğru değil* ki.”

Dan'in kısık sesle gülüşü Kara'nın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. O dakika, Dan'i güldürmekten hoşlandığını fark etti. “Bu ne demek şimdi?”

“Sanki karmakarışık, derin derin düşünen, kendini beğenmişin teki değilmişsin gibi davranma.”

“Bazen kendini beğenmiş davrandığımın farkındayım ve

bu konu üzerinde çalışıyorum. Ama ne karmakarışığım ne de derin derin düşünürüm. Ben kolay bir adamım, çok çalışır ve güzel eğlenirim. Eğlenceyi severim. Sen sevmez misin?”

Kara eğlenceli sayılabilecek bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Matt onun için eğlenceyi de mahvetmişti. “Sanırım severim.”

“Ah, nasıl da *coşkulu*! Beni çok şaşırtıyorsunuz, Bayan Ballard.”

Dan onun tuttuğu elinin şeklini değiştirip parmaklarını birbirine geçirdi. Dan’ın elini tutmasına izin verdiğini fark eden Kara bir kez daha elini çekmeyi denedi.

“Dur,” dedi Dan. “Sadece gevşe, olur mu? Sana zarar vermeyeceğim.”

“Niyetin bu yönde olabilir tabii.”

“Sana ne oldu, tatlım?”

“Bana öyle seslenme. Ben senin tatlın değilim.”

“Keşke olsaydın.”

“Soruma hiç cevap vermedin.” Onun sıcak avucunun içindeki elinin verdiği his sinir sistemini zorluyordu.

“Hangi soruna?”

“Neden ben?”

“Çünkü Luke’un evinde seninle tanıştığım gece... O geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Kara. Tabii ki hatırlıyordu! O geceyi ve Dan’i uzun, soğuk Maine gecelerinde çok düşünmüştü; bunu asla itiraf etmeyecekti gerçi.

“Ben... Sen...”

“Tane tane, Avukat Bey. Cidden. Kafamı karıştırıyorsunuz.”

Dan bir kez daha gülüp Kara’nın elini sıktı. “Seninle tanıştı-

ğım an seni daha iyi tanımak istedim. Seni kimin incittiğini öğrenip onu senin adına incitmek istedim. Sana kendi nişanılımla olanları anlatmak istedim ve bunu kimseye anlatmadım.”

“Öyle mi?”

Dan başını iki yana salladı. “Gerçeğı sadece o biliyor. Ve başka biri daha.”

Dan’ın tavrı, eski sevgilisinden bahsetmeye başlamasıyla birlikte değişmişti. Kara bunu hep yapıp yapmadığını, tavrının bilincinde olup olmadığını merak etti.

“Seninle konuşmak, seninle olmak ve belki, izin verirsen, seni öpmek istedim,” diye devam etti Dan.

Sanki duvarlarını indirmiş gibi, Dan benliğine hücum ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bundan olması gerektiği kadar rahatsız değildi.

“Hareminin bir parçası olmakla ilgilenmiyorum,” dedi Kara ve söylediklerinin kulağı ne kadar katı geldiğini duymaz bundan nefret etti.

“Lanet olsun ya! *Gerçekten mi?* Seni karılarımdan biri yapamayacak mıyım yani? Kahretsin.”

“Kes şunu,” dedi Kara, Dan onu omzuyla dürterken kahkahalarla gülüyordu.

“Daha sık gülmelisin. Gülmek sana çok yakışıyor.”

Kara uzun zamandır gülmemişti. Gülmek iyi hissettiriyordu. “Eski sevgilim beni kız kardeşim için terk etti,” dedi. Kelimeler bir kez daha, onları söylemeye karar vermemişken ve bunu dile getirmenin sonuçlarını hiç düşünmemişken ağzından dökülürmüştü. Bu adamda bir şeyler vardı ve dile getirmeye niyetli olmadığı şeyleri ona söyletme gücüne sahipti.

“Of,” dedi Dan suratını buruşturarak.

“Evet. Of.”

“Hâlâ beraberler mi?”

“Evliler ve yakında bir bebekleri olacak.”

“Ah... Bu zor olmalı.”

“İkisiyle de iki yıldır konuşmadım.”

“Bu konuda hatalı olduğunu söyleyemem.”

“Bana evlenme teklifi edeceğini sanmıştım. Onun yerine, beni güzel bir yemeğe çıkartıp kız kardeşime âşık olduğunu söyledi. Sanırım olay çıkartmayayım diye bunu insanların içinde yaptı.”

“Umarım yine de ortalığı karıştırmışsındır.”

Kara, Bar Harbor’ın en gözde restoranlarından birinin ortasında, bir bardak şarabı nasıl onun yüzüne çarptığını hatırladı. Kasaba, sonrasındaki aylar boyunca bu olaydan bahsetmeyi kesmemişti. O zamandan beri hiç şarap içmemişti. “Hem de nasıl karıştırdım.”

“Aferin sana,” dedi Dan elini bir kez daha sıkarak. “Ben nişanlımı düğünden iki gün önce sağdıcımınla yatakta yakaladım.”

“Aman Tanrım!” Dan’ın elini bırakmadan oturduğu yerde döndü, böylece Dan’le artık yüz yüze bakıyordu. “Ne yaptın?”

“Olay çıkarttım, sözde en yakın arkadaşımı yumrukladım ve ön takımlarına bir tekme geçirmeyi de ciddi ciddi düşündüm. Sanırım bunu yapmalıydım. O günü düşündüğümde en büyük pişmanlığım bu. Biraz komik değil mi?”

Kara gülümsedi. “Kesinlikle onu tekmelemeliydin.”

“Ona tekrar rastlarsam bir çeşit koruyucu giymiş olmayı dileyecek.”

Bu sözler Kara’yı güldürdü.

“Çok, gerçekten çok güzelsin. Özellikle gülümsediğinde.”

Genç kadının gülümseyişi soldu.

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Özgüvenim eskisi gibi değil.”

“Seni bırakan adam gerzeğin tekidir.”

“Ağzın iyi laf yapıyor.”

“Hmm?”

“Sanki bilmiyordun.”

“Yarın akşam benimle Stephanie’nin partisine gelmeni istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seninle sohbet etmekten gerçekten hoşlanıyorum ve seninle biraz daha konuşmak istiyorum. Yakın zamanda. Aslında, yarın akşama daha çok var. Bu akşam ne yapıyorsun?”

Kara boştaki elini onu durdurmak için kaldırdı. “Yarın akşam seninle partiye gelirim ama bu akşam meşgulüm.” Meşgul falan değildi ama aralarında gelişen bu ani durum üzerinde biraz olsun kontrol sağlayabilmek için bunu söylemeye ihtiyaç duymuştu.

Dan’ın ağzı kulaklarındaydı. “Dürüst ol. Gazoz yüzündendi, değil mi?”

“Zararı dokunmadı,” dedi Kara.

“Nerede yaşıyorsun?”

Marinadaki beyaz bir binayı işaret etti.

“Ah, şey, bu çok kolay oldu.”

“Sana bunu söylediğime beni pişman etme.”

“Bana olan güvensizliğinle beni incitiyorsun.”

“Eminim çabucak iyileşirsin.”

“Ben emin değilim.”

“Ah, özür dilerim,” dedi arkalarından bir erkek sesi. “Tekne çalışıyor mu?”

Kara hiç ummadığı şekilde Dan’le sohbete öyle dalmıştı ki nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini tamamen unutmuştu. Elini Dan’inkinden çekip ayağa kalktı. “Tabii ki. Atlayın.”

Yolcu toplayıp ücretleri aldığı sırada, Dan’in minik pikniklerinden kalan çöpleri toplayıp yanında getirdiği sepete doldurduğunu fark etti. Sonraki kırk beş dakika boyunca, Salt Pond’a birkaç sefer yaptı ve dikkatini işinden hiç ayırmadı. Dan’in her hareketini dikkatle izlediğinin farkındaydı ama sohbetlerinin ardından, Kara onun ilgisinden eskisi kadar rahatsız olmadığını fark etti.

Üçüncü seferin ardından McCarthy’lerin marinasındaki yüzen iskeleye dönüp yolcuların inmesine yardım etti.

Dan herkes gidene kadar bekledi ve sonra, oturduğu yerden kalkıp esnedi. “Öğle yemeğini yakmanın en rahatlatıcı yolu bu.”

“Zevk aldığına sevindim,” dedi Kara, bir anda onunla yeniden yalnız kaldığı için gerilmişti. Sanki iki yıldır uyuyordu da uyanmıştı, bedeninin her zerresi Dan’in farkındalığıyla titreşiyordu.

“Yaptığın işte çok iyisin.”

Kara bu iltifat karşısında omuz silkti. “Neredeyse bütün ömrüm boyunca bunu yaptım. İyi olmasam garip olurdu.”

“Sadece tekne kullanışından bahsetmiyorum. İnsanlarla iletişim kurmakta da iyisin. Buradan ayrıldıklarında seni hatırlamaya devam edecekler. Onlara iyi hissettirdiğini hatırlayıp bu yüzden geri gelecekler.”

Bu beklenmedik iltifat karşısında nutku tutulan Kara ona boş boş baktı, bütün kalbiyle Dan'ın onunla oynamamasını umuyordu. Kendisini ezebilecek, kalbini kırabilecek güce sahip olduğunu biliyor muydu? Geçen bir saat içinde Kara, Dan'e bu gücü vermişti ve şimdi elinden gelenin en iyisi, Dan'ın bu gücü onurlu bir şekilde kullanacağını ummaktı.

Dan bir adım daha yaklaştığında kalbi hızlandı ve ağzı kurudu. Dan onun bir tutam saçını kulağının arkasına atarken "Atkuyruğun gevşemiş," dedi. Biraz daha yaklaştı ve dehşet verici bir saniye boyunca Kara, Dan'ın kendisini öpeceğinden korktu. "Yalan söyledim," dedi Dan, yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki Kara ürperdi. Çok, çok, gerçekten çok güzel kokuyordu. Normalde erkeklerin parfüm kokusu onu itse de Dan'ın kokusu her neyse, onu çekiyordu.

"Hangi konuda?" Sesi biraz yüksek çıkmıştı.

"O ilk gece. Beni gerçekten çeken çillerindi. Çok tatlılar."

Kara onun bu absürt yorumuna verecek karşılık bulamadan Dan yanağına hızlı bir öpücük kondurup tekneden indi. "Yarın yedide seni alırım," diye seslendi omzunun üzerinden.

O gittikten sonra uzun bir süre Kara kıpırtısız halde dikildi. En sonunda çözülüp duyularını geri kazandığında davetini kabul ettiğine pişman oldu. "Aman Tanrım," dedi yüksek sesle, bir yandan da polo yaka tişörtler ve şortlardan oluşmuş kısıtlı gardırobunu düşünüyordu. "Ne giyeceğim ben?"

Onunla Bütün

Tiffany, mağazada yalnız olduğu bir sırada, kapıdan gelen zil seslerini duydu. Potansiyel bir müşteri geldiğini düşünerek depodan çıktığı sırada etrafa bakınmakta olan Linda McCarthy'yi görünce durakladı.

Ağzı kupkuru olmuşsa da "Selam, Linda," demeyi başardı. "Seni görmek güzel."

Linda onu kucaklamak için kollarını uzattı. "Gelip mağazanı görmek ve böyle bir işe kalkıştığın için seni tebrik etmek istedim. Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum."

"Biraz stresli," dedi Tiffany, bir yandan da kız kardeşinin kayınvalidesinin yaptığı bu ziyaretin arkadaşça olmasından dolayı inanılmaz rahatlamıştı.

"Biraz etrafı kurcalayabilir miyim?"

"Tabii." Linda'nın onayını ve desteğini almanın onu başarıya ya da başarısızlığa taşıyacağını bildiği için midesi aniden altüst olmuştu. "Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, lütfen söyle."

“Söyleyeceğinden emin olabilirsiniz. Her şey o kadar güzel ki.” Linda çiçek desenli ipek bir sabahlığı inceleyip fiyat etiketine baktı.

Tiffany, Linda’nın ilgisini çekebilecek şeyler önermemek için kendini zor tuttu. Eğer şansı yeterince yaver giderse, Linda arka taraftaki küçük odayı fark etmezdi. Linda McCarthy’yi içi dildolar ve vibratörlerle dolu bir odada düşünmek bile Tiffany’nin sinirlerini çökme noktasına getiriyordu.

Bir gözü Linda’nın üzerindeyken bir yandan da faturaları önem ve tarih sırasına diziordu.

“Bunu deneyebilir miyim, Tiffany?” diye sordu Linda pembe, çiçekli bir ipek geceliği ve onun takımı olan sabahlığı göstererek.

“Tabii. Senin için deneme kabinini ayarlayayım.”

Linda utangaç bir tavırla, “Bana fikir verebilir misin?” diye sordu ki bu oldukça ilginçti. Tiffany onun utangaç olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Memnuniyetle.”

“Harika, teşekkürler.” Linda kabine girdi. “Tamam,” dedi birkaç dakika sonra. “İşte.” Tereddütlü bir hareketle kabinin perdesini açtı. “Ne düşünüyorsun?”

“Üzerinde harika durmuş, kesinlikle seni almaya ikna etmek için söylemiyorum.”

“Ben de çok sevdim.” Linda aynaya biraz daha yaklaştı. “Acaba kocam ne düşünürdü?”

“Benimki sadece bir tahmin ama eminim o da bayılacaktır.”

Linda aynadan Tiffany’ye gülümsedi. “Ben de eminim. Alıyorum!”

“Sevdiğin bir şey bulduğuna çok sevindim.”

“Gerçekten sevdim.”

Linda üzerini değiştirip alacaklarını kasaya götürdü. Tiffany satışı yapmak üzereyken Linda boncuklu perdeye işaret etti. “Burada ne saklıyorsun?”

“Ah, hiç. Biraz ondan biraz bundan.”

Linda tek kaşını kaldırdı. “Biraz ondan biraz bundan, öyle mi? Bir bakabilir miyim?”

Tiffany tam o anda ölmek istedi. “Ee... şey, ııı...”

Linda kıkırdayarak Tiffany’yi şaşırttı. “Eğer yüzünü bu kadar kızartıyorsa içeride bayağı güzel şeyler olmalı.”

“Bayağı güzeller, sana o kadarını garanti edebilirim.”

Linda’nın perdeye doğru yürümesini izlerken kalbi hızlandı.

Linda perdeyi araladı ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle Tiffany’ye dönmeden önce uzun bir an boyunca içeridekileri inceledi. “Aman. Tanrım.”

“Biraz ondan biraz bundan demiştim.”

“İnsan onun ve bunun... Neye yaradığını... Nereden bilebilir ki?”

“Ben basitlerden başlamayı öneririm.” Bacaklarını, onu odanın öbür tarafına taşıyınlar diye zorladı. “İzin verir misin?”

Linda, Tiffany içeri geçsin diye kenara çekildi. “Lütfen.”

Tiffany yumurta şeklindeki bir vibratörü Linda’ya uzattığı sırada, kendine kız kardeşinin kayınvalidesine de diğer bütün müşterilerine yapacağı gibi davranması gerektiğini söylüyordu. Bunu kendine söylemeye devam ederse felç geçirmeden günün bu kısmını atlatabilirdi belki.

“Peki, bu ufaklık ne yapıyor?”

“Titriyor.”

“Oh.”

Linda McCarthy'nin vibratörü her açıdan incelemesini izlerken bir çocuk gibi kıkırdama dürtüsünü güçlkle bastırıp bir şekilde profesyonelliğini korumayı başardı.

“Bununla ne yapacağımı bile bilmem ki ben.”

Blaine'in ona yaptıkları aklından geçerken Tiffany, “Onu, şey, zevk noktalarına bastıracaksın,” dedi.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Eh, sen yapmak zorunda değilsin. Senin... Şey, kocan senin için yapabilir.”

“Ah. Oh.” Linda'nın yüzü aniden parlak bir kırmızıya döndü. “Onun da bunu yapabileceğini sanmıyorum.”

“Bence denemek için can atacaktır.”

“Öyle mi dersin?”

“Oldukça eminim.”

“Ona bu konuyu nasıl açacağımı hayal bile edemiyorum...”

“Bugün mağazama uğradığını ve benim de seni bunu alma-ya ikna ettiğimi söyleyebilirsin. Yeni bir şeyler denemek için.”

“Bu fena fikir değil.”

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Tiffany. “Bu bizden olsun. Eğer hoşuna giderse, geri gelip bir tane daha alırsın.”

“Öyle bir şey yapamam! Bu mağaza satmak için, eşyaları bedava vermek için değil.”

“Bu mağaza aynı zamanda insanları yeni şeyler denemeye ikna etmek ve onların aşk hayatlarına biraz renk katmak için.”

“Aşk hayatımın daha fazla renge ihtiyacı olduğundan değil ama ilgimi çektiğini de itiraf etmek zorundayım. Alacağım.”

Tiffany kasaya doğru yürürken gülümsüyordu. Linda vibratörün de parasını ödemek için ısrarcı oldu.

Tiffany'den kırmızı çizgili torbayı alırken, “Bu işte gerçekten iyisin,” dedi. “Harika başarılar elde edeceğinden eminim.”

“Bu harika olurdu.”

“Yeni işin için tebrikler. Arkadaşlarıma buraya gelip sattıklarına bir göz atmaları gerektiğini söyleyeceğim.”

“Bu harika olurdu! Teşekkürler. Ben, şey, ayrıca sana kız kardeşime bu kadar iyi davrandığın için de teşekkür etmek isterim. Seni çok seviyor ve seninle biraz zaman geçirince, ben de bunun nedenini anladım.”

“Teşekkürler, tatlım. Maddie'yi çok seviyorum. Oğlumu çok mutlu ediyor.”

Tiffany özlemle, “Mutlu görünüyorlar” dedi.

Linda uzanıp elini tuttuğunda şaşırdı. “Yakında bir gün senin de şansın dönecek. Jim'le aranızda geçenlerin aşka duyduğun inancı senden çalmasına izin verme. Daha iyisini hak ediyorsun.”

“Bunları söylediğin için teşekkürler.”

“Benim artık gitmem gerekiyor. Her şey için tekrar teşekkür ederim.”

“Sağ ol. İş yapabildiğim için minnettarım.”

Linda geriye dönüp Tiffany'ye baktığında, neredeyse mağazadan çıkmak üzereydi. “Kimseye ne aldığımı söylemezsin, değil mi?”

“Asla. Bu bizim sırrımız olacak. Ama paylaşmak istersen, kocanın fikirlerini duymak isterim.”

Linda ışıldayan bir gülümseyişle, “Oldu bil,” dedi.

Kapının zilleri Linda giderken çaldığında Tiffany ellerini çırparak olduğu yerde dans etti. Ziller bir kez daha çaldığındaysa bu kez Patty'nin geldiğini anladı.

Kız, fal taşı gibi açılmış gözleriyle, “O *Linda McCarthy* miydi?” diye sordu.

“Ta kendisi!”

“Ve bir şeyler de almış!”

“Aynen öyle.”

“Senin için çok mutluyum, Tiffany.”

“Teşekkürler.” Tiffany elemanına biraz dikkatle bakıp onun saçlarına, makyajına ve kıyafetlerine özen gösterdiğini gördü. “Çok güzel görünüyorsun.”

Patty’nin yüzü utançla ısındı. “Deniyorum. Ama hâlâ erkek arkadaşım yok.”

“Böyle şeyler zaman alır. Yeni seni ortaya çıkarmamızın üzerinden daha sadece birkaç gün geçti.”

“Sanırım haklısın.”

“Senin için iyi bir erkek arkadaş olabilecek adamları düşüneneğim.”

“Öyle mi? Sahiden mi?”

“Tabii. Birkaç aday belirlesek güzel olabilirdi.”

“Sana da bir erkek arkadaş bulmalıyız.”

“Sen benim için endişelenme,” dedi Tiffany, Blaine’i düşünerek. Blaine’e erkek arkadaş demek kesinlikle yerinde olmazdı. Aslında, aralarındakinin ne olduğunu bilmiyordu. Blaine tanımlara uymuyordu. “Önce sana odaklanalım.”

“Bana uyar!” dedi Patty, Tiffany’yi güldürerek.

Kapının zilleri bir kez daha çaldığında içeriye genç bir kadın girdi, gözleriyle etrafı süzüyordu.

“Ben hallederim,” dedi Tiffany, Patty’ye. Üzerinde polo yaka tişört olan kadına yaklaştı.

“Ben bir elbise arıyorum ama sanırım burası iç çamaşırı mağazası.”

“Aslında arka tarafta birkaç yazlık elbisemiz var. Göstermemi ister misiniz?”

“Harika olur, teşekkürler.”

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu Tiffany, kadını mağazanın arka tarafına götürdüğü sırada. “Bana çok tanıdık geldiniz.”

“Geçen sonbahar, Luke ve Syd’in partisinde siz de vardınız, değil mi?”

“Evet! Oradan tanışıyoruz demek. Ben Tiffany Sturgil, Maddie McCarthy kız kardeşim olur.”

“Kara Ballard, ben Salt Pond’daki yolcu taşıma işini yapıyorum.”

“Tamam, hatırlamaya başladım.” Tiffany yazlık elbiselerin olduğu askıyı işaret etti. “Etkinlik nedir?”

“Stephanie’nin restoranının açılışı.”

“Ben de dört gözle onu bekliyorum. Mükemmel bir parti olacaktır.”

“Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yok.”

“Doğru yere geldiniz.” Tiffany askıyı karıştırıp Kara’nın tenine ve vücuduna uyacağına inandığı elbiseyi aradı. “Bu nasıl?” Boyundan bağlamalı, eteğinde egzotik çiçekler olan kırmızı bir elbise seçmişti. “Yazlık ama çok açık bir şey değil. İçimden bir ses açık şeylerden hoşlanmadığını söylüyor.”

Kara gülümseyerek, “Gerçekten de hoşlanmam,” dedi. “Ama ona bayıldım. Deneyebilir miyim?”

“Tabii. Patty, lütfen deneme kabinini Kara için hazırlar mısın?”

“Tamamdır, patron.”

“O elbiseyle gidecek harika bir askısız sutyenim var.” Tiffany, Kara’nın göğüslerine bakıp “Otuz dört D, değil mi?” diye sordu.

Kara hayretle baktı. “Nasıl bildin?”

“Göğüsler üzerine çalışmış,” dedi Patty hem Tiffany’yi hem Kara’yı güldürerek.

Kara elbiseyle sutyeni denerken, Tiffany külotların durduğu sergileri deşip sutyenin takımı olan tangayı aradı. Onu bulduğunda, Kara deneme kabininden çıkıyordu ve kesinlikle nefes kesici görünüyordu.

“Göz alıcı,” dedi Tiffany.

“Kesinlikle,” dedi Patty.

Kara üç taraflı aynanın önünde dikilip elbiseyi bütün açılardan inceledi. “Size katılıyorum sanırım. Bence de kusursuz.”

“Kusursuz olması için buna ihtiyacın var,” dedi Tiffany ipek tangayı kaldırarak.

Kara iç çamaşırına korkuyla baktı. “Hiç öyle bir şey giymedim.”

“Ah, tatlım, o elbise iç çamaşırını izlerini hiç kaldırmaz,” dedi Tiffany.

“Sanırım haklısın. Onu da alıyorum.”

“Harika!” Tiffany kasaya yürüyordu ki gözünün ucuyla Kara’nın yüzündeki ifadeyi gördü. “Sorun nedir?”

“Benim... Şey, benim bir randevum var. Birkaç yıl önce yaşadığım korkunç bir ayrılıktan beri ilk olacak. Sizce... bunu beğenecek midir?”

“Atan bir kalbi olan her adam o elbisenin üzerinde duruşuna ve sana bayılacaktır.”

Kara güldü. “Güven vermek konusunda kesinlikle harika iş çıkartıyorsun.”

“Eh, işim bu.” Başka kadınların özgüvenlerini yükseltmeye yardım etmek yeni işinin sevdiği yanlarından biriydi.

Kara, deneme kabinine girip birkaç dakika sonra elbiseyi elinde tutarak çıktı.

Tiffany satışı yaptı. “Randevunu tanıyor olabilir miyim?”

“Belki de tanıyorsundur. Dan Torrington?”

“Ah, Dan’i çok severim! Boşanmamla o ilgilendi ve harika bir iş çıkarttı, kesinlikle kariyerinin geri kalanı da insana gurur veriyor.”

“Nasıl yani?”

“Onu bilmiyor musun?”

“Onun Los Angeles’tan gelmiş, biraz kendini beğenmiş yakışıklı bir avukat olduğunun haricinde çok şey bilmiyorum.”

“Gerçekten yakışıklı, değil mi?”

“Gerçekten öyle.”

“Google’da biraz zaman geçirmen lazım.” Tiffany bilgisayarın ekranını Kara’ya çevirdi ve klavyeyi de önüne itti. “Bir bak bence.”

Kara bir an için ne yapacağını bilemiyormuş gibi görün-
dükten sonra oltaya gelip Dan’in adını arama kutusuna yaz-
dı. Dan’in haksız yere hüküm giymiş insanları özgürlüklerine
kavuşturmaya adanmış kariyeriyle ilgili bir şeyler okurken
Kara’nın ifadesinin değişmesini izleyen Tiffany kendini gü-
lümsemekten alıkoyamadı.

“Bu konuda hiçbir şey söylemedi,” diye kekeleyi ardın-
dan. “Hiç...”

“Film gibi, değil mi?”

“Evet, öyle de diyebiliriz. Vay canına. Bense onu çözdüğümü sanmıştım, bilirsin ya?”

Tiffany bilmiş bir gülümsemeyle, “Tam onu tanıdığını sandığında yeni sürprizlerle gelen adam, kesinlikle yanında tutmaya geçecek adamdır,” dedi aldıklarını Kara’ya uzatırken. “Açılıştaki görüşürüz.”

“Yardımın için teşekkürler.”

“Benim için zevkti.”

Kara mağazadan çıktıktan sonra Tiffany, Patty’ye, “Bu ilginç bir konuşmaydı,” dedi.

“Dan’i hiç duymamış olduğuna inanamıyorum,” dedi Patty. “Ben bile onun kim olduğunu biliyorum.”

“Buluşmalarında onları izleyebilmek için her şeyi yapardım.”

“Al benden de o kadar!” Patty özlemle gülümsedi. “O hem güzel hem de Dan gibi sıcak bir adamla çıkabildiği için çok şanslı bir kadın.”

“Sıra sana da gelecek. Hiç şüphelen olmasın.”

“Haklı olduğunu umuyorum.”

Sıkı bir antrenman yapan Blaine spor salonundan ayrılmadan önce salonun sahibi Billy Simpson’la konuşmak için yanına uğradı.

“Dün gece Truck Howard’ı tutukladığını duydum,” dedi Billy. “Bazı insanlar asla öğrenemiyor.”

Blaine yorum yapmak istemediği için onu onaylayarak başını salladı. Truck’ın tutuklanması halka açık bir kayıttı, dolayısıyla bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. *Gansett Gazetesi*’nden biri sabah ilk iş merkeze uğrayıp bir dizi soru

sormuştu bile. Blaine, Daisy'nin adının tutulan raporda olmamasını sağlamıştı ama herkes Truck'm kiminle olduğunu biliyordu.

"Daisy iyi mi?"

"Olacak."

"Eğer onu görürsen, iyi dileklerimi ilet. O Truck'tan daha iyilerini hak eden tatlı bir kız."

"Sana katılıyorum."

"Truck'ın kendini savunması için Jim Sturgil'i tuttuğunu duydum."

Ne kadar ironik değil mi? "Öyle miymiş?"

Billy başını salladı. "Bu sabah insanlar konuşurken duydum. Jim'in para kazanacaksa kendi annesini döven bir adamı bile savunacağını söylüyorlardı."

Blaine bu çok yerinde yorumu gülerken az kalsın boğulacaktı. "Muhtemelen haklılar. Ben kaçıyorum. Kendine dikkat et, Billy."

"Sen de."

Her ne kadar bugün izinli olsa da Blaine eve giderken uzun yolu seçip *adasını* kolaçan etti. Burada olan her şey onun sorumluluğundaydı ve Blaine bunu bir an olsun aklından çıkarmıyordu. Bugün eyalet polisi gelip Truck'ı sorgulamak için anakaraya götürecekti. Yargıcın kefaletle serbest kalmasını reddettiğini varsayan Blaine, Daisy'nin o dönene kadar kendini toplamasını umdu.

Adanın kuzey ucundaki evine giderken iki yıl önce vefat eden, ada sakinlerinin en varlıklılarından Bayan Ridgeway'in eski evinin satılık ilanını gördü. Her zaman içerisinde neye benzediğini merak ettiğinden gidip bakmaya karar verdi.

Uzun, dolambaçlı bir yolu takip ederek devasa eve ulaştı. Ev okyanusun hemen üzerine inşa edilmiş gibiydi. SUV’undan inip eve yürürken *Ne yer ama*, diye düşündü. Takım elbiseli bir adam onu sütunlu girişte karşılayıp evin satışına dair bilgi içeren bir broşür uzattı.

“Eve göz atın ve merak ettiğiniz bir şey olursa bana haber verin.”

“Tamamdır,” dedi Blaine, gerçi bu havalı evde ilgisini çekecek bir şey bulabileceğine pek inanmıyordu. Mermer girişten geçip detaylı mobilyalarla döşenmiş ve her biri okyanus manzaralı odaları gezdi. Bütün evde *zengin mekânı* yazıyor gibiydi, ama başka insanların nasıl yaşadığını görmek açısından ilginç bir deneyimdi.

Üst kata çıkan Blaine daha modern ve sade mobilyalarla döşenmiş bir bölüme denk geldi. Burası muhtemelen ailenin zamanlarının çoğunu geçirdiği yerdi. Takım elbiseli adamın kendisini izlediğini fark edince, kanepeyi, karşısındaki ikili koltuğu ve televizyonu göstererek “Mobilyalar da satılık mı?” diye sordu. Bu rahat görünen parçalar, mekâna harika uyuyor gibi görünüyordu.

“Her şey satılık.”

“Şu koltuklar, sehpa ve lambalar için ne kadar istiyorsunuz?”

“Yedi yüz dolara bırakabilirim.”

“Bu iyi bir fiyat.” Blaine bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ve aslında eve gelip de Tiffany’nin neye ihtiyacı olduğunu görene kadar böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu. Aralarındaki bu tarz bir ilişki değildi ve Blaine, böyle bir hediyenin ilişkilerine nasıl yansıtacağını hiçbir şekilde

öngöremiyordu. Ama bu konuda bir şey yapabilecekken, Tiffany'nin ve kızının bomboş bir evde yaşadıklarını düşünmeye katlanamıyordu. *Bunu yapma!*

Ama Tiffany onu kullanan, onun iyiliğe yatkın doğasından yararlanan diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Hatta Tiffany'nin, böyle bir şey yaptığı için Blaine'e kızacağından emindi. Önce büyük bir kavga edeceklerini düşünüyordu, sonra, belki de harika bir barışma seksi yaparlardı. Bunu düşününce Blaine bedeninin ısındığını hissetti.

Blaine, Tiffany'nin çıplak görüntülerini aklından çıkarmak için kendini zorlayarak "Alıyorum," dedi. "Halıyı da alıyorum."

"Güzel," dedi adam, heyecanlanmış görünüyordu.

"Bunları adadaki bir adrese götürmeniz mümkün mü?"

"Bunu ayarlayabiliriz."

"Harika. Şimdi... Mutfak masanız var mı?"

"Şu tarafta, efendim..."

On Birinci Bölüm

Öğleden sonra mağazayla Patty ilgilendiği için, Tiffany, Ashleigh'yle Thomas'ı kamptan alıp onları birkaç saatliğine sahile götürdü. Aylar süren mağaza açılışı hazırlıklarının ardından, çocuklara zaman ayırabilmek çok güzeldi.

Maddie yemekten sonra Thomas'ı almak için geldi.

“İyi ve yorgun olmalı,” dedi Tiffany. “Sahilde çok oynadılar.” İki ufaklık da en sevdikleri yemek olan köfte ile spagettiye yedikten ve banyo yaptıktan sonra oldukça uykulu görünüyorlardı.

Maddie oğlunu yerden kaldırdı. “Selam, ahbap.” Oğlunu güldürecek bir öpücük için onun ensesine eğildi. “Tiff Teyzen ve Ashleigh'yle güzel zaman geçirdin mi?”

“Hı-hı,” dedi Thomas. “Kumdan kaleler yaptık, dondurma yedik ve yüzmeye gittik.”

Maddie şakadan şaşırmış gibi yaparak ona baktı. “Yemekten *önce* mi dondurma yedin?”

“Şşş,” diyen Thomas minik işaretparmağını annesinin dudaklarına bastırdı. “Babaya söyleme. Bu bir sır.”

Tiffany, Maddie’ye bakıp gülümsedi. Kardeşi ve çocuklar etrafındayken ömrünün en mutlu anlarını yaşıyordu. Eh, son zamanlarda başka yerlerde de mutlu zamanlar geçirmişti ama şimdi, anne modundayken bunları düşünemezdi. Bu akşam Blaine’e görüşemeyeceklerini söylediğine pişman olmuştu, çünkü Ashleigh birazdan uykuya dalacak, sonrasındaysa uzun ve yalnız gece Tiffany’ye kalacaktı.

Kapı tıklatılınca boş salondan geçip kapıya yürüdü, bir yandan da Blaine’in yine de gelmeye karar verdiğini umut ediyordu. Bunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Ne zamandan beri sadece seks yaptığı bir adamı görme fikrinden heyecanlanıyordu? Bunun cevabını, yalnız geçireceği uzun gece boyunca, yatağına uzanıp tavanı izlerken düşünebilirdi. İhtiyacı olan son şey başka bir kalp kırıklığıydı, dolayısıyla Blaine’le ilişkisinin sınırlarım iyi belirleyip o sınırlar içinde kalsa iyi ederdi.

Kapıyı açtığı anda karşısında iki iriyarı adam buldu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Tiffany Sturgil?”

“Benim.”

“Size bir teslimatım var. Burayı imzalarsanız...”

“Ne tür bir teslimat?”

“Bunu söylemeye yetkim yok, hanımefendi. Burayı imzalarsanız teslimatı yapacağım.”

“Canlı bir şey değil, değil mi?”

“Hayır, hanımefendi,” dedi adam gülerek. “Bakım ya da besleme gerektiren bir şey değil.”

Hafif bir endişeyle ve merakla, çizginin üzerini imzaladı.

“Neler oluyor?” diye sordu arkasından gelen Maddie.

“Emin değilim.”

Ashleigh paytak adımlarla onlara doğru yürüdü.

Tiffany onu kucakladı ve adamların ne getirdiğini görmek için bekledi. İçeriye bir kanepa taşıdıklarını görünce az kalsın şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı. “Nereden... Ne... O nereden geldi?”

“Biz yaşlı Ridgeway’in yerinden aldık,” dedi adamlardan biri.

Tiffany, kısık gözlerle olanları izleyen Maddie’ye baktı.

“Kim gönderdi?” diye sordu Tiffany.

“Tam bilmiyoruz ama kamyonunda sizin için bir not var. Bir dahaki sefere onu da getiririz.”

“Bekleyin bir dakika. *Dahası da mı var?*”

“Hem de nasıl.”

“Kim böyle bir şey yapar ki?” diye sordu Tiffany adamlar bir kez daha evden çıktıklarında.

“Bence biliyorsun.”

“Hayır, hiçbir fikrim yok.”

Maddie eliyle kanepenin kumaşını okşarken, “Çok güzel,” dedi.

“Evet.” Gerçi hiç yoktan iyiydi ve bu kanepa, kendisinin de seçebileceği bir parçaydı.

Sonraki on beş dakika boyunca adamlar içeriye göz alıcı bir hah, birkaç sehpa, lambalar ve mutfak alanına tam uyan bir yemek masasıyla ona takım sandalyeleri getirmeyi sürdürdüler. Hediyenin yanında gelen notu uzattıklarında, Tiffany’nin yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Maddie Thomas'ı bırakıp Ashleigh'yi Tiffany'den aldı ve Tiffany, ıslak yanaklarını elinin tersiyle silip kartı açtı.

Kartta, “Şimdi beni öldürme,” yazıyordu erkeksi bir karalamayla, “ama bugün Ridgeway’lerin yerinin önünden geçerken satılık ilanını gördüm. Gidip bir bakayım dediğimde, sana lazım olan her şeyi neredeyse bedavaya verdiklerini fark ettim. Karşı koyamadım. Umarım bu hediyeyi benim sana verdiğim niyetle kabul eder ve beni öldürmez ya da cezalandırmazsın, tabii cezalandırma kısmına senin hayal gücünün yettiği kadar açığım... Sürekli seni düşünüyorum. Blaine.”

“Kimdenmiş?” diye sordu Maddie koltuğa oturup bacaklarını uzatırken.

“Blaine.”

“Beni kafa kola mı alıyorsun?”

“Kafa kol,” dedi Thomas ve iki kadın da güldüler.

Maddie sertçe “O kelimeleri söyleme, Thomas,” dedi. “Annenin de söylememesi gerekirdi.”

Tiffany onun yanında diz çöktü. “Bunu yaptığina inanamıyorum.”

“Nota bakabilir miyim?”

Tiffany notu ona uzattı.

“Ah, vay canına, Tiff. Çok tatlı değil mi?”

“Çok, çok tatlı.” Tiffany yeni bir gözyaşı seline kapıldı. “Bunu yaptığina inanamıyorum.”

“Sana bu kötü haberi veren kişi olmak istemezdim ama sadece seks yaptığın adamla ilişkin az önce, daha *hakiki* bir hal aldı.”

“O da ne demek?”

“Senden *gerçekten* hoşlanıyor, tatlım.”

“Buna hazır değilim. Daha yeni boşandım.”

“Evliliğin sonlanalı çok zaman oluyor. Daha yeni *resmi* olarak boşandın. Eğer senin hislerin de onunkiler gibiyse, neden bir şans verip neler olacağına bakmıyorsun?”

“Korkuyorum,” dedi Tiffany kısık bir sesle. “Şimdi bile onun için hissettiklerim beni korkutuyor ve sonra o gidip böyle bir şey yapıyor.”

Maddie uzanıp elini tuttu. “Mutfağında oturup bana Mac’le benim ilişkim gibi bir şey istediğini söylediğini hatırlıyor musun?”

Tiffany başıyla onayladı.

“Bu,” dedi Maddie mobilyalara işaret ederek, “tam bir Mac McCarthy hareketi. Blaine iyi, *saygın* bir adam. Jim’le yakından uzaktan alakası yok. Ayrıca cehennemden daha ateşli olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.”

“Öyle, değil mi?” dedi Tiffany gözyaşlarının arasından gülererek. “Ki sen yarısını bile bilmiyorsun.”

“Bilmiyor muyum?” Maddie tek kaşını kaldırdı. “Anlat.”

“Hayatta olmaz.”

Thomas annesinin kucağına kıvrılıp parmağını emmeye başladı.

“Burada kalıp edepsiz detaylar için seni sıkıştırmayı çok istesem de eve gidip bu yorgun savaşıyı yatırmam gerekiyor,” dedi Maddie oğlunu kucaklayıp kalkarken. “Söylediklerimi düşün, olur mu?”

Tiffany kapıya doğru yürüdü. “Zaten başka ne düşünebilirim ki?”

“Bir şey daha söylemeliyim.”

“Her zaman son söz sende olacak.”

Maddie güldü. “Mac de beni aynı şeyle suçluyor.”

“Bu konudaki son sözün neymiş?”

“Blaine’in zevki iyi. Sadece mobilyalar için söylemiyorum. Kadının da iyi seçiyor.” Tiffany’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Sabah konuşuruz.”

Kız kardeşi gittikten sonra Tiffany, Ashleigh’yi yatırmakla uğraşıp Blaine’in baş döndürücü jestini bir süreliğine de olsa aklından çıkardı. Neyse ki Ashleigh’nin uyuması için normalde okuduğu üç hikâyenin hepsini okumasına gerek kalmamıştı ve kızı ilk hikâyenin ardından uyuyakalmıştı. Ashleigh uykuya daldıktan sonra uzun bir süre boyunca, Tiffany kızının yanına uzanıp ömrüne ve boş evliliğinin son üç senesine renk getiren çocuğuna sokulup onun bebek kokusunu içine çekti.

Onun büyümesini beklerken sabırsızlanıyordu, beraber alışverişe giderlerdi. Ashleigh bu sonbaharda baleye başlayacaktı ve Tiffany, dansa olan aşkını kızıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Hevesle bekleyecek çok fazla şey vardı ve Tiffany bir anda, hayatındaki değişimlerin hepsini aynı hevesle beklediğini fark etti.

Kızı sağlıklıydı ve günden güne büyüyordu, mağazası kendi yağında kavruluyordu, Tiffany en sonunda Jim’in esaretinden kurtulmuş, düzgün işlemeyen evliliğinin yükünü omuzlarından atmıştı. Annesi ve kız kardeşinin mutlu ilişkileri vardı ve kendilerini çok seven adamlarla birlikteydiler. Onun da hayatında *sürekli onu düşünen* tatlı, düşünceli bir adam vardı. Uzun zamandır hayatına uzaktan bakmak ona bu kadar büyük keyif vermemişti.

Kapı çaldığı sırada, uyumak için kendi odasına geçiyordu. Üzerindeki uyuşukluğu atıp alt kata indi, belki de Maddie,

Thomas'ın bir şeyini burada unuttu, diye düşündü. Kapıyı açtığında, beyaz bir gömlek ve şort giymiş Blaine'i, bir günah kadar baştan çıkarıcı haliyle karşısında dikilirken bulduğunda kafasındaki her şey silinip gitti.

Blaine bir kutu pizzayı ona uzattı. "Barış önerisi."

"Neden barış öneriyorsun ki?"

"İlişkimizin kurallarıyla oynadığım için bana kızacağını düşünmüştüm."

Tiffany onun elini tutup Blaine'i içeri çekti ve pizza kutusunu kahve sehпасının üzerine bıraktı. Ona döndü ve kollarını boynuna dolayıp yüzünü onun göğsüne gömdü. "Teşekkür ederim."

Adam onu kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Vay canına. Beklediğimden daha iyi gidiyor."

"Bu birinin benim için yaptığı en iyi şeydi."

"Bu doğru olamaz."

"Ama doğru." Elleri Blaine'in üzerindeki gömleğin altına kayd ve parmakları sırtına dokunduğunda, Blaine'in titrediğini hissetti. "Sana karşılığını vermek istiyorum ama şu an yapamam."

"Bu bir hediyeydi ve onu sana vermek beni mutlu etti, dolayısıyla karşılığını vermekten bahsetme, olur mu?"

"Beni sahiden de sürekli düşünüyor musun?"

"Sürekli." Bunu Tiffany'nin boynuna doğru söylemişti ve tenine değen dudaklarıyla sert sakalları onu ürpertti.

Orada birbirilerine sarılmış halde dakikalar harcarlarken, Tiffany, Maddie'nin haklı olduğunu fark etti. Bu artık Tiffany'nin en başta planladığı, sadece sekten ibaret, basit bir ilişki değildi.

Blaine, "Ashleigh nerede?" diye sordu.

"Uyuyor."

"Onu görebilir miyim?"

"Onu daha önce gördün."

"Biliyorum ama eminim uyurken çok tatlıdır."

"Gerçekten öyle."

"Bu yüzden onu görmek istiyorum."

Kelimeleri Tiffany'nin göğsünü eritip kalbini açığa çıkarmış gibiydi. Blaine'in elini tutup üst kata yöneldi. Ashleigh'nin odasının önünde koridorun ışığını açıp kapıyı itti. Küçük kızının koyu saçları beyaz yastık kılıfına yayılmış, dudakları büzülüp öne uzanmıştı, tam öpmelikti.

Blaine, "Çok güzel," diye fısıldadı. "Aynı annesi gibi görünüyor."

"Bunu birkaç kez duymuş olabilirim." Tiffany, kızının çoktan üzerinden tekmeleyip düşürdüğü örtüleri düzelterip yavaşına bir öpücük kondurdu ve odadan çıkan Blaine'in peşinden gitti.

"Teşekkürler," dedi Blaine.

"Ne demek."

"Onu tanımak isterim. Eğer senin için de uygunsa."

"Cevabım değişebilir."

"Neye göre?"

"Burada tam olarak ne yaptığımıza göre."

"Sence ne yapıyoruz?" Konuşurken Blaine ona bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, onu duvarla bedeni-sertleşmiş erkekliği- arasına sıkıştırana kadar da durmadı.

Tiffany güçlkle yutkundü ve Blaine ona yakın olduğu her

seferde hissettiği o elektriklenmeyi hissetti. “Bugüne kadar takılıyoruz, seks yapıyoruz, eğleniyoruz sanıyordum.”

“Bugün ne değişti?”

“Bugün *sürekli* beni düşündüğünü öğrendim.”

“Bu hoşuna gitti, değil mi?”

Kendisini dikkatle izleyen Blaine’le göz göze gelen Tiffany başını salladı.

“Peki, ne yapıyoruz biz?”

Tiffany parmaklarıyla şortunun kemer askılarına tutundu. “Önceden yaptığımızın aynısını, sadece şimdi öncekine göre daha anlamlı. Bir sebepten ötürü.”

Blaine başını eğip onun omzuna yasladı. “Evet, öyle.”

Tiffany onun saçlarını okşadı.

“Sen de arada bir de olsa, beni düşünüyor musun?” diye sordu Tiffany’nin yavaş yavaş âşık olmaya başladığı seksi, pürüzlü sesiyle.

“Neredeyse her zaman.”

Blaine iç geçirdi. “Gitmeliyim.”

Onun bunu söylemesini beklemeyen genç kadın şaşkınlıkla sordu: “Neden?”

“Çünkü kızın burada ve sen aslında bu gece gelmemi istemiştin. Ama ben seni görmek istediğim için yine de geldim.”

“Gelmeni istemediğimden değildi. Ashleigh’yle zaman geçirmek isteyeceğini düşünmemiştim.”

“Şimdi ne kadar yanıldığını biliyorsun.” Başını kaldırıp uzun uzun Tiffany’nin gözlerinin içine baktı.

Tiffany onu tutup öpmeyi planlıyordu ki onun yerine bunu Blaine yaptı. Öpüşleri o kadar yumuşak, o kadar tatlıydı ki nefes almayı unutmak üzereydi. Blaine bu nazik saldırıyı sürdür-

dü, onu sadece öpüşüyle mahvediyordu. Başını kaldırdığında Tiffany inledi.

İsyankâr bir sesle, “Durma,” dedi. Bu sesin Blaine’e ne kadar ahmakça geldiğini ancak tahmin edebilirdi.

Belli ki Tiffany’nin sesi Blaine’in hoşuna gitmişti çünkü ona, yüzünün her yanından okunan katışıksız bir arzuyla baktı. “Ashleigh buradayken bunu yapmak doğru değilmiş gibi geliyor.”

“Uyuyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyacak.”

“Emin misin?”

Tiffany başıyla onayladı.

Dudakları Tiffany’ninkilerden bir nefes uzakta duran Blaine, “Biraz ahlaksız bir şey yapmak istiyorum,” dedi.

Tiffany’nin midesinde kelebekler uçuştı ve bir anda, nabızı boğazında atmaya başladı. “Yaptığımız her şey ahlaksız değil mi zaten?”

Blaine’in dudaklarında yavaşça şekillenen seksi gülümseme, işleyecekleri günahlara bir ön gösterim gibiydi. “Tatlım, benim seninle ne kadar ahlaksız şeyler yapmak istediğimi düşünecek olursak, biz sadece yüzeyi birazcık kazıdık.”

Tiffany boğazında korkudan, heyecandan ve tarifsiz bir beklentiden oluşan yumruyu yuttu. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Bana güveniyor musun?”

Tiffany duraksamadan cevap verdi: “Evet.”

“Emin misin?”

Başını salladı.

Blaine onu bir kez daha öptü ve yaslandığı yerden kalkmasını sağlayıp yatak odasına doğru yürümeye başladı. “Soyun. Ben hemen döneceğim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Kamyonetimden bir şey alacağım. Hemen dönerim, o yüzden hazırlan.” Tiffany’nin elini sertliğine bastırdı. “Seni istiyorum, bebeğim.”

Tiffany ona gitmemesini, ihtiyaçları olan her şeye çoktan sahip olduklarını söylemek istedi... Ama Blaine’in kendisiyle ne yapmak istediğini öyle merak ediyordu ki onu bırakıp odaya geçti. Üzerindeki bluzu çıkarırken elleri titriyordu. Şortunun düğmesini açmak için birkaç kez uğraşması gerekmişti.

Bütün kıyafetlerini çıkarıp yatağa uzandığında gergindi ve vücudundaki bütün hassas noktalar beklentiyle sızlıyordu. Birkaç mum yaktı, yatakta birkaç poz deneyip en sonunda yan uzanıp başını eline yasladı.

Blaine bir dakika sonra döndü, Tiffany’yi o halde bulunca ona dikkatle bakmak için durdu.

Blaine’den önce, Tiffany’nin beraber olduğu tek erkek Jim’di, dolayısıyla öncesinde yaşadıklarının hiçbirini, sadece ona bakarak bacaklarının arasının ıslanmasına neden olan bir adamla kıyaslanamazdı.

Blaine’e acele etmesini, ona ihtiyacı olduğunu söylemek, sadece onun yapabileceği şekillerde kendisine zevk vermesi için yalvarmak istedi. Fakat sessizce onun yapacaklarını beklemeyi başardı.

Blaine kapıyı kapatıp kilitledi, kilidin yerine oturma sesi, sessiz odada yankılanıp Tiffany’nin ürpermesine neden oldu. “Eğer uyanırsa Ashleigh’yi duyabilir misin?”

Tiffany başucunda duran bebek monitörünü işaret etti. “Çok nadiren uyanır.”

Blaine yatağa yaklaşırken, “Güzel,” dedi. “Gözlerini kapat.”

Tiffany ona uzun uzun baktıktan sonra, söz dinledi. Gözlerine sürtünen satene benzer bir şeyler hissetti ve sonra her şey zifir karanlığa gömüldü. Blaine gözlerini bağlamıştı.

“Anahtar kelimeyi hatırlıyor musun?”

Başını evet anlamında salladı.

“İstediginde kullanmaktan çekinme. Tamam mı?”

Kelimeleri şekillendirme yeteneğini yitirmiş gibi görüldüğü için bir kez daha başını salladı. Bütün bedeni gerginlikle titriyordu ve daha önce tattıklarına hiç benzemeyen bir arzu içini kavuruyordu. Neler olduğunu görememek, tamamen, her şeyiyle Blaine’in ellerine kalmış olmak...

“Tiffany?”

“Hmm?”

“Nefes al.”

Tiffany nefes almayı kestiğinin farkında bile değildi, ancak Blaine’in direktifi üzerine derin bir soluk aldı.

“İyi misin?”

Tiffany başım sallayıp “İyiyim,” dedi.

Blaine, Tiffany’nin ellerini başının üzerine kaldırıp kelepçeleri bileklerine geçirdi. “Rahat mısınız?”

Her bir zerresi alev alev yanmasına rağmen kaslarını gevşetmeye çalıştı. “Ah, evet, tabii.”

Gülen Blaine, “Bir havluya ihtiyacım olacak,” dedi.

Tiffany boğazını temizledi. “Banyoda. Dolapta.”

“Hiçbir yere gitme.”

Fiziksel olarak buradan ayrılmasının imkânsız olması bir kenara, Tiffany şu an buradan başka bulunmak isteyebileceği bir yer olması ihtimali üzerine gülmek istedi. Gözleri kapanmış, diğer duyuları güçlenmişti, dolayısıyla Blaine’in banyo

dolabını açıp kapatışını ve odaya dönüşünü duydu. Havluyu yatağa, Tiffany'nin yanına bıraktığında, temiz çamaşır kokusu bir an için vanilya aromalı mumların kokusunu bastırdı.

Birkaç derin nefes alıp kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Hâlâ iyi misin?"

"Evet."

"Korkmuyorsun, değil mi?"

"Korkmak mı? Hayır."

Blaine'in sıcak eli bacağına yerleşti. "O halde ne?"

"Meraklı. Gergin. Tahrik olmuş."

"Başka bir şey var mı?"

Tiffany başını iki yana salladı. "Şimdilik sadece bu kadar."

Blaine onun bacağına okşadı. "Gerilme."

"Ah, tamam. Sen nasıl diyorsan."

Blaine'in yumuşak kahkahası Tiffany'yi gülümsetti. Adamın sıcak elleri bacaklarını aralarken Blaine, "Kalçalarını kaldır," dedi.

Tiffany tereddütle onun isteğini yerine getirdi ve Blaine'in altına kaydırduğu havluyu hissetti. Dikkatle dinlerken, Blaine'in soyunduğunu duydu, üstelik hiç acelesi de yokmuş gibi davranıyordu. Tiffany'nin teni karıncalanıyor, midesi heyecanla kasılıyor ve karşısındaki adamın kendisine yapacaklarını beklerken isteğin yanı sıra minik bir korku da duyuyordu. Blaine parmağıyla dizinden aşağı inen bir yol çizdi, ardından yeniden bacaklarının içini kavrayıp kaslarının gerilmesine sebep oldu.

"Daha önce hiç tıraş ettin mi?" diye sordu, parmağını hafifçe bacaklarının arasında gezdirirken ekledi: "Buranı?"

Tiffany kuruyan dudaklarını yaladı. "Sadece bikini bölge mi. Sayılır mı?"

“Tamamını hiç tıraşlamadın?”

Tiffany, “Hayır,” derken sesi daha tiz çıkmıştı.

Blaine, “Duydum ki,” dedi dilini hassas göğüs ucunda gezdirirken, “tüysüzlük bir kadının hislerini çok artırıyormuş.”

“Kimden duydun?”

“İnsanlardan.”

“Kadınlardan mı?”

Dudaklarına konan öpücük Tiffany’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Kıskançlık yaptığında çok tatlı oluyorsun.”

“Kıskançlık *yapmıyorum*. Hemen havaya girme.”

“Nasıl diyorsan.” Blaine’in dudakları, dudaklarından boynuna ve oradan da göğüslerine kaydı.

Tiffany ona biraz daha yaklaşabilmek için çırpındı.

“Rahatla, tatlım. İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim. Ve hatta daha fazlasını.”

“Endişelendiğim o son kısım.”

“Endişeli misin? Gerçekten mi?”

Tiffany bir an için onun sorusunu düşünerek durakladı. “Hayır. Aslında değilim.”

“Gerçekten endişelensen ya da korksan bana söylerdin, değil mi?”

“Evet.”

“Söz veriyor musun?”

“*Evet*.” Alaycı bir tavırla, sanki Blaine’in sorularından yorulmuş gibi cevap vermişti, ama aslında onun bu kadar ilgili olması hoşuna gidiyordu.

Blaine bacaklarının arasını kavradı, parmakları minik oyunlar oynuyordu. “Peki, tıraşla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Şimdi mi?”

“Hı hı.” Dudakları karnına değdi.

Tiffany kelepçelere asılıp onları şingırdattı. “Beni bir mahkûm gibi kelepçelemişken nasıl bir şeyleri tıraş etmemi bekliyorsun?”

“Seni ben tıraş edeceğim.”

“Ah.” Blaine’in söylediği şeyi yapmasını hayal etmek kurumuş boğazının sıkışmasına sebep olurken bacaklarının arası karıncalandı. Neyse ki gözleri bağlıydı.

“Bu bir evet miydi?” Blaine elini biraz daha bastırdı ve parmakları ıslaklığına temas etti. “Ah, sanırım sen de bu planı onaylıyorsun.”

Tiffany gergin bir kahkaha koyuverdi ve kalçalarını yükseltip Blaine’i, onu en çok istediği yerlere dokunmaya ikna etmeyi denedi.

Blaine elini çekti. “Evet mi, hayır mı?”

“*Evet!* Yap şunu hadi!”

“Hiç söylemeyeceksin sanmıştım.” Karnına bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı.

Tiffany sertçe soludu ve dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri güçlükle yuttu. Blaine’in hareket ettiğini duyabiliyordu. Banyoda suyun açıldığını ve kapandığını duydu. Geri döndüğünde, yatak ağırlığı altında ezildi.

“Bacakların neden kapalı?”

Tiffany bacaklarını kapattığını fark etmemişti.

Ellerini bacaklarına koyan Blaine onları nazikçe itti, bir yandan da bacaklarının içindeki hassas teni okşuyordu. “Kıpırdayamazsın, anlıyor musun?”

“Evet.”

Blaine tıraşlamayı planladığı yere sıcak bir havlu bastırdı.

Tiffany'nin duyduğu bir sonraki şey tıraş köpüğünün şişeden çıkış sesiydi ve o anda, Blaine'in bütün bunları planladığını fark etti. Bunun üzerine bu kadar kafa yormuş olması nedense hissettiklerini kuvvetlendirdi ve hâlihazırda hassaslaşmış teni mentollü kremle buluştuğunda tüm bedeni ürperdi.

“Hazır mısın?”

“Olabileceğim kadar.”

Bir eliyle bacağı tutan Blaine, Tiffany'nin kıpırdamadığından emin olduktan sonra tıraş bıçağını en alttan yukarı doğru çekti. Bu his o kadar gıcıklayıcı ve tahrik ediciydi ki Tiffany kıpırdamaması gerektiğini kendine defalarca tekrar etti. “Neredeyse bitti.”

“Sonra ne olacak?”

“Ben sana ne kadar harika hissettirdiğini göstereceğim.”

“Onu nasıl yapacaksın?”

Blaine sıcak havluyla köpüğün kalanını temizledi.

Tiffany, onun yatakta yer değiştirdiğini duydu.

“Dilimle başlayacağım.”

On İkinci Bölüm

Tiffany bunun farklı hissettirmesini beklemiyordu. Ama Blaine'in dili yeni tıraş edilmiş tenine dokunduğu anda orgazmın kıyısına geldi. "Ah, *vay canına*," dedi, bedenini sarmalayan hislerin yoğunluğuyla nefes nefese kalmıştı. "*Tanrım*."

"Hoşuna gittiğini varsayıyorum."

İnleyen Tiffany kalçalarını kaldırıp sessizce daha fazlası için yalvardı. Blaine yalvarışına hemen karşılık vermediğinde, dudaklarından cılız bir *lütfe*n döküldü.

Hafifçe gülen Blaine, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen orgazmlar arasında onu oradan oraya sürükledi. Tiffany gökyüzünde çıktığı yerden döndüğünde Blaine'i bacaklarının arasına yerleşmiş buldu, sertliği ıslaklığının tam önünde bekliyordu.

"Seni görmek istiyorum," dedi. Sesi sanki saatlerdir çığlık atıyormuş gibi sert ve pürüzlü çıkmıştı. Belki de öyle yapıyordu, emin değildi. "Ve sana dokunmak istiyorum."

Blaine önce kelepçeleri, ardından göz bandını çıkardı.

Tiffany kollarını esnettikten sonra onları Blaine'e doladı.

Blaine ona baktığında, bakışlarında dans eden ilgi ve istek Tiffany'nin onu daha çok arzulamasına sebep olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir ilginin odağında olmamıştı ve bu kesinlikle onu baştan çıkarıyordu.

"*Şimdi*, Blaine." Elleri Blaine'in sırtından aşağı kayıp içine girmesi için onu yönlendirdi.

Ama Blaine'in işkenceleri henüz bitmemişti. Tiffany'nin açıkça önerdiği şeyi yapmak yerine eğilip bir göğsünü ağzına aldı. "Henüz değil." Göğüs ucunu dişlerinin arasına kısıtırıp Tiffany'yi acı ve zevk karışımı bir his altında ezdi. "Arkana dön."

"Blaine..."

"Yap şunu."

Tiffany ona baktı. "Benim de sıram gelecek mi?"

"Ne zaman istersen, bebeğim. Sadece, bu gece değil."

İsteksizce de olsa, Tiffany yüzüstü döndü ve Blaine'in yapacaklarını bekledi. Gözlerini kapatıp nefesine odaklanmayı denedi. Blaine'in nefesini kesmek konusunda yetenekli olduğunu çoktan öğrenmişti.

Blaine'in yatağın başucunda duran oyuncakları karıştırdığını fark etti ve gözlerini kapalı tutmak için kendini zorladı. Blaine'in elleri bir anda sırtını kavradı ve masaj yağının aroması etrafa dağılırken sırtındaki eller, gergin kaslarını gevşetmek için çalışmaya başladı.

"İyi misin?"

"Mmm." Bir teslim oluşun içine kendini bırakırken bedendeki tüm gerginlik onu terk ediyor gibiydi. "Çok iyiyim."

Blaine onun sırtından aşağı kayarken, Tiffany sertliğinin kalçalarına yaslandığını hissetti.

Kalçalarını biraz kaldırıp kendini Blaine'e bastırđı, ona çoktan hazır olduğu şey için yalvarıyordu. Blaine bir kez daha Tiffany'nin sözsüz yakarışlarını duymazdan gelip kendi planına devam etti.

Homurdanan Tiffany, "Bu akşam bana işkence etmeye kararlısın, değil mi?" diye sordu.

"Bence kendime işkence ediyor, sana zevk veriyorum."

"O nasıl oluyormuş?"

"Sen birden fazla sefer geldin. Bense..."

Tiffany yutkunarak, "Ah," dedi. "Seni durdurmayayım."

Gülen Blaine elleriyle onun sırtını ovmaya devam etti. Elleri yavaşça aşağı kaymayı sürdürüyordu. Bütün dikkatini kalçasına yoğunlaştırdığında, Tiffany soluksuz kaldı ve bedenindeki her sinir ucu uyanıp ayaklandı. Kalçasının onu bu kadar baştan çıkaracağını tahmin bile etmemişti.

"Nefes al," dedi Blaine başlı başına Tiffany'nin tahrik olmasına yeten o sesle.

Tiffany aכלıkla iç geçirdi.

"Nefes almaya devam et." Maharetli parmakları kalçasını yoğuruyor, arada bir bacaklarının arasına açılan vadiye dalıp ona bir sürü yeni his yaşatıyordu.

Tiffany yastığına o kadar sıkı tutunmuştu ki parmakları acıyordu, bir yandan da havaya ihtiyacı olan ciğerlerini oksijensiz bırakmamaya çalışıyordu. Seksin bu kadar tüketici olabileceğini hiç bilmiyordu. Jim'le geçmişte yaşadığı hiçbir şey onu böylesine ilgili, yaratıcı, düşünceli ve seksi bir âşığa hazırlamamıştı.

Blaine ondan uzaklaştı ve başucundaki başka bir şeyi aldı.

Bir an sonra Blaine onu dizlerinin üzerine doğrultmuştu.

Tiffany hem korkmuş hem de delice tahrik olmuştu. Gözlerini kapalı tutmaya devam ederken Blaine'in bir kondom paketini açtığını duydu ve en sonunda tam manasıyla sevişeceklerini fark ettiğinde yaşadığı rahatlama kelimelerle tarif edilebilecek gibi değildi. Kendini Blaine'e hazırlamayı denedi.

"Rahatla. Sadece benim."

Tabii ya, diye düşündü Tiffany. O kadar kolaydı.

Tiffany, Blaine içine girmeden önce sıcaklık hissedince, onun temasla ısınan kayganlaştırıcıyı sürdüğünü anladı. Sonra, parçaları bir araya getirecek kadar akli başına geldiğinde Tiffany bu kayganlaştırıcının her şeyi nasıl renklendirdiği üzerine düşünecekti. Ama şu an, bir işkadam gibi düşünmekten oldukça uzaktı.

"Blaine..."

Blaine'in elleri onun göğüslerini kavradı, parmakları göğüs uçlarıyla oynuyordu. "Efendim, bebeğim? Söyle bana. Nasıl hissettiriyor?"

"Gelmek istiyorum. *Lütfen.*"

"Tamamdır." Onun kalçalarını kavrayan Blaine kendini Tiffany'ye itti, yavaş hareketleri Tiffany'yi onu içine almaya teşvik ediyordu.

"Rahatla, bebeğim. Sorun yok. Bana izin ver."

Tiffany'nin bütün dikkati, içine giren Blaine'in erkekliğinin zorladığı yerlerdeki yanma hissindeydi. Ardından Blaine uzanıp klitorisini okşadı, gözlerinin önünde ışıklar çakan ve bütün bedeni aniden ısınan Tiffany, bunu sonuna kadar götürüp götüremeyeceğini merak etti. Ömrünün en dudak uçuklatan orgazmını yaşadığı sırada Blaine içine girip onu daha ve daha yükseğe taşıdı, o kadar ki bir noktadan sonra ulaşacak başka

bir yer kalmamıştı. Kendine geldiğinde Blaine'i hâlâ en içinde, kendi orgazmının doruklarında buldu. Blaine'in kalbi o kadar hızlı ve sert çarpıyordu ki kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu. Kendini çekmeye başladığında, Tiffany onu durdurdu.

"Daha değil," dedi Blaine'in karnındaki elini kavrayarak. "Daha değil." Orada öylece, kalpleri göğüslerinin içinde çırpınarak yatarlarken Tiffany, bir seks oyuncakları mağazası açana kadar o oyuncakların ne işe yaradığını bile bilmediğini fark etti. Bu adamın hayatındaki etkisini sindirebilmesi için günlere, belki de haftalara ihtiyacı vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Blaine'in dudakları omzuna değiyordu.

Hassas tenine değen bu küçük dokunuşun ardından bütün tüyleri diken diken oldu.

"Mağazadaki bazı şeyleri deneme konusunda beni ikna ettiğin için sana minnettar olduğumu."

Blaine'in gülüşü bedenini sarstı ve göğsündeki tüyler Tiffany'nin sırtına sürtündü.

Tiffany daha önce hiçbir insanla bu kadar uyumlu hissetmemişti, belki Ashleigh dışında, ama o farklıydı. Blaine'in ona yaşattığı bu yoğun hislere kıyasla, kızıyla olan uyumu çok, çok başkaydı.

"Sanırım buradan bunları onayladığın sonucunu çıkaracağım."

Tiffany başını salladı. "Mağazama aldığım her şeyin yanında gelen kitapçığı kelimesi kelimesine okudum ve onlar hakkında zekice şeyler söyleyebileceğimi düşündüm. Oysa şimdi..."

"Şimdi deneyimlerine dayanarak konuşabileceksin."

“Evet.” Blaine’in elini sıktı. “Daha önce hiç böylesini yaşamadım. Hiç.”

“Ben de.”

“Öncekiler daha mı farklıydı?” Tiffany bir an yüzünü buruşturdu, bir şeyler öğrenmek için olta attığının farkındaydı, ama onunla ilgili daha fazla şey öğrenme isteğine karşı koya-mıyordu. Bir anda, onunla ilgili her şeyi öğrenmek istediğine karar verdi.

“Farklı da laf mı? En başından beri, sen tanıdığım herkes-ten farklısın.”

Blaine’in hafifçe kıpırdanması Tiffany’ye onun hâlâ içinde olduğunu hatırlatırken kelimeleri başka türden bir sıcaklığın bedenine ve acımasızca yaralanmış kalbine yayılmasına se-bep oldu.

“Ne açıdan farklı?”

Blaine bir an için sessiz kaldı. “Birincisi, sen, bana neye mal olduğuna bakmadan benden koparabileceklerinin peşinde de-ğilsin.”

Tiffany onun söylediklerini anlamaya çalıştı. “Senden para mı aldılar?”

“Daha kötüsü. Ruhumu istiyorlardı.”

“Nasıl yani?”

Uzun bir anın ardından Blaine onun göğsünü avuçlayıp göğüs ucunu sıkıştırdı. “Bundan bahsetmek istemiyorum. Senden ve şu andan bahsetmeyi yeğlerim.”

Bedeni ona her zamanki gibi karşılık verse de kalbi Blaine’in onunla geçmişini paylaşmak istememesi yüzünden kırılmıştı.

Eliyle Blaine’in kolunu okşadıktan sonra parmaklarını

birbirine kenetledi. “Eğer senden bana verebileceğinden fazlasını istersem, bunu bana söyle, olur mu?”

“Bebeğim, sen böyle bir insan değilsin. Sen, iki ayağı üzerinde duran ve kendine bakan birisin. Bir adam gelse de sorunlarımı çözse diye beklemek senin hamurunda yok.”

Blaine’in sert sesinin şekillendirdiği kelimeler Tiffany’nin kalbinin sıkışmasına sebep oldu. “Bu birinin bana söylediği en güzel şey olabilir.”

“Her kelimesinde ciddiym,” dedi Blaine onu iyice kendine çekerek.

O anda Tiffany onun yeniden sertleştiğini ve içinde zonkladığını fark etti.

“Bir saniye,” dedi yanağına bir öpücük kondururken. “Kondom değiştirmeliyim.”

Tam gidecekken, Tiffany onu durdurdu. “Hap kullanıyorum.”

Blaine tamamen hareketsiz kaldı.

“Jim’den başka hiç kimseyle olmadım ve yakın zamanda fiziksel muayene oldum. Sağlıklıyım.”

“Ben her yıl fiziksel muayene oluyorum.”

“O halde...”

“Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?”

Tiffany, Blaine’in sesinde duyduğu inanmama karşısında gülmekten kendini alamadı. “Evet, sanırım.”

“Galiba az önce kalbim durdu.” Yavaşça Tiffany’nin içinden çıktı, omzunu ve ardından yanağına öptü. “Bekle burada. Hemen döneceğim.”

Tiffany onun harika şekilli poposunun banyoya gidişini keyifle seyretti. Banyoya giren Blaine kondomdan kurtulup

temizlendi. Tiffany sırtüstü uzanıp kollarını ve bacaklarını esnetti, bu onu tepeden tırnağa sarmalayan bir dizi reaksiyona sebep oldu.

Blaine geri dönüp yatağın ayakucunda dikildi, Tiffany'yi seyrediyordu. Ereksiyonu Bereket Tanrısı heykelini aratmıyordu.

Tiffany bu güçlü, seksi, göz alıcı adamın kendisiyle ilgilendiğine inanamıyordu. Elini ona uzattı, ama çoktan alıştığı üzere, Blaine'in kafasında farklı bir plan vardı.

"Buraya gel," dedi yatağın ucunu işaret ederek.

Tiffany yatakta ilerleyip Blaine'in dikildiği ucuna ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü. Uzanıp onun sertliğini okşadı ve Blaine zevkle başını geri attığında ortaya çıkan gırtlığının belirgin hatlarına sevgiyle baktı.

Blaine elini onunkinin üzerine koyup kadını durdurdu. "Uzan."

Tiffany onun söylediği gibi uzandı ve Blaine bacaklarını omuzlarına aldığı anda bunu hayretle izledi.

"Dansçıların süper esnek olduğunu duymuştum," dedi bir yandan baştan çıkarıcı hareketlerle Tiffany'nin bacağına içini okşarken. "Bu doğru mu?"

"Sanırım cevabı kendi başına bulmak zorundasın."

Blaine sertliğini Tiffany'nin ıslaklığıyla buluşturduğu sırada gözleri koyulaşmıştı.

Geçen sefer içine girmesinin ne kadar zor olduğunu hatırlayan Tiffany bir kez daha istemsizce gerildi.

Blaine sakinleştirici bir sesle, "Gerilme," dedi. "Bu her şeyi sadece zorlaştırıyor."

Tiffany yüzünde, içindeki kıyameti maskeleyen muzip bir gülümsemeyle, “Neyi zorlaştırıyor?” diye sordu.

“Her şeyi.” Onun kalçalarını kavrayan Blaine kendini santim santim içine itti. “Çok düşünüyorsun. Düşünmeyi bırak. Sadece hisset.” Bir kez daha içine girmeden önce kendini biraz geri çekti. “Aynen böyle. Beni içine al.” Dudakları bacaklarının içinde dolaşıyordu, başparmağıyla hassas klitorisine bastırdı ve bu, Tiffany’nin aniden ve neredeyse şiddetle orgazm olmasına sebep oldu.

Yüzünde vahşi bir gülümseme olan Blaine, Tiffany’nin kalçalarını kavrayıp onunla birlikte zirveye ulaştı. Tiffany’nin bacaklarını bıraktı ve üzerine uzanıp onu sıkı sıkı tuttu. Ardından başını kaldırdı, kadının gözlerinin içine bakıp onu öptü. “Şimdi pizza istiyorum.”

Bu, ondan duymayı beklediği son şey olduğundan Tiffany kahkahalarla gülmeye başladı.

David geçen haftadan kalan yığılmış çizelgeler üzerinde çalışırken, geç saate kadar klinikten ayrılamamıştı. Kesinlikle bir yardımcıya ihtiyaçları vardı ama klinik onun, Victoria’nın ve kabul masasındaki kızın maaşlarını bile güçbela ödüyordu. Üstelik şehirde olsa kazanacağını çok daha azını alıyordu, ama en azından burada ihtiyacı olanlar vardı. Eh, neredeyse her şey.

Janey’yi kaybettiğinden beri etrafta, önceden kalbinin durduğu yerdeki dev boşlukla dolanıyordu. Onu kaybetmekte kendisinden başka kimsenin bir hatası olmadığını

bilmekse hiç yardımcı olmuyordu. Kendini işe vermek... Bu işe yarıyordu. Böylece tüm hayatını nasıl mahvettiğiyle ilgili düşünecek zamanı kalmıyordu. Onlar bütün hepsine sahip olabilirlerdi. Onun yerine, David nasıl bir zamanlar istediği her şeye sahipken hepsinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiğini düşünmekle kalmıştı.

Kendini işe odaklanmaya zorlayarak önündeki çizelgeyi açtı ve onun, Daisy'nin çizelgesi olduğunu fark etti. Yakın zamanda yapılması gerekenlerle ilgili birkaç not aldı. Bir şehir hastanesinde olsa, çizelgeyi kapatır ve bir sonrakine geçerdi. Arada, telefona uzanıp nasıl olduğunu kontrol etmeyi düşündü, ama kendini durdurdu, onu eve giderken görebilirdi. Bu, küçük bir kasabada doktor olmanın güzelliklerindendi. Neredeyse bütün hastalarını yakından tanıyordu ve ihtiyaç duydukları zamanın tamamını onlara harcıyordu.

Ne zaman maddi olanakları kısıtlı genç bir aileye, evden çıkamayan birine ya da şiddet görmüş bir kadına yardım etse, bir zamanlar kendisinden çok yüksek beklentileri olan çevresine yaşattığı hayal kırıklığını geri ödüyormuş gibi hissediyordu. Gansett Adası sakinleri, içlerinden birinin tıp fakültesine gitmesinden o kadar gurur duymuşlardı ki... Ve sonra o gidip Janey McCarthy'yi aldatmıştı. David herkesin Janey'yi sevdiğini ve onu üzen adamdan nefret ettiğini böylece öğrenmişti. Janey'nin yeğeni Hailey'nin doğumunu kurtarmak McCarthy ailesiyle bir nebze olsun ödeşmesine yardım etmişti, ama ada sakinleri ona hâlâ öncekinden farklı davranıyorlardı.

Üstelik Janey'nin veterinerlik okuluna gitmesini geciktirdiği için de onu suçluyorlardı. O zamanlar aralarından sadece birinin medikal alanda çalışması konusunda ısrar etmek

doğru görünüyordu, ikisinin de okul borcunu ödeyecek geliri adadan kazanamayacaklarını düşünmüştü. Janey'nin ailesi Janey okula gitmekten vazgeçtiğinde bu karara şiddetle karşı çıkmıştı ve bir zamanlar ailesi olacak McCarthy'lerle ilişkisi bu noktadan sonra asla düzelmemişti. Şimdi, David'den kurtulan Janey, Ohio'da veterinerlik okuyordu ve herkes mutluydu: o hariç herkes.

David muhtemelen Cal Maitland, Texas'a gitmek için adadan ayrıldığında boşalan doktorluk pozisyonunu kabul ederek hata etmişti. Ama bu, tıp fakültesini bitirdikten sonra yapmayı planladığı tek şeydi, dolayısıyla pozisyon kendisine önerildiğinde soluksuzca kabul etmişti. Şimdi, iki yıllık sözleşmeyle buraya bağlanmışken başka seçenekleri değerlendirmesi de söz konusu değildi. Belki o zamana kadar Gansett'li-ler onu affederdi.

Kendi kendine güldü. "Ya. Tabii."

Guruldayan midesi ona bir kez daha öğle yemeğini atladığını ve saatin geç olduğunu hatırlattı. Ofisin ışıklarını söndürüp kalan birkaç evrakı evde uğraşmak için yanına aldı. Çıkarken telefon servislerini bütün gece açık santrali olan anakaraya yönlendirdi. Santral onun telefon numarasını biliyordu ve gece bir şey olursa onu ararlardı. Kliniği kilitledi ve arabasına giderken bir an için dışarıdaki harika bahar havasının tadını çıkardı.

Daisy'nin evine arabasını sürerken bir süre, sanki Janey'nin evine gidiyormuş gibi davrandı; Janey hazırladığı yemekle onu bekliyor olurdu ve güzel bir yemeğin ardından uzun, aşk dolu bir geceyi yatakta geçirirlerdi. Janey'yle seviştiğini düşünmek bile onu sertleştirip azdırıyordu. Biraz ironik bir şekilde, Janey

onu onkoloji bölümünden tavlayıp aptalca eve attığı hemşireyle yatakta yakaladığından beri kimseyle sevişmemişti. Bunu sadece tedaviden aklını uzaklaştırabilmek için yapmıştı. İşin aslı, kadın sadece üstüne yıkıldığını hissettiği hayatında ona anlık bir eğlenceden ibaretti.

O zamandan beri seks aklındaki son şeydi. Son zamanlarda ise... Her ne kadar on üç yılını, yetişkinlik hayatının tamamını aynı kadınla geçirdikten sonra bu fikir gözünü korkutsa da bir başkasıyla yeniden başlayabileceğini düşünür olmuştı. Janey'ye olduğu gibi bir başkasına âşık olabileceğini hayal dahi edemiyordu, ama hayatında, muhtemel geleceğini nasıl mahvettiğiyle ilgili onu haşlamaya bayılan annesinden başka zaman geçireceği bir kadının varlığı güzel olurdu.

Daisy'nin evinin önüne arabasını bıraktı ve alt katta yanan tek bir ışık olduğu gördü. Gelmeden önce aramadığına pişman olmuştı, onu rahatsız etmekten çekiniyordu. Elinde doktor çantasıyla ön kapıyı hafifçe tıklattı ve içeriden gelen ayak seslerini duymadan önce birkaç dakika bekledi.

“Kim o?”

“David Lawrence.”

Birden fazla kilidin açılış sesinin ardından kapı aralandı. Daisy onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi. Yüzü mor ve şişti, gözlerinden biri tamamen kapanmıştı. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Seni kontrol etmek istedim.”

“Gerçekten mi?”

David gülümsedi. “Evet, gerçekten.”

“Çok nazıksınız. Lütfen içeri geçin.” Koltuğa kadar gerileyip acılı bir ifadeyle oturdu.

“Tek başına mısın?”

“Arkadaşlarım buradaydı, ama bir süre önce gittiler.”

“Kaburgalarını kontrol etmemde bir sakınca var mı?”

Daisy bir an tereddütlü görünse de sonra başıyla onayladı.

“Koltuğa uzan ve rahatlamaya çalış.”

Uzanan Daisy’nin yüzünün aldığı şekiller David’in canının acımasına sebep oldu. “Sana yardım edeyim.” Daisy’nin bacaklarını nazik bir şekilde kaldırıp yırtık pırtık koltuğa uzanmasına yardımcı oldu. Bu sırada Daisy nefes nefese kalmıştı ve alnında gözle görülebilir bir ter birikmişti. “Bir ışık daha yakabilir miyim?”

“Tabii.” Daisy açık gözünü de yumdu, sanki onu daha fazla açık tutmaya gücü kalmamış gibiydi.

Dikkatle hareket eden David onun tişörtünü sıyırdı ve bir önceki gece sardığı kaburgaları açığa çıkarttı. Çantasında bulduğu ameliyat makasıyla sargıları kesip kötü görünen morluklarla yüz yüze geldi. Kafasını kaldırıp Daisy’nin durumunu kontrol etti ve onun ağladığını görünce gerildi. “Özür dilerim. Seni incittim mi?”

Daisy başını iki yana salladı.

“O halde sorun ne?”

“Çok utanç verici.” İnsanın zihninde yer eden gri gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sözde sevdiğim adamın bana bunu yapması ve benim ona izin vermiş olmam.”

“Sen buna izin vermedin, Daisy. Bu sana *yapıldı*. Senin suçun yok.”

“Ben de kendime aynı şeyi söylüyorum, ama yine de... Her seferinde beni ikna etmesine izin verdim. Bu benim suçum.”

“Olabilir ama sevdiğin birine şans vermek istemende yanlış bir şey yok.”

“Böyle söylemeniz ve buraya gelmeniz çok nazikçe. Mecbur değildiniz.”

“Nasıl olduğunu görmek istedim.” Midesi yan evden bile duyulabilecek bir şekilde guruldadı. “Bunun için üzgünüm,” dedi utangaç bir şekilde.

“Akşam yemeği yediniz mi?”

“Henüz yemedim ve midem bana zamanın geldiğini söylüyor.”

“Arkadaşlarım bir sürü yiyecek getirdi, ama ağzım o kadar acıyor ki ben bir şey yiyemiyorum. Arkadaşım Maude ömrünüzde yiyebileceğiniz en iyi lazanyayı yapar. Lütfen biraz yiyin.”

“Bunu yapamam. O yemekler senin için.” Midesi guruldayarak David’le aynı fikirde olmadığını bir kez daha belirtti.

“Boşa gitmelerini hiç istemiyorum. Bana iyilik etmiş olacaksınız ve bu, sizin için yapabileceğim en azı.”

David tereddüt etti. Açlıktan ölüyordu ve Daisy’nin kargaları yeniden sarılmayı bekliyordu.

“Lütfen,” dedi Daisy yumuşak bir sesle. “Benim için yaptığınız onca şeyden sonra en azından karnınızı doyurmama izin verin.”

David gülümseyerek, “Peki,” dedi.

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

Daisy bir an için kararsız kaldı, bir yandan da dikkatle onu inceliyordu. “Neden gülümsediğinizde bile gözleriniz üzgün bakıyor?”

Bu soruyu hiç beklemeyen David, Daisy’ye baktı.

“Özür dilerim.” Daisy bakışlarını ellerine çevirdi. “Burumu sokmak istemedim.”

“Bazı hatalar yaptım,” dedi en sonunda. Kelimeler, böylesine kişisel bir konuyu hastalarından biriyle paylaşmanın etik olup olmadığına karar vermesine fırsat kalmadan dudaklarından dökülmüştü. “Muhtemelen sen hepsini zaten biliyorsundur.”

“Bir zamanlar Janey McCarthy’yle nişanlı olduğunuzu biliyorum, ama neden ayrıldığınızı bilmiyorum.”

“Adada bunu bilmeyen tek kişi sen olmalısın.”

“Bir önemi yok. İyi bir insansınız sonuçta, değil mi?”

Daisy’de, David’in el değmemiş ve dürüst bulduğu, insana taze hava gibi iyi gelen bir şey vardı. Morluklarla ve çürüklerle kaplı olmadığı zamanlarda onun çok güzel olduğunu fark etti. Bunu nasıl daha önce fark etmemişti? “Her zaman değildim.”

“Şimdi öylesiniz ve önemli olan tek şey de bu.”

“Deniyorum en azından.”

“Güzel.” Daisy gözlerini kapattı. “Lütfen bir şeyler yiyin. Hatta buraya gelip bir şeyler yerken bana eşlik edin.”

Kadının uykuya dalışını izlerken David, yaralarına rağmen etrafına yaydığı huzuru hissetti ve rahatlamış hissetti. Çok uzun bir süredir ilk kez kendini yalnız ya da yersiz hissetmiyordu. Mutfağa şu lazanyayı bulmaya giderken *Komik*, diye düşündü. Buraya kadının bakımını yapmak için gelmişti ve nasıl olduysa Daisy onunla ilgilenmiş, şefkat gösteren taraf olmuştu. David onun uyanmasını diledi, böylelikle biraz daha konuşabilirlerdi. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Carolina minik mutfağında oradan oraya yürüyor, oğlunun en sevdiği yemek olan fırında kızarmış tavuk, patates püresi ve kremalı sıcak salata hazırlıyordu. Belki bir lokma kapabilirler umuduyla mutfakta bekleyen Janey'nin özel bakıma ihtiyaç duyan köpeklerine takılıp duruyordu. Alman kurdu Riley köşede hareketsizce oturuyor ve onun her hareketini dikkatle izliyordu. Kendisini bu kadar ilgiyle izlemesi Carolina'yı biraz huzursuz etse de Janey onun bir kuzu kadar uysal olduğunu söylemişti.

“Bir kuzu kadar uysal olabilirsin,” dedi arka bacaklarını kaybetmiş yakışıklı köpeğe, “ama eminim biri annene yan gözle baksa onun boğazını parçalarsın.”

Köpek ona bakarken gözünü bile kırpmadı.

“Bunu evet olarak alıyorum.”

“Köpeklerle mi konuşuyordun, anne?” diye sordu Joe içeri girip annesinin yanağına bir öpücük kondururken.

Carolina'nın kalbi oğluna duyduğu sevgiyle sızladı. Babası-

nı yedi yaşında kaybetmiş olmasına rağmen, oğlu mükemmel bir adama dönüşmüştü ve şimdi o da baba olmak üzereydi. Sosu karıştırırken, “Riley’yi biraz daha yakından tanımakla meşguldüm,” dedi.

“Seni korkutmasına izin verme. Tam bir korkaktır.”

“Karın da öyle dedi.”

“Harika kokuyor ve ben açlıktan ölüyorum.”

“Neredeyse hazır. Janey’ye haber vermek ister misin?”

“Kestiriyor ama onu kaldırabilir miyim diye bir bakayım.”

Onun uzun boyunu, geniş omuzlarını arkadan izlerken Carolina ölen kocası Pete’i düşünmeden edemedi. Joe’nun babasına benzerliği önceleri içini acıtan bir sızı hissetmesine sebep oluyordu ama şimdi, bir zamanlar çok sevdiği ve çok erken kaybettiği adamı hatırlatan oğlunun varlığına minnettardı.

Joe ve Janey arasında her şey bu kadar iyi olduğu için çok mutluydu. Bir zamanlar onlarınki gibi bir aşk yaşamıştı ve böyle bir aşkın ne kadar tüketici olabileceğini çok iyi biliyordu. Biricik kocası Pete’i kaybettiğinden bu yana geçen otuz yılda onu baştan çıkaran sadece bir adam olmuştu.

Ama onu düşünemezdi. Onu *düşünmeyecekti*. Onlar çılgınlık anlarıydı ve çoktan geçmişte kalmışlardı. Yine de kendisine onu unutmasını söylemesiyle, adamı gerçekten düşünmemesi aynı şey değildi ve Carolina bunu o çılgınlık anlarından sonra geçen aylar boyunca defalarca deneyimlemişti. Ve geçen gün onu gördüğünden beri hafızası, öncekinden daha canlı ve daha acı verici bir hale gelmişti.

Aklındaki düşünceleri uzaklaştırıp sofrayı kurdu. Joe, uykulu görünen Janey’yi içeri getirdiğinde gülümsedi, devasa McCarthy malikânesi yerine daha küçük olan bu evde kalma-

yı seçtikleri için çok mutluydu. Stephanie'nin restoranı açıldığında Grant ve Stephanie, Janey'nin evinden çıkacaklar ve kısa süre önce Ned Saunders'tan aldıkları kendi evlerine geçeceklerdi. Dolayısıyla Janey de Joe'yla kendi evine dönecekti. Birkaç günlüğüne de olsa onlarla olmak Carolina'nın son birkaç yılının en güzel günleri sayılabilirdi.

"Güzel uyudun mu?" diye sordu gelinine.

"Bugünlerde bütün uykular güzel." Janey elini büyüyen karnına yerleştirip esnedi.

Joe karısına gülümsedi. "Biraz daha fazla uyursan seni asla göremeyeceğim."

"Biliyorum," dedi Janey iç geçirerek. "Son zamanlarda tam bir ayak bağıyım."

"Hayır, değilsin." Joe onun alnını öptü ve sandalyelerden birine oturmasına yardım etti.

Sofradaki kızarmış tavuk ve patates püresini gören Janey'nin gözleri ışıldadı. "Aman Tanrım, o gerçekten kremalı sıcak salata mı?"

"Aynen öyle," dedi Carolina. "Kocanın en sevdikleri."

"Teşekkürler, anne," dedi Joe. "Hepsi harika görünüyor."

Janey, "Gerçekten harika," diye ekledi.

Carolina onların yemeğe gösterdikleri hevesten ötürü mutlu olmuştu. "Hadi yiyin."

Yemek sırasında adadaki dedikodulardan, Janey'nin okulundan, köpeklerden ve bebek doğmadan önce Ohio'ya döneceklerinden bahsettiler.

Janey, "Bebek doğduktan sonra sen de annemlerle geleceksin, değil mi?" diye sordu.

"Dünyada kaçırmam," diyerek ona garanti verdi Carolina.

“Güzel. Her yardıma ihtiyacım olacak. Doğumdan bir ay sonra sömestr başlayacak. Bu noktada korkunç bir planlama hatası yaptık.”

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam bu bebekle ilgili hiçbir şey planlı değildi.”

“Bu *çok* doğru,” dedi Janey gülerek, bir yandan da tabağına patates püresi doldurmakla meşguldü.

Carolina, Joe’nun yemeğiyle oynadığını fark etti, oğlu sanki başka bir dünyada gibiydi. “Her şey yolunda mı, tatlım?”

Joe annesinin onunla konuştuğunu anlayınca irkildi. “Ah evet, özür dilerim.”

“Nereye gittin?” diye sordu Janey ona.

“Hiç. Sadece işle ilgili bir şeyleri düşünüyordum. Endişelenecek bir şey yok.”

“Hangi şeyler?” diye sordu Carolina. Her ne kadar oğlu, anne babasının onlara bıraktığı işletmeyi yürütme konusunda eşsiz bir iş çıkartsa da olanları bilmeyi seviyordu.

Joe başını salladı ama hâlâ akli başka yerde gibiydi. “Önemli bir şey değil, gerçekten.”

Carolina, Joe bir ergenken onu tehdit etmek için kullandığı hareketle tek kaşını kaldırdı. “Seni iyi tanıyorum. Benim oğlum kızarmış tavuk ve patates püresiyle oynamaz. Benim oğlum bu yemeklere sanki daha önce ömründe hiç yemek görmemiş gibi saldırır.”

Janey, “Bu da *çok* doğru,” dedi.

“Anlat,” dedi Carolina.

Joe çatalını bırakıp arkasına yaslandı, omuzlarının çöküşü ortada bir sorun olduğunun başka bir göstergesiydi. “Seamus bugün istifasını sundu.”

Haberle birlikte Carolina'nın omuriliğinden yukarı bir elektrik dalgası yükseldi. Joe'ya sanki onu yanlış duymuş gibi baktı.

Janey, “*Neden?*” diye sordu, Carolina'nın şekillendiremediği soruyu onun yerine sormuştu neyse ki.

“Kişisel bir mesele olduğunu söyledi, bu yüzden adada daha fazla kalamazmış.”

Carolina nefes alamıyordu. Onun yüzünden değildi. Onun yüzünden olamazdı. Onların çılgınlık anları aylar önce yaşanıp bitmişti. Buradan onun yüzünden gidiyor olamazdı.

“Anne? Ne oldu? Neden rengin attı?”

“Ben, şey...”

Janey endişeli gözlerle onu süzüyordu. “İyi misin, Carolina?”

Carolina üzerindeki şaşkınlık ve umutsuzluğu atmaya çalıştı. Seamus'la bir ilişkisi olmamasının öncelikli nedeninin tam karşısında oturduğunu ve bu tepkisinin sebebinin çözme-ye çalıştığını kendine hatırlattı. “İyiyim. İşi düşünüyordum.” Bir şekilde, zihni hâlâ bulanık olsa da bir şeyler söylemeyi başarmıştı. “Ve bebeği. Ve kalan her şeyi.”

“Gün boyunca ben de bunları düşündüm,” dedi Joe. “Bir yolunu bulacağım.”

“İşletmede şu an çalışan kimse bu görevi üstlenemez mi?” diye sordu Janey kocasının eline uzanarak.

“Aklıma gelen kimse yok, ama Seamus birini bulmama yardım edeceğini söyledi.”

“Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, sevgilim,” dedi Janey. “Seamus son iki yıldır bize bir hediye gibiydi.”

Joe onun elini sıktı. “Endişelenme, aşkım. Ben bir yolunu bulacağım.”

Carolina bunun sebebinin kendi yaptığı –ya da belki yapmadığı– bir şey olması ihtimaliyle kahrolduğunu hissediyordu. Bunun aslında ne kadar ironik olduğu da gözünden kaçmamıştı. Seamus’la bir ilişkiye asla yanaşmamasının başlıca sebebi, Seamus’tan yalnızca iki yaş küçük olan oğlunun ilişkilerini onaylamaması olasılığıydı. Ve şimdi, eğer Seamus onun yüzünden gidiyorsa, Joe’nun başına bambaşka bir dert açmış demekti.

Bilmek zorundaydı. Çocuklar yatağa geçtiklerinde gidip ona soracaktı ve eğer gerçekten de onun yüzünden gidiyorsa, aksine ikna etmek için elinden geleni yapacaktı.

Blaine bazen, polis şefi olmaktan nefret ediyordu. Şu an da onlardan biriydi. Telefonu çalıyordu ve cevaplamak için Tiffany’ye dolanmış bedenini ondan ayırması gerekecekti. Her aramayı, günün hangi saati olduğuna bakmaksızın cevaplardı. Küçük bir kasabanın polis şefi olmak bunu gerektiriyordu.

Blaine kalkabilmek için olabildiğince nazik hareketlerle Tiffany’dan uzaklaştığında, kadın kıpırdamadı.

Telefonunu alıp koridora çıktı, odanın kapısını kapatıp arayanın kim olduğuna bile bakmadan telefonu açtı. “Taylor.”

“Blaine.”

Annesinin sesini duyan Blaine homurdanmamak için kendini zor tuttu. “Anne? Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

“Ne yapıyorsun?”

“Şu anda mı?” Annesinin cevabı bilmek isteyeceğini hiç sanmıyordu.

“Kime mobilya alıyorsun?”

Adada yayılan dedikodulara içten içe küfrederken duvara yaslanıp parmaklarını karışık saçlarından geçirdi. “Düşündüğün gibi değil.”

“Değil mi? Tekrar aynı şeyler mi oluyor, Blaine?”

“Kesinlikle hayır. Bu öyle bir şey değil.” Tiffany’nin onu kullanıp ardından kalbini kırarak çekip giden kadınlarla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

“Blaine...”

“Şu an bunu konuşmayacağım. Kazık kadar adamım, ne yaptığımı biliyorum.”

Annesi konuşmak yerine iç geçirdi, ama bu yeterince çok şey söylüyordu zaten.

“Gitmeliyim.”

“Şu an onunla mısın?”

“Anne...”

“Bir kez daha olmasını izleyemem.”

“Gitmeliyim.”

“Yarm seni görmek istiyorum. Bütün gün evde olacağım.”

“Yarın işte olacağım.”

“Eve uğra.”

Blaine başka bir şey söyleyemeden annesi telefonu kapattı. Of. Telefonu duvara fırlatma dürtüsüne güçlkle karşı geldi. Onun yerine birkaç derin nefes alıp kendisini topladı ve yatak odasına döndü.

Tiffany, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey iyi. Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

Oda karanlıktı, dolayısıyla Tiffany onun pantolonuna uzandığını görmedi.

“Gidiyor musun?”

“Eve gitsem iyi olur diye düşündüm.”

“Neden?”

Bu tek kelimelik soru doğrudan Blaine’in kalbine ulaştı. Yatağın ayakucuna oturup Tiffany’nin eline uzandı. “Uyandığında Ashleigh’nin beni burada görmesini istemezsin, diye düşündüm.”

Tiffany onun elini hafifçe sıktı. “Uyanmasına daha saatler var.”

Tiffany göremese de Blaine gülümsedi. Onu mutlu ediyordu. Yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyordu. Tiffany onun, yıllar önce asla sahip olmayacağına inandığı şeyleri istemesine sebep oluyordu. Tekrar yatağa girdi ve Tiffany ona sarıldığında hissettiği duyguların yoğunluğuyla şaşkına döndü. Arzuya alışmaya başlamıştı ama bu duygular... Bu tamamen yeni ve beklenmedikti.

Tiffany’ye sarılıp alnına bir öpücük kondurdu, bu sessiz, huzurlu düşüş hissinin tadını çıkarıyordu. Çok uzun olmayan bir süre önce, aynı his onu hayatı pahasına kaçmaya yönlendirirdi. Şimdi, onunla olmak istemediğini, ona sarılmadığını, onun yanında uyumadığını ya da onunla sevişmediğini hayal dahi edemiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Tiffany, elleri Blaine’in göğsüyle karnını okşuyordu.

“Seni.”

Tiffany’nin eli durdu. “Ah.”

“Güzel şeyler.” Onu tutup biraz daha kendine çektiğinde,

Tiffany'nin rahatladığını hissetti. Zavalılık hayatındaki erkeklerden kötü haberler almaya o kadar alışmıştı ki kendisinden de aynı şeyi bekliyordu. Güzel şeyler beklemeyi çok önce bırakmışa benziyordu.

Yan dönüp onunla yüz yüze geldi. "Annemle tanışmanı istiyorum." Kelimeler, sonuçlarını düşünecek fırsat bulamadan ağzından çıkmıştı. Soluk almadan Tiffany'nin cevabını beklerken kalp atışları hızlandı ve Blaine, bu kadın için hissettiklerinin hayatını değiştirebileceğini o anda kabullenmek zorunda kaldı.

"Öyle mi?" diye sordu Tiffany titrek bir sesle, her zaman ki kendinden emin sesine kıyasla bu o kadar farklıydı ki.

"Evet." Tiffany'nin omzunu, ardından sırtını okşadı ve eli daha aşağı kayarak kadının kalçasını avuçlayıp onu biraz daha kendisine çekti.

"Ya benden hoşlanmazsa?"

"Neden senden hoşlanmasın?"

"Seks oyuncakları satan bir mağazanın sahibi, boşanmış bir anneyim. *Anneyle tanıştırmalık* kızlardan olduğum söylenemez."

"Sen onunla tanıştırmak için eve götürdüğüm kızlardan sonra bir gelişmesin. Bana bu konuda güvenebilirsin."

"Diğer kadınlarla ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Anlatmamayı tercih ederim. Geçmişe mazi derler ve o zamanlar yaptıklarımın şu an olduğum adamla yakından uzaktan alakası yok. Bizimle ilgili değil."

Blaine'in geçmişinden bahsetmeyi reddetmesi Tiffany'nin sadece daha fazla meraklanmasına sebep oluyordu. Hafif hareketlerle göğsünü okşamayı bırakıp elini kalbinin üzerine koydu. "Onları unuttun mu?"

“O kadar unuttum ki bu artık komik bile değil.” Elini onun saçlarına geçirip onu öpmek için başını kaldırdı. “Sen? Onu unuttun mu?”

“Kesinlikle.”

“İlişkinizde yanlış giden neydi?”

“Hiç bilmiyorum. Bir dakika önce her şey iyi gidiyor gibiydi ve bir dakika sonraysa tam tersi. Bana ne olduğunu hiç söylemedi.”

“Senin için acı verici olmalı.”

“O zamanlar öyleydi, ama artık değil. Bunu kabul ettim. Beni sevmeyi bıraktı. Olan oldu. Böyle şeyler olur.”

“Bu konuda çok sakinsin.”

Tiffany omuz silkti. “Erkeklerden ne bekleyeceğimi biliyorum. Bu konuda dersimi çok küçükken aldım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babam ben üç yaşındayken bizi terk etti. Onu bir yıl öncesine kadar hiç görmedim.”

“Vay canına, bu korkunç bir karşılaşma olmalı.”

“Sanırım öyle denebilir.”

“Ne dedi? *Sen* ne dedin?”

“Hatırlamıyorum. Hiç hatırlamadığım babama baktığımı fark ettiğimde kafam bomboştu.”

“Bunun sana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemiyorum. Öylece çıkıp geldi mi?”

Tiffany başım evet der gibi salladı. “Annem babamın kız kardeşiyle iletişime geçip babamı aradığını söylemiş.”

“Neden?”

“Belli ki hiç boşanmamışlar. Annem şimdi Ned’le evlenmek istiyor, dolayısıyla...”

“Boşanıyorlar mı?”

“Henüz değil. Babam bu konuda tam bir göt gibi davranıyor. Boşanmaya yanaşmadan önce benimle ve Maddie’yle zaman geçirmek istediğini söyledi.”

“Sahiden mi? Seni... Otuz yıl önce mi bıraktı? Ve şimdi çıkıp gelmiş ailesiyle zaman geçirmek mi istiyor?”

“Öyle gibi.”

“Bunu yaptın mı? Onunla görüştün mü?”

“Annem için onunla garip bir saat geçirdim. Annem mutluluğu hak ediyor.”

“Sen de hak ediyorsun.” Kelimelerini vurgulamak isteyerek burnuna ve dudaklarına öpücükler kondurdu. “Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

“Ashleigh beni her gün mutlu ediyor ve Thomas’la ailemin geri kalanı da.”

“Öyle bir mutluluktan bahsetmiyorum.” Blaine konuşurken pozisyon değiştirmişti ve böylece artık Tiffany’nin üzerindeydi. Başını öne eğip kadını tutkuyla yanan bir öpücüğün içine çekti.

“Sen nasıl bir mutluluktan bahsediyorsun?”

Blaine, Tiffany’nin cilveli gülümseyişini kendi dudaklarında hissetti. “Böyle bir mutluluktan bahsediyorum.” Kendini tek bir itişle Tiffany’nin bedeniyle bütünleştirdi ve Tiffany yüzünü buruşturduğunda durdu. “Ah, Tanrım. Özür dilerim. Canın acıyor mu?”

“Biraz.”

Kendini çekmek istediğinde Tiffany onu durdurdu. “Sorun yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Ne kadar zaman istiyorsan, hepsi senin.”

Tiffany kollarını onun boynuna doladı ve onu, bağımlısı haline gelmeye başladığı tüketici öpücüklerden birinin içine bıraktı. Aralarındaki bu bağın yoğunlaştırdığı hisle, dudakları ahenkle hareket ederken içinde hareketsiz duruyordu. Tiffany'nin göğüsleri kendi göğsüne değiyordu, içinin sıklığı onu çıldırtıyordu ama kendini tuttu, Tiffany'den gelecek onayı bekliyordu.

İnleyen Tiffany öpüşlerini kesti ve onun altında kıvrandı. "Blaine..."

"Efendim."

"İstiyorum..."

"Ne istiyorsun?"

Tiffany sırtını yataktan yükseltti. "Seni. Seni istiyorum."

Bu kelimeler onun dudaklarından döküldüğü anda, Blaine'in durgunluğu silindi ve ikisinin de ihtiyaç duydukları şey için hareket etmeye başladı. Onları biraz daha ve biraz daha yukarı, daha önce kimseyle çıkmadığı zirvelerin tepesine taşıdı, ardından kapılar açıldı. Blaine, Tiffany'yi mutlu etmek, onu asla geçmişteki gibi hayal kırıklığına uğratmamak, onu ve kızını korumak, ona hep yakın olmak istedi. Sonsuza dek.

Tanrım, diye düşündü. Bu da nereden çıktı?

Ömrünün en güçlü orgazmlarından birinin ardından kendine geldiğinde Tiffany'nin ağladığını fark etti. "Ne oldu, bebeğim? Canını mı acıttım?"

"Hayır, hayır." Tiffany'nin sırtındaki elleri, içinden çıkmasını engelliyordu.

"O halde sorun ne?"

"Hiç. Uzun zamandır, çok uzun zamandır ilk kez hiçbir sorun yok."

“Ah, Tiffany. Çok tatlısın.”

“Teşekkürler. Sadece bunun için değil.” Onun kalçasını sıktığında Blaine’in dürtüleri yeniden uyandı. “Bana tekrar mutlu hissetmenin mümkün olduğunu gösterdiğin için. İlişkimiz hiçbir yere gitmese bile, beni mutlu etti.”

“Güzel,” dedi Blaine bir öpücükle. “Senin mutluluğun beni de mutlu ediyor.”

Tiffany’nin elleri onun sırtına kaydı ve avuçlarının okşadığı yerler ürperdi. Ardından Tiffany saçlarına asıldı ve Blaine, beklenmedik başka bir duygunun baş göstermesiyle bir kez daha şaşkınlığa uğradı: memnuniyet.

Tiffany, “Yarın yorgun olacaksın,” dedi.

“Ya sen, sen yorgun olmayacak mısın?”

“Ben senden çok daha gencim.”

Gülümseyen Blaine, bu hakaret için öne eğilip Tiffany’nin boynunu dişledi. Az önce hayatında yaşamadığı bir şiddetle boşalmasına rağmen bir kez daha onunla sevişmek istediğine inanamıyordu. Tam ereksiyonuyla bir şeyler yapmayı planlıyordu ki yatağın başucundaki bebek monitörü cızırdayıp canlandı.

İkisi de hareketsizleşip dinlediler.

“Anneciğim.” Bu tek kelime kısık ama netti.

Blaine, Tiffany’dan uzaklaştı ve Tiffany yataktan hızla çıktı. Onun dolapta bir şeyler aradığını duydu, muhtemelen üzerine geçirmek için bir sabahlık arıyordu ve ardından, odadan fırlayıp çıktı. Blaine kendini yastıkların üzerine bıraktı, Ashleigh annesinin yatağında çıplak bir adam bulmadan önce buradan çıkıp çıkmaması gerektiğini düşündü. Bir dakika daha bunu tarttı, ama karar veremeden önce, kusan birinin çıkarttığı o belirgin sesi duydu.

Küçük kızı kollarında uykuya dalmadan önce, Tiffany onun kusmasını iki kere izledi. Üstelik ateşi de vardı. Tiffany, Ashleigh'nin odasındaki sallanan sandalyede oturmuş kızının tamamen uykuya daldığından emin olana kadar onu sallıyordu. Yavaşça yerinden kalkıp onu yatağına bıraktı.

Blaine kapı eşliğinden, "O iyi mi?" diye fısıldadı.

Tiffany, gece lambasının hafif ışığında, onun altına şortunu geçirdiğini görebiliyordu ama göğsü çıplaktı ve saçları çok tatlı bir şekilde dağılmıştı.

"Şimdi iyi ama ateşi var."

"Ani oldu."

"Hep öyle olur."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Tiffany başını iki yana salladı. "Sanırım şu an iyi." Kapıyı açık bıraktı, böylelikle kusarsa kızını duyabilecekti.

"Sen?" Tiffany'nin odasına döndüklerinde Blaine ona sarıldı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Blaine'in kollarının arasına iyice sokuldu, varlığından huzur buluyordu. "Anne olmanın doğasında var."

"Sen harika bir annesin. Sana sahip olduğun için çok şanslı."

Tiffany ona uzanarak, "Teşekkürler," dedi. Belli ki ona bu kadar yakın dururken onu istememesi söz konusu değildi.

Blaine'in dudakları yumuşak hareketlerle boynunda dolaşıyordu. "Yatağa uzan."

Bu ani komuttan irkilse de Blaine'in dediğini yaptı ve sonra bacaklarının arasında diz çöken adamı izledi.

“Seni böyle görmekten asla bıkmayacağım.” Blaine dilini birkaç saat önce tüylerden arındırdığı teninde gezdirdi.

Tiffany, Blaine’in, aklını hasta çocuğundan almasının bu kadar kolay olmasına inanamadı.

Blaine dil hareketlerini sürdürdü ve birkaç dakika sonra, Tiffany başka bir orgazmın kıyısındaydı. Klitorisini emen Blaine onu bir kez daha gökyüzüne çıkardığında Tiffany hissettiği katışıksız zevk dışında her şeyi unuttu.

“Bunu nasıl yaptın bilmiyorum,” dedi birkaç dakika sonra, hâlâ nefes nefeseydi.

“Neyi nasıl yaptım?”

“Hasta bir çocukla ilgilenmekten *buna* on dakikadan kısa süre içinde geçiş yaptım.”

“Bu benim özel yeteneğim,” dedi Blaine suratında seksi bir gülümsemeyle.

“Sen bekle,” dedi Tiffany. “İntikamım acı olacak.”

“Elinden geleni ardına koyma.”

“Ah, hiç endişelenme. Yeniden kıpırdamaya başlar başlamaz göstereceğim sana.”

Onun üzerine eğilen Blaine, dudaklarına bir öpücük kondurdu. “İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var, dolayısıyla ben şimdi gideceğim.”

Tiffany ona baktı, onun baştan çıkarıcı yüzünün hatlarını zihnine kazıdı. “Keşke gitmek zorunda olmasan.”

“Keşke, ama eğer Ashleigh sabah beni burada bulursa, bu Jim’le aranda sorunlara yol açabilir.”

“Onu umursamıyorum. Kiminle görüştüğüm onu zerre kadar ilgilendirmez. Kendisi yüzünden.”

“Sana katılsam da can sıkıntısına sebep olmak istemiyorum.” Blaine onu bir kez daha öptü ve sonra kalkıp giyindi. “Sabah ararım.” Saate baktıktan sonra kendini düzelitti. “Biraz sonra ararım.”

“Geldiğin için teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti. Bu gece... harikaydı.”

“Kesinlikle.” Tiffany kollarını onun boynuna doladı ve Blaine’in *sürekli kendisini düşünmesi* için onu bir kez daha öptü. En sonunda Blaine’in gitmesine izin verdiğinde, Blaine hırıldadı ve bu, Tiffany’nin keyifle sırtıtmasına yol açtı.

“Cadı,” diye homurdandı Blaine gömleğinin düğmelerini iliklerken. “Tatlı uykular.”

“Sana da.”

Blaine’in kapıyı kapatıp çıktığını duydu ve kısa süre sonra, yüzünde bir tebessümle uykuya daldı.

On Dördüncü Bölüm

Joe ve Jane uyumak için odalarına geçeli bir saatten fazla oluyordu ve Carolina, karanlık salonda oturuyordu. Bir şekilde, çocukların önünde her şey yolundaymış gibi davranmayı başarmıştı, ama kafasının içinde, Seamus'ın kararının şokunu yaşamayı sürdürmüştü. Şimdi, saat on biri geçmişti ve Carolina, Seamus'ın gidiş sebebinin kendisi olup olmadığını öğrenmeden duramayacaktı.

Kalkıp üzerine bir kazak aldı ve araba anahtarlarını kaptı, çıkarken köpeklerin arkasından havlamamasını umuyordu. Parmak uçlarında ön kapıya giderken, neredeyse, gecenin bir yarısında kendi evinden sıvışmasının komikliğine gülüyordu. Ne yazık ki bu durumla ilgili komik olan hiçbir şey yoktu.

Riley karanlıkta belirdi, kendini ön patilerinin üzerinde sürüklüyordu.

İrkilen Carolina kısaca durdu. “Endişelenme, oğlum. Her şey yolunda.” Uzanıp köpeğin başını okşadı ve sırtında onun

dikkatli bakışlarım hissederken evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Köpekler konuşamadığı için çok mutluydu.

Arabasına binip garaj yolunda geri geri giderken, Joe'nun kapıdan çıkıp bu saatte nereye gittiğini sormasını bekledi. Yola çıktığı sırada kalbi hızla çarpıyordu ve rahatlatarak iç geçirdi. Fark ettirmeden evden çıkmıştı. Aynı şekilde eve dönebilmeyi umuyordu.

Arabasını kasabaya sürdü ve Beachcomber'ın önüne geldiğinde park etti. Oraya giderken tanıdığı kimseyle karşılaşmamak için dua ederek yan kapıdan içeri süzüldü ve iki katın merdivenlerini uçarcasına çıkıp Joe'nun eski odasının olduğu üçüncü kata durdu. Carolina ona evde kalmasını söylüyordu, ama Joe feribot işletmesinin hemen karşısındaki bu odayı tercih ediyordu.

Merdivenlerin sonunda kendini toplayıp nefesini düzene sokmak için bir dakika bekledi. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, parmaklarının titrediğini fark etti. Yine de kapıyı çalıp bekledi ve bekledi.

Harika, diye düşündü. *Burada bile değil*. Onun anakaraya dönüp dönmediğini merak etti. Keyfi kaçmış ve aradığı cevapların hiçbirini bulamamış olarak arkasını döndüğünde, onu koridorun ortasında dikilmiş kendisini izlerken buldu. Carolina'yı odasının önünde gördüğü için şoka girmiş gibi duruyordu.

"Caro? Burada ne yapıyorsun?"

Her zamanki gibi, onun melodik İrlanda aksam Carolina'nın biraz başını döndürdü. "Seninle konuşmam gerekiyor. Bir dakikan var mı?"

Seamus bir kahkaha ya da homurtu olabilecek bir ses çıkarttı. "Senin için mi, aşkım? Sanırım biraz vakit ayırabilirim. İçeri gel."

Carolina ona *aşkı*m dediğinde mahvoluyordu. İstemeye hakkı olmayan şeyler istemesine sebep oluyordu.

Küçük odaya giren Seamus'ın peşinden içeri girdi ve kapı arkalarından kapandığı anda oda daha da küçülmüş gibi hissetti. Artık dünyanın geri kalanından ayrılmışlardı.

Seamus bir ışık açtığında Carolina ona dikkatle baktı. Yeşil gözleri yorgundu ve onu son gördüğünden bu yana, ısıltısını kaybetmiş gibi görünüyordu. Bu da mı onun suçuydu?

“Neden istifa ettin?” diye sordu aralarındaki sessizliği bozarak.

Seamus başını geriye atıp ona hem eğlenmiş hem endişelenmiş gibi bir bakış attı. “Nedenini biliyorsun.”

“Bunu yapamazsın! O işi seviyorsun. Bunu bana sen söylememiş miydin?”

“Evet, söylediğim tam olarak buydu. O işi seviyorum.”

“O halde *neden*?”

“Caro...” Parmaklarını dalgalı kumral saçlarından geçirdi ve bunu birkaç kez yaptı. “Bunu gerçekten açık açık söylemem *mi* lazım?”

Carolina'nın midesi, Seamus'm yüzündeki işkence görüyormuş gibi acılı ifadeye bakarken içinde büzüldükçe büzüldü. “Sanırım öyle.”

“Ben sana *âşığı*m. Eğer sana sahip olamayacaksam burada kalmayacağım. Çok basit.”

Carolina kafasını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı, sanki kendini onun kelimelerinin etkisinden korumaya çalışıyordu. “Sen... Biz... Biz beraber sadece bir gece geçirdik. Bu nasıl oldu da *aşka* dönüştü?”

“İnan hiç bilmiyorum. Bazı şeyler sadece *oluyor*. Açıklamanın bir yolu yok.”

“Seamus, lütfen. Bebeğin gelmesine bu kadar az kalmışken bunu Joe’ya yapamazsın.”

Seamus’ın ifadesi sertleşti. “Bunların hepsi zavallı Joe’yla ilgili, değil mi? *Zavallı* Joe yerime birini bulur. Herkesin yeri dolar. Özellikle benim.”

Carolina, Joe’nun adını öne sürerek durumu kötüleştirmek adına yapabileceği en büyük hatayı yaptığını anladı. Sonuçta, Seamus’a yaklaşmayı reddetmesinin öncelikli sebebi Joe’ydu.

“Özür dilerim,” dedi. “Hayatını Joe ya da benim için en iyi olana göre yürütemeyeceğini biliyorum.”

“Sen *ciddi* misin? Seninle olma şansım varsa dünyayı kökünden değiştirirdim. Senin için her şeyi yapardım, Caro. Joe için değil, ama senin için yapardım.”

“Gitmeni istemiyorum.”

“İzin ver sana bir şey sorayım.”

Carolina tereddütle, “Ne?” diye sordu.

“Joe olmasa bana bir şans verir miydin?”

“Bu aptalca bir soru. O benim *oğlum*, kalbimin ve ruhumun ta kendisi. Kendim için ne istiyor olursam olayım, o hep önce gelecek. Hep.”

“Sen kendin için ne istiyorsun, aşkım?”

“Bunun bir önemi yok. Babasının öldüğü gün, kendime her daim Joe’nun yanında olacağıma dair sözünü verdim. Ne olursa olsun.”

“Ve oldun da. Onu otuz yedi yıl boyunca evreninin merkezine oturtun. Şimdi, onun kendi hayatı var, onu mutlu

eden güzel bir hayatı. Senin için daha azını isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

Carolina başını iki yana salladı. “Joe bunu anlamaz. O *bizi* anlamaz.”

Seamus’ın odayı geçip ona ulaşması için iki adım atması yetmişti. Eliyle Carolina’nın yüzünü kavrayıp onu kendine bakmaya zorladı. “Rüyalarımda seni görüyorum. Beraber olduğumuzu, seni kucakladığımı, öptüğümü, geceleri seninle uyuyup seninle seviştiğimi. Sonra yalnız uyanıyorum ve sanki seni tekrar tekrar kaybediyorum. Her seferinde aynı boktan sonla bittiği için uyumaktan nefret eder oldum.”

Carolina, Seamus’ın başparmakları yanaklarındaki ıslaklığı sildiğinde ağladığını fark etti. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Çok özür dilerim. Seni böyle incitmeyi hiç istemedim...”

Seamus dudaklarını onunkilere bastırdı, güçlü kollarıyla ona sarıldı; parfümünün kokusu ve dudaklarının sihirli dokunuşuyla, “Sana açlık duyuyorum,” dedi pürüzlü bir sesle. Ardından onu öpmeye devam etti.

Carolina ona tutundu ve onu içten dışa sarmalayan bunca hissin altında, o da Seamus’a açlık duyduğunu fark etti.

“Caro, *Caro*,” diye fısıldadı Seamus onun boynuna doğru. “Seni düşünmemek, seni istememek için o kadar uğraştım ki, ama her şey iyiye gideceğine kötüleşti. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Seninle olmak için vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

Bir kez daha onu öpmek için eğildi ve Carolina’yı, içine umutsuzca sürüklendiği bu tutku fırtınasında biraz daha ileri savurdu.

Pete’leyken bile hiç böyle olmamıştı. Hiçbir şey buna ben-

zemiyordu. Mantıklı yanı buradan çıkıp gitmesini inatla söylese de kalbi ve bedeni ona duyduğu özlemle yanıyordu.

Seamus öpüşlerini kesmeden onu kucaklayıp yatağa taşıdı. Carolina kendini yatağa uzanmış ve Seamus'ı üzerine eğilmiş bir halde buldu.

Başını çevirip öpüşmelerini yarıda bıraktı. "Seamus. Bunu yapamayız. Yapamayız."

"Evet, yapabiliriz. İkimiz de yetişkiniz. İkimiz de bunu istiyoruz."

Carolina başını sallamaya başlamıştı ki Seamus bir başka öpücükle onu durdurdu.

"Joe'yla konuşurum," dedi. "Ona gerçeği söylerim."

"Hayır." Seamus'ı göğsünden itip biraz alan ve biraz mantık kazanmaya çalıştı. "Bunu yapamazsın."

Üzerinden kalkıp sırtüstü uzandığında ve kolunu yüzüne örttüğünde Seamus'ın öfkesi oldukça açık bir şekilde okunabiliyordu. "Git, Caro." Sesi o kadar yenik çıkmıştı ki Carolina'nın kalbi kırıldı, bunu ona yapan kişi olduğunu biliyordu. "Eğer fikrini değiştirmeyeceksen, sadece git."

Seamus'ın sesinde duyduğu acı onun da acı çekmesine sebep olmuştu. Seamus'ın delice atan kalbinin üzerine elini koydu. "Seni istemediğimden değil."

Kolunu yüzünden çeken Seamus ona inanamayarak baktı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin beni ne kadar istediğini her öpüşmemizde hissetmediğimi mi sanıyorsun? Bana her baktığında görmediğimi mi düşünüyorsun?"

Onun kalbinin derinliklerinden çıkan bu kelimeler karşısında hayretler içinde kalan Carolina'nın buna nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ben..."

“Lütfen, aşkım, git işte. Bunu daha fazla yapamam. Canımı çok acıtıyor.”

“Gitmek istemiyorum.”

Seamus onun elini tutup dudaklarına götürdü ve parmaklarına bir öpücük kondurdu. “Ama kalamıyorsun da, değil mi?”

Carolina başını salladı.

“Al sana çıkmaz sokak.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyleyim, aşkım. Ben de öyleyim.” Eline bir öpücük daha kondurduktan sonra onu bıraktı.

Carolina titreyen bacakları üzerinde doğruldu. Dudakları onun öpüşünün ateşiyle hâlâ yanıyordu. Seamus’ın arkasında dikildiğini görmekten çok hissetti. Onu ve beraber geçirdikleri geceyi düşünerek geçirdiği uzun ve soğuk kış akşamlarını düşündü.

“Joe’yla konuşacağım.” Sözcükler, sonuçlarını düşünmeye fırsat bile bulamadan ağzından döküldü.

“Joe’yla ne konuşacaksın?”

Carolina arkasına dönüp Seamus’la yüzleşmek için kendini zorladı. Ona bu kadarını borçluydu. “Ona ne istediğimi söyleyeceğim.”

“Ne istiyorsun?”

“Seni,” dedi Carolina teslim olmuş bir sesle. “Seni istiyorum.”

Seamus elini kalbinin üzerine koydu. “Eğer bunu kastetmiyorsan söyleme. Bunu burada kalıp işimi bırakmayayım diye söyleme.”

Carolina parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Asla kastetmediğim bir şey söylemem ve bunun işle hiçbir alakası yok.”

Seamus'ın gözleri neşeyle aydınlandı ve bir anda eski halini anımsattı. “Beni bu aptalca umutla mahvediyorsun, aşkım.”

Carolina odaya adım attığından beri ilk kez gülümsedi. “Kelimeleri kullanmak konusunda ustasın.”

“Sana söylemek istediğim çok fazla şey var.” Seamus onu kendine çekip ona sarıldı.

Carolina gözlerini yumdu, kollarını Seamus'ın beline doladı ve ona bu kadar yakın olduğu son seferden beri anılarını rahat bırakmayan kokusunu içine çekti.

“Sana söylemek istediğim şeyleri söylemeye ömrümün yetmemesinden korkuyorum.”

“Onunla konuşacağım.”

“Bekliyor olacağım.”

Bebek Janey'yi, kaburgalarına indirdiği sağlam bir tekmeyle uyandırdı. Bu onun, içinde bir yaşam büyüdüğünün ayırına vardığı o garip anlardan biriydi, bebeği çılgınca bir yolculuğa çıkacaklarını söylüyordu annesine. Janey elini karnına koydu, karnının bir tarafından öbürüne kayan ayağı hissettiğinde gülümsedi.

Joe esneyerek, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Elini ver.” Kocasının elini aldı ve bebeğin üzerine yerleştirdi.

“Vay canına. Bu *harika*.” Henüz sahip olmayı planladıkları bebekleri konusunda, Joe heyecanını asla saklamamıştı. “İçindeyken garip geliyor mu?”

“Biraz. Beni uyandıracak kadar güçlü tekmeliyor beyefendi.”

Joe elini Janey'nin karnında tuttu. "Şimdi *beyefendi* mi oldu?"

Cinsiyeti öğrenmek istemediklerine karar vermişlerdi ve dolayısıyla bebeğe hitap şekilleri sürekli değişiyordu. "Şu an için." Daha rahat bir pozisyon bulmak için şekil değiştiren Janey yan dönüp kocasıyla yüz yüze geldi. "Sen neden uyanıksın?"

"Sebebi yok."

"İşi düşünüyorsun."

"Belki biraz. Endişelenecek bir şey yok."

"Ben de düşünüyordum."

"Neyi?"

"Belki de okulu bir yıllığına dondurmalıyım..."

"Hayır. Hayatta olmaz. Böyle bir şey olmayacak."

"Önce beni bir dinle."

"Okula dönmemek üzere yaptığın planları dinlemek istemiyorum. Mezun olmaya çok yakınsın. Şimdi bırakamazsın."

"Bırakmayacağım ki. Sadece biraz erteleyeceğim."

"Hayır."

"Belki Seamus'ın bu durumu bir işarettir."

"Neye bir işaret?"

"Bu yıl burada kalmamız gerekiyordur. Sen işletmenle ilgilenirsin, ben de bebeğe bakarım."

"Ben işle ilgilenecek birini bulacağım ve bebekle de ilgileneceğim, sen de mezun olacaksın. Senin hiçbir şeye endişelenmeni istemiyorum."

Joe'ya, bebeği doğurmaya yaklaştıkça kendini nereye ait hissettiğini bir türlü bilemediğini nasıl söyleyecekti ki? Veterinerlik onun oldum olası en büyük hayaliydi, ama bir be-

beğinin olması, anne olmak bir anda çok daha önemli görünmeye başlamıştı. Joe o Ohio’da veterinerlik okusun diye bunca fedakârlık yaptıktan sonra nasıl ona artık bitirmek isteyip istemediğinden emin olmadığını söyleyebilirdi? Bebeğini saatlerce bırakıp derslere, laboratuvarlara katılmak ve sonra eve dönüp ders çalışmak... Eğer bebeği onu asla görmeyecekse ne tür bir anne olacaktı?

Joe onu elinden tutup çekiştirdi, daha yakınına gelsin diye uğraşıyordu.

Janey’nin kocasına biraz daha sokulmak için daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Başını onun göğsüne yasladı ve Joe ona sarıldığında huzurla iç geçirdi.

Joe başının üzerine bir öpücük kondurdu. “Uyu hadi.”

Janey hiçbir zaman kendisine söyleneni yapan biri olmamıştı. Elini Joe’nun göğsünden beline kaydırdı. Örtülerin altında kocasını sert ve hazır buldu. “İster misin?”

Joe güldü. “Her zaman. Aslında soru hiçbir zaman benim isteyip istememem değil. Soru, sen ister misin?”

“*Gerçekten* istiyorum, ama bedenim bana ayak uyduracak mı, emin değilim.”

“Deneyip görmek ister misin?”

“Sen istiyorsan...”

Joe durakladı. “Annemin evinde bunu yapabilir miyim bilmiyorum...”

“Ah hadi ama! *Benim* annemin evinde yaparken hiç endişe duymamıştın.”

Joe yuvarlanıp Janey’nin üzerine çıktı ama ağırlığını onun karnına vermemek için özen gösteriyordu. “O farklıydı.”

“Nesi farklıydı?”

“Orası *benim annemin* evi değil.”

Joe’nun omzuna attığı şaplak üzerine kocası güldü ve akli başından uçup gitti. Aralarındaki bebek sevişmelerini zorlaştırdığı için yaratıcı davranmak zorundaydılar. Komik bir şekilde, hamilelik yüzünden sürekli sevişmek istiyordu. Sürekli sevişmek isteyip kocasıyla arasında bu kocaman göbeğinin olması hiç adil değildi. Joe’nun göğsündeki tüylerin yeniden kendi göğüslerine sürtünmesi için sabırsızlanıyordu. Bunu çok özlemişti.

Janey parmaklarını onun saçlarına gömdü, Joe saçlarını kendi sevdiği aşırı kısıdan biraz daha uzun kullanıyordu artık, çünkü Janey öyle sevdiğini söylemişti.

“Canın acırsa bana söyle olur mu?”

“Mmm,” dedi Janey kocasının dudaklarına doğru. “Acele et.”

“Seni sürekli hamile bırakmalıyım,” dedi Joe, Janey’nin geceliğini sıyrıp içine kayarken ve sadece bu bile, az kalsın ilk orgazmını tetikliyordu. “Bu sabırsız Janey’den hoşlanıyorum.”

“Mmm, onu ben de seviyorum.” Janey gözlerini yumdu ve Joe ona ihtiyacı olan her şeyi verirken bulutların üzerine süzüldü. Yavaş, nazik bir sevişme istediği her şeydi.

“Janey...”

Janey isminin Joe’nun dudaklarından böyle bir yakarış gibi dökülmesine ve onun kontrolünü kaybetmesine bayılıyordu. Joe başını geriye atıp karısının içine boşaldı ve bu da Janey’nin orgazmını tetikledi. Bir şekilde, Joe yumruklarının üzerine durmaya devam etti ve en sonunda, kolları onu taşımayınca yatakta Janey’nin yanına uzanarak Janey’yi kucakladı.

“Hızlı ve edepsiz,” dedi Janey Joe’nun göremediği bir gülümseyişle.

“Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Çok hızlı olduğum için.”

“Çok hızlı değildin. Mükemmeldin.” Onun omzunu öptü ve ona âşık olduğu her şeyi hatırlatan kokusunu içine çekti.

“Her zamanki gibi.”

“Tatmin etmesi kolay birisin.”

Janey kocasının uykuya dalmak üzere olduğunu hissedererek, “Seni sevmeyi seviyorum,” diye fısıldadı.

“Hmm, ben de seni.”

Janey onun sırtını okşadı, ta ki Joe’nun solukları derinleşene ve Janey onun uyuduğundan emin olana dek. Ardından dikkatli bir şekilde kocasının kolları arasından sıyrıldı ve banyoyu kullanmak için yataktan kalktı. Salonda uyuyan köpeklerin hareketlendiğini duyduğu sırada odaya dönüyordu. Onları kontrol etmek için koridordan salona geçerken evin kapısı açıldı ve Carolina içeri girdi. İki kadın birbirlerini görünce yerlerinden zıpladılar.

Janey, “Tanrım, az kalsın kalp krizi geçiriyordum,” dedi.

Carolina elini kalbinin üzerine koydu. “Al benden de o kadar.”

“Neredeydin? Ben uyudun sanıyordum.”

“Ben, şey, benim yapmam gereken bir şey vardı.”

Yanan tek lambanın soluk ışığında Janey, Carolina’ya dikkatle baktı. “Ağlıyor muydun?”

“Hayır, tabii ki de hayır.” Ama kelimeleri söylerken bile ya-

naklarından yaşlar süzülüyordu. Onları sildi, sanki Janey'nin görmemesini umuyor gibiydi.

Carolina Cantrell'i ömründe hiç bu halde görmemiş olan Janey onun elini tuttu ve kadını mutfığa yönlendirip sandalyelerden birine oturttu. Elektrikli su ısıtıcıyı doldurup kaynamaya bıraktı. Su ısınırken etrafta dolanarak iki kafeinsiz çay bulup onları fincanlara koydu.

"Gerçekten bir şey yok," dedi Carolina. "Tatlım, senin dinlenmen gerek."

"Şşş. Benim dinlenecek çok zamanım olacak. Belli ki bir şeyler yolunda gitmiyor ve ben, benimle bir kız arkadaşınla konuşacak kadar rahat olduğuna inanmak istiyorum."

Carolina'nın güzel yüzü daha fazla ıslanınca, Janey'nin de canı sıkıldı. "Tabii ki rahatım. Joe seninle evlendiği gün hep istediğim kız evlada kavuştum."

"Şimdi beni de ağlatacaksın." Janey kupaları masaya koydu ve kendisi de sandalyelerden birine oturdu ki bunu yapmak söylendiği kadar basit değildi. En sonunda yerleştiğinde, Carolina'ya baktı. "Konuş benimle. Neler oluyor."

"Ben... Tanrım, ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Carolina'nın sesindeki acı onu endişelendiriyordu. "Baştan başla."

"Bir... Bir adam var..."

Janey, nutku tutularak ona baktı. "*Gerçekten mi?* Kim?"

"Zaten bütün sorun onun *kim* olduğu."

"Benim tanıdığım biri mi?"

Carolina dudağını dişleyip başını salladı.

Bir anda, Janey duyacaklarının çok *önemli*, gerçekten önem-

li olduğunu fark etti. Genelde denizin zorlu olduğu günlerde feribota bindiğinde hissettiklerine benzer bir mide bulantısı hissetti. “Kim?”

Carolina uzun, gerçekten uzun bir an boyunca tereddütte kaldı. “Seamus.”

Janey iç geçirdi. Gözleri sonuna kadar açıldı ve çenesi şaşkınlıkla düştü. “Siktir.”

“Ne düşündüğünü biliyorum.” Carolina başını ellerinin arasına aldı. “Ben de hepsini düşündüm. Ona da bu yüzden olamayacağını söyledim.”

Janey’nin beyni Carolina’nın söylediklerini işlemeye çalışırken bulamaca dönmüştü.

“Çok şaşırdın, biliyorum. Ve muhtemelen iğrendin de. Seni suçlamıyorum...”

“Hayır. Hayır.” Janey silkelenip Carolina’nın elini tutmak için uzandı. “İğrenmedim, kesinlikle iğrenmedim. Sadece şaşırdım.” Ve bir yandan da Joe’nun bu konuda ne söyleyeceğini düşünüyordu ve düşünürken bile midesi acıyla sızlıyordu. “Bu yüzden mi gidiyor?”

Carolina başını sallayıp akmaya devam eden gözyaşlarını sildi. “Ona geçen sonbaharda, bilirsin ya... Birlikte olduktan sonra... Bunun olamayacağını söyledim. Ve şimdi... Eğer biz beraber değilsek kalamayacağına karar vermiş.”

“Neden ona bunun olamayacağını söyledin?”

Carolina ona bunu gerçekten sorduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Sence neden?”

“Joe yüzünden.”

“Evet, Joe yüzünden, aramızdaki yaş farkı yüzünden, onun kendi çocuklarına ve ailesine sahip olma ihtimalini

elinden almak istemediğimden; tabii insanların oğlumdan sadece iki yaş büyük bir adamla ne yaptığımı asla anlamayacak olmaları gerçeği de hepsini biraz imkânsızlaştırmadı desem yalan olur.”

“Ama sen onu önemsiyorsun, öyle mi? Seamus’ı?”

Carolina başını sallarken yükselen hıçkırıklarının dışarı çıkmasını engellemek istercesine eliyle ağzını örttü.

Janey’nin kalbi Carolina’ya duyduğu sempatiyle çarptı. “Buraya gel.” Carolina’ya uzandı ve aralarına giren koca karının izin verdiği kadarıyla ona sarıldı. “Joe’yla konuşmak zorundasın. Seni çok seviyor. Mutlu olmanı isteyecektir.”

“Bunu asla anlamayacaktır.”

“Belki başta anlamaz, ama zamanla alışacaktır.”

“Seamus’a Joe’yla konuşacağımı söyledim ama...”

“Oradan mı dönüyorsun?”

“Evet.” Carolina sırtını dikleştirip yüzündeki yaşları üzerindeki kazağın koluyla sildi. “Benim yüzümden gidip gitmediğini görmek zorundaydım, o yüzden onu görmeye gittim. Feribotunuzu beklerken karşılaşmamız dışında, onu aylardır görmemiştim. Ama onu düşündüm. Her gün.”

“Onu gördüğünde ne oldu?”

“Aynı geçen sonbaharda olduğu gibiydi. Bunu anlatacak kelime bulamıyorum.”

Janey eliyle kendini yelpazeledi. “Keşke sigara içiyor olsaydım.”

Konuşmaya başladıklarından beri ilk kez Carolina’nın dudaklarına minik bir gülümseme yerleşti.

“Eğer yararı dokunacaksa,” dedi Janey, “sen Joe’yla konuşurken ben de orada olabilirim.”

“Ah, bunu gerçekten yapar mısın, Janey? Bunun çok yar-dımı olurdu.”

“Tabii ki olurum. Sana hatırlatmama gerek var mı bil-miyorum, ama on üç yıllık nişanlımdan ayrılıp oğlunla aynı gece beraber olmamın üzerinden çok geçmedi. İnsanların ne diyeceği konusunda endişelenmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Biliyorsun, değil mi?”

Janey başını salladı. “Ve bence şöyle olacak, insanlar ve Joe için söylüyorum, önce bir süre gerginlik çıkacak. Sonra-sında başka bir şey olacak ve gündem değişecek, insanlar seni ve skandalını unutup yollarına devam edecekler.”

Carolina skandal kelimesini duyunca suratını buruşturdu.

“Özür dilerim. Kelimelerimi yanlış seçtim.”

“Daha önce hiçbir skandala sebep olmamıştım.”

“Belki de zamanı gelmiş de geçiyordur, ne dersin? Çok uzun zamandır yalnızsın. Joe’nun seni yeniden mutlu görmeyi çok isteyeceğinden eminim ve ben de aynı şeyi istiyorum. Bunu asla söylemez, özellikle de sana, ama senin için endişeleniyor.”

“Keşke endişelenmese.”

Janey omuz silkti. “Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum ve sırf bu yüzden ona anlatmaya çok korku-yorum.”

“Sana dürüst davranacağım, Carolina, Joe’nun bu haberi nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorum. Seamus’a yoklu-ğunda işini yürütmesi için çok güvendi, başta kızacağını tah-min edebiliyorum. Ama bir kez olanları sindirdiğinde, senin hayatında yeni biri olmasına, hele ki Seamus gibi birinin olma-sına memnun olacaktır.”

“Neden öyle dedin? Neden hele ki Seamus gibi biri dedin?”

“Seamus *harika* biri,” dedi Janey. “Onunla ve aksanıyla ilgili sevilmeyecek ne var?” Dramatik hareketlerle yüzünü yelpazeledi. “Onun şöyle, cehennem kadar ateşli olduğunu söylemeye de gerek yok.”

“Gerçekten yok, farkındayım. Aksamının da.”

Janey, Carolina’nın yüzündeki sersemlemiş ifadeyi görünce kıkırdadı. “Joe ona çok saygı duyuyor.”

“Bir *çalışan* olarak. Annesinin erkek arkadaşı, ya da her neyiye, olduğunda ne diyecek? O zaman da ona çok saygı duyacak mı?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Ben de bundan korkuyorum işte.”

On Beşinci Bölüm

Oğlunun bir telefon konuşması sırasında ana iskelede sinirle volta atmasını izleyen Koca Mac McCarthy, dışarı çıkıp ona katılmak için önce Mac'in telefon konuşmasının bitmesini bekledi. Günün her zamanki yoğun ritmi başlamadan önceki son durgun dakikalarını geçiren göl, Yarış Haftası için adaya gelmiş yelkenlilerle tıka basa dolmuştu ve marinada hiç yer kalmamıştı. Gölün yüzeyini sis kaplamıştı, soğuk New England suyu her zamanki gibi sıcak havaya ayak diretiyordu.

Mario, adanın pizza ve hamur işi ustası küçük sandalını oradan oraya sürerken bir yandan İtalyan operası söylüyor bir yandan da teknelere *muffin* ve diğer el yapımı ürünlerini satıyordu. Derin, tenor sesi, Koca Mac neredeyse kırk yıl önce marinayı devraldığından beri olduğu gibi gölün yüzeyinde yayılıyordu. Yeni bir sezon Gansett Adası'nda başlamak üzereydi, ama Koca Mac'in aklında iş yoktu, en büyük oğlunun canı bir şeylere sikkinken bunu düşünemezdi.

Mac bir sütuna yaslanıp göle gözlerini dikti, belli ki dü-

şünceler içinde kaybolmuştu. Oğluna yaklaşıırken onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Mac'ın her gün kendisiyle çalışması, büyük sevinçlerle dolu ömrünün gerçekten de en büyük keyfiydi.

“Her şey yolunda mı oğlum?”

Mac babasına baktı. “Hayır, her şey yolunda değil.”

Her şeyi kendi başına halletme delisi oğlunun bir şeylerin yolunda olmadığını itiraf etmesi onun kişiliğine o kadar aykırıydı ki Koca Mac bir an için durakladı. “Sorun ne?”

“Thomas bir mide virüsü kapmış. Belli ki aynısı Ashleigh’de de varmış.”

“Ah, bu çok kötü. Zavallı çocuklar.”

“Ve Maddie...”

“Ona ne oldu?”

Mac başını iki yana salladı. “Beni o kadar kızdırıyor ki.”

Koca Mac bunu duyduğuna gerçekten şaşırmişti. O ikisi birbirine öyle delice âşıktı ki arada bir kavga etmeleri gerektiğini bile bilmiyorlardı. “Hangi konuda?”

“O lanet olası babası onu görmek istiyor ve Maddie *gerçekten de onunla görüşecek*. Ve benim bunu istemememin hiçbir önemi yok.”

Koca Mac yandaki sütuna dirseğini yasladı. “Bunu Francine için yapıyor.”

Mac bıkkın bir sesle, “Evet,” dedi. “Bu konuyu sürekli konuşuyoruz ve ben onu mantıklı davranmaya ikna edemiyorum.”

“Yani bunu yapmaya kararlı.”

“Öyle diyor.”

“O halde bırak ne yapması gerekiyorsa yapsın. Bir baş-

kasının mutluluğunun önünde dikildiğini hissetsen sen ne yapardın?”

“O kadar basit değil, baba. Maddie onu hatırlıyor. Onun gidişini hatırlıyor. Haftalarca penceresinin önünde oturup feribotları izleyişini, babasının fikrini değiştirip döneceğini nasıl umutla beklediğini hatırlıyor.” Son kelimeleri söylerken Mac’in sesi çatlamıştı ve bu da Koca Mac’in kalbinin sıkışmasına sebep oldu. Çocuklarını hangi sebepten olursa olsun üzgün görmekten nefret ediyordu. “Beş yaşındaydı.”

“Sen de onunla gitsen?”

“Bana izin vermiyor.”

Koca Mac, oğlunun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir gülümsemesini zor tutuyordu. “Neden?”

“Kendime hâkim olamayacağımı düşünüyör.”

“Bu konuda onunla aynı fikirdeyim sanırım.”

“Sağ ol, baba. Çok yardımcı oldu bu. Gerçekten.”

“Ben onunla giderim.”

Mac babasına baktı. “Ne?”

“Ben onunla giderim. Bobby Chester’ı zamanında tanırdım. Nasıl davrandığını biliyorum. Daha fazla zarar veremeyeceğinden emin olmak için Maddie’nin yanında olurum.”

“Bunu yapar mısın? Sahiden mi?”

Bu sefer gülümsemekten kendini alıkoymadı. Şu dünya üzerinde beş çocuğu için yapmayacağı tek bir şey var mıydı ki? Luke’la Joe’yu da sayarsanız yedi oluyordu ki Koca Mac sayıyordu, o ikisi de kendi çocuğu sayılırdı.

Mac, “Tabii ki yaparsın,” dedi, babasından çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Bunu sormam bile gereksizdi.”

“Evet, bunu sorman bile gereksizdi.” Koca Mac oğlunu

gölümsetebileceğini ummuştu ve yanılmamıştı da. “Ben ona iyi bakarım. Sen bunu bana bırak.”

“Pardon.”

İkisi de döndü ve karşılarında onlarla konuşmak için bekleyen, otuzlarının ortasında gibi görünen yakışıklı bir adam buldular. “Senin için ne yapabiliriz?”

“Ben Steve Jacobson. Restorandaki hanımefendi bana yardım edebileceğinizi söyledi.”

Koca Mac, “Tabii,” dedi. “Neye ihtiyacın var?”

“Yarış Haftası için buradayım, ama ekibim mide gribine yakalandı.”

“Bulaşıcı gibi görünüyor,” dedi Mac. “Oğlum ve yeğenim de aynı hastalıktan mustarip.”

Steve sempatiyle surat buruşturdu. “Açılışta ekibimi tamamlayabileceğim birilerini bulabilir miyiz? Eğer yelken almazsam tamamen diskalifiye olacağım. Açılışın ertesi günü iyi olacaklarını düşünüyorlar, ama yarın büyük gün.”

Koca Mac oğluna, “Sen yapabilirsin,” dedi.

Mac başını iki yana salladı. “Burası bu kadar kalabalıkken ve Thomas hastayken mümkün değil. Maddie bebeğin de virüsü kapacağından korkuyor, aklını yitirmek üzere.”

Steve, “Bunun büyük bir şey olduğunun farkındayım,” dedi.

“Bana biraz izin ver, etrafa bir sorup soruşturayım,” dedi Mac. “İlgilenebilecek erkek kardeşlerim ve birkaç arkadaşım var. Kaç kişiye ihtiyacın var?”

“Dört harika olurdu, ama işini bilen üç kişiyle de yetinebilirim.”

Koca Mac gururlu bir ifadeyle, “Benim çocuklarım nasıl yelken açacaklarını bilirler,” dedi.

“Marina sahibinin çocukları için bu bilinmesi zorunlu bir şey,” diye ekledi Mac ve Steve bunun üzerine güldü.

“O halde daha sonra yeniden uğrarım,” dedi Steve.

Mac, “Ne yapabileceğime bir bakacağım,” dedi.

“Çok teşekkürler.” Steve onlarla el sıkıştı ve park alanına doğru uzaklaştı, kulağına bastırdığı telefonla hararetle konuşuyordu.

Koca Mac oğluna, “Bugün izin alıp biraz uzaklaş,” dedi. “Sana iyi gelecektir. Ben burayı hallederim ve annenle Francine çocuklar konusunda yardımcı olur.”

“Bilmiyorum. Biraz düşüneyim,” dedi Mac yan gözle babasına bakarak. “Teşekkürler. Bence Maddie senin planına uyacaktır.”

Koca Mac elini oğlunun omzuna koydu. “Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok. Ya da Maddie için.”

“Son zamanlarda, babam konusunda inanılmaz şanslı olduğumdan bahsettim mi hiç?”

Bu kelimeler Mac’in içine dokundu, ama aşırı tepki vermemek için kendini tuttu, gerçi hiçbir zaman aşırı tepki vermiyordu ona sorarsanız... “Hayır, bahsettiğini sanmıyorum,” dedi duygusal bir cevap yerine neşeli olmayı seçerek.

“Eh, gerçekten şanslıydım, hepimiz öyleydik. Maddie’nin yaşadıklarım düşündükçe bunun iyice farkına vardım.”

“Bunu söylemen çok güzel, oğlum, ama ben de çocuklarım konusunda çok şanslıydım. Aksine çok çabalamama rağmen oldukça düzgün insanlar oldunuz.”

Mac suratında muzip bir sırıtışla, “O annem sayesinde,” dedi.

Koca Mac oğlunun kafasının üzerine vurup onu kucaklamak için kendine çekti. “Eşin için endişelenme, oğlum. Ben ona iyi bakarım.”

“Teşekkürler.”

Blaine, Tiffany’nin mağazasına uğrayıp Ashleigh’nin nasıl hissettiğini ya da Tiffany’nin o gittikten sonra uyuyup uymadığını öğrenmek istemesinin delilik olduğunu biliyordu. Hele ki yanında Wyatt varken bu iyice delice bir hareket haline geliyordu. Devriye polisine bir şeyler öğretiyor olmalıydı aslında, ama yapabildiği tek şey Tiffany’yi düşünmekti. Onu görme ihtiyacını karşılamadan ne işe ne de başka bir şeye odaklanabilecekti. Aralarındaki şeyin çok hızlı ilerlediğini düşündü ama bu, arabasını marketin park alanına bırakmasına engel olmadı. “Bir yere uğramam lazım.”

Wyatt, “Mağazayla ilgili bir sorun mu var?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Ah.”

Blaine, normalde çenesi düşük devriye polisinin bu konuda daha fazla yorum yapmamasına sevindi. Naughty & Nice’in tahrik edici sahibiyle yaşadığı ilişkiyi kimseye açıklayacak durumda değildi, hele ki eğitimdeki bir astına hiç.

Kapının zilleri çaldığında buraya son gelişini ve o gelişinde neler olduğunu anımsadı. Bu düşünceleri aklından çıkarıp hızlı ziyaretine odaklanmayı denedi. Ama mağazanın kokusu duyularını tetikliyor, bir önceki geceyi ona yeniden yaşatı-

yordu. Açıkçası, Tiffany söz konusu olduğunda ergenliğin doruğunda, on dört yaşında bir oğlan çocuğu kadar kendini kontrol edemez hale geliyordu. Mağazaya hızla göz attı, ama Tiffany'yi göremedi.

Patty arkadan çıkıp geldi ve Blaine ona ikinci kez bakmak zorunda kaldı. *Vay be.* Çok farklı görünüyordu! “Ah, merhaba Şef Taylor. Bugün nasılsınız?”

“İyiym, Patty. Saçlarını falan mı kestirdin?”

Patty'nin yanakları parlak bir pembeye döndü. “Gibi. Tiffany marifetini konuştu.”

“Eh,” dedi Blaine, “harika görünüyorsun.”

“Kesinlikle harika,” dedi Wyatt, gözleri Patty'nin iyice vurgulanmış dekoltesindeydi.

Devriye polisi ikisini de utandırmadan önce Blaine, Tiffany'yi sordu.

“Bugün hasta olduğu için evde kaldı. Ashleigh'nin nesi varsa aynısını o da kapmış.”

Blaine, Tiffany'yi hasta düşünmekten nefret ediyordu. “Bu çok kötü.”

“Ona uğradığınızı söyleyeyim mi?”

“Gerek yok. Ben onu birazdan ararım. İyi günler.”

“Size de.”

Blaine kapıya yöneldi ve Wyatt'm kendisini takip etmediğini ancak sokağı geçerken fark etti. Burnundan soluyarak arkasını döndü ve tam tekrar mağazaya yöneldiği sırada, Wyatt suratında bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Blaine arabaya bindiklerinde, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

“Hiç.”

Blaine bir süre için genç adamı inceledi ve onun fare yakalamış kedi gibi halinden memnun olduğunu fark etti. “Ona çıkma teklifi mi ettin?”

“Şefimle özel yaşamımın sırlarım da mı paylaşmalıyım?”

Wyatt’ın bu sulu tavırları sinirini bozsa da aslında onu biraz da eğlendiriyordu. “Her daim.”

“O halde, evet, ona çıkma teklifi ettim, ama tabii bu aslında seni hiç ilgilendirmez.”

“Eğer ben görev başındayken olduysa, beni ilgilendirir.”

“O nereden çıktı?”

“Polislikle ilgili öğrenmen gereken çok şey var, çocuk.”

“Sanırım bunların hepsi el kitapçığında yazıyordur.”

Bu kuru cümle üzerine Blaine kahkahalarla güldü. “Doğal olarak.” Uzanıp klasörü arka koltuktan aldı ve geveze devriye polisine fırlattı. “Çalış bakalım. Benim bir telefon konuşması yapmam lazım.”

“Kız arkadaşını mı arayacaksın?”

“Çeneni kapa da oku.”

“Emredersiniz, efendim.”

Başını sallayan Blaine kamyonetten inip kapısını çarptı. Baş belası. Kendisi de bu kadar itaatsiz miydi? Massachusetts’in küçük bir kasabasında devriye polisliği yaptığı kariyerinin ilk günlerini düşündü ve muhtemelen Wyatt’tan katbekat beter olduğuna karar verdi. Telefonunda Tiffany’nin numarasını bulup arama tuşuna bastı.

Bir dakika sonra karşıdan yükselen, “Merhaba,” sesi işkence çeken birine ait gibiydi.

“Hasta olduğunu duydum. İyi misin?”

“Ölüyorum.”

“Ashleigh nerede?”

“Uyuyor. Bütün gece ayaktaaydık.”

“Ben senin için ne yapabilirim?”

“Hiç. Ben iyiyim.”

“Sonra gelip seni kontrol edebilir miyim?”

“Eğer şu anki halimi görürsen benden korkarsın.”

“Endişelenme, ben kolay kolay korkmam.”

“Seni de hasta etmek istemiyorum. Dün gece kesinlikle sana da bir şeyler bulaştırdım.”

“Beni virüslerine maruz bırakma şekline bayılıyorum. Yakın zamanda bunu tekrarlayabilir miyiz?”

“Güldürme,” dedi Tiffany inleyerek. “Her yerim dökülüyor.”

“David’i arasan iyi olur mu sence?”

“Gerek yok, sadece grip. Umuyorum hızlı geçen bir grip-tir, işe dönmem gerekiyor.”

“Patty senin için kaleyi savunuyor. Onu daha şimdi gördüm.”

“Gerçekten mi? Müşteri var mıydı?”

“Ben görmedim ama saat daha erken. Şunu bir dinle, devriye polisim Wyatt ona çıkma teklifi etti.”

“Bu harika!”

Blaine, korkunç hisseden Tiffany’nin sesindeki bu heves karşısında şaşırılmıştı. “Öyle mi dersin? Bence ikimiz için de acı verici bir şey olabilir.”

“Patty bir erkek arkadaşı olmasını öyle çok istiyor ki... Daha önce hiç sevgilisi olmamış.”

“Ah, bu çok tatlı. Bana senin onun üzerinde marifetini ko-

nuşturduğunu söylerken kızardı. Onun için yaptığın şey çok güzel, Tiff.”

“Eğlenceliydi.”

“Daha sonra, gelmeden önce seni ararım ve bir şeye ihtiyacınız var mı diye sorarım.”

“Teşekkürler.”

Blaine telefonu kapatıp araca döndü.

Wyatt, “Kız arkadaşın nasıl?” diye sordu.

“İlla bilmen gerekiyorsa, hasta.”

“Adada mide gribi salgını olduğunu duydum. Pis bir hastalık.”

“O da kızı da kapmış.”

“Çok kötü olmuş. Eğer gidip ona bakmak istersen günün kalanında senin yerine bakabilirim.”

Belki de bu çocuk için hâlâ bir umut vardı. “Gerek yok ama teklifin için teşekkürler.”

“Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Bir dakikalığına Sand&Surf’e uğramamız gerekiyor.”

“Orada ne oluyor?”

“Bu haftanın sonunda yeniden açılacaklar ve Stephanie’nin restoranı da bu akşam aile üyeleri ve arkadaşlara açılıyor.”

“Senin ne yapman gerekiyor?”

“İtfaiye şefinin açılıştan önce mekânı incelediğinden emin olmam, otel müdürü Laura’yla konuşup bir şey lazım mı diye sormam ve Owen Lawry’nin annesi Sarah’yla kişisel bir konu konuşmam gerekiyor.”

“Çok heyecanlı.” Wyatt’ın sesinden alaycılık akıyordu.

“Küçük bir kasabada polis olmak genelde sıkıcı ufak işler yapmayı gerektiriyor, özellikle de ölü sezonda. Ama en

azından yılda bir kez hayat kurtarıyorum, genellikle sahilde sarhoş olup alkol zehirlenmesi geçirdiğini fark etmeyen bir çocuk oluyor bu. Geçen gece, bir kızı sevgilisi onu öldürmeden hemen önce kurtardık. Burası aksiyonun asla durmadığı büyük şehir gibi değil, ama bizim de belli bir amacımız var.”

Arabasını sürerken Blaine yan gözle devriye polisine baktı. “Eğer sana uymadığına karar verirsen bunu da anlarım. Bu yüzden deneme süresi konusunda ısrarcı davranıyoruz, iki kişi de bu süre boyunca anlaşmayı feshedebiliyor. Burada olmak istemeyen kimseyi zorla tutmak istemiyoruz.”

“İşi seviyorum. Hatta seveceğimi düşündüğümde daha fazla. Ama adaya tıkalı kalma konusunda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum.”

“Kararını verdiğinde bana haber ver.” Her ne kadar Wyatt zaman zaman sinirlerini oynatsa da gerçek bir potansiyel barındırıyordu ve Blaine onu kaybetmek istemiyordu.

“Veririm.”

Otelin arkasına park edip ön tarafa yürüyerek geçtiler. Yaşlı, gri hanımefendi geçen kış geçirdiği yüz gerdirmeliyatının ardından çok güzel görünüyordu. Tahta kiremitleri yıkanmıştı ve vitrini boyanmıştı, veranda yeniden inşa edilmiş ve pencerelerin çoğu yenilenmişti. Şimdi otele bakan biri onun yüz yıldan uzun bir süre boyunca adanın kuzey ucunu doldurup, Owen’ın büyükannesi ve babası emekliye ayrılınca dökülen bir harabeye dönüştüğünü anlayamazdı. Merdivenlere çiçek saksıları yerleştirilmişti ve verandaya konmuş beyaz sallanan sandalyeler, misafirlerine yaz akşamları okyanus manzarasını sunmak için hazır bekliyordu.

Wyatt, “Burası harika görünüyor,” dedi.

“Ben de aynısını düşünüyordum.”

İçeri girdiklerinde Laura McCarthy’nin itfaiye şefiyle konuştuğunu gördüler. Mason Johns’la konuşan Laura, omzunda uyuyan oğlu Holden’la dikiliyordu.

“Selam, Blaine.” Mason elini uzattı. “Biz de tam senden bahsediyorduk.”

“Öyle mi?” Blaine adamın uzattığı eli sıktı. İki metre boyunda, sırf kastan oluşan Mason ona ve birçok adama üstten bakıyordu. Biri Blaine’e, Mason’ın, itfaiye eri olmadan önce yarışmalara katılan bir vücut geliştirmeci olduğunu söylemişti. Bunu açıkça söylemesine gerek yoktu, ama Blaine bu adamla uğraşmaması gerektiğini biliyordu.

Wyatt itfaiye şefine belirgin bir imrenme ve sağlıklı dozda bir korkuyla bakıyordu.

Mason, “Laura bu akşam için seninle konuştuğunu, park alanları ve kalabalık kontrolünün sende olduğunu söyledi,” dedi.

“Bu doğru. İki devriye polisi buraya göz kulak olup trafiği kontrol edecek.

Mason “Kulağa iyi geliyor,” diye cevap verdi. “Ben denetimimi tamamladım, yani açılışa uygunsun, Laura.”

“Bu haftalardır duyduğum en güzel şey,” dedi Laura. “Stephanie’nin açılışının benim otelde gözden kaçırdığım bir şey yüzünden gecikmesinden ödüm patlıyordu.”

“Endişelenecek bir şey yok.” Mason sertifikayı ona uzattı. “Gerekli her şeyi yapmışsın. Sana burayı işletmekte bol şans.”

“Teşekkürler. Hepimizin şansa ihtiyacı var.”

Blaine etrafa bakınıp yeni düzenlenmiş lobiye süzdü, beyaza yeni boyanmış lambri, ağırbaşlı duvarlar ve Blaine’in daha

önce duyduğu “salaş ancak tarz sahibi” tanımlamasına uyan antika mobilyalarla her şey çok güzel görünüyordu, yapılan bütün değişiklikler uyum içindeydi. “Çok güzel görünüyor, Laura. Surf’ün yeniden açılması gerçekten mutluluk verici. Kasaba onsuz eskisi gibi değildi.”

“Sana katılıyorum. Umarım her şey sorunsuz ilerler.” Laura bunları söylerken Blaine onun yalpalayışını ve kendisini düşmekten alıkoyacak bir el arayışını izledi. Bir ter tabakası alnını kaplamıştı.

“İyi misin?”

“İnanamıyorum, ama sanırım hasta oluyorum. Korkunç hissediyorum.”

Blaine, “Adada salgın var,” dedi.

“Ben de bugün kliniğin ağzına kadar dolduğunu duy-dum.”

“Harika,” dedi Laura bir inilti çıkararak. “Şu an bu ihtiya-cım olan son şey bile değil.”

Laura’nın nişanlısı Owen Lawry zıplayarak merdivenler-den indi, zapt edilemez sarı saçlarının üzerine korsan stilinde bandana bağlamıştı. “Selam Blaine, Mason.” Onların ellerini sıktı. “Nasıl gidiyor?”

Blaine, “Biz iyiyiz,” dedi. “Ama Laura o kadar iyi değil.”

Owen’ın dikkati anında nişanlısına kaydı. “Sorun ne? İyi misin?”

“Harika değilim, ama endişelenme. Bir şekilde atlata-rım.” Bu cümleyi söylerken bile rahatsızlık verici bir şekilde yeşermişti.

Blaine, Laura’nın omzunda bebekle bayılmasından endi-şelenerek, “Owen,” dedi.

“Ben onu tuttum.” Owen usta bir hareketle bebeği kendi omzuna aldı ve bir kolunu Laura’ya doladı.

Laura ona yaslandı. “Önünde bir kez daha kusamam. Yapamam.”

“Sabah bulantıları,” dedi Owen, Blaine ve Mason’a açıklama yaparak. “Korkunçtu.” Ardından Laura’ya, “Hadi seni yukarı çıkaralım, tatlım,” dedi.

“Yapacak çok işim var!”

“Annem ve ben senin yerine bakarız. Endişelenme.”

Blaine, “Annenden bahsetmişken,” dedi. “Buralarda mı?”

“İkinci kat koridorunda soldan son odada,” dedi Owen. “Son bıraktığımda banyoları son kez elden geçiriyordu.”

“Ben onu bulurum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu bir anda daha gergin görünen Owen.

Blaine onun geçen sonbahar, annesinin dayak yemiş ve ruhsal bir çöküntü içinde adaya gelişini anımsadığını biliyordu. Şiddete yatkın kocasının son darbesi bu olmuştu. Owen’ın babası, emekli bir ordu komutanıydı, aile içi şiddet suçlamasıyla o yılın ilerleyen zamanlarında mahkemeye çıkacaktı. “Her şey yolunda. Sadece yardımına ihtiyacım var. O kadar.”

“Eminim senin bizim için yaptıklarından sonra elinden gelen her şeyi memnuniyetle yapacaktır.”

Bu kısa konuşmaları sırasında Laura’nın gözleri kapanmıştı ve kendini iyice Owen’a yaslamıştı.

“Onu yatırsan iyi olur.”

Owen onu kaldırmayı denediğinde Laura cevap vermedi. “Ayakta uyumuş.”

“Bebeği ben alayım,” dedi Blaine, “sen de onu taşırsın.”

“Teşekkürler adamım.” Owen başını eğip Blaine’in bebeği alması için bekledi.

“Burada bekle,” dedi Blaine, Wyatt’a. “Ben hemen dönerim.”

“Tamamdır.”

Holden uyanmadan Blaine’in omzuna sokuldu. Bebek şampuanının ve pudranın kokusu burnunu doldurduğunda Blaine daha önce hiç tatmadığı bir özlem duygusuyla sarmalandı. Kendi çocuğu olmasının nasıl hissettireceğini merak etti. Tiffany ve Ashleigh’nin koyu renk saçlarına ve yeşil gözlerine sahip bir bebek? Holden’ı üst katlara taşıırken, birinin kocası ve bir bebeğin babası olma fikrinin onu bundan sadece birkaç hafta önce olduğu gibi dehşete düşürmediğini fark etti.

Tiffany onun içinde bir şeyleri, Blaine’in değiştiğini gördüğüne üzülmediği şeyleri değiştirmişti. Onun sert köşelerini törpülemişti ve ona yeniden umut etmek için bir sebep vermişti. Üst kata çıkarken yarı yolda durdu, Tiffany’ye âşık olduğunu fark etmek onu şaşkınlıktan olduğu yere mıhlamıştı. O ki aşkla işinin bittiğine yemin etmiş bir adamdı, bir anda kendini yeniden sırlıslıkla âşık bulmuştu. Bu sefer her şey farklıydı gerçi. Bu sefer gerçek birine âşık olmuştu, içten ve seksi bir kadına.

“Blaine?” Kollarında Laura’yı taşıyan Owen, başını üçüncü kattan aşağı uzattı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Geliyorum.” Holden’ı, Owen’la Laura’nın paylaşıkları üçüncü kattaki daireye taşıdı. Blaine, Owen’ın kendisi için açık bıraktığı kapıdan girdiği sırada, Owen, Laura’nın üzerini örtüyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin,” dedi Blaine, Holden’ı üvey babasına teslim ederken.

“Yardımanın için teşekkürler.” Owen bebeğin başını öptü. “Bu hafta açılış varken Laura’nın hasta olması çok kötü oldu. İşe yetişemeyeceği için panikleyecek.”

“Her şey yoluna girecek. Burası Gansett. İnsanlar rahat.”

“Bu doğru. Laura uyanıp panik atak geçirmeye başladığında bunu ona hatırlatırım.”

“İyi şanslar,” dedi Blaine, Owen’ı ailesiyle ilgilenmek üzere bırakıp daireden çıktı. İkinci kata inen merdivenleri geçip üç banyoda da Sarah Lawry’yi aradı ve onu sonuncuda buldu. “Sarah?”

Kadın neredeyse korkudan yerinden zıpladığında, Blaine ona bu kadar sessizce yaklaştığı için kendinden nefret etti. “Korkutmak istememiştim.”

“Ah, selam Komiser Taylor. Özre gerek yok. Yapım gereği kolay ürküyorum.”

Blaine eski kocasının yıllar süren dayak seanslarının da onun kolay ürken doğasına katkıda bulunduğundan emindi. “Lütfen bana Blaine deyin. Nasılsınız?” Kadının şık bir şekilde kesilmiş küllü sarı saçlarına ve oğlununkilere çok benzeyen gri gözlerine baktı.

“Çok iyiyim. Oteli açılışa hazırlamakla meşguldüm. Onu tekrar işlerken görmek harika olacak. Annemle babam birkaç yıl önce emekli olduklarında en çok buranın kapanmasına üzölmüşlerdi. Tanrı’ya şükür Laura çıkageldi.”

Onu bu kadar konuşkan bulmak Blaine’i şaşırtmıştı çünkü o, Sarah’yla olan daha önceki konuşmalarında ondan sadece tek kelimelik cevaplar almaya alışmıştı. Onun kabuğun-

dan çıkışını izlemek bir mucizeye şahitlik etmek gibiydi. “Az önce Laura’nın yanındaydım ve sanırım adaya yayılıyor gibi görünen bir hastalığı o da kapmış.”

“Ah, olamaz! Zavalıcılık! Tam da zamanı.”

“O da aynısını söyledi. Owen şu an onunla birlikte, bekle ve Laura’yla ilgileniyor.”

Sarah’nın yüzü onu aniden gençleştiren bir gülümsemeyle aydınlandı ve Blaine onun bir zamanlar, kocası henüz içindeki ışığı söndürmemişken ne kadar genç ve güzel bir kadın olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. “İkisine de deli oluyor. Bunun olacağını asla düşünmezdim.”

“Sanırım eninde sonunda hepimizin başına geliyor.”

Sarah başını eğip yalnızca bir annenin yapabileceği şekilde Blaine’i süzdü. “Öyle mi?”

Blaine gülümseyip omuz silkti, kendisine bile yeni olan bu hisleri Tiffany’yle paylaşmadan önce kimseye açmayı düşünmüyordu. “Sizden bir şey isteyebilir miyim diye soracaktım.”

“Senin için mi? Her şeyi yaparım.”

“Çok nazıksınız. Kasabada sizin bilgeliğinizden yararlanabileceğini düşündüğüm biri var.”

“Benim biriyle paylaşacak ne gibi bir bilgeliğim olabilir ki?”

“Size zarar veren bir ilişki bitirdiniz.”

“Ah. Öyle bir bilgelik.”

“Bahsettiğim kişi çok kısa bir süre önce onu inciten bir adamla daha fazla beraber olamayacağını fark etti, ama bir şekilde bocalayıp ona dönmesinden endişeleniyorum. Bir sonraki sefere adamın onu öldürebileceğinden korkuyorum.”

“Ve benim yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Blaine, Sarah bu kadar iyi gidiyor gibi görünürken bu

konuyu açarak hata edip etmediğini düşündü. “Evet, düşünüyorum. Ona bir şeylerin zamanla iyiye gitmediğini söyleyebilirsiniz. Ona her şeyin sürekli daha da kötüleştiğini anlatabilirsiniz.”

Sarah, Blaine’in söylediklerini düşünürken bir saniye boyunca sessizliğini korudu. “Eğer sen faydası olacağını düşünüyorsan, onunla konuşmaktan mutluluk duyarım.”

“Çok mutlu olurum.”

“Bunu ne zaman yapalım istersin?”

“Yarına ne dersiniz?”

“Olur, tabii çocukların bana ihtiyacı yoksa.”

“Ben sizi ararım ve bir şeyler ayarlarız. Tekrar teşekkürler. Bırakayım da işinize dönün.”

“Blaine?”

Blaine dönüp ona baktı.

“İşini kalbinle yapıyorsun.”

“Teşekkürler,” diye cevap verdi, açıklayamadığı bir sebeple onun bu iltifatını duyunca keyfi yerine gelmişti.

“Sarah!” Bir erkek sesi üçüncü katın koridorunda yankılandı.

Sara sırtını biraz daha dikleştirdi ve Blaine’in omzunun üzerinden baktı. Yüzü pembenin tatlı bir tonuna bürünmüştü.

Blaine arkasını döndüğünde Stephanie’nin üvey babası Charlie Grandchamp’in koridorda dikildiğini gördü.

Charlie her zaman kullandığı pürüzlü sesiyle, “Özür dilerim,” dedi. “Meşgul olduğunuzu fark etmemiştim.”

“Sorun yok, Charlie. Komiser Taylor’ı tanıyor musun?”

“Tanıdığımı söyleyemem.”

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi Blaine Charlie’nin elini sıkarken. “Hakkınızda çok şey duydum.”

“Eminim duymuşsundur.”

Blaine adamın bir polis memuruna verdiği bu ters tepkiyi çok iyi anlıyordu. “Duyduklarım hep güzel şeylerdi,” dedi. “Stephanie ve Grant sizden saygıyla bahsediyorlar.”

Charlie, hapiste geçirilen yıllar sırasında edindiği belli bir şüphecilikle Blaine’i süzdü. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ben sizi meşgul etmeyeyim,” dedi Blaine. “Yapacak işleriniz olduğunu biliyorum. Sarah, seni arayacağım.”

“Teşekkürler, Blaine.”

On Altıncı Bölüm

Charlie, Blaine gittikten sonra, “Bu da neyin nesiydi?” diye sordu.

Charlie’nin bastırılmış ilgisiyle karşılaştığı zamanlarda olduğu gibi, Sarah’nın kalp atışları hızlandı ve avuç içleri terledi. “Bir iyilik istemeye gelmiş.”

“Nasıl bir iyilikmiş bu?”

Charlie, otelde çalıştığı aylar boyunca Sarah’nın duvarlarını yavaş yavaş yıkmıştı ve Sarah hiçbir zaman kocasından ve aralarında olanlardan bahsetmemişti, bahsetmeyi de düşünmüyordu. “Bir arkadaşın başka bir arkadaştan isteyeceği bir iyilik.”

“Hımm.”

Sarah, Charlie’nin tek kelimelik cevaplarını duymaya çok alışmıştı, onun homurtularına, somurmalarına ve surat asmalarına da alıştığı gibi. Bunların hiçbirisi, eski bir suçlu olan bu adama tutulmasını engellememişti. Annesiyle babasının bu konuda ne söyleyeceğini düşünmek bile kıkırdamak iste-

mesine sebep oluyordu. Yakında eski kocası olacak adamın bu konuda ne söyleyeceğini düşünmekse ona sonsuz bir haz veriyordu. Yedi çocuğunun bu konuda ne söyleyeceğini düşünmekse onu geriyordu.

Gerçi, diye düşündü, Owen, Charlie'den hoşlanıyordu, ama ondan hoşlanmasıyla onun annesiyle arasında geçebilecek bir ilişkiyi onaylaması birbirinden tamamen ayrı şeylerdi. Gözleri Charlie'nin şişkin pazılarına ve pazılarının üzerindeki çetrefilli dövmeyle takıldı. Ona dövmenin ne anlama geldiğini sormayı çok istiyordu, ama buna asla cüret edemezdi. Onun yerine bulduğu her fırsatta giydiği tişörtler sayesinde onun kaslarını takdir ediyordu. Charlie henüz ellilerinin başında olmasına rağmen saçları tamamen griye dönmüştü ve o, saçlarını, yüz hatlarını iyice sert gösterecek bir kesimle kullanmayı tercih ediyordu. Sarah, onun saçlarını biraz uzatsa nasıl görüneceğini merak etti. Bunu görmeyi çok isterdi.

Her ne kadar onun her şeyini çok beğense de sert bakışlı mavi gözleri ve çekici dudakları onu en çok baştan çıkaran özellikleriydi. Bazen, nasıl olacağını hayal ettiği oluyordu...

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Charlie, Sarah'ın düşüncelerini bölerek.

Ona dik dik bakarken yakalandığını fark eden Sarah dehşete kapıldı ve boğazını temizleyip nereye koyacağını bulamadığı ellerini saklayacak yer aradı. "Hiç."

"Bana beni inceliyormuşsun gibi geldi."

"Seni incelemiyordum."

"O halde arkamda dikilen diğer adamı inceliyordun?"

Sarah'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sen az önce şaka mı yaptın?"

“Yaptıysam ne olmuş?”

Onun bocalamasına sebep olduğunu bilmeyi seviyordu. “Sen şaka yapmazsın. Gülümsemezsin, kahkaha atmazsın ya da kesinlikle gerekmiyorsa konuşmazsın.”

Charlie’nin yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “Ne yapıp yapmadığıma bayağı dikkat etmişsin, öyle değil mi?”

Lanet olsun. Tek bir cümlesiyle istemediği bir sürü şey söylemişti.

Charlie bir adım daha yaklaştı ve Sarah neyi daha çok istediğine karar veremedi, ona yaklaşmayı mı yoksa canı pahasına oradan kaçmayı mı? Karar veremediği için bir heykel kadar hareketsiz kaldı ve Charlie’nin ne yapacağını görmek için bekledi.

“Ben de dikkat ediyordum.” Bunu söylerken sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı, Sarah’nın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Ah.” Boğazı bir anda kurumuştı. Teni karıncalanıyordu, sanki bedeni içindeki ruha dar geliyor gibiydi. “Öyle mi?”

Charlie başını salladı. “Göz teması kurmayı sevmiyorsun. Sürprizler ve ani hareketlerden hoşlanmıyorsun. Biri yanında çok hızlı hareket ederse, sanki sana vuracaktı gibi kaçıyor-sun.”

Çok yaklaşmıştı. Hem kelimeleriyle hem de bedeniyle. Sarah bir adım geriledi.

“Bunu yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Benden korkma.”

“Korkmuyorum,” dedi Sarah, gerçi Charlie’nin eski koca-

sından çok farklı sebeplerle ödünü patlattığını inkâr edecek değildi.

Onu şüpheli gözlerle süzen Charlie başını yana yatırdı. “Korkmuyor musun?”

Cesur davranmaya ant içmiş olan Sarah başını olumsuz anlamda salladı.

“Bu akşam restoran açılışına gidiyor musun?”

Sarah bu sefer başını aşağı yukarı salladı. “Tabii ki.”

“Oraya benimle birlikte gitmek ister misin?”

Bir anda kafasının içi bomboş kalan Sarah, bir an sonra Charlie’nin kendisine *çıkma teklifi ettiğini* fark edip hayata döndü. Charlie Grandchamp, kırk yıldır hoşlandığı ilk adam *ona çıkma teklifi ediyordu*.

“Bir erkeğin bir kadına böyle bir teklifle geldiği durumlarda, karşı tarafın bir evet ya da hayırla cevap vermesi âdet-tendir. İki cevaba da uyarım, ama ikisinden birini duymak güzel olurdu.”

Üstelik komikti de. Kim bilebilirdi ki? “Ee...”

“Bu seçeneklerden biri değildi.”

Sarah, bütün o huysuz tavırların altında çekici bir adamın bulunduğunu keşfettiğinde kendini gülümsemekten alamadı. Anne babasının, yedi çocuğunun ya da yüzünü şeytan göresi eski kocasının ne düşündüğü kimin umurundaydı ki? Ondan hoşlanıyordu. Otelde onunla çalışmaktan keyif almıştı. Onu, yaşamını, yapmadığı bir şey için nasıl hapse düştüğünü öğrenmek istiyordu. Ve en ilginç, ona karşı bir çekim hissediyordu.

Belli ki bu çekim iki yönlüydü. Bu çok tatlı bir tesadüf değil miydi?

“Evet.”

Charlie derin bir soluk verdi. “Bir adama nasıl işkence edileceğini biliyorsun.”

“Kasıtlı değildi.”

“Onu biliyorum. Senin gibi zarif bir kadının benimle çıkması...” Omuz silkti. “İsteksiz olmanı anlıyorum.”

“İsteksiz değilim. Bir gram bile isteksiz değilim.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” *Tanrım, bu çok eğlenceli,* diye düşündü kanı damarlarında kaynayarak akarken. Charlie Grandchamp’ın yaptığı gibi, ilgisini çeken bir şey karşısına çıkmayalı çok uzun yıllar olmuştu.

“Eh, güzel o halde. Saat yedi gibi seni odanın önünden alırım. Alt kata bensiz inme.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

Charlie başım salladı, arkasını dönünce Owen’a tosladı. Owen’ın suratındaki donmuş ifadeye bakılırsa, oğlu aralarında geçen konuşmaları duymuştu.

Charlie, Owen’ın yanından geçerken, “Bu akşam görüşürüz,” dedi.

“Ah, evet, görüşürüz,” dedi Owen.

Yalnız kaldıklarında, Owen annesine uzun bir süre boyunca baktı, o kadar uzun baktı ki Sarah onun duydukları yüzünden şaşkın mı yoksa sinirli mi olduğunu merak etti. “O sana... Siz ikiniz...”

“Evet ve evet.”

“Ah. Peki.”

“Peki?”

“Nasıl yani?”

“Sence peki mi?”

“Tanrım, bir adamla çıkmak için kesinlikle benim iznini almana gerek yok.”

“Yok mu?”

“Anne, hadi ama...”

“Onun hapiste yattığını biliyorsun, değil mi?”

“Bunu herkes biliyor.”

“Ve sence sorun yok mu?”

Owen annesinin omzunun üzerinden, duvardaki bir şeye baktı, belli ki annesinin ondan ne duymayı beklediğini düşünüyordu. En sonunda tekrar annesiyle göz göze geldiğinde, Sarah onun gözlerinde gördüğü acıdan dolayı kendi midesinin altında bir şeylerin kıvrandığını hissetti. “O kadar uzun zaman boyunca, bütün dünyanın bir kahraman sandığı bir adamla evliydin, ama hapiste yatması gereken oydu. Charlie’nin geçmişinin ne gibi meselelerini omzunda taşıdığının benim için hiçbir önemi yok. Hepimizin geçmişten getirdiği şeyler var. Benim için önemli olan tek şey sana hak ettiğin saygıyı göstermesi.”

“Owen...”

Owen öne doğru bir adım atıp kollarını annesine sarıldı.

Sarah yüzünü oğlunun göğsüne yaslayıp ona sıkı sıkı tutundu. “Nasıl oldu da böyle bir adama dönüştün bilmiyorum, ama bir annenin oğlum demekten gurur duyacağı bir adamsın.”

“Bunda en büyük pay senin.”

Başını iki yana sallayan Sarah geri çekildi. “Ben seni yarı yolda bıraktım. Hepinizi yarı yolda bıraktım.”

“Öyle söyleme. Çok zor bir durumda sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Hiçbirimiz seni yaptıkların için suçlamadık.”

“Sizi o evden çıkarmadığım için, bir annenin koruması gerektiği şekilde koruyamadığım için, onu yıllar önce terk etmem gerekirken hepsine katlandığınız için beni suçlamalısınız. Beni suçlamanızı gerektiren çok konu var.”

“Ve biz bunu yapmamayı seçtik, dolayısıyla belki sen de artık kendine biraz iyi davranmalısın.”

Sarah bunu düşündü, genç bir kızken evi olarak gördüğü bu otelde son birkaç ayını ne kadar mutlu geçirdiğini, Owen, Laura ve Holden’la yaşamanın ne kadar keyifli olduğunu... Charlie’yi ve kasabadaki diğer insanları biraz daha yakından tanımak istediği bir noktaya ulaşmıştı, bu ada ona yeniden evi gibi hissettiriyordu. Boşanma ve babalarını mahkemeye taşıyan yasal süreçte kendisini destekleyen çocukları olduğu için kendini gerçekten şanslı hissediyordu.

“Belki de haklısındır. Belki kendime biraz iyi davranma zamanım gelmiştir.”

Owen’a bunu asla söyleyemese de Owen’ın gülümseyişi Sarah’ya eski kocasını anımsatıyordu ve bu onu biraz üzüyordu. “Güzel.” Owen annesinin alnını öptü. “Aşağı Laura’nın hasta olduğunu söylemek için inmiştim. Yukarı dönüp onu ve Holden’ı kontrol etmeliyim.”

“Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle.”

“Laura bir önceki gece sana iletmemi istediği bir şey söyledi: Sen olmasan asla zamanında hazır olamazdık.”

“Bunu söylemesi çok tatlı.”

“Bunu tatlı olmak için söylemiyor. Doğru olduğu için söylüyor. Buraya çok büyük katkıda bulundun. Bununla gurur duymalısın.”

“Büyükbaban ve büyükannen eminim buranın nasıl göründüğünü görünce çok gururlanacaklar.”

“Onları düğünde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Biricik Owen’ının değerli Laura’yla evlenmesini dört gözle bekliyordu. “Ben de.”

“Sonra görüşürüz, anne.”

Uzun boylu, yakışıklı oğlu kendi ailesiyle ilgilenmek için ayrıldığında Sarah kendini gülümsemekten alamadı. Çok uzun zamandır ilk kez mutlu ve huzurluydu. Resmi olarak boşandığında ve artık şiddet düşkünü eski kocasıyla ilgili ifadeler vermek zorunda kalmadığında çok daha mutlu olacaktı ama şimdilik, sadece mutlu olmak bile onun için harika bir değişiklikti.

Tiffany, mide gribinden ölmek mümkün mü, diye merak ediyordu. Bu kadar hasta olduğu son zamanı hatırlamıyordu bile. Kusarak geçirdiği son dakikalardan sonra sürünerek yatağına dönmüştü ve şimdi biri kapısını çalıyordu. Ashleigh’nin biraz daha uzun bir süre uyuyacağını umarak kendini yataktan dışarı sürükledi ve üzerine bir sabahlık geçirdi. Merdivenleri inerken baş dönmesi yüzünden durdu, bayılabileceğinden endişeleniyordu.

“Bunu yapamazsın,” dedi yüksek sesle, sanki böyle söylerse olabilecek şeyleri engelleyebilirmiş gibi. “Ashleigh’yle ilgilenmek zorundasın.” Baş dönmesini üzerinden atmaya çalışarak alt kata indi, bu sırada kapı hâlâ çalınıyordu. Kim bu kadar çaresizce ona ihtiyaç duyuyor olabilirdi ki? Bunun Blaine olmadığını umdu. Onu böyle görürse korkudan düşüp

bayılacağı kesindi. Bu ihtimali tamamen eleyemediği için saçlarını elleriyle yatıştırmayı deneyip kapıyı açtı.

Kapı açılınca karşısında bulduğu genç adam, Tiffany'nin görüntüsü karşısında burnunu kırıştırdı.

Zannettiğinden kötü görünüyor olmalıydı. "Evet?"

"Tiffany Sturgil?"

"Benim."

Adam ona bir kâğıt uzattı. "Burayı imzalayın."

Bir an önce oturmaya gerçekten ihtiyaç duyduğundan, kendisine gösterilen yeri imzalayıp zarfı adamdan aldı. Kapıyı kapatıp bacakları iflas etmeden kanepeye ulaştı. Bir süreliğine uyuyakalmış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığı anda karşısında Ashleigh'yi buldu.

Kızına uzandı. "Merhaba bebeğim. Nasılsın?"

"Karnım acıyor."

"Biliyorum. Benimki de."

Ashleigh ellerini Tiffany'nin yüzünde gezdirdi, Tiffany'nin ona yaptığı gibi annesinin ateşine bakıyordu. Bu hareket üzerine Tiffany o gün ilk kez gülümsedi. "Anne de mi hasta?"

"Evet."

Ashleigh uzanıp başını annesinin omzuna yasladı. "Ben sana bakarım."

"Çok tatlısın."

Küçük kızının arkasından zarfı yırtıp açtı ve kelimeleri alılayamadan birkaç kere baktı. İhtarname Jim'in avukatlık firmasından geliyordu ve Tiffany içinde ne yazdığını anlayabilmek için onu baştan sona iki kez okumak zorunda kaldı. Mağazası boşaltılacaktı. Mekân sahibi, kiranın gecikmesi

yüzünden onu tahliye edecekti ve bunu yapması için eski kocasını tutmuştu. Mülkü boşaltmak için on beş günü vardı.

“Annenin kalkması lazım, bebeğim.”

Ashleigh, “Ben Dora izleyeceğim,” dedi.

“Tabii. İzle.” Tiffany kızına kumandayı uzattı ve mutfğa yürüyüp lavaboya içinde olan ve olmayan ne varsa hepsini boşalttı. Kusması bittiğinde elleri titriyor ve bacakları onu taşıyamıyordu. Telefonuna uzandı ama telefon elinden kayıp düştü. Onu almak için eğilip tekrar doğrulduğunda midesi bir kez daha bulanmaya başlamıştı. Telefonu açıp mağazadaki Patty’yi aradı.

“Naughty & Nice,” dedi asistanı. Sesi Tiffany’nin hasta kulakları için fazla neşeliydi.

“Ben Tiffany.”

“Nasılsın?”

“Ölmüş de gömülmemiş gibi.”

“Sabah senin yakışıklı polis şefin buradaydı ve bil bakalım ne oldu?”

Tiffany, Patty’ye, Blaine’in *onun yakışıklı polis şefi olmadığını* söylemek istedi, ama bunu tartışacak kadar enerjisi yoktu. “Wyatt sana çıkma teklifi etmiş. Duydum.”

“Çok heyecanlıyım! İnanamıyorum...”

“Patty.”

“Ah, özür dilerim. Her şey yolunda mı?”

“Benim için bankaya yatırmanı istediğim para vardı ya?”

“Evet.”

“Onu hangi hesaba yatırdın?”

“Bana söylediğin gibi senin birikim hesabına.”

Tiffany inlememek için kendini zor tuttu. Elemanına özellikle bu parayı çek hesabına yatırması gerektiğini söylemişti.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır, her şey yolunda. Bugün hiç müşteri geldi mi?”

“Birçok müşteri geldi, aslını istersen. Bayan Upton birkaç arkadaşıyla uğradı ve Bayan McCarthy seni görmek için geldi.”

“Ne istediğini söyledi mi?”

“Sadece, önceki gün aldığı eşyaların hepsinin kocasının çok hoşuna gittiğini sana söylemek istemiş.”

Normal koşullar altında, bu Tiffany’nin yıl boyunca aldığı en güzel haber olabilirdi. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Postacı seni evde bulabildi mi?”

“Ne yazık ki evet.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Acil olduğunu söyledi.”

“Sorun yok. Yarın görüşürüz.”

“Eğer iyi hissetmezsen ben yerine bakarım.”

“Teşekkürler.” Keşke Tiffany’nin Patty’ye çalıştığı bütün saatleri ödeyecek gücü olsaydı. “Eğer gerekirse yarın sabah seni ararım.”

“O halde, yarın görüşürüz.”

Tiffany aramayı sonlandırıp annesini aradı. “Anne,” dedi Francine telefonu açtığında. “Sana ihtiyacım var.”

“Hasta olduğunuzu duymuştum.”

“Size de bir şey bulaştırmak istemiyorum, ama Ashleigh çok daha iyi durumda ve ben ölüyor olabilirim.” Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, eski kocasının kendisine onun işini mahvetmek için her şeyi yapabileceğini söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu yeni fark ediyordu.

“Birkaç dakikaya gelip onu alırız. Biraz daha dayan, tatlım.”

“Teşekkürler,” dedi Tiffany, rahatlamıştı. Telefonu elinden bıraktığında salona baktı. “Ash, bir şeyler yiyebilir misin sence?”

Küçük kız gözlerini televizyon ekranından hiç ayırmadan başını salladı.

Tiffany bir kupaya Ashleigh’nin meyve suyundan doldurdu ve sonra bir kâseye biraz kraker koydu. “Al bakalım. Yavaş ye. Annenin bir telefon görüşmesi yapması gerekiyor, tamam mı?”

“Tamam.”

Dora’yı izlerken büyülenmiş küçük kız, Tiffany, Dan Torington’ın numarasını çevirirken annesinin önüne koyduğu her şeyi yedi. Dan’ın telefonu sesli mesaja yönlendirilmişti, bir mesaj bırakıp onun kendisine kısa sürede dönmesini umdu.

Annesi ve Ned’i beklerken kanepede yeniden uyuyakaldı. Bu sırada bile aklı işiyle ilgili endişelerle doluydu. Dükkân sahibi onu sekteye uğramış tek bir kira yüzünden yerinden edemezdi, öyle değil mi? Kira sözleşmelerinin bu konuda ne dediğini hatırlamaya çalışırken bir kez daha midesi bulanmaya başladı ve Tiffany kendini bunları düşünmekten alıkoyup kusmamaya odaklanmak için zorladı. Midesinde çıkartabileceği bir şey kalmış olamazdı.

Kendine geldiği bir sonraki seferde, annesiyle Ned karşısında dikiliyordu. Saate göz atıp beşi geçtiğini gördü. Nasıl olmuştu da gün o farkına bile varmadan geçip gitmişti? “Ashleigh?”

“İyi,” dedi annesi.

Kâşif Dora sağ olsun, diye düşündü Tiffany ve bir yıl önce

kızı bu çizgi filme bağımlı hale geldiğinden beri bu belki de aynı cümleyi bininci kez kurmuşuydu.

“Mobilyalar nereden çıktı?” diye sordu Francine.

“Bayan Ridgeway’ın ev satışından.” Tiffany henüz annesiyle Ned’e Blaine’den bahsetmeye hazır değildi, ama zaten çok geçmeden öğrenirlerdi.

“Hiç iyi görünmüyor,” dedi Ned.

Francine uzanıp elini kızının alınına koydu ve Tiffany, anesinin soğuk elinin verdiği his yüzünden mutlulukla inlemek için kendini zor tuttu. “Yanıyorsun, tatlım. Ateş için bir şey aldın mı?”

“Midemde tutamadım.”

“Zavalılık.”

“Sürekli su içmelisin,” dedi Ned. “Kliniğe kaldırılmanı hiç istemiyorum.”

Francine, “Sana biraz zencefilli gazoz ve tavuk çorbası getirdik,” diye ekledi.

“Teşekkürler,” dedi Tiffany ama ikisinin de fikri bile öğürmek istemesine sebep oluyordu.

“Sana bir bardak zencefilli gazoz getireyim ve çorbayı ısıtayım.”

“Çorba istemiyorum, anne. Yiyemem. Henüz değil.”

“Tamam, ben buraya bırakırım. Sen iyi hissettiğinde yersin.”

Ned, Ashleigh’yi kucakladı ve onun yanaklarına öpücükler kondurup kızı güldürdü. “Daha iyi misin minik kızım?”

“Hı-hı. Ama şimdi anne hasta.”

“Biz bu geceliğine seni kaçıracağız ve anne de bu sırada uyuyup iyileşecek. Olur mu?”

“Olur.”

Ned onu yere bırakıp elinden tuttu. “Çıkıp çantanı toplayalım mı?”

Ashleigh onu merdivenlerden yukarı, odasına doğru çekti.

“Onunla çok güzel anlaşıyor,” dedi Tiffany. “Kendi çocuğu olmadığına insan inanmıyor.”

“Keşke baban o olsaydı.”

“Bu güzel olabilirdi. Ben de kendi çocuğum için daha iyi bir baba seçebilirdim gerçi.” Tiffany sehpanın üzerinde duran ihtarnameye işaret etti.

Francine alıp okudu ve rengi attı. “Bu ciddi mi?”

“Belli ki öyle.”

“Aman Tanrım, ne yapacaksın?”

“Onunla dişimle tırnağımla savaşıcağım. Başka ne yapabilirim ki?” Jim’le girişeceği başka bir yasal savaş fikri –Dan’i tutmanın karşılığından bahsetmiyordu bile– Tiffany’nin hem gözyaşlarıyla hem de ağzından çıkmak istercesine içinde kaynayan iç organlarıyla savaşmak zorunda kalmasına sebep oluyordu.

“Çok üzgünüm.” Francine başını onaylamayan bir tavırla salladı. “Bu çocuğun bir silkelenmeye ihtiyacı var. Onun için yaptığın onca şeyden sonra sana böyle davranamaz, bu kabul edilemez.”

“Bence de.”

Kapı açıldı ve içeri Blaine girdi, Tiffany’nin annesinin, onunla kanepede oturduğunu görünce donakaldı. “Ah, özür dilerim. Bölmek istememiştim.”

Francine’in bakışları Tiffany’dan Blaine’e kaydı ve sonra yeniden Tiffany’ye bakarak tek kaşını kaldırdı, bu hareket

ona Maddie'yi hatırlatmıştı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Eee, hayır, yok."

Francine daha fazla bilgi için ısrar etmek yerine gülümsedi. Öne uzanıp Tiffany'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Aferin sana," diye fısıldadı kalkmadan önce. "Komiser Taylor, sizi gördüğüme sevindim."

"Ben de sizi, hanımefendi. Lütfen bana Blaine deyin."

"Mutlulukla, *Blaine*. Ben Francine."

"Gerçekten bölmek istememiştim," dedi Blaine. "Sonra gelebilirim."

"Bizim yüzümüzden gitme," dedi Francine. "Ned, Ashleigh'nin çantasını toplamasına yardım ediyor, Tiffany biraz dinlenebilsin diye bu gece onu biz alıyoruz."

Tiffany, annesi ve... Âşığı... Ya da Blaine her neyiyse... Arasında geçen konuşmayı bir tenis maçı gibi seyrediyordu. Bu kelimedenden nefret ediyordu. Çok bayağı ve inanılmaz romantik bir kelimeydi. Seks arkadaşları? Bu daha çok hoşuna gidiyordu, ama bu tanım da onu her gördüğünde hızlanan kalbini ve nemlenen avuç içlerini açıklama konusunda çok eksik kalıyordu ve bu ikisinin sebebi de bedenini kavuran ateş değildi. Hayır, sebep kesinlikle Blaine ve onun sadece kapıdan içeri adım atarak bütün odadaki oksijeni alıp götürbilme becerisiydi.

"Hastamız nasıl?" diye sordu Blaine annesine.

"Ateşi var ve bir şeyler yemeye yanaşmıyor."

"Eğer bir şeye ihtiyacı olursa diye ben bu gece buralarda olacağım."

“Yalnız olmayacağını bilmek çok daha iyi hissetmemi sağlıyor.”

Tiffany gözlerini devirdi.

Ned merdivenlerden Ashleigh’yle indi ve Ashleigh, bir gösteri sergiliyormuş gibi annesine sarılıp öpücükler yağdırdı.

Kızı, salonlarının ortasında dikilen polis şefini fark ettiğinde durakladı.

“Selam, Ashleigh.” Blaine dizlerinin üzerine çöküp küçük kıza elini uzattı. “Beni hatırlıyor musun? Ben Mac Amca’nın arkadaşı Blaine.”

Tiffany soluğunu tutmuştu. Ashleigh kafa sallayıp onun elini sıktı. “Sen de mi annemin arkadaşısın?”

“Öyleyim. Sen anneannen ve dedenle kalırken ben annene iyi bakacağım. Sana uyar mı?”

“Hı-hı.” Ardından Ned’e döndü. “Bu akşam dondurma yiyebilir miyiz?”

Blaine’i Ashleigh’nin hayatına almak adına ilk adımı attıklarını fark eden Tiffany derin bir nefes aldı. Blaine’in göğsünün genişlemesini izledi ve onun da soluğunu tuttuğunu fark etti. Onun da gergin olduğunu bilmek, Tiffany’nin içinin kıpır kıpır olmasına sebep olmuştu ve bu seferkinin mide virüsüyle hiç alakası yoktu.

“Kesinlikle,” dedi Ned, Ashleigh’ye cevap olarak. “Hadi gidelim, hanımlar. Bu akşam yapacak çok şeyimiz var.”

“Teşekkürler, Ned. Teşekkürler anne.”

“Yardım edebildiğim için mutluyum,” dedi Ned kapıdan çıkarken.

Annesi Tiffany’ye, “Seni arayacağım,” dedi ve evden çı-

karken Blaine'in kolunu kısaca sıktı.

Blaine kapıyı onların arkasından kapatarak Tiffany'nin yanına geldi. "Gerçekten harika zamanda gelmişim. Hem seninkilerle hem kızınla tanıştım, tek seferde."

"Ateşle imtihan," dedi Tiffany zayıf bir gülümsemeyle. Annesinden ve Ned'den onunkiler olarak bahsetmesi çok hoşuna gitmişti. Geçen sene içinde Ned, hiç sahip olmadığı babasına dönüşmüştü ve Tiffany gün geçtikçe onu daha çok seviyordu. Bunu bir noktada yaşlı adama söylese fena olmayabilirdi.

Blaine, Tiffany'nin saçlarını yüzünün önünden çekip alını öptü. Bu kesinlikle alnını annesinin öpmesinden farklıydı. Bir kere, onun öpüşü ateşle yanan tenindeki tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi günlerim olmuştu."

"Senin için ne yapabilirim?"

Tiffany parmaklarını Blaine'in parmaklarından geçirdi. "Bu iyi."

"Sana bir teklifim var."

"Aman Tanrım, *mümkün değil*. Bu gece olmaz..."

Blaine gülerek, "Kapa çeneni aptal kız," dedi. "Bu, *öyle* bir teklif değil."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gripken bile aklının başka yerlerde olmasına bayıldım."

"Eminim bayılmışsındır," dedi Tiffany eğlenerek. "Söyle bakalım, teklifin neymiş?"

"Bu akşam görevdeyim, o yüzden ararlarsa diye evde olmam gerekiyor."

"Cep numaran yok mu kimsede?"

“Var ama ben herkesin ev telefonlarını kullanması konusunda ısrarcı davrandım, adada telefonlar her zaman düzgün çekmiyor. Uzun lafın kisası, sekizde evde olmalıyım.”

“Sorun yok. Ben kendime bakarım.”

Blaine alaycı bir tavırla somurttu. “Henüz teklifimi duymadın.”

“Özür dilerim. Lütfen hasta kıza yapacağın teklif için konuşmaya devam et.”

Blaine’in somurtuşu bir gülümsemeye dönüştü. “Alaycılığın sen hastayken bile hep zirvede. Bu akşam seni evime götürsem ve seninle ilgilenirken işten de geri kalmasam nasıl olur?”

Tiffany inledi. “Kıpırdayamıyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Her şeyi ben yaparım. Sana bir çanta hazırlar, seni arabama ve sonra oradan da evime taşıyım. Bir şey yapmana gerek kalmaz.”

“Böyle söyleyince... Belki de yapabilirim. Kendini bu mikroba bu kadar savunmasız bırakmak istediğinden emin misin? İnan hiç eğlenceli değil.”

“Ben neredeyse hiç hasta olmam. Ve eğer bundan emin olmasaydım, buraya gelmezdim.” Bir kez daha dudaklarını Tiffany’nin alnına bastırdı ve sonra yerinden kalktı. “Gidip sana çanta hazırlayayım.”

“Pijamalar üçüncü çekmecede.”

“Tamamdır. Hemen dönerim.”

Yıllardır kendini hiç bu kadar kötü hissetmemiş olmasına rağmen, canı henüz çıkmamış olduğundan Blaine uzaklaşırken onun seksi poposunun merdivenlerinden yukarıya çıkışını izledi. Buraya geldiği için hissettiği mutlulukla kalbi yerinden

çıkacak gibi atmaya başladı. Üstelik bu haldeyken bile çılgınlık atarak kaçmamıştı ve hastayken onu yalnız bırakmak istemeyecek kadar düşünceliydi.

Onun gibi bir adama âşık olmak dünyanın en kolay şeyi gibi duruyordu, onun ihtiyaçlarını kendisinininkilerden önde tutan, düşünceli, ilgili bir adam. Jim böyle biri değildi. Onların hayatlarındaki her şey her daim Jim'le ilgili olmuştu. Tiffany, Blaine'leyken her şey kendisiyle ilgiliymiş gibi hissediyordu ve bu gerçekten de ferahlatıcı bir değişiklikti.

Ama Tiffany, tek taraflı bir ilişkinin asla yürümeyeceğini bilecek kadar akli başında biriydi. Dolayısıyla kendini biraz iyi hissetmeye başladığı gibi, Blaine'i her şeyin merkezine koyup bir değişiklik yapacaktı. Bunu düşünürken huzurlu bir uykuya daldı ve Blaine onu kucakladığında irkilerek uyandı.

“Her şey yolunda, bebeğim. Tuttum seni.”

On Yedinci Bölüm

Adamın kaba, pürüzlü sesi çok rahatlatıcıydı ve Tiffany burnunu onun boynuna dayayıp artık aşına olduğu teninin sandal ağacı kokusunu içine çekti. Rahatladı ve Blaine onu SUV'unun ön koltuğuna oturtup emniyet kemerini takarken her şeyi kendisi yerine yapmasına izin verdi.

“Hemen dönerim,” dedi Blaine. “Evi kilitleyeyim.”

O uzaklaşırken telefonu çaldı, arayan Dan Torrington'dı. “Aramama döndüğün için teşekkürler, Dan.”

“Hiç sorun değil. Sevimli arkadaşımız Jim bir kez daha ayaklandı, öyle mi?”

“Ve muhtemelen bana sorun yaratmaktan aşırı keyif alıyor. Aksamış tek bir kira yüzünden beni gerçekten tahliye edebilirler mi? Hepsi bir banka hatasından ibaret. Kira parası bende.” *Güçbela*, diye düşündü ama sonuçta kirayı çıkartmıştı.

“Sabah ilk iş yeni bir çek yaz ve dükkân sahibine gönder. Ben eski kocanla konuşup ne yapabileceğime bir bakarım.”

“Ah, çok teşekkürler. Bir süre için sana ödeme yapabilecek durumum olmayacak...”

“Endişelenme, bu seferki müesseseden. O adam beni gıcık ediyor.”

“Beni de.”

“Endişelenmemeye çalış,” dedi Dan, Blaine kamyonete binerken. “Bunun icabına bakacağız.”

“Teşekkürler, Dan. Yardımın için gerçekten minnettarım.”

“Hiç sorun değil. Haberleşiriz.”

Tiffany konuşmayı bitirdiğinde, Blaine dikkatli gözlerle onu süzüyordu. “Bu neydi?”

Ona kira çekiyle ilgili meseleyi, dükkân sahibinin ve Jim’in yaptıklarını anlattı.

“Gerçekten mi?” diye sordu Blaine, sesinden buna inanmadığı belli oluyordu. “Sorunu ne bu herifin? Sen onun çocuğunun annesisin, Tanrım!”

Kendi adına bu kadar sinirlenmiş olması, Tiffany’nin ondan biraz daha hoşlanmasına sebep oldu, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

“O adamın bir derse ihtiyacı var.”

“Senin öğreteceğin bir derse değil.”

“Onu dövmeye asla kalkışmam, gerçi fikri bile hoşuma gidiyor, ama buralarda hayatını biraz zorlaştırabilirim.”

“Nasıl?”

“Benim de yöntemlerim var,” dedi Blaine geri geri park yolundan çıkarken. “Hepsi de yasal yollar. Endişelenme.”

Tiffany, Jim’in ihtarnamesini aldığından beri ilk kez rahat bir soluk aldı. Onun için savaşmak isteyen arkadaşları vardı ve bunu fark etmek inanılmaz bir huzurla dolmasına yol

açmıştı. Bir şekilde bunu halletmesine yardım edeceklerdi. Tiffany bu fikirle iç geçirip en sonunda yorgunluğuyla daha fazla savaşımadan gözlerini yumdu.

Uyandığında Blaine onu taşıyordu, bu sefer kendi evine. Onu durdurup etrafa iyice bir bakınmak istedi ama gözlerini açık tutamıyordu. *Yarın*, diye düşündü. *Yarın*.

Kırmızı elbise kesinlikle harika görünüyordu. Kara, boy aynasının önünde son bir kez dönerken bunu düşünmekten kendini alamadı. Gerçekten uğraşıp saçlarına fön çekmişti ki bunu yılda iki kez, genelde düğünler ve cenazeler için yapardı. Bu hangi kategoriye girecekti acaba? Kendini, “Büyük İhanet” olarak adlandırdığı, sevgilisinin, kız kardeşine âşık olup onunla evlendiği olaydan beri ilk kez bu kadar hafif ve uçarı hissediyordu. Gerçi kalbini bir kez daha riske atmak istediğinden emin değildi.

Yeni bir adamla çıkmak demek, Matt’le ilişkisi bittiğinden beri içinden sıyrılamadığı yas dönemini de sonlandırmak anlamına geliyordu. Onu kötü adam olarak görmek, beraber geçirdikleri iki yılın ardından yas tutarken bu süreci hiç de kısaltmamıştı. O iki yıl boyunca mutluydu ve Matt’in de mutlu olduğunu sanmıştı, ancak Matt ona, kız kardeşine âşık olduğunu açıkladığında onun aslında mutlu olmadığını öğrenmişti. Kara’nın daha sonra öğrendiği üzere, Matt hislerinin değiştiğini Kara’ya nasıl söyleyeceğini düşünürken ölüp ölüp dirilmekle meşguldü.

Bazı yönlerden, bu her şeyin en kötü tarafıydı. İlişkileri bittiğinden beri geçen iki uzun yılda, Kara’nın kendisine yapılan

haksızlıkları düşünmek için oldukça zamanı olmuştu. Ve her seferinde aynı noktaya takılıyordu, *nasıl* olmuştu da bunu gözden kaçırabilmişti? Görmediği sinyaller var mıydı? Olmalıydı, ama beraber geçirdikleri son ayları aklından defalarca ve defalarca yeniden geçirirken, arkasından dönen dolaplara dair en ufak bir işaret bile bulamamıştı. O son aylarda kız kardeşiyle de zaman geçirmişti ve gözüne batan hiçbir şey olmamıştı.

Her şey açığa çıktıktan sonra parçalara ayrılan tek şey Kara'nın özgüveni olmamıştı, kendi yargılarına da güvenemez hale gelmişti. Eğer en yakınındaki iki insan ona böyle ihanet edebiliyorsa, bir başkasına nasıl güvenecekti peki? Bu fikir içini nahoş bir hüznle doldurdu ve yanma uzun kollu bir şeyler aldığı sırada sinirleri gerildi. Dan'le bu akşam çıkıp güzel bir gece geçirmeye çok kararlıydı ve bunu büyütmecekti. Dan de diğer bütün erkekler gibi, ondan tek bir şey istiyordu ve Kara'nın bunu ne Dan'e ne bir başkasına vermeye niyeti vardı.

Kendi kendine konuşması devam ederken kapı hafifçe vuruldu.

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadı kendine ve gidip kapıyı açtı. Önündeki manzara karşısında iç geçirmemek için kendini tutması gerekmişti. Dan göz *kamaştırıcıydı*. Üzerinde lacivert bir blazer ceket, açık mavi bir gömlek, bej pantolon vardı ve koyu saçlarını, bakarken bile insanın kalbini hızlandıran bir stille geriye yatırmıştı.

Dan, içinde kırmızı, sarı ve turuncu gerbera çiçeklerinin olduğu büyük bir buketi ona uzattı. "Senin için."

Onun görünüşünden ve beklenmedik çiçeklerden nutku tutulan Kara bir adım geriledi. "İçeri geçsene."

Dan mutfağını ve yaşam alanını barındıran büyük odaya adımını atıp etrafa bakındı. “Ne güzel bir yer.”

“Ben seviyorum.” Çiçekleri ondan alıp dolaplarda vazo olarak kullanabileceği bir şey aramaya girişti. “Bay McCarthy buranın sahibiymiş ve bana burayı neredeyse sudan ucuza kiraladı. O ve ailesi gerçekten harika.” *Boş boş konuşmayı kes*, diye düşündü.

“Ben de onları çok severim. Grant’le yıllardır arkadaşız ama ailesinin geri kalanıyla daha yeni tanıştım.” Kara’nın anne ve babasıyla çekilmiş bir fotoğrafım eline alıp onu inceledikten sonra yerine bıraktı. “Sanki bütün ömrün boyunca onları tanıyormuşsun gibi hissettiriyorlar.”

“Evet, kesinlikle öyle.” Güzel çiçekleri bir bira bardağına koydu. “Çiçekler için teşekkür ederim. Bunlar benim en sevdiğim çiçekler.”

“Gerçekten öyle mi?” Dan bunu sorarken en sonunda bir şeyi doğru yapmış olduğu için memnun görünüyordu. “Ben de gül yerine bunları seçeceğini düşünmüştüm.”

Kara, Matt’in kendisine hep gül aldığını hatırladı. Üstelik, ona güllerin kokusunu sevmediğini söyledikten sonra bile almaya devam etmişti. Daha yeni tanıştığı bir adam onu nasıl olup da beraber iki yıl geçirdiği Matt’ten daha iyi anlıyordu?

“Yine yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Dan, bunu sorarken samimi bir endişeyle yüzü bulutlanmıştı.

“Hayır.”

“Tam da bütün ifadelerini çözdüğümü zannederken hiç bilmediğim yeni bir ifade takınıyorsun.”

Kara buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Kendisine böyle dikkatle bakan kimse olmamıştı.

“Bu arada,” dedi Dan, “harika görünüyorsun. Kapıyı açtığında bir saniye için konuşamadım. Muhtemelen beni, böyle bir şeyin pek sık gerçekleşmediğini bilecek kadar iyi tanıyorsundur artık.”

Kara, Dan’ın surat ifadesine gülmekten kendini alamadı.

Dan onu dikkatle izlerken, “Gülmen çok hoşuma gidiyor,” dedi.

“Bir şeyler beni güldürmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Bu çok üzücü.” Elini uzattı. “Ne dersin, gidip biraz daha gülelim mi?”

Kara onun uzattığı ele bir süre nefes almadan baktı, ardından uzanıp kendisine sunulan eli tuttu.

Stephanie’nin restoranının mutfağı, arı kovanı gibiydi ve bütün çalışanları geniş atıştırmalıklar ve açılış yemekleri üzerinde son dokunuşları yapıyorlardı, konuklar her an gelebilirdi. Aslında eve gidip duş almayı planlamıştı, ama Grant’i arayıp ondan elbiseyi Sand & Surf Oteli’nde yer alan restorana getirmesini rica etmesi gerekmişti.

Çalışanlarının üçü grip dolayısıyla gelememişti, bunun üzerine Stephanie; Grace’i, Jenny’yi ve Sydney’yi yardıma çağdırmak zorunda kalmıştı.

“İşte buradayız,” dedi Grace mutfağa üzerinde çiçekli bir elbiseyle girer girmez.

Stephanie, “Şu an hayatımı kurtarıyorsunuz,” dedi.

“Ve bunu yaptığımız için mutluyuz,” dedi Jenny. Fener bekçisi olan Jenny’nin sarı saçları zarif bir topuzla tutturul-

muştı ve siyah elbisesi aynı anda hem klas hem seksi duruyordu. “Her şey harika kokuyor!”

“Ben açlıktan *ölüyorum*,” diye ekledi Sydney.

“Ben size her şeyden biraz hazırladım.” Stephanie onlara tezgâhı işaret etti, tezgâhın üzerinde atıştırmalıklar ve makarna dolu tabaklar yer alıyordu, yanında da onlar için soğuttuğu bir şişe *pinot grigio* bekliyordu.

Jenny kendileri için hazırlananlara bakarken, “Bu ömrümde yaptığım *en harika iş*,” dedi.

“Haydi biraz atıştırın,” dedi Stephanie. “Birkaç saat boyunca çok yorulacaksınız, o yüzden enerji toplamalısınız.”

“Bunu ikiletmem ben,” diyen Sydney, Stephanie’nin kendi tarifi olan istiridye sosuna kuşkonmazını daldırdı.

Sydney’nin çıkarttığı iniltiyi bakılırsa, sos güzel olmuştu.

“Büyüleyici,” dedi Sydney ikinci kez sostan alırken.

“Anakaraya olan yolculuğun nasıldı, Syd?” diye sordu Grace.

“İyiymi.” Sydney kadehleri doldurup herkese birer tane uzattı. “Doktor benim iyi bir aday olduğunu söyledi,” dedikten sonra Jenny için ekledi, “Tüp bağlatma operasyonumu geri aldirmek istiyorum da.”

“Ah, vay canına,” dedi Jenny. “Bunu planladığını bilmiyordum.”

“Harika haber,” dedi Stephanie, sınırlı zamanını, arkadaşlarının yanında şarabını yudumlamaya ayırmanın tadını çıkarıyordu.

“Peki, sen yapacak mısın, tatlım?” diye sordu Grace, iki çocuğunu trafik kazasında kaybeden Sydney’ye sempatiyle bakıyordu.

“Düşünüyoruz.”

“Luke ne diyor?” diye sordu Stephanie.

“O her şeyi bana bıraktı. Hiç evlenemeyeceğini ve hiç çocuklarının olmayacağını düşünerek geçirdiği yılların ardından, dediğine göre sadece evlenmiş olmak bile beklediğinin çok ötesindeymiş. Sadece ikimiz olsak bile bundan mutluluk duyacağını söylüyor.”

Jenny dalgın dalgın, “Ama eminim harika bir baba olurdu,” dedi.

“Olacağından hiç şüphem yok,” dedi Syd. “Bunu sık sık düşünüyorum. Tabii bir de başına gelecekler için gece gündüz endişelenmeden nasıl bir çocuk daha doğurabileceğimi bilmiyorum.”

“Bu konuda neden endişelendiğini anlayabiliyorum,” dedi Grace. “Yaşadıklarından sonra bu çok normal.”

“Yapmak istediğim son şey, deli bir annenin çocuğu olarak doğma şanssızlığına eriştiği için zavallı bir çocuğu sinir hastasına çevirmek. Aşırı korumacı olacağımdan korkuyorum.”

“Luke bunun olmasına izin vermez,” dedi Jenny. “O seni dengeler.”

“Bu doğru,” dedi Sydney. “O ilişkideki sakın kişi.”

“Hemen karar vermek zorunda değilsin, değil mi?” diye sordu Stephanie.

“Durduğumuz yerde gençleşmediğimiz bir gerçek ve çocuklar *çok* yorucu oluyor. Özellikle küçükken.”

“Biz senin için buradayız.” Grace, Syd’in kolunu sıktı ve Jenny’yle Stephanie de başını salladı. “Eğer konuşmak istersen dinlemekten asla bıkmayız.”

“Teşekkürler, çocuklar. Maddie de aynısını söyledi. Sizin gibi arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım.”

Grant aceleyle mutfğa girdi ve bir günah kadar baştan çıkarıcı görünüyordu. Üzerinde koyu renk bir takım vardı ve içine giydiğı mavi gömlek gökyüzü renkli gözlerini iyice açığa çıkarmıştı. “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Evdeki telefon çalıp duruyordu ve... Sen bunu hiç umursamıyorsun çünkü işin başından aşkm. Elbiseni getirdim.” Ceketinin iç cebine uzanıp nişan yüzüğünü çıkarttı. “Ve yüzük de. İstedğin gibi.”

Diğer kadınlar normal koşullarda aşırı soğukkanlı olan Grant McCarthy’nin, nişanlısının büyük gecesı için ne kadar heyecanlı olduğunu gördüklerinde kendilerini gülmekten alamadılar.

Stephanie sol elini uzatıp yüzüğü takması için Grant’e izin verdi. Grant yüzüğü parmağına iterken başını kaldırdı ve nişanlısının onu alev gibi parlayan gözlerle izlediğini gördü. *O da geçen sonbaharda ettiğı evlenme teklifini düşünüyor olabilir mi*, diye düşündü. Şu ana kadar evlilik planları başlamamıştı çünkü ikisi de çok meşguldü, Stephanie restoran açmaya çalışıyor ve bu sırada marinadaki restoranı da yürütüyordu; Grant de nişanlısının üvey babasını hapisten çıkarmak için harcadığı yılları senaryoya dönüştürmekle uğraşıyordu. Restoran açıldıktan sonra tarih belirleyebileceklerini umuyordu.

“Seni bir saniyeliğine çalabilir miyim?” diye sordu Grant yüzüğü parmağına taktıktan sonra.

Stephanie onun elini tuttu. “Korkarım sadece bir saniyem var.”

Grant onu kalabalıktan uzak bir köşeye çekti.

Stephanie, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey harika.” Grant, Steph’i kendine çekip kadının du-

daklarına özlem dolu bir öpücük kondurdu. “Sana şans dilemek ve seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim. “Şuraya bir bak.” Yemek salonuna işaret etti, salon yüzlerce mumun ışığıyla ışıldıyordu. “Bunu gerçekten başardın, bebeğim.”

Duygularan Stephanie başını Grant’ın göğsüne yasladı. “Bunu senin sevgin ve desteğin olmadan yapamazdım. Paradan bahsetmiyorum bile.”

“O para *senin de* paran, onu birlikte kazandık.”

Grant, Charlie’yle Stephanie’ye, hikâyelerinin telifini alabilmek için çılgın bir rakam ödemişti ve bazen, Stephanie kendine, avukatlara ödeme yapabilmek için her bir kuruşun hesabını tuttuğu günlerin geride kaldığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Charlie artık özgürdü ve adada, kendisine yakın yaşıyordu, otelde çalışıyor ve düzenli aralıklarla Grant’e hikâye konusunda yardım ediyordu, çok fazla bilgi vermeye hâlâ yanaşmıyordu gerçi. Bazı günler, Stephanie bunların hepsinin bir rüya değil de gerçekliğin bir parçası olduğuna inanmak için kendini çimdiklemek istiyordu.

Bu mutluluğun çoğunu, şu an kollarının arasında olduğu adama borçluydu, arkadaşı Dan’i işe alarak Charlie’nin serbest bırakılmasını sağlamış ve Stephanie’yi kendi ailesinin içine almıştı. En önemlisi, Grant onu koşulsuz bir seviyordu ve bu, Stephanie’nin sevgili üvey babası hariç ömrü boyunca kimseden görmediği bir şeydi.

“Teşekkürler,” dedi başını kaldırıp Grant’e bakarak.

Grant onun bu sözü üzerine gerçekten şaşırmış gibiydi. “Ne için?”

“Seninle tanıştığım gün bütün hayatım değişti. Kırk yıl düşünsem bu kadar mutlu olabileceğim aklıma gelmezdi.”

Grant'ın seksî gülümseyişı yüzünü aydınlattı. Stephanie'nin elini tutup dudaklarına götürdü. "Mutlu olman beni de mutlu ediyor. Şimdi, sevgilim, gidip hazırlanmalı ve bu akşam yoluna çıkan herkesi güzelliğınle yere sermelisin. Eğer yardım etmek için yapabileceğim bir şey olursa, hazır ve nazır şekilde bekliyor olacağım."

"Shane'le birlikte konukları karşılamak dışında yapabileceğın bir şey yok. Çoktan yapabileceğın her şeyi yaptın. Güzel zaman geçir, eğlenmene bak."

"Güzel zamanlardan bahsetmişken, Mac yarın yarış teknelerinden birini kullanacakmış, ona katılıp katılmayacağımı sordu. Belli ki kaptanın ekibi gripten yatağā düşmüş ve birkaç yedeğē ihtiyacı varmış, yoksa diskalifiye olacakmış. Gitmemin sakıncası var mı?"

"Hiç yok. Ben güzelce uyuyup halka açılmadan önce dinlenebildiğim kadar dinlenmek istiyorum."

"Harika, teşekkürler." Uzanıp Stephanie'yi bir kez daha öptü. "Kendi özel kutlamamızı sonra yaparız."

"Mükemmel."

"Seni seviyorum," dedi onu sıkıca kucaklayan Grant.

"Ben de seni seviyorum. Bütün bunlar olurken bana katlandığın için teşekkürler."

Grant onu ışıll ışıll bir gülümsemeyle bıraktı ve misafirleri karşılamak için kuzeni Shane'e yardım etmek üzere uzaklaştı.

Onun yürüyüşündeki asalete asla doyamayan Steph, gidişini izledikten sonra hazırlanmaya çıktı.

Günün daha erken saatlerinde harika bir fikir gibi görü-

nen şey, saat yediye yaklaştıkça gitgide abes bir hal almıştı. Maskara sürmeye çalıştığı sırada Sarah'mn elleri titredi, yıllardır maskara sürmemişti. Ryan Eczanesi'nden birkaç kozmetik ürünü almıştı çünkü Charlie onu almaya geldiğinde yaşlı bir cadalog gibi görünmek istemiyordu. Ama elleri böyle titremeye devam ederse, kirpikleri hariç her yere maskara sürecekti.

Hissettiği öfke gitgide arttı ve Sarah en sonunda rimeli lavaboya fırlattı. "Bu saçmalık," dedi aynadaki aksine. "Sen, saçmalıyorsun. Koca dediğin canavardan henüz tam olarak boşanmamışken bir başka adamla ne işin var ki?"

Ama içinde bir parça, âşık olmanın nasıl hissettirdiğini unutmayı reddediyordu. Charlie'yi düşünmeden edemiyordu, özellikle de onun huysuz yüzeyinin altında sakladığı adama dair bir şeyler gördüğünden beri. Yanlış adamla evli geçirdiği neredeyse kırk yılın ardından, yeni biriyle başlamak için çok mu geç kalmıştı?

Titreyen elleriyle adaya gelirken yanında getirdiği tek güzel elbiseyi düzeltti ve koyu pembenin restoran açılışında çok sırtımayacağını umdu. Aynadan kendini eleştirel gözlerle süzüp yaşlı bir kadın için fena görünmediğine karar verdi. Maskaranın lavaboda bıraktığı pisliği temizledi ve ardından en sevdiği parfümünü sıktı.

Şimdi yapması gereken tek şey, Charlie gelmeden önce ellerinin titremesine engel olmaktı.

Ne yapacağını bilemediği için, yatağın ucuna emanet bir şekilde oturdu. Kocasının göz alıcı kariyeri boyunca boy göstermek zorunda kaldığı onca etkinlik ona elbisesini kırıştırmadan nasıl oturması gerektiğini öğretmişti. Bu, generalin kocası ola-

rak geçirdiği yıllarda öğrendikleri arasında yararlı olan birkaç bilgiden biriydi. Öğrendiği diğer şeylerin çoğunu ise, yapabilse saniyesinde unutturdu.

Bazı zamanlar, eski kocasının kendisini özleyip özlemediğini merak ediyordu. Muhtemelen özlediği şey öfkesini kullandıkça kullanabileceği biriydi. Kocasını kendine çoktan yeni bir kurban bulmuş olmalıydı. Bu kadar zamanı seks yapmadan geçirmesi söz konusu bile değildi, dolayısıyla başka bir zavallı kadın, emekli bir ordu komutanının çekici görüntüsünün altındaki gerçekliği öğrenmekle meşguldü. Sarah ve çocuklarının çok iyi bildiği bir gerçeklik.

Bir hüznün hissi onu sarmalamaya başlarken kapıda nazik bir tıklama duyuldu ve Sarah'ın yersiz düşünceleri uzaklaştı. Bu gece hüznün yer yoktu. Bu gece yeni başlangıçların gecesiydi, yeni arkadaşların, yepyeni bir hayatın gecesi. Acı verici geçmişine saplanıp kalmanın hiçbir anlamı yoktu. Geçmiş yıkıcıydı ve o bugün yapıcı olmak istiyordu.

Sarah ayağa kalkıp titreyen bacaklarla kapıya yürüdü. Kapıyı açtığı anda karşısında bulunduğu tıraş olmuş, güzelce giyinmiş adamı az kalsın tanıyamıyordu. Charlie o kadar farklı görünüyordu ki Sarah bir an onu hayal edip etmediği konusunda emin olamadı. “Çok hoşsun.”

“Sen de,” dedi Charlie, onu tepeden tırnağa süzerken. Ardından tekrar Sarah'yla göz göze geldi. “Çok, çok hoşsun.”

Bu iltifat ve bakışlarındaki çok da gizli olmayan ilgi, bütün bedeninin ısınmasına ve ısının çoğunun bacaklarının arasına yerleşmesine sebep oldu ve ona, evliliği bitmiş olsa da kadınlığının baki kaldığını anımsattı.

Charlie ona kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Adamın koluna girerken bir saniye bile tereddüt etmedi. “Lütfen.”

Blaine, Tiffany’yi kendi yatağına yatırdı ve üzerine ince bir battaniye örttü. Kadının koyu renk saçları yastığa dağıldı ve tatlı dudakları aynı Ashleigh’ninkiler gibi kıvrıldı. Tiffany kendisini böyle görürse Blaine’in ondan iğreneceğini düşünmüştü, oysa hastayken bile çok güzeldi.

Tiffany olur da kalkarsa banyoyu bulabilsin diye komodinin üzerindeki ışığı açık bıraktı; sonra da belki lazım olur diye mutfığa gidip eski bir plastik kâseyi yatağın başucuna yakın bir yere bıraktı.

Sonraki birkaç saat boyunca kendine bir sandviç yaptı ve birkaç bira içti, Red Sox takımının birkaç oyununu izledi ve o gün ofisten gelirken yanında getirdiği birkaç raporu okudu. Saat dokuza gelirken onun kendi yatağında uyuduğu gerçeğini daha fazla görmezden gelemedi, yan odada oturup o yokmuş gibi daha fazla davranamayacaktı.

Uzun, soğuk bir duş alarak kendisine bu gecenin seksle değil şefkatle ilgili olduğunu hatırlattı ve sonra yatağa gidip bir kolunu ona doladı. Lanet olsun, Tiffany hâlâ ateşle yanıyordu.

Ona ateşi için bir şeyler vermeyi düşünse de midesinin bunu kaldırmayacağından endişeleniyordu.

Tiffany dönüp ona sokuldu, yüzünü göğsüne yasladı.

Onun, uykusunda kendisine gösterdiği koşulsuz güven Blaine’i tarifsiz duygulara sürükledi. Dünyanın geri kalanına kendisini göstermeyi seçtiği şeklin aksine, o çok tatlıydı. Tatlılığının yanı sıra, Blaine onun ukala, alaycı tarafını da

seviyordu. Blaine elleriyle onun saçlarını okşadı ve bu gece, hastalığın en ağır kısmını üzerinden atmasını umdu.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü Tiffany'nin iniltileriyle gözünü açtı.

"Tiffany," diye fısıldadı.

Tiffany'nin gözleri açıldı ve genç kadın gözlerini kırpıştırıp odaklanmayı denedi.

"İyi misin?"

Tiffany cevap olarak sadece başını salladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Belki biraz su. Çok susadım."

"Hemen getiriyorum." Onu bırakıp kalktı ve mutfaktan buzlu su getirdi. Odaya döndüğünde, Tiffany'nin doğrulup oturmasına yardım etti ve bardağı ona uzattı.

Tiffany, kendisine uzatılan sudan büyük yudumlar aldı. "Bu çok güzel."

"Yavaş ol. Mideni yeniden bulandırmak istemezsin."

Sanki midesi onu duymuş gibi, yüksek sesli bir gürültü çıkarıp ikisini de güldürdü.

"Çok çekiciyim," dedi Tiffany. "Aslını istersen, benim kadar çekici kimseyi görmemiş olduğundan çok eminim."

Blaine uzanıp onu dudaklarından öptü. "Hastayken bile göz alıcısın."

"Eminim öyleyimdir."

"Sana yalan söyler miyim?"

"Bilmem. Söyler misin?"

Şakalaşma ortasında sorulmasına rağmen Tiffany'nin ciddi bir cevap beklediği belliydi. "Asla."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi ve ardından, bu tek kelime-

lik cevabın kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek isteyerek gülümsedi.

“Midenin bir şeyleri kaldırıp kaldıramayacağını görmek için biraz kraker yer misin?”

“Birkaç saat önce, bir daha asla bir şey yemeyeceğimi düşünüyordum, ama şu an kraker kulağa güzel geliyor, kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Bu harika. Hemen dönerim.” Blaine bir dakika sonra, elinde istiridye krakerleri ve ateşini bastırması için ağrıkesicilerle odaya döndü, önce ağrıkesicileri içmesi için Tiffany’ye verdi. “Başka bir şeyim yoktu,” dedi istiridye krakerleri uzatırken.

“Bayılırım.”

Blaine, yastıklara yaslanmış oturan Tiffany’nin yanma yerleşip o minik krakerleri yerken kutuyu tuttu.

“Krakerler yüzünden canım istiridye çorbası istedi.”

“İyileşiyor olduğunun harika bir işareti.”

“Tabii canım. Birkaç saat önce ‘istiridye çorbası’ kelimeleri bile beni kusturabilirdi.”

“Eğer daha iyi hissettirecekse, grip adada yayılmış. Onlarca insan senin gibi.”

“Ne şanslıyım.”

Blaine ellerini birbirine kenetledi. “*Ben* gerçekten şanslıyım. Sana bakma şansы yakaladım.”

“Bu da beni kendine alıştırmak için yaptığın kötülüklerin bir parçası.”

“Şu ana kadar nasıl gittim?”

“Fena sayılmaz.”

“Sadece *fena sayılmaz* mı? Bu çok üzücü.”

Blaine onun kahkahalarını dinlemeyi çok seviyordu, gözlerinde dans eden muzip parıltıları ve düşünürken dudaklarının büzülmesini de öyle. Onunla ilgili sevdiği çok fazla şey olduğunu bir anda fark etti.

Tiffany onun ifadesini taklit ederek, “Neden bir anda ciddileştin?” diye sordu.

“Ciddileştim mi?”

Tiffany başını salladı. “Ne düşünüyordun?”

Blaine kelimelerini dikkatle seçti, çok hızlı ilerlemek istemiyordu. “Seninle böyle zaman geçirmekten çok hoşlandığımı düşünüyordum.”

“Sevişme ihtimalimiz cehennemde kar yağması ihtimali kadar düşükken bile mi?”

Bu Blaine’i güldürdü. “O zaman bile.”

On Sekizinci Bölüm

Owen, Laura'yı uyandırmak için nazikçe dürttü, uzun zamandır uyuyordu ve Holden'ın beslenmesi gerekiyordu.

"Laura," diye fısıldadı.

Holden'ın açlıktan ağlamaya başlamasıyla Laura derin uykusundan bir anda uyandı.

"İyi mi?" diye sorduğu sırada sesi pürüzlü ve uykuluydu.

"Sadece aç. Ona mama hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, onu emzireyim." Kendini zorlayarak doğruldu.
"Umarım emzirmekle onu da hasta etmem."

"Salgın varsa çoktan ona maruz kaldı."

"Sanırım ikinizi de mikropların insafına bıraktım."

Owen bunun üzerine, "Ama iyi eğlendik," dedi. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Laura geceliğinin önünü açarken gülümsedi ve bebek sanki birkaç saattir değil de birkaç aydır açmış gibi memeye yapıştı. Laura'yı emzirirken görmek Owen'ın koruma içgü-

dülerini her zaman olduğu gibi ayaklandırdı. “Ona baktığın için teşekkürler.”

“Ona bakmayı seviyorum. Biraz bloklarla oynadık, sonra bebek spor salonunda biraz spor yaptık. Bilirsin ya, ağırlık falan kaldırdık, erkeksi şeyler işte.”

“Erkek erkeğe kaynaşmanıza sevindim. Alt katta işler nasıl?”

“Her şey yolunda görünüyor. Stephanie’nin oldukça çok konuğu var.”

“Gelenler açtığımız örnek misafir odalarına da göz atıyorlar mı?”

“İkinci kata sürekli birileri geliyor. Holden’la ikimiz bir süre önce oradaydık, birkaç soruyu yanıtladık.”

Laura somurtup bebeğinin başını okşadı. “Ben de orada olmalıydım.”

“Annem, Charlie ve Shane insanlara odaları gezdiriyorlar. Endişelenme.”

“Onları gezdiren ben olmalıydım.”

“Sen hastasın, tatlım. Adanın yarısı aynı virüsü kapmış, dolayısıyla kendini kötü hissetme. Aslını istersen, Stephanie çalışanlarının üçü grip yüzünden gelemeyince Grace, Jenny ve Sydney’nin yardımına muhtaç kaldı.”

“Herkes eğlenirken ben yatağa saplanıp kaldım. Bu hiç adil değil.”

Owen onun büzdüğü dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Beni öpme! Senin de hasta olmanı istemiyorum!”

“Endişelenmek için geç kaldın. Ayrıca, ben asla hasta olmam.” Karnına vurdu. “Demirden yapılmayım.”

“Eğer istiyorsan partiye inebilirsin. Holden emdikten sonra bütün gece uyuyacaktır ve ben iyiyim.”

Owen onun yanına uzandı. “Ben olmak istediğim yerdeyim.”

Laura hâlâ emen bebeğinin başının üzerinden bakıp Owen’la göz göze geldi. “Eğer öyleysen neden bu kadar huzursuz görünüyorsun?”

“Öyle mi görünüyorum?”

Laura başını salladı.

“Hımm, göstermediğimi düşünüyordum.”

“Belki başkaları görmüyordur, ama ben kafana bir şey takıldığını anlayabiliyorum.”

Owen başka bir insanla bu kadar uyum içinde yaşamanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü. Daha önce kimseyle böyle bir bağ kurmadığı için hâlâ alışma aşamasındaydı. “Annem.”

“Annene ne olmuş?”

“Bu akşam Charlie’yle çıkıyor.”

Laura soluğunu tutup bebeği irkiltti. O da fırsattan istifade, Holden’ı öbür göğsüne aldı. Bebeği bir kez daha yerleştirdiğinde boştaki elini Owen’ın göğsüne koydu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Onun için mutluyum, ama endişeleniyorum da.”

“Neden?”

“Yeni bir şeye başlamaya henüz hazır olmadığından endişeleniyorum. Babamla yaşadıklarının üzerinden çok zaman geçmedi ve yeniden incinmesini istemiyorum.”

“Charlie’yi hiç tanımıyorum, ama çok iyi bir adama benziyor. Çok sıkı çalışıyor ve Stephanie’nin onu ne kadar sevdiğini biliyorsun. Bunu yok sayamayız.”

“Yok saymıyorum zaten, bu söylediklerin gerçekten önemli. Ama yine de...”

“Yine de o senin annen ve başından çok şey geçti. Endişelenmeye hakkın var. Ama bırak annen de biraz kendine gelsin. Acısını çıkarması gereken uzun yıllar var, Charlie’nin de öyle. Aslına bakarsan, annen de en az Charlie kadar uzun bir süredir tutsak sayılır.”

“Bu çok doğru.”

“Charlie’nin geçmişi seni rahatsız ediyor mu?”

“Çok değil. Anneme de böyle söyledim, o hapiste olması gerekirken herkesin kahraman zannettiği bir adamla evliydi. Ve öbür yanda Charlie var, Stephanie’nin söylediğine göre onun hayatını kurtarmış ve sonra, hiçbir iyilik cezasız kalmaz sözünün doğruluğunu öğrenmiş. Annemi hangisiyle görmek isterdim? Charlie. Bu konuda kafamda soru işareti bile yok.”

“Bu hoşuma gitti ve çok da doğru. Hem belki abartıyordur. Sonuçta sadece bir gece.”

“Onun anneme nasıl baktığını fark ettin mi?”

Laura, Owen’a tereddütlü gözlerle baktı. “Belki de etmişimdir.”

“Ben bunun tek seferlik bir şey olmayacağından şüpheleniyorum.”

“Sanırım haklı olabilirsin.”

Soğukkanlı ol. Dan’ın Kara’yla geçirdiği akşam için stratejisi buydu. Çok ilgili, çok çekici ya da çok... Çok herhangi bir şey yapma. Kara’yı arabasına bindirebilmesi bile haftalar sürmüştü ve onu tanımaya fırsat bulamadan bu şansı yok

etmekten çok korkuyordu. Ve onu tanımayı gerçekten çok istiyordu.

Arabanın kendisi, başlı başına akşama başlamak için yanlış bir adım olabilirdi. Los Angeles'tayken çıktığı kadınların aksine, adaya getirebilmek için çuvala para döktüğü, üstü açılabilir Porsche'u Kara'yı etkilemiş benzemiyordu. Ancak bazı şeyler bir erkeğin olmazsa olmaz parçalarıydı ve Dan için arabası, kesinlikle bunlardan biriydi.

Dan'in biraz geç farkına vardığı bir hata sonucu, araba sadece Kara'nın gözündeki eşyaları insanlardan çok umursayan, kendini beğenmiş züppe imajını desteklemesine yardım etmişti. Ona yaptığı işi anlatmak istedi ama sonra bunu ihtiyaç duyacağı bir zamana saklamaya karar verdi, çünkü kesinlikle bir noktada buna ihtiyacı olacaktı.

Arabanınsa kendi hikâyesi vardı ve Dan bu hikâyeyi bir noktada Kara'yla paylaşmakta sakınca görmüyordu.

Kara, Dan'in sinirlerini yatıştırmaya hiç yardımcı olmayan bir sessizliğin ardından, "Güzel araba," dedi. Kapıyı açıp Dan'in karşısına kırmızı elbisesiyle dikildiği andan beri Dan kendini toplamaya çalışıyordu. Ve saçları... Yüzünün etrafını hafif dalgalarla çerçevelerken öyle yumuşak ve ıslık ıslık görünüyordu ki... Tam da düşündüğü gibi, erkek Fatma halinin altında çok seksi bir kadın yatıyordu.

"Teşekkürler." *Neden ona söylemeyeyim ki*, diye düşündü. Kendisini tanımasını istiyordu, gerçek Dan'i. "Erkek kardeşimindi." Bunca yılın ardından bile hissettiği acıyla irkildi. "Ordudaydı. Afganistan'da. 2005'te hayatını kaybetti."

Kara elini onun koluna koydu. "Çok üzgünüm, Dan."

"Teşekkürler. Üzerinden çok zaman geçti."

“Ben... Ben düşündüm ki...”

“Ne?”

“Arabanın gösterişçi olduğunu düşündüm ve şimdi böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.”

Dan güldü. “Gerçekten de gösterişçi bir araba ve Dylan ona *bayılırdı*. Çok sevdiği arabasına sahip olmak ona daha yakın hissetmemi sağlıyor, kulağa nasıl geliyor bilmiyorum.”

“Mantıklı geliyor. Çok mantıklı. Başka kardeşin var mı?”

“İki ablam var.”

“Tek erkek kardeşini kaybetmek senin için çok zor olmalı.”

“Yaşadığım en korkunç şeydi.”

Kara daha sonra söyleyeceklerini tutuyormuş gibi görünüyordu ve Dan kendini sessiz kalmaya, Kara’ya istediğini sorma fırsatı tanımaya zorladı. “Geçen gün yaptığın işten konuştuğumuzda, neden bana gerçekten ne yaptığını söylemedin?”

Dan suratını buruşturdu. “Duydun demek.”

“Evet.”

Onun bu yüzden kızgın mı, yoksa meraklı mı olduğunu çıkaramayan Dan, “Söylemediğime kızdın mı?” diye sordu.

“Aslında daha çok şaşırdım sanırım. Ben insanların kendilerinden bahsetmeyi sevdiklerini öğrendim, özellikle birini etkilemeye çalıştıklarında.”

Kara’nın bu kadar açık sözlü olması gerçekten güzel bir değişiklikti. “Benim yaptığım bu mu? Seni etkilemeye çalışmak mı?” Bunu, Kara’ya şaka yaptığını düşündürecek kadar alaycılıkla söyledi. Daha önce bir kadının etrafında böyle dikkatle hareket ettiği olmuş muydu hiç? Hatırladığı kadınla olmamıştı.

Kara'nın gözlerini devirdiğini görmekten çok hissetti.
“Sen buna ne derdin?”

“Ben, ah, şey...”

“Duruşma salonunda müvekkillerin adına ahkâm keserken de bu kadar akıcı mı konuşursun?”

“Tamam, birincisi, ben *ahkâm kesmem* ve ikincisi, akıcı konuşmam ve kelimeleri ustalıkla kullanmamla ünlüyümdür.”

Onun genizden gelen kahkahası Dan'e garip şeyler yapıyordu. Bir anda bütün bedeni ısınmış gibi hissetti ve pence-reyi açtı.

Kara saçlarını sıkı sıkı topladı.

“Sorun nedir?”

“Sis beş saniyede falan saçlarımı kabartacak.”

“Üzgünüm,” diye mırıldanan Dan pencereyi kapatıp Kara'nın varlığında tutuşmamayı umdu.

“Peki, neden bana ne iş yaptığını söylemedin?”

“Bilmiyorum.” Üzerindeki gömleğin yakasını çekiştirdi.
“Bilmeni istemediğimden değil. Sanırım kulağa şey gelmek istemedim... Kibirli.”

Kara biraz daha gülerek, “Bunun için *çok* geç kaldın,” dedi.

Kibirli benliği, Kara'nın kendisiyle bu kadar rahat dalga geçmesinden alınmaya müsait olsa da Kara'nın yaşadıklarını bilen parçası onu her ne pahasına olursa olsun güldürmeye devam etmek istiyordu. Sırf bu yüzden, onun kendisiyle dalga geçmeye devam etmesinde sakınca görmüyordu. “İlk buluşmamız olduğu düşünülürse, bana biraz kötü davranıyorsun. Beni etkilemek isteyeceğini düşünmüştüm.”

“Öyle mi? Bense seni sadece çillerimle yeterince etkiledi-

ğimi sanıyordum. Daha fazlasını yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Dikkatimi üzerinde tutmak istiyorsan.” Bu yorumu şaka olsun diye yapmıştı ama kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. “Öyle demek istemedim, Kara. Dikkatim tamamen senin üzerinde ve sen de bunu biliyorsun.”

Kara, “Ne demek istediğini biliyorum,” derken sesindeki bütün alaycılık kaybolmuştu.

Dan dev bir kumar oynayarak onun eline uzandı. Genç kadın başta ona karşı koysa da sonrasında rahatladı ve bu minik müdahaleyi kabul etmiş gibi göründü. “Seni bıraktığı için tam bir gerzek olmalı.”

“Beni biraz daha iyi tanıdığında bunu düşünmeyebilirsin. Belki ben sürekli kontrolü elinde tutmayı seven delinin tekiyim ve senin bu konuda hiçbir fikrin yok.”

Onu daha iyi tanıma fikriyle kalbi mutlulukla doldu. “Ah, Bayan Ballard, benimle neden böyle *edepsizce* konuşuyorsunuz?” diye sordu sahte bir ürpermeyle.

Kara bir kez daha gülerek, “Kapa çeneni,” dedi.

Dan o güldüğünde çıkan sesi gerçekten seviyordu.

Kapının ısrarla çalması Blaine’i derin uykusundan uandırdı. Komodine baktığında saatin henüz sadece on buçuk olduğunu gördü. En son ne zaman yatağa bu kadar erken girmişti? Esneyerek yataktan çıkarken Tiffany’yi uyandırmamayı umdu. Altına bir kot geçirip yatak odasının kapısını çekti ve salona geçti.

Tutukladığı insanların evine gelmesi ihtimalini asla göz

ardı etmediği için kapıya yerleştirdiği gözetleme deliğinden baktı. Annesinin somurtan suratını gördüğündeyse inleyip kapıyı açtı.

“Seni bugün görmek istediğimi söylemiştim,” dedi annesi hiçbir girizgâha gerek duymadan evine dalarken. Ufak tefekti, önceden siyah olan saçları artık grileşmişti ve kahverengi gözleri vardı. Blaine annesini gerçekten yürekten seviyordu ama bazen annesinin kendisini delirtebileceğinden endişeleniyordu. Belli ki bu sefer de yine öyle olacaktı.

“Ben de sana bugün meşgul olduğumu söylemiştim. Biliyorsun ya, *çalışıyorum*.”

“Benimle o tavırla konuşma sakın Blaine Michael Taylor. Polis şefi olarak bu adada çalışırken canın istediği zaman, istediğin yere gidebileceğini çok iyi biliyorum ben.”

Annesi uzun ismini gerçekten sinirlendiği zamanlarda kullanırdı ve onunla büyük bir kavgaya girişme fikri Blaine’i yoruyordu. “Büyük mesele ne?”

“Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bir kez daha muhtaç bir kadın buldun ve çoktan ona mobilyalar almaya başladın bile. Kendine saygısı olan hangi kadın yeni erkek arkadaşının ya da artık sen her neyiysen, kendisine *mobilya almasına* izin verir?”

“Hiçbir şey düşündüğün gibi olmadı, anne. O benim ona bir şey almama *izin vermedi*. Bunu ben kendim yaptım.”

“Onun mobilyalarına ne olmuş ki?”

“Bok çuvalından hallice eski kocası taşınırken bütün eşyaları alıp gitmiş, seni ilgilendirmiyor gerçi.”

Annesi ellerini savurdu. “Peki, bu seni neden ilgilendiriyor?”

Annesinin bakışları altında sindiği lise dönemleri geride kalmıştı. “Çünkü ben ilgilenmek istiyorum. Ondan hoşlanıyorum.

Onun bu eşyalara ihtiyacı vardı. Onları gördüm ve aldım. Bunun dahası yok.”

“Eğer kendine böyle söylüyorsan...”

“Anne! Kes şunu. Yeterince şey duydum. Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Ben artık yetişkin bir adamım.”

“Söz konusu kadınlar olunca geçmişinde çok kötü hatalar yapmış bir adamsın. Onun o küçük mağazasında neler sattığını biliyor musun ki? Bütün kasaba bundan bahsediyor! Bu akşam briç kulübünde Myrna Applegate *dildo* dedi. Neredeyse tam orada kalp krizi geçiriyordum.”

“Anne...”

“Ve *oğlumun* o kadınla, kasabanın *dildo kraliçesiyle* çıktığını... Gerçi ne yaptığınızı ancak Tanrı bilir... Düşünmek bile... Tanrım, Blaine, buna katlanamıyorum. Loretta onun mağazasına ‘Eski Dildo Ahır’ dedi ve sonra herkes saatlerce güldü. Bu sırada ben, senin onunla olduğunu düşünüp içten içe ölüyordum. Benim oğlumun onunla... *çıktığını*,” dedikten sonra ellerini savurdu. “Duysalar ne derler?”

“Dur artık. Onu hiç tanıımıyorsun. Hiç tanıımıyorsun...”

“Gansett Adası’nda *dildo* satıyor mu, satmıyor mu?”

Blaine ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, yüzü annesinin ağzından çıkan her kelimeyle biraz daha ısınıyordu. “Belki.”

“Al işte. Onunla ilgili başka ne bilmem gerekiyor?”

“Mesela tatlı, sadık, samimi, komik, harika bir anne ve çok seksi olduğu gibi şeylere ne dersin? Bunlardan birinin senin için bir önemi var mı, yoksa mağazasında ne sattığına, onun iyi bir insan olduğunu göremeyecek kadar takılıp kaldın mı gerçekten?”

“İyi bir insan öyle pislikleri böyle bir kasabaya sokmazdı.”

Blaine, o oyuncakların bir kısmını kullandığını ve hatta bunu yapmaktan çok zevk aldığını bilse annesinin ne düşüneceğini hayal edip burnundan bir ses çıkarttı. “Hadi ama anne. Yirmi birinci yüz yıldayız, Tanrı aşkına! Sense kulağa örümcek kafalının teki gibi geliyorsun.”

“Kulağa nasıl geldiğimi zerre umursamıyorum ve bu konuda hissettiklerime engel olamıyorum. Onaylamıyorum, Blaine ve adada benimle aynı fikri paylaşacak bir sürü insan var. Sana son işini bir kadın yüzünden kaybettiğini hatırlatmama gerek var mı? Bunun bir kez daha olmasına gerçekten izin verecek misin? Başkan Upton onunla görüşmenden hoşlanmayacaktır, özellikle de o teşhirci dükkânının önünde olan trafik kazalarından sonra. Ben işini öyle bir kadınla olmaktan daha çok önemseddiğini düşünürdüm.”

Annesinin Tiffany’ye “öyle bir kadın” dediğini duymak, ömründe hiç hissetmediği kadar kızgınlıkla kulaklarının uğuldamasına sebep oldu. “Beni dinle anne ve kulaklarını iyice aç.”

Onun sesinin bu tonundan irkilen annesi bir adım geriledi.

“Ondan *hoşlanıyorum*. O Kim ya da Eden gibi değil ve ne senin ne de briç kulübünün onunla ya da işiyle ilgili düşüncüklerinizi zerre umursuyorum. Beni anlıyor musun?”

Annesi onaylamayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bu kızla başka bir hataya daha yelken açıyorsun.”

“Hataysa da o hatayı ben yapıyorum.”

“Hepsi suratında patlayıp işsiz kaldığında parçalarını yine benim birleştirmemi bekleme.”

“Aklımın ucundan bile geçirmezdim.”

“Blaine, lütfen...”

“Onu seninle tanıştırmaya getirecektim, ama sanırım bu saatten sonra öyle bir şey olmayacak.”

Annesi dudaklarını Blaine’in çok iyi tanıdığı o inatçı ifadeyle büzdü.

“Belki de gitmelisin.”

“Söylediklerimi düşün.”

Blaine kapıyı açtı. “Sen de düşün.”

Annesi yanından geçerken bir anlığına durup üzgün gözlerle oğluna baktı. “Seni seviyorum. Yeniden kırılmanı istemiyorum.”

“Biliyorum. Ama sana iyi olduğumu söylediğimde bana güvenmek zorundasın. O bana iyi geliyor.”

Annesinin onaylamadığını gösteren ifadesini kaçırmamıştı. Kapıyı kapattı, kilidi çevirdi ve başını kapıya yasladı. Annesinin endişesini anlıyordu, ama onun bütün ilişkilerin birbirinden farklı olduğunu görmesini sağlayamıyordu.

Geçen ilişki hatalarının ardından sırtını ailesine dayayarak hata eden kendisiydi. Yaşadıklarını kendi başına atlatması gerektiğini çok sonradan fark etmişti. Ama o kadar toydu ve iki seferde de o kadar yıkılmıştı ki anne babası ve kardeşleri endişelendikleri için ona gelip hayatını rayına koymasına yardım etmişlerdi. Annesine, işin aslı bütün ailesine kendisi için endişelenmeleri için yeterince sebep vermişti. Bunu inkâr edemezdi, ama bu sefer büyümüş ve olgunlaşmıştı. Zamanını geçirmek istediği değerli bir kadın bulmuştu.

Tiffany’nin yanına gitmek üzere arkasını döndüğünde onu yatak odasının kapısında dikilirken buldu ve şok oldu. *Siktir. Ne kadarını duydu?* Yüzündeki yaralı ifadeye bakılırsa, yeteri kadarını duymuştu.

“Ben... Ben eve gitmek istiyorum, lütfen.”

Sesindeki ağırbaşlı kabullenmişlik Blaine’in kalbini sızlat-tı. İki adımda odayı geçti. “Tiffany...”

Tiffany bakışlarını kaçırdığında içindeki bir şey parçalara ayrılıp kanamaya başladı.

Kadın bir kez daha yumuşak bir sesle, “Lütfen,” dedi.

Eğer şimdi gitmesine izin verirse onu tamamen kaybedecekti. Bundan adı gibi emindi. “Benim söylediklerimi duymadın mı?”

“Duydum.”

“Peki, ona seni seçtiğimi söylememin hiçbir anlamı yok mu?” Ellerini kadının omuzlarına koydu ve hâlâ ateşi olduğunu fark etti. “Ben seni seçiyorum, Tiffany. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni...”

“Yapma. Lütfen duymaya ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyleri söyleme.”

“Bu benim tarzım değil ve sen bu kadarını biliyorsun.” Onu kendisine çekip sarıldı, elleriyle sırtını sıvazladı, ta ki Tiffany ona teslim olana kadar. “Bunları duyduğun için üzgünüm.”

“Adadakilerin mağazamla ilgili olay çıkartmadığını söyleyerek kendimi kandırıyordum. Doğal olarak benimle ve mağazamla ilgili konuşuyorlar, ama bunu arkamdan yapıyorlar.”

“Ne olmuş? Bırak konuşsunlar. Bugün dedikodunu yapanlar yarın müşterin olacak.”

“Bu o kadar basit değil ve sen de bunu biliyorsun. İşinle ilgili söylediklerinde haklıydı. Endişelenmemelisin.”

“Endişelenmiyorum. Bu kasabanın bana, benim ona duyduğumdan fazla ihtiyacı var, özellikle sezon başlarken. Benim ya da işim için endişelenme. Kendime bakabilirim.” Ya-tağa geri dönerken Tiffany’yi bırakmadı.

“Gitmeliyim.”

“Hayır, gitmemelisin. Hastasın ve yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Ama...”

Blaine onu öpüp susturdu. “Aması maması yok.” Tiffany yatağa yerleşince üzerindeki kotu çıkarıp yanına sokuldu. “Buraya gel.”

Tiffany onun uzattığı kollarının arasına sokulup başını göğsüne yasladı.

“Kimin ne dediği umurumda değil,” diye fısıldadı Blaine. “Seninle olmak bana doğru hissettiriyor ve önemli olan tek şey bu.”

Tiffany cevap vermediğinde, Blaine endişelendi. Onun tanıdığı Tiffany’nin her daim söyleyeceği bir şey olurdu. Blaine, yarın uğraşmak zorunda kalabileceği bir kurşunu bugünlük atlattığına dair rahatsız bir hisle uykuya daldı.

Stephanie’nin büyük açılışından geriye sadece aile üyeleri ve arkadaşlar kalmıştı, hep birlikte verandadaki koltuklara yerleşip dışarıdaki ateşin etrafında daire oluşturmuşlardı.

Stéph onlara katılmak için dışarı çıktığında kalabalık alkışlarla yıkıldı.

Grant onu karşılamak için ayağa kalkıp, “İşte geldi,” dedi. “Benim süper star nişanım. Her şey harikaydı, bebeğim. Tebrikler.”

Grant’in gözlerinden yayılan sıcaklıkla birleşen kelimeleri Stephanie’nin mutluluğunu katlarken, genç kadın onun elini

tuttu. “Hepinize teşekkür ederim. Benimle olduğunuz, yaptığım yemekleri beğendiğiniz için.”

“Harikaydı,” dedi Jenny. “Hepsi.”

“Kesinlikle öyleydi,” diye ekledi Grace.

Stephanie elindeki şarap kadehini kaldırdı. “Değerli dostlarım Grace, Jenny ve Sydney, siz olmasanız bu akşamı kesinlikle sağ atlatamazdım. Laura, Owen ve Sarah, bana katlandığınız, otel yenilenirken restoranıma da yer verdiğiniz ve bir kez olsun beni öldürmekle tehdit etmediğiniz için minnettarım. Biricik babam Charlie, son birkaç aydır beni her başım sıkıştığında kurtarmasan ve önüne hangi işi koysam yapmasan bugün bu açılış mümkün olmazdı. Seni her gün görmek, seninle omuz omuza çalışmak beni o kadar mutlu ediyor ki, seninle...” Boğazı sıkışırken kelimeleri silinip gitti.

Charlie onu kucaklamak için kalktı. “Seninle gurur duyuyorum, ufaklık,” dedi pürüzlü sesiyle.

“Teşekkürler,” dedi Stephanie babasına sarılırken. “Müstakbel anne babam, burayla uğraşırken marinadaki işimi de elimde tutmama izin verdiğiniz için teşekkürler.”

“Sensiz yapamazdık, tatlım,” dedi Linda kendi kadehini kaldırarak.

“Aynen öyle,” diye ekledi Koca Mac.

Stephanie’nin kalbi, Grant’e dönmesiyle birlikte daha düzenli atmaya başladı. “Ve son olarak, sana ne kadar teşekkür etsem az, benim büyüleyici nişanlım, yolun her adımında bana destek olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.”

Hep bir ağızdan yükselen, “Ayyy,” sesleri eşliğinde Grant onu öpüp kollarının arasına çekti.

“Hadi otur da stres at biraz,” dedi Grant onu kucağına çekerken.

Stephanie hayatında oturduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. *İşin aslı*, diye düşündü Grant’ın kolları onu sardığında, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı, *nokta*. Burada, dünya üzerinde değer verdiği insanların çoğu yanındaydı, hasta olduğu ya da hasta olanlarla ilgilendiği için gelemeyen birkaç kişi hariç tabii.

O gecenin eğlencesinde sorumlu olan Evan gitarını tıngırdattı ve en sonunda ünlü “Hotel California” şarkısını “Sand & Surf Otel” şeklinde değiştirip söylemeye başladığında herkes güldü.

Sarah elinde bir poşetle dışarı çıktı.

“Orada ne var, Sarah?”

“Siz geceler için biraz atıştırmalık.” Poşeti Stephanie’ye uzattı ve içine göz atan Stephanie, ateşte ısıtılan *marshmallow*’lu atıştırmalığı görünce bir kahkaha patlattı. “Yeni ateşi elden geçirsek iyi olur, diye düşündüm.”

Verandada oturan misafirlere, ateşin tadım çıkarırlarken *marshmallow*’lu atıştırmalıklar sunma fikri Stephanie’nindi ve Laura’yla Sarah fikre bayılmışlardı.

“*Marshmallow* kızartmak için çubuk getirmeyi unutmuşum,” dedi Sarah. “Hemen dönerim.”

Stephanie, Charlie’nin Sarah’yı takip edişini izledi. “Bir şeyler oluyor,” diye fısıldadı Grant’e.

“Charlie mi?”

“Ve Sarah.”

“Gerçekten mi? Vay canına, bu harika olmaz mıydı?”

“Sarah’ya gerçekten bayılıyorum ama Charlie için endişeleniyorum.”

“Alışkanlıklardan vazgeçmek zor, biliyorum ama artık onun için endişelenmene gerek yok. O senin mutlu ve endişesiz olmanı istiyor. Ben de öyle.”

Denizden esen rüzgâr serindi, dolayısıyla Stephanie, Grant’e sokulabildiği kadar yanaştı. “Hiç hayal etmediğim kadar mutluyum.”

“Güzel,” dedi Grant onun alnına, ardından dudaklarına birer öpücük bıraktıktan sonra.

“Hey, baksanıza,” dedi Mac. “Yarın kimler benimle yelken açıyor? Grant’in geleceği kesinleşti. Başka gelen var mı? Yok mu artıran?”

“Ben gelirim,” dedi Evan. “Ekipmanım adaya ulaşana kadar bir işim yok. Bu sırada biraz oyun oynayabilirim.”

“Bir kişi daha işimi görürdü,” dedi Mac.

“Ne için lazım?”

Mac ona grip yüzünden yarışa katılamayacak ekipten bahsetti.

“Ben yaparım,” dedi Dan.

“Nasıl yelken açılacağını biliyor musun ki, Torrington?” diye sordu Grant gülerek.

“Yale’in yelkencilik kulübündeydim ben,” diyerek sitemle ona baktı Dan.

“Ah, affedersiniz, ekselansları,” dedi Grant züppe bir edayla ve herkes kahkahalarla güldü. “Korkarım bu ekibe fazla gelebilirsiniz.”

“Size birkaç şey öğretebilirim bence,” dedi Dan suratında muzip bir gülümsemeyle.

“Tamamdır,” dedi Mac. “Kaptana mesaj atıp yarına hazır olduğumuzu söyleyeyim. Sabah tam yedide, beyler,” dedi ve diğerleri bunun üzerine inledi.

Evan, “O halde bu gecelik bu kadar diyelim,” dedi.

“Ah, agucuk gugucuk tatlı bebecik güzellik uykusunu istiyor,” dedi Grant gözlerini ovalayıp bebek ağlaması sesleri çıkartırken.

Evan onun kafasına boş bir bira tenekesi fırlattı. “Kapa çeneni.”

“Çocuklar,” dedi Linda, kocasının kucağında oturmuş oğullarına bakıyordu. “Lütfen insan içinde terbiyenizi takının.”

“Hepsi Grant’in suçu, anne,” dedi Evan somurtarak. “Beni rahatsız ediyor.”

“Grace, bu meseleyle sen ilgilenir misin lütfen tatlım?” diye sordu Linda.

“Memnuniyetle,” dedi Grace ve kollarını Evan’ın boynuna dolayıp somurtuşunu onu öperek sildi.

Evan kollarını onun altından geçirip o kadar hızla doğruldu ki onu sıkı tutmuyor olsa Grace’in düşmesi işten bile değildi. Bunu beklemeyen kız hafifçe ciyakladı. “Eğer o benimle ilgilenecekse, bunu siz şebeklerin önünde yapmayacak,” dedi, kardeşlerinin ve anne babasının homurdanmalarına kulak tıkayarak merdivenlere yöneldi. “Harika iş çıkarttın, Steph. Restoranda başarılar.”

“Geldiğin için teşekkürler. Ve Grace, yardımına bin kez daha teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti,” diye seslendi Grace, Evan’ın omzunun üzerinden.

Evan onun için zevk olacak şeylere dair bir yorum yaptı ve

Grace onu tokatladı. “Annenle babanın önünde olmaz,” dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve bu veranda-dakilerin bir kez daha kahkahalarla gülmesine sebep oldu.

“Tanrı’ya şükürler olsun ki onunla artık Grace ilgileniyor,” dedi Grant.

“Ve Tanrı’ya şükürler olsun ki seninle Stephanie ve onunla da,” ilk çocuğunu başıyla işaret etti, “Maddie ilgileniyor,” dedi Linda.

“Hey!” Kardeşler bir ağızdan protesto ettiler.

“Başlatmayın ‘hey’inizden,” dedi annesi. “Keşke tatlı Adam’ımızla ilgilenecek tatlı bir kız bulsak, işte o zaman endişelenecek hiçbir şeyim kalmazdı.”

“O konuda sana ancak bol şans dileyebilirim,” dedi Mac. Linda kocasına, “Beni eve götür, aşkım,” dedi.

“Hay hay, leydim,” dedi Koca Mac ve az önce giden oğlu gibi karısını kucaklayıp merdivenlere yöneldi.

“Bak sen,” dedi Grant sırtarak. “Bizim babalıkta hâlâ iş var.”

“Ha şunu bileydin,” dedi Linda ve oğulları öğürmeye başladığında güldü.

“İğrenç,” dedi Mac.

“Gerçekten öyle,” diyerek abisine katıldı Grant. “Janey’yle Joe çoktan gittiği için şanslıyız yoksa bunu duyan Janey her yere kusardı.”

“Biz de kaçıyoruz,” dedi Luke kollarında Sydney’yle ayağa kalkarak.

“Evan McCarthy’dan azını yapmayı kendine yediremeyen bir adam daha,” dedi Grant başıyla Luke ve Syd’e iyi geceler derken.

Stephanie tek kaşını kaldırarak, “Peki sen, Evan McCarthy’den azını yapma konusunda hangi noktadasın?” diye sordu.

Grant onun poposuna bir şaplak attı. “Bekle ve gör, güzelim.”

Stephanie, Grant kendisine böyle bakmasına bayılıyordu, sanki dünyadaki tek önemli insan kendisiymiş gibi. Bir bakışa bu kadar derin bir anlam yüklemeyi nasıl başardığı onun için bir bilinmezdi ancak arlarındaki harika bağı sorgulaması gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Mac ayrılmak için kalktığında, “Jenny,” dedi. “Ben de seni kucaklayıp buradan çıkarmak isterdim, ama korkarım hasta çocuğumuza bakmak için evde kalmış karım bundan hoşlanmaz.”

Jenny gülerek, “Sorun yok,” dedi. “Anlıyorum. Eğer beni arabama kadar geçirirsen bence ödeşiriz.”

“Anlaştık.” Çıkarken Grant’in saçlarını karıştırdı. “Sabah görüşürüz, kardeş.”

“Yardımın için tekrar teşekkürler, Jenny,” diye seslendi Stephanie.

“Çok eğlendim. Benden yardım istediğin için asıl ben teşekkür ederim.”

Onlar gittikten sonra Shane kalktı ve iyi geceler dileyip içeri girdi.

“Çok sessiz,” dedi Stephanie, Shane’i kastederek. “İyi geceler demese burada olduğunu bile bilmeyecektim.”

“Önceden böyle değildi,” dedi Grant. “Ama oldukça zor zamanlar atlattı.”

Dan, Kara’ya gülümseyerek “Hepimiz öyle zamanlar geçirmedik mi?” diye sordu.

“Onun için endişeleniyorum,” dedi Grant kuzenini kastederek. “Ben şimdiye toparlamış olacağını düşünmüştüm ama zaman geçtikçe daha çok içine kapanıyor. Laura’nın da onun için endişelendiğini biliyorum.”

“Biraz zaman tanı,” dedi Kara, bu yorumuyla herkesi şaşkınlığına çevirmişti. “Herkesin toparlanma süresi birbirinden farklı.”

“Bu çok doğru.” Dan yüzünde karanlık bir ifadeyle karanlık denize baktı, ama hemen ardından silkelendi. “Biz de geceyi burada sonlandırsak iyi olur.”

“Sakin Evan’dan daha azını yapmamak için uğraşma,” diye uyardı ve bunun üzerine Stephanie’yle Grant kahkaha patlattılar.

Sırıtan Dan, “Aklımın ucundan bile geçirmemiştım,” dedi. Onun yerine, gidip Kara’nın önünde reverans yaptı, elini ona uzatıp kalkmasına yardım etti.

Kara, “Tanrım,” derken gözlerini devirdi.

“Ben de kendime ait hareketlerim olduğunu düşünüyorum, çok teşekkürler,” dedi Dan.

“Onları sergileyeceğim derken bir tarafını incitme.”

Grant uluyarak güldü. “Tanrım, ondan hoşlandım. Ondan çok, çok hoşlandım.”

“Ben de,” dedi Dan ve elini dudaklarına götürüp üzerine bir öpücük kondurduğunda Kara, ona bakakaldı. “Ondan çok hoşlanıyorum.”

“Sana bol şans, Kara,” dedi Grant sahte bir yas havası içinde. “Şansa ihtiyacın olacak.”

“Onu idare edebilirim,” dedi Kara. “Genelde sadece ağzı laf yapıyor.”

Dan'ın ağı şaşkınlıkla açıldı ve bir an sonra gözleri, arzuyu andıran bir ışıkla parladı. "Ağzımın yaptığı tek şey laf değil."

Stephanie, Kara'yı kastederek "Ben de ondan hoşlandım," dedi, bu sırada ikilinin arasındaki akım gözle görülebilecek kadar artmıştı.

Kara, Stephanie'ye gülümsedi. "Beni davet ettiğin için teşekkürler ve restoranın için bol şans."

"Teşekkür ederim. Şans gerçekten işime yaradı."

Dan öne eğilip Stephanie'nin alına bir öpücük kondururken, "Eğer bu akşamı baz alırsam, başarısızlık senin için söz konusu bile değil," dedi.

Charlie'nin hapisten çıkmasına yardım ettiği aylardan beri Dan, Stephanie'nin çok değerli bir arkadaşı olmuştu ve onu Kara gibi tatlı bir kızın yanında ve mutlu görmek Steph'i samimiyetle mutlu ediyordu. Dan'ın başkaları için yaptıklarını bilen biri, onun için mutluluktan başka hiçbir şey dileyemezdi.

"Sabah görüşürüz," dedi Dan, Grant'e. Kara'nın elini sıkı sıkı tutarak merdivenlere yöneldi.

"Yalnız *Doğu Yakası* zamanıyla sabah yedi," diye seslendi Grant onun arkasından. "Los Angeles zamanıyla değil."

"Hı hı, anladım."

Yalnız kaldıklarında Stephanie başını Grant'in omzuna yaslayıp ona sokuldu.

"Üşüdün mü?"

"Biraz."

"Eve gitmeye hazır mısın?"

"Bir dakika içinde olacağım."

Grant onun alnını öpüp ona iyice sarıldı. "Ne düşünüyorsun?"

“Los Angeles’ı özlüyor musun?”

“Hiç özlemiyorum.”

“Hiç mi?”

“Neden o bitmek bilmez at yarışı özleyeyim ki? Sen buradasın, ailem burada ve şimdi en yakın arkadaşlarımdan biri de yanımda.”

“Bilmiyorum. Merak ettim sadece.”

“Bir gün uyanıp aniden eski yaşamımı özleyeceğimden mi korkuyorsun?”

Bu soru, Stephanie’nin en derin korkusunu aniden dile getirmişti. “Belki de.”

“O halde seni rahatlatayım,” dedi Grant. Onun çenesini tutup yüzünü nazikçe çevirdi ve Stephanie’yi kendisiyle göze gelmeye zorladı. “Tam olmak istediğim yerde, olmak istediğim tek insanın yanımdayım ve başka bir yere gitmek gibi bir planım yok. Asla.” Kelimelerini tatlı bir öpücükle mühürledi. “Seni çok seviyorum ve en sonunda ömrün boyunca istediğin her şeye sahip olduğunu görmek beni çok mutlu ediyor. Buna leke sürecek hiçbir şey yapmam.”

Gözlerini kapatan Stephanie alnını onunkine yasladı. “Ben de seni çok seviyorum.” South Harbor’daki dalgakıranı çarpan dalgaların sesinden başka mutlak bir sessizliğin hâkim olduğu anlarda, Stephanie daha önce benzerini hiç tatmadığı bir huzurla sarmalandı. Şu ana kadarki ömrü kaos içinde geçen bir felaketten ibaretti. En sonunda geçmişin zincirlerinden kurtulmuş olmak, harika bir adama âşık olmak, harika arkadaşlar edinmek, kocaman, sevgi dolu bir ailenin içinde, kendi işini kurmuş ve en sonunda babasının serbest kalmasını sağlamış olmak... Kendisine asla bir şey isteme izni vermeyen

Stephanie'nin şimdi her şeyi vardı. Bazen, hissettikleri yüzünden kalbinin patlayabileceğinden korkuyordu.

“Eve gidip kutlamamızın ikinci kısmına geçelim mi?” diye sordu Grant uzun bir sessizliğin ardından. Sesinde, gecenin gideceği yeri gösteren davetkâr bir ton vardı.

“Sanırım olur,” dedi Stephanie sesinde sahte bir bıkkınlıkla.

Babasından ve erkek kardeşlerinden geri kalmayı kendine yediremeyen Grant onu kucaklayıp kalktı.

Stephanie ona gülümserken başka bir şeyin farkına vardı, babasıyla Sarah geri dönmemişlerdi!

On Dokuzuncu Bölüm

“Benimle yürü,” dedi Charlie.

Sarah arkasını döndü ve Charlie’nin kendisini mutfağa kadar takip ettiğini gördü. “Ama çocuklar bekliyor...”

Charlie onun elini tuttu. “Benimle yürü.”

Charlie’nin iştten nasır tutmuş eli onunkini kavradığında, bedeni buna saniyesinde cevap verdi. Biri ona böyle şefkatle dokunmalı o kadar çok olmuştu ki yalnızlığın acı tadı bir an için genzinden yükseldi.

“Bizsiz de yaşarlar.” Onun elini nazıkçe çekiştirip ikisini otelin arka kapısına doğru yönlendirdi.

“Nereye gidiyoruz?” Sarah’nın kalbi korku ve heyecan karışımı bir hisle atıyordu. Korkunun kendisini ele geçirmesini reddederek merakına odaklandı.

“Bir önemi var mı?”

Sarah bir an için bunun cevabını düşündü. “Sanırım yok.”

“Rahatla. Benimleyken güvendesin, söz veriyorum.”

“Bir nedenle, buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi

şakayla ve sonra, onu gerçekten kırdığından endişelendi. Ama özür dilemesine fırsat kalmadan Charlie güldü.

“O kadar korkunç muyum?”

“Sorun sen değilsin.”

“Eh, *sen de* olamazsın.”

“Neden öyle dedin?” Sarah, Charlie’nin elini hâlâ bırakmadığını aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Dalgakıranaya doğru ilerliyorlardı ve dolunay ile sokak ışıkları, otelden sahile giden yolu aydınlatıyordu.

“Çünkü sen tanıdığım en iyi insansın. Naziksin, tatlısın ve uyumlusun.”

Sarah kelimeleri duyuyordu, ama onların kendisi için söylendiğine bir türlü inanamıyordu.

“Keşke bebek Holden’ı tutarken nasıl ışıldadığını görebilsen. Gerçekten harika bir görüntü.”

Sarah huysuz, homurdanarak konuşan Charlie’nin böyle yumuşak ve düşünceli iltifatları dillendirişine inanamıyordu.

“Dikkatlisin.”

“Ömrümün on dört yılında, insanları gözlemlemekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu sana anlatamam.”

“Her zaman çok mu kötüydü?”

“Çoğunlukla çok kötüydü.”

“Bir insanın hapiste olmaya nasıl katlanabildiğini zaten aklım almıyor, ama masum olanlar için her şey çok daha zor olsa gerek.”

“Tek bir şeyi bile değiştirmezdin,” dedi Charlie her zamanki sert sesiyle, Sarah, bu sesle konuştuğunda kendini daha huzurlu hissettiğini fark etti. “Annesiyle Stephanie arasına gir-

mesem neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyorum.”

“Onu çok seviyor olmalısın.”

“Onunla tanıştığım günden beri. O zamanlardan özel bir çocuk olacağı belliydi ve potansiyelini yerine getirdi. İçeride olduğum onca yıl boyunca beni hiç unutmadı, benim için sa-vaşmayı asla bırakmadı. O benim ailem. Sahip olduğum tek insan o.”

“Peki annesi? Ondan hiç haber alıyor musun?”

“Beni hapse sokan olaydan birkaç ay sonra öldü. Onu artık pek düşünmüyorum. Ya kızmayı bırakacaktım ya da beni içten içe yemesine izin verecektim.”

Sarah, dalgakırana giden taşlı yoldan yürürken onun söylediklerini düşündü. “Gecenin bu saatinde burada olmak güvenli mi?”

“Adımlarımıza dikkat ettiğimiz sürece sorun olmaz.”

“Stephanie’nin annesi,” dedi Sarah, bir kayanın üzerinden atlayıp yeniden düzgün bir şekilde yürümeye başladıklarında, “nasıl biriydi?”

“Çok sevimli ve tatlı bir kadındı, öfke problemleri onu şiddete yöneltmediği zamanlarda, en azından.”

Sarah, Charlie’yle ilgili her şeyi merak ederek o kadar uzun bir zaman geçirmişti ki şimdi, Charlie sorularına cevap vermeye gönüllüyken onu sorulara boğmamak için kendini zor tutuyordu.

“Başka ne bilmek istiyorsun?”

Soluk ay ışığında, Charlie’nin muzip gülümsemesini gördü. “Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim.”

Charlie o kadar ani durdu ki Sarah az kalsın ona tos-luyordu ama Charlie bu ihtimali görerek onu dengelemek için elini

tuttu. “Benim için bir şey yapar mısın?” diye sordu ardından, sesi ciddileşmişti.

“Denerim.”

“Benden bir daha asla özür dileme, olur mu? Bana bir şey sorduğun ya da hissettiğin bir şeyi dile getirdiğin için asla özür dileme. Söylediğin bir şey hoşuma gitmezse bir anda sinirlenip farklı bir adama dönüşeceğimden korkma. Benim için bunu yapabilir misin?”

Charlie sorusuyla onu soluksuz bırakmıştı. Sarah uzunca bir süre Charlie’ye yalnızca baktı. “Ben... Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Ben... Ben böyle şeylerden korkmadan nasıl yaşanacağını bilmiyorum.”

“Tatlı, tatlı Sarah,” diye fısıldadı Charlie. Kollarını nazikçe ona yaklaşırken sözsüz bir şekilde ona sarılmak için izin de istiyordu.

Charlie’nin yanındayken Sarah kendini baskı altında, boğuluyormuş gibi ya da korkak hissetmiyordu. Onun yerine, Charlie onu güçlü varlığıyla sarmalıyordu ve tıraş losyonunun kokusu Sarah’ya, kendisinin onu acımasızca inciten adamla yakından uzaktan ilgisi olmadığı sözünü veriyordu.

Charlie’ye biraz sokuldu ve adam onu daha sıkı sardığında irkilmediği için kendisiyle gurur duydu.

“Sarıl bana, tatlı Sarah.”

Sarah da kollarını ona doladı.

“İşte böyle.” Bir süre serin rüzgâr saçlarını savurur, eteğini bacaklarına yapıştırırken öylece dikildiler. Sis sinyalinin titrek ışığı altında durdular, bir grup kadın kahkahalar atarak kasa-ba merkezine yöneldiğinde de orada durmaya devam ettiler. “Söyle bakalım benimle ilgili başka ne bilmek istiyorsun.”

Hava oldukça soğuk olsa da, Charlie'nin bedeni onu sarmışken Sarah kendini sımsıcak hissediyordu. "Karını sevmiş miydin?"

"Gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenene kadar, çok sevmiştim. Stephanie, annesinin bağımlılığını bana söylemediği için kendini suçlu hissediyor. Bilmediğimi sanıyor ama zavalılık gerçeği söylerse gitmemden öyle korkuyordu ki bilmemem mümkün değildi."

"Tutunabileceği tek insanı kaybetmekten korkmuş olmalı."

Charlie başını salladı. "Onun tutunabileceği insan olmaktan mutluydum. Beni onu taciz etmekle suçladıklarında..." Sarah, Charlie'nin bedeninden geçen titreyişi kendi bedeninde de hissetti. "Ömrümün en kötü günüydü."

"Yaşadıkların için üzgünüm."

"Teşekkürler." Charlie'nin dudakları alnına değdi ve Sarah'nın bütün bedeni titredi.

Sarah arzu duymayalı o kadar zaman olmuştu ki hissettiği şeyin arzu olduğunu anlamak bile onu şaşırtmıştı.

"Sana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Belki bir gün ama bu gece değil."

"Sorun değil. Eğer istemiyorsan bunu asla yapmak zorunda değilsin."

Charlie'nin sırlarını bilmek için bastırmıyor olması bir şekilde Sarah'ya daha özgür hissettirmişti. "Teşekkürler. Çok güzel zaman geçirdim."

"Ben de. Bir sonrakine yalnızca sen ve ben olacağız."

Sarah başını onun göğsüne dayadı ve bir sonraki seferi hevesle beklediğini fark etti.

*

Tiffany yataktan sıyrılıp banyoya gitmeden önce, Blaine'in derin uykuya dalmasını bekledi. Kapıyı kapatıp oturdu ve duyduğu şeyleri düşündü.

Blaine son işini bir kadın yüzünden kaybetmişti. Ne yaşadığını, bunun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu ama bir parçası bilmemesinin daha iyi olacağını söylüyordu. Blaine'in başına benzer bir sorun açma ihtimali olması Tiffany'nin midesinin bulanmasına sebep oluyordu, ama bu sefer ona böyle hissettiren virüs değil, kalbindeki sızıydı. Onun kendisi yüzünden kariyerini riske atmasına izin veremezdi ve etrafında kalıp Blaine'in bunu kendi başına keşfetmesine izin verecek değildi.

Babası onu bırakıp gitmişti. Kocasını onu terk etmişti. Neden Blaine'in farklı olmasını beklemişti ki? Doğru, duymayı beklediği her şeyi söylemişti, ama annesini umursamayan bir adam değildi o, eninde sonunda annesi onu Tiffany aleyhine çevirecekti.

Kaburgalarının altından saplanan sivri bir acı nefesini kesti. O noktada, Blaine'i kaybetmenin diğerlerinden katbekat fazla acıya sebep olacağını anladı. Beraber geçirdikleri kısacık zamanda Blaine onun duvarlarının arkasına sızmış, Tiffany'ye farklı bir türde ilişkinin mümkün olabileceğini göstermişti. Ona âşık olmayı hiç planlamadığını düşündü yanaklarındaki yaşları silerken.

Oysa bunu bilmeliydi. Aylar önceki ilk patlayıcı temaslarından beri her yerde bunun sinyalleri vardı. Bazen onu neredeyse hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu. Bazense kimseyi Blaine kadar tanımadığını düşünüyordu.

Bunların hepsinin kendi suçu olduğuna karar verdi ve bir hıçkırığı yuttu. Aralarındakinin ciddi bir şey olmadığını unutup ilişkilerinin ilerlemesine izin vererek hata etmişti. Daha geç olmadan bitmesi en iyisiydi. Kendini buna ikna etmekte güçlük çekmiyordu, ama Blaine'i ilişkilerinin daha başlamadan bitmeye mahkûm olduğuna nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Tam bunu düşündüğü sırada banyo kapısına yaklaşan ayakların sesini duydu. Blaine'in, ağladığını görmesine izin veremezdi, o yüzden tuvalete doğru ilerledi.

Blaine kapıyı hafifçe tıklattı. "Tiffany? İyi misin?"

Tiffany delirmişçesine yüzünü sildi. "İçeri gel."

Blaine kapıyı açtı ve onu klozete sarılmış görünce bir an için durdu. "Miden yine mi kötüleşti?"

"Yanlış alarmmış." Omzunun üzerinden ona bir bakış atıp altına *boxer* geçirdiğini gördü. Yüzündeki endişe, göğsündeki acının kötüleşmesine yol açmaktan başka bir işe yaramadı.

Arkasında açılan suyun sesini duydu. Blaine ona ıslak bir havlu uzattı, serin kumaş yanan teninde cennetin bir parçası gibi hissettiriyordu. "Teşekkürler."

"Sana bir şey getirebilir miyim?" diye sordu Blaine onu dikkatle süzerek. Ağladığını fark ettiğine şüphe yoktu.

Tiffany başını iki ana salladı.

"Ben neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Tiffany onun küvete yürüyüp suyu açışını izledi. Sonrasında Blaine dönerek kadına uzanıp yerden kaldırdı. Diş fırçasına macun sıkıp Tiffany dişlerini fırçalarken tek kolunu ona sardı.

"Senin çok sevdiğin çilekli şeylerden bende yok ama eminim sıcak su iyi gelecektir."

Bir banyo gerçekten de ihtiyacı olan şeydi. Blaine nasıl

olup da bunu kendisinden önce fark edebilmişti? “Teşekkürler.” Blaine’in neden ağladığını sormasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı.

Su hazır olduğunda, Blaine onun sabahlığıyla geceliğini çıkartmasına yardım etti ve buharı tüten küvete girerken elinden tuttu. Yanında dizlerinin üzerine çöküp şampuana uzandığında Tiffany şaşkınlığına engel olamadı.

“Saçlarını ıslat.”

Tiffany saçlarını suya sokup Blaine’in ne yapacağını görmek için bekledi.

Blaine şampuanı masaj yaparak başına uyguladı ve Tiffany istemsizce inledi. Hayatında bir şeyin ona böyle iyi hissettirdiği olmuş muydu?

Gözlerini kapattı ve Blaine, onun için alev almış özel bölgesi hariç bedeninin her noktasını sabunlarken de açmadı. Özel bölgesini sona ayırdığını, Blaine köpüklü parmaklarını tüysüz bacak arasına kaydırduğunda anladı.

“Blaine...”

“Üzgünüm. Hasta olduğun aklımdan çıkmış.”

Elini çekeceği sırada Tiffany bileğini kavrayıp onu durdurdu. Onunla ilişkisini sonlandırmaya dair verdiği kararlar buraya kadardı. Söz konusu Blaine olduğunda ne kadar iradesiz davrandığını görmesi için onun kendisiyle beş dakika ilgilenmesi yetmişti.

“Yoksa benim kızım aslında o kadar da hasta değil mi?” diye sordu Blaine sesinde eğlenmiş bir tınıyla.

Tiffany’nin kalbi, Blaine ona “benim kızım” dediği an daha hızlı atmaya başladı. “Asla bunu yapamayacak kadar hasta olmayacağım.”

Blaine parmaklarını daha derine bastırırken boştaki eliyle bir göğsünü kavrayarak Tiffany'yi şaşırttı.

Tiffany, Blaine'in parmakları arzusunun en çok biriktiği yere dokunduğu anda boşaldı.

"Çok, çok güzel," diye fısıldadı Blaine onu okşamayı sürdürürken.

"Blaine..."

"Efendim bebeğim?"

"Sen..." kendini durdurdu, bir adamdan istediklerini dile getirmek ona garip hissettirmişti. Onun tatlılığı Tiffany'yi son zamanlarda yok saymaya çalıştığı hisler karşısında savunmasız bırakmıştı. Sadece birkaç dakika önce düşündüklerine ve şimdiki haline bakınca, onun karşısında kendini çok güçsüz hissetti.

"Ne var, bebeğim? Ne istersen."

"Bana sarılır mısın?"

"Tanrım, tabii ki evet. Yapmak istediğim başka hiçbir şey yok. Hadi seni buradan çıkartalım."

Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra kadını nazikçe havluya sardı, ardından her noktasını kuruladı, hatta saçlarını tarayıp kuruttu. Bu adamın kendisiyle ilgilenişini izlemek Tiffany'nin kalbinin erimesine, bacaklarının arasının daha fazlası için sızlamasına sebep oldu. Kendini kötü hissetse de ona yakın olmak istiyordu. Ona yakın olmaya *ihtiyacı vardı*. Blaine ne zaman onun güvenli limanı olmuştu? Ne zaman bir gerekliliğe dönüşmüştü?

"Düşme," dedi Blaine, Tiffany'nin dizleri titrediğinde. Omuzlarındaki eller Tiffany'yi ayakta tuttu, ardından kadını kucaklayıp yatak odasına taşıdı ve nazikçe yatağa bıraktı.

Tiffany titremeye başladığında örtüleri üzerine çekip onu Tiffany'nin bağımlısı olduğu kokusuyla sarmaladı. Blaine'in şortunu çıkarmasını izledi, ardından kollarını uzatıp onu yatağa çağırdı.

"Ah, çok sıcaksın!" dedi Tiffany, Blaine'e sarılırken.

"Tam etkiyi almak istiyorsan iyice sokul."

Tam etki, Tiffany'nin keşfettiğı üzere gerçekten de "tamdı" ve karnına değiyordu. Uzanıp ısınmış tenini okşamaktan kendini alamadı ve Blaine'in boğazından yükselen inilti yankısını Tiffany'nin göğsünde buldu.

"Çok güzel hissettiriyor."

"Seni istiyorum." Çekingen, istemiyormuş gibi davranmasının ne anlamı vardı ki? Onu gördüğü ilk andan beri bu hisler içinde yanmıyormuş gibi yapmasının ne anlamı vardı?

"Çok hastaydın, tatlım."

"İyiyim. Sana ihtiyacım var."

Blaine onun kalçasını kavradı, Tiffany'yi kendine iyice çekerken ritmik bir hareketle onun eline sürtünmeye devam ediyordu. "Ben seninim," dedi Blaine pürüzlü bir sesle. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Bana söyleyeceğin hiçbir şey bu kadar anlamlı olamaz."

Blaine onu soluk kesen bir öpüşün içine çekip Tiffany'yi daha fazlası için kıvranırken bıraktı. "Seni nasıl bırakıp gidebilirim ki?"

"Onunlayken böyle değildim." Avcundaki erkekliği sıkıca kavrayıp demek istediğini vurguladı. "İstediğim şeyleri yapmaya hep korkardım."

"Benim yanımdayken asla korkma. Ben sana her şeyi veririm, tek yapman gereken istemek."

Onun tatlı kelimelerinden ve kelimelerinin arkasındaki daha tatlı samimiyetten cesaret bulan Tiffany biraz aşağı kayıp adamın göğsüne bir öpücük kondurdu, ardından göğsünün ucunu ısırdı; avuçlarının arasında biraz daha sertleşen Blaine soluğunu tuttu. Biraz daha aşağı kayan Tiffany dilini adamın karın kasları üzerinde dolaştırdı ve onlar da karşılık verircesine seğirdiler. Bir şekilde gitgide büyümeye devam eden ereksiyonu ağzına alırken elinin düzenli hareketlerini de bozmadı.

Boştaki eliyle Blaine'in kalçasını kavradı ve tırnaklarıyla nazik çizikler bıraktı. Blaine bu hareket karşısında biraz delirmiş gibiydi, kadının ortaparmağı kalçalarının arasındaki yarığa kayması Blaine'in sarsılarak boşalmasına yetip arttı. Tiffany ancak her damlasını yutup onu temizledikten sonra dudaklarının arasından çekilmesine izin verdi.

"Vay canına," dedi Blaine. Gözleri kapalıydı ve göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu.

Tiffany ona bunu yapan kişi olmayı seviyordu. Belki uzun süreli bir ilişkilerinin olması imkânsızdı. Belki aralarındaki ilişki, Jim'le ilişkisi gibi elinde patlardı. Belki, belki... Bu kadar huzurlu ve mutlu olduğu başka bir zamanı anımsamıyordu. Mağazasının tahliye edilmesi ihtimali tepesinde kara bulut gibi dolanırken bile Blaine'in varlığının verdiği huzur hissi onu korusun, huzursuzluk fırtınasının kopmasını engelliyordu.

"Buraya gel."

"Nereye?"

"Buraya."

Tiffany yukarı çıkıp onunla yüz yüze geldi. "Zaten buradayım."

“Bu yüz ne kadar güzel olsa da,” dedi Blaine onun yanaklarını kavrayarak, “şu an istediğim parçan bu değil.”

Tiffany’nin gözleri bu kelimelerle sonuna kadar açıldı, istemsizce uyarılmıştı. “Hangi parçamı istiyorsun?”

Blaine’in eli onun kalçasını avuçladı. “Bu parça. Biraz daha oynayacak halin varsa tabii.”

Son yarım saatte Tiffany hasta olduğunu bile unutmuştu, onu terk etme planıysa tamamen silinip gitmişti. “Ah... O parçamla ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Cevabı kendin bulmalısın.”

Böyle bir teklifi geri çevirmeyi aklından bile geçirmeyen Tiffany hem heyecanlanmış hem meraklanmıştı. Blaine’in onu her seferinde tahrik etmek için farklı yollar bulması onu şaşırtmaya devam ediyordu. Biraz kaygı ama çokça heyecan hissederek dizlerinin üzerinde doğrulup ona arkasını döndü. “Böyle mi?”

Blaine’in elleri omuzlarından kalçalarına inerken onu nazıkçe okşayıp Tiffany’nin beklentiyle kasılmasına neden oldu. “Bu güzel bir başlangıç.” Blaine onun kalçalarını kavradı ve onu kucağına oturttuğunda bu şeklini bozmasına izin vermedi. En sonunda onu istediği gibi konumlandırırdığında, sırtındaki eli Tiffany’yi öne eğdi. Bu şekildeyken Tiffany kendini çok gözler önünde hissediyordu ama bu yeni pozisyon-dan tahrik olduğunu da inkâr edemezdi. Blaine’in bir sonraki hareketini beklerken teni karıncalanıyordu.

“Mmm,” diye mırıldandı Blaine dudaklarını Tiffany’nin bacaklarının içinde gezdirirken. “Harika bir manzara.”

Tiffany o böyle düşündüğü için mutluydu çünkü kendisi utançtan ölmek üzereydi. Elleriyle ne yapacağını hiç bilmedi-

ği için onları Blaine'in bacaklarının üstüne yerleştirdi ve temasla birlikte adamın kaslarının elinin altında hareket ettiğini hissetti, Blaine'in de bu yeni oyundan en az kendisi kadar etkilendiğini görmek ona iyi gelmişti.

Ve bir an sonra, Blaine'in dili en hassas bölgesinde doluyor ve Tiffany'nin kendisini eriyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Kıpırdama," dedi Blaine.

"Çabalıyorum." Sesi soluksuz kaldığı için kesik kesik ve oyuncu çıkmıştı. Bir yandan da Blaine'in tenini keşfeden diline biraz daha yaklaşmak için kıvranıyordu.

"Daha çok çabala." Blaine poposunun sağ tarafına bir şaplak attığında inledi. Henüz şaplağın etkisinden kurtulamamışken Blaine dilini içine itti ve Tiffany kendini bir anda varlığını temelinden sarsacak bir orgazmın kenarında buldu.

"Boşalma."

"Ama ben..."

Bu sefer Blaine'in eli poposunun sol tarafına indi ve yakan bir sızı bıraktı.

Tiffany soluğunu tutup kendisini Blaine'in yüzüne iyice yasladı. Bir an için ayrılmış bacakları ve çırılçıplak bedeniyle nasıl görüldüğünü düşündü ama bir an sonra, nasıl görüldüğünü zerre umursamadığını fark etti. Blaine gördüğü şeylerden hoşlanıyor gibiydi ve önemi olan tek şey buydu.

Blaine'in kuyruksokumunda duran eli aşağılara kaydı, daha ve daha aşağı. Yalnızca arka girişine baskı yapmak için durduktan sonra kaygan sıcaklığıyla buluşana kadar aşağı inmeyi sürdürdü.

"Boşalma," dedi Blaine, bu sefer sesi daha buyurgan çık-

mıştı. Dili onu delirtmeyi sürdürürken parmakları da içine kaydı, içindeki o noktaya kısaca dokunduktan sonra da parmaklarını geri çekti.

Tiffany onun bir kez daha sertleştiğini fark edince skoru eşitlemek için diliyle erkekliğinin ucunu yaladı. Ona Blaine'in kendisi üzerinde uyguladığı ritimle işkence ediyordu.

Tiffany'nin onu etkilediğini gösteren tek şey Blaine'in inil-tisiydi, dolayısıyla Tiffany durmadı ve etkiyi artırmak için bu sefer testislerini de avuçladı.

"*Sakın boşalma,*" dediği sırada Blaine'in sesi eskisi kadar buyurgan değildi artık. Blaine de kalçalarını yükseltti. "Em beni." Bu sert emrin ardından diliyle Tiffany'yi okşamayı sürdürdü.

Tiffany dudaklarını sertliğin etrafına kapatıp cesaret edebildiği kadar kuvvetle emdi.

İnleyen Blaine buna karşılık olarak dudaklarını klitorisinin etrafına kapatıp emdi ve parmaklarını da ıslaklığından içeri kaydırdı.

Orgazmın sarsıcı darbesi bedenini vurduğunda Tiffany çığlık attı. Milyonlarca parçaya bölünmüş gibiydi ve sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen orgazmının bedeninde bıraktığı her yeni sarsıntıyla biraz daha parçalanıyordu ve artık biteceğini düşündüğü her seferde Blaine, ona ne kadar yanıldığını göstermek istercesine artçı dalgaların devamının gelmesini sağlıyordu. En sonunda, Tiffany'ninki gibi şiddetle patlayana kadar da durmadı.

Tiffany kendine geldiğinde, Blaine'in dilinin hâlâ hassas teninde gezindiğini, parmaklarının hâlâ içinin derinlerine gömülü olduğunu fark etti.

Blaine parmaklarını titrettiğinde Tiffany az kalsın aynı şeyleri bir kez daha yaşıyordu. En sonunda, içindeki parmaklar çekildiğinde Blaine onu kendisine çevirdi.

“Üstüme çık.”

Tiffany aşağı baktığında onun bir kez daha sertleştiğini gördü. Bu adam gerçekten inanılmazdı!

“*Lütfen.*” Blaine’in yalvaran sesini duyan Tiffany, ona ihtiyacı olan şeyi verme arzusuyla yapabileceğini bile bilmediği kadar hızlı hareket etti. Ve şu an, ömründe olmadığı kadar hazır olsa da Blaine’i içine alabilmesi birkaç acı verici dakika sürdü. Bütün o süre boyunca Blaine’in dudakları aralı, gözleri kapalıydı ve parmakları Tiffany’nin kalçalarına öyle gömülmüştü ki kadın ertesi güne birkaç morluğunun olacağından emindi.

Blaine, Tiffany en sonunda onun üzerine tamamen yerleştiğinde, “*Evet,*” diye fısıldadı. Ellerini kalçalarından ayırmadan tempolarını ayarladı. “Tiffany, Tanrım, *Tiffany...*” Göğüslerini avuçladı, sertleşen göğüs uçlarını parmaklarının arasında sıkarken bir yandan da her nasılsa içinde büyümeye devam ediyordu. Gözleri yavaşça aralandı ve Tiffany’ye baktı. Tiffany onunla göz göze geldiği anda, Blaine’in hissettiği her şeyi tüm çıplaklığıyla gördü ve bakışlarını kaçırmadı.

Blaine’in içindeki vuruşları hızlandığında aklındaki saf zevkle ilgili olmayan her düşünce silinip gitti. Son orgazmının ardından bir kez daha boşalmasının imkânsız olduğuna yemin edebilirdi ama ancak bu kadar yanılabilirdi çünkü bir kez daha, kendini Blaine’in sabit temposu, onu gökyüzünün daha önce uçmadığı noktalarına çıkartacak bir orgazma doğru yükseliyordu. Üstte olan kendisiydi ama kontrol

Blaine'deydi hem de sadece hareketlerinin kontrolünü değil, aklını ve kalbini de ele geçirmişti. Bunu inkâr etmek aptallık olurdu. Onu seviyordu. Onu nasıl sevmeyebilirdi ki? Ama bunu ona söyleyemezdi. Henüz değil. Blaine'in gitmeyeceğinden yüzde yüz emin olmadan önce bunu yapamazdı.

Blaine onun aklından geçen son düşünceleri de son bir kez birbirleri içinde çözülüp bir bütün olarak birleşmelerine sebep olacak bir haz patlamasına yol açan o son darbeyle silip attı. Tiffany uzun bir süre onun üzerinde kıpırtısızca bekledi, bedeni sarsılmaya devam ederken kendini güvende hissediyordu.

Sevildiğini hissediyordu.

Yirminci Bölüm

“Bana az önce neden ağladığını söyleyecek misin?”

Tiffany başını hayır anlamında sallarken, gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Blaine işaretparmağının ucuyla onu sildi. “Sorun ne?”

“Bir sorun yok.”

“Tiffany...”

Az önceki duygu yüklü sevişmelerinin ardından onu terk etmeyi planladığını söylemesi mümkün değildi.

“Hâlâ annemin söyledikleri yüzünden mi üzgünsün? Sana söyledim, hiçbir önemi yok. Kimin ne düşündüğünü umursamıyorum.”

“Eninde sonunda, annen gibi düşünen insanların seni, benim bütün bunlara değmeyeceğim konusunda ikna edeceğinden korkuyorum ve...”

“Dur. Lütfen bunu yapma. Başka insanların ne söyleyebileceği, yapabileceği gibi ihtimaller yüzünden korkuya kapılma. Ben Jim değilim. Ben baban değilim. Onların yaptıklarını benim de yapmamı beklemen adil değil.”

Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl en derin korkularını kolaylıkla görüp onları bir şekilde saf dışı bırakacak cümleleri buluyordu?

“Anlamadığımı mı düşünüyorsun?” Bir tutam saç kulağının arkasına itti. “Baban seni terk etti, kocan seni terk etti, dolayısıyla kendine benim için bir şeyler hissetme izni verirsen benim de gideceğimi düşünüyorsun, değil mi?”

Tiffany yutkundu. “Belki de.”

“Lütfen bu konuda endişelenme. Ben olmak istediğim yerdeyim. Seni kollarımın arasında tutabilmeyi, öpebilmeyi, seninle sevişebilmeyi o kadar uzun bir süre bekledim ki. Seni beklerken aklımı yitireceğimden korktum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Benim yüzümden işini kaybetmeni istemiyorum.”

“Eğer işimi kaybedersem bunun sebebi sen değil, ben olurum. Buraya geldiğim günden beri Başkan’ın sinirlerini bozuyorum. Hemen her konuda başımın etini yiyor, buna saçlarımla uzunluğu da dahil.”

Tiffany ellerini onun saçlarında gezdirerek, “Ben saçlarımla uzunluğumu seviyorum,” dedi.

“İşte onları kısaltmamak için bir sebep daha,” dedi Blaine onu öpmeden önce. “Kaşların neden hâlâ çatık?”

Tiffany bir kez daha, onun kendisini bu kadar dikkatle gözlemlemesinden ötürü şaşkınlığa uğramıştı. “Öyle mi?”

Blaine bir parmağıyla iki kaşı arasında bir yol çizdi. “Hı-hı.”

“Annenin söyledikleri...”

“Sana annemin söylediklerinin bir önemi olmadığını söyledim.”

“Son işini nasıl kaybettiğini merak ediyordum.”

Uzun bir duraklamanın ardından Blaine, “Bundan bahsetmeyi sevmiyorum,” dedi.

“Hiçbir şeyden bahsetmeyi sevmiyorsun.”

Saçlarını okşayan parmaklar hareketsizleşti. “Bu doğru değil.”

“Ne iş yaptığın hariç seninle ilgili bildiğim tek şey arkadaşlarından birkaçının isimleri.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

Tiffany, asıl bilmek istediklerini öğrenmek için sorabileceği birkaç basit soru düşündü. “Hiç kardeşin var mı?”

“İki erkek, iki kız.”

“Neredeler?”

“En genç olan erkek kardeşim hâlâ üniversitede, ama diğerleri New England civarına yerleşmiş durumdalar.”

“Onlarla yakın mısınız?”

“Hemen her hafta konuşuyoruz. Bu yakın olmak sayılır mı?”

Oldum olası büyük bir aileye özlem duyan Tiffany her hafta konuşacağı dört kardeşin varlığını çok isterdi. Mac’le kardeşlerinin yakınlığına sık sık imrenirdi. “Evet, sayılır. Sen en büyük müsün?”

“İki numara. Başka ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Ben sana başıma gelen kötü şeyleri de anlattım. Sen bana seninkileri anlatacak mısınız?”

“Bırak bahsetmeyi, kötü anıları düşünmekten bile hoşlanmıyorum. Geçmiş geçmişte kaldı ve ben orada olmasından mutluyum.”

Tiffany karşı çıkmak istedi ama kendini durdurdu. Blaine’in kendisine gösterdiği yakınlığa ve sevişmelerinin sevgi

ve şefkat dolu olmasına rağmen geçmişinden bahsetmeye hiç yanaşmaması onu kırıyordu.

Blaine başının üzerini öpüp onu sıkıca kucakladı. “Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?”

Konuşmanın bu beklenmedik değişimi Tiffany’yi hazırlıksız yakalamıştı.

“Marinadaki kazanın ardından, Maddie’nin hastane odasında tanışmıştık,” dedi Blaine.

“Evet,” derken Tiffany sanki bir sırdan bahsediyorlarmış gibi gülümsedi.

“Ne var?”

“Senin çok seksi olduğunu düşünmüştüm ve Maddie’ye de bunu söylemiştim.”

“Çok komik çünkü ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm, o günden başlayarak seninle karşılaştığım her gün de böyle düşünmeye devam ettim. Mac’i gördüğümde sordüğüm ilk soru senin bekâr olup olmadığını. Mac evli olduğunu söylediğinde öleceğimi sandım.”

“Öyle mi?”

Blaine başını sallayıp işaretparmağıyla Tiffany’nin dudaklarının dış hatlarını okşadı. “Ama sonra Mac dedi ki, evliliğin sallantıdaymış, ben de aptalca bir umutla doldum. Kendini Jim’e kelepçelediğin ve onun polisi aradığı akşam seni... Çıplak görmek...” Parmağı çenesinden göğsüne inen bir yol çizdi ve sonra göğüs ucunun etrafında dolandı. “Yapmak istediğim tek şey kelepçeleri açıp seni yanımda götürmekken profesyonel davranmak gerçekten çok zordu. Seni kendime almak istedim, o yüzden o akşam seni eve bıraktığımda o kadar profesyonellikten uzak davrandım.”

“Sen buna böyle mi diyorsun? Profesyonellikten uzak?” diye sordu Tiffany gülerek. Aklına mutfağında yaşanan ateşli anlar gelmişti.

“Sen ne diyorsun?”

“Harika. Mükemmel. Hayat değiştiren.”

Blaine onun ellerini dudaklarına götürdü ve Tiffany aniden, artık onu nasıl terk edebileceğini düşünmediğini fark etti. Aksine, onu sonsuza kadar nasıl tutabileceğini düşünüyordu. “Benim için bütün o söylediklerin ve çok daha fazlasıydı. Hep seni düşünüyordum. Boşanmanın bu kadar uzun sürebileceğini hiç bilmiyordum.”

Tiffany’nin zihni Blaine’in cümleleri arasından bir bölümü seçmiş ve onu tekrar tekrar başa sarıyordu. Hep onu düşünmüştü. Bunu duyan kalbi sevinçle doldu.

Blaine uzunca bir süre sessiz kaldı ve sonra, bir tutam saçı parmağına doladı. “Dünyada beraber olması en kolay adam değilim, biliyorum ama umarım bana sabır gösterir, bir şans verirsin. Seni çok uzun zamandır bekliyorum.”

Blaine ona istediğini vermemiş olabilirdi ama ihtiyacı olduğunu bile bilmediği başka bir şey sunmuştu: Umut.

Dan, Kara’yı North Harbor’a götürürken “Ben eve gitmeye daha hazır değilim,” dedi.

“Ne yapmak isterdin?”

“Buralarda ne yapılabilir ki?”

“Çok seçenek yok.” Kara bir dakikalığına sessizleştikten sonra, “Yapabileceğimiz bir şey biliyorum,” dedi.

“Kulağa vaat dolu geliyor,” dedi Dan muzip bir sesle. Ka-

ra'yı bu yönde iğnelememesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamamıştı.

“O değil.”

“Ah, lanet olsun. Umut ettiğim için beni suçlayamazsın. O halde, neymiş bakalım?”

“Salt Pond’a bir geziye ne dersin?”

“Karanlıkta mı?”

“Yoksa korkuyor musun?”

“Tabii ki korkmuyorum ama nereye gittiğimizi nasıl göreceksin?”

“Gece görüşüm çok iyidir.”

“Sanırım bu konuda sana güvenmekten başka seçeneğim yok.” Birkaç dakika sonra, McCarthy’lerin arazisine park etmişti ve yüzen iskelede yürüyen Kara’yı takip ediyordu. Tekneye ilk o bindi ve Kara’ya yardım etti.

“Bana yardım etmene izin vermemin tek sebebi üzerimde bir elbise olması.”

“Sana yardım etmemin tek sebebi üzerinde bir elbise olması.”

Kara gülümsememek için uğraştı ama dudakları yukarı kıvrılırken başarısız olduğu çok belliydi.

Ana iskelenin parlak ışıkları altında Dan, onun tekneyi çalıştırmasını seyretti. Bir süre motoru ısıtan Kara, baş halatını çözerken kış halatını çözmesi için de Dan’e işaret etti. Gece göğü temiz ve karanlıktı. Dan, iskeleden uzaklaştıkça parlaklaşan yıldızlara baktı.

“Çok güzel, değil mi?” dedi Kara dümeni tutarken.

“Gerçekten öyle. İçimden bir ses bana bunun bu saatte ilk seferin olmadığını söylüyor.”

Kara omuz silkti. “Çok uyuyamıyorum o yüzden...”

Sonuçları düşünmeyen Dan kalkıp genç kadının arkasına oturdu ve onu kendine doğru çekti.

Kara'nın bedeni taş kesti. "Eee..."

"Rahatla," dedi Dan. "Sadece üşümeni istemiyorum."

"Üşümüyorum."

Arkasında oturan Dan gülümsedi. Ondan başka bir cevap beklememişti zaten. "Bu sayede üşümemeye devam edersin işte."

Birkaç dakika daha taştan bir heykel gibi dik ve kıpırtısız duran Kara en sonunda pes edip sırtını Dan'ın göğsüne yasladı.

Dan zaferini sessizce kutlarken Kara'nın saçları yüzüne doğru uçuşuyordu. Onun saçlarını topladığında, ensesinin tatlı kıvrımına dudaklarını bastırmamak için kendini tuttu. Elbisesinin askılarını bir arada tutan düğmeyi çözmek çok, çok kolay olurdu.

"Fazla yaklaşıyorsun."

Genç kadının saçlarının kokusu Dan'i çıldırtıyordu. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu *biliyorsun*."

"Bu çok kötü bir şey mi?"

"Henüz karar vermedim."

"Karar verdiğinde bana da söyle."

"Dan..."

"Şşş. Yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Her ne kadar Dan onun söylemeye hazır olduğu bir sürü şey olduğunu bilse de Kara sessizliğini korudu ve tekneyi Salt Pond'un uzak ucuna sürdü. Gözleri bir kez karanlığa alıştığında görmenin ne kadar kolay olduğunu fark eden Dan şaşırmıştı. Limanın etrafında dolanmak neredeyse yirmi dakika sürüyordu.

"Bu arkadaşının teknesi değil mi?" diye sordu Dan, bunu

sorarken önceki günkü adamdan bahsettiğini belli etmek için *arkadaşın* kelimesini vurgulayarak söylemişti.

“Robert mı demek istedin?”

“Onun adını sahiden biliyorsun yani, öyle mi?” Bunun kendisini ne kadar öfkeliendirdiğinden bahsetmek istemiyordu.

“Tabii ki biliyorum. Bana çıkma teklifi etti.”

“Sen... O... öyle mi?” Kara hafifçe güldü. “Bana gülme.”

“Neden? Komiksin.”

“Peki sen... Ne dedin?”

“Neye?”

Çileden çıkan Dan homurdanmamak için kendini zor tuttu. Ve sonra, Kara’nın kendisiyle eğlendiğini fark etti. Dan onun alaycı yanından hoşlanıyordu, oyunların hedefindeki kişi olsa bile. “Sana çıkma teklifi ettiğinde.”

“Ona haber vereceğimi söyledim.”

“Bu da ne demek?”

“Ona cevap vermeden önce bu gecenin nasıl gideceğini görmek istedim.”

Dan onun etrafından uzanıp motoru kapattı.

“Hey!” Kara ona döndü, bu Dan’ın tam olarak ondan beklediği hareketi. “Bunu yapamazsın.”

Yerinde oturmayı sürdüren Dan onun saçlarını bırakıp iki eliyle birden yüzünü kavradı. Kara yüzünü çevirmek istediğinde ona karşı koydu. “Yapma.”

Her ihtimale gebe bir saniye boyunca, karanlığın içinde birbirlerine dikkatle baktılar ve ardından Dan onu yavaşça kendine çekti.

“Dan...”

“Şşş. Bu buluşmanın bu kadar çok şeyi etkileyeceğini bil-

miyordum. Başka kimseyle çıkmak istemeyeceğinden emin olmalıyım.”

Dudakları en sonunda buluştu. Bedenindeki her hücre daha fazlası için çığlıklar atsa da Dan yavaş davranmaya dikkat ediyordu. Ani bir fark edişle, bunun Kara'nın yıllar sonraki ilk öpüşmesi olduğu aklına geldi. Aceleyle fazlasını talep ederek bunu mahvedemezdi. Uzun bir süre için, Dan onun karşılık vermeyeceğini düşündü ve sonra, Kara'nın dudakları kırırdadı. Onun da kendisini öptüğünü fark ettiğinde bir eli boynunu kavrayıp onu kendisine çekti.

Kara çok tatlı, çok dikkatli ve çok yaralıydı. Onu kendisine biraz daha çekerken bu son kısmı unutmamak için uğraştı. Ardından Kara'nın kolları boynuna dolandı ve Dan neşeyle sarmalandığını hissetti. Dilinin hafif dokunuşlarıyla alt dudağını okşuyor, Kara'nın ona izin vermesini umuyordu.

Su tekneyi hafif hafif döverken, Dan en sonunda Kara dudaklarını aralayıp kendi dilini onunkine sürtene kadar devam etti. Gırtlğından yükselen homurtudan kesinlikle gurur duymuyordu, ama olan olmuştu. Öpüşleri derinleştikçe Kara kendini ona biraz daha bastırđı, aralarındaki mesafe Dan'in sertleşen erkekliğini saklamaya yetmeyecekti. Öpüşmelerini kesmeden Kara'yı kaptanın yerinden çekip aldı ve ortadaki alana, teknenin can yeleklerini tutan yere taşıdı.

Kara, Dan'in yakasına asılıp onu kendine çektiğinde Dan şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Bu kız kimdi ve onun utanç, sessiz Kara'sına ne yapmıştı? Şikâyet ettiğı yoktu gerçi ama Kara'yı böyle davranmaya neyin ittiğini merak ediyordu.

Şimdi, bedenleri sıkı sıkı birbirine dolanmışken, onun öpücüklerinin kendisine ne yaptığını daha fazla saklayacak yeri

kalmamıştı. Ona yaslandı ve Kara'nın kendisini itmesini bekledi. Onun yerine, kız kollarını boynuna doladı ve onu biraz daha hevesle öptü.

Bir şeyi en son ne zaman böyle bitmek bilmez bir açlıkla istediğini anımsamıyordu ve onu bir başkasına kaptırma fikri çileden çıkmasına neden oluyordu.

Kara sırtını yükseltip kollarını çözdü ve serbest kalan elleriyle gömleğini pantolonunun içinden çekiştirip çıkarttı. Yumuşak ellerin sırtında dolaşması, Dan'ın soluğunu tutmasına yol açtı.

"Ah, özür dilerim," diye fısıldadı Kara kendini çekerken.

"Hayır, *hayır*, lütfen özür dileme. Durma. Dokun bana."

Kara'nın elleri bir kez daha belinden yukarı tırmandı ve onu kavrayıp tekrar öpmek için kendine çekti.

"Ben de sana dokunmak istiyorum," dedi Dan. "İzin verir misin?" Soluğunu tutup Kara başını sallayana kadar bekledi. Ardından, elbiseyi tutan düğmeye uzanıp onu açtı ve Kara fikrini değiştirmeden önce elbiseyi üzerinden çıkarttı. Biraz uğraşarak önden kopçalı sutyeni de açmayı başardı.

Onun mükemmel göğüslerini izlerken Kara'nın sığ solukları, kafasının içindeki bağrışmalar hariç duyabildiği tek şeydi. Göğüs uçları soğuk gece havasıyla sertleştiğinde, "Çok güzel," diye fısıldadı Dan ve başını eğip sertleşmiş ucu dudaklarının arasına aldı.

Kara bir çığlık koparıp onun saçlarını kavradı, Dan göğsünü emer, ısırır ve nazikçe çekiştirirken, onu göğsüne bastırıyordu, bu sırada Dan sertliğini onun bacak arasına sürüyor ve bunun ne kadar yetersiz hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyordu. "Tanrım, Kara. Seni istiyorum." Bu sözleri onun boynuna doğru fısıldadıktan sonra kulak memesini dişledi.

Kara'nın titrek elleri kemerini bulup açtı.

Dan tam o anda bir şey söylemeyi planlıyordu, ama Kara kotunun fermuarını açıp elini içeri ittiğinde kelimeler kayboldu. Başlamadan bitmesinden korktuğu için dikkatini onun diğer göğsüne verip Kara'nın dikkatini dağıtmayı umdu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Onun çekingen, utangaç Kara'sı neredeydi? Ve bunu ne kadar ileri taşımayı düşünüyordu? Dan gidebildiği kadar ileri gitmeyi umuyordu, çünkü dudaklarının arasındaki göğüs ucu ve pantolonunun içindeki yumuşak elle çok dayanabileceğini sanmıyordu.

Dan onun bacağına uzanıp kaldırdı. Kara'nın buna son vermesini bekleyerek dikkatini bir anlığına onun bacaklarının içindeki yumuşak alana verdi ve göğsünü emmeyi sürdürdü. Kara'nın dikkatini dağıtmaya kararlı olarak, sertleşmiş ucu dişlerinin arasına kıştırıp ısırды ve bu andan yararlanarak elini yukarı itti ve altında sadece saten bir tanga olduğunu fark etti. *Tanrım*, diye düşündü minik kumaş parçasının ne kadar ıslandığını gördüğünde.

Kara da onu, Dan kadar istiyordu.

Bir şekilde kelimeleri toplamayı başardı. "Kara..."

"Durma. Lütfen durma."

"Emin misin?" İsteddiği son şey ertesi sabah pişman olan bir Kara'yla her şeye sıfırdan başlamakti.

Kara başını salladı ve onu bir kez daha, bu sefer daha sertçe okşadı ve Dan'ın düşünemediği tek şey onun sıcaklığını hissetmekti. Bunu düşünerek yerinden kalktı ve hızla ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Kara'nın elbisesini yukarı itip iç çamaşırını sıyırdı ve burnuna götürüp kokusunu içine çekti. "Mmm." Tam o anda Kara'nın yüzünü görebilmeyi

dilerdi. Genç kadının etrafa kırmızı bir ışık yaydığına, her şeyi üzerine bahse girerdi. Cüzdanında, çok eski olmadığını umduğu bir kondom buldu ve kendini yeniden ona bırakmadan önce kondomu taktı. “Hâlâ emin misin?”

“Evet.”

“Yarın benden nefret etmeyeceğine söz verir misin?”

“Eğer acele etmezsen yarın senden nefret edeceğime söz veriyorum.”

Dan’ın aynı şeyi ikiletmek gibi bir huyu yoktu. Kolları boyuna dolanmış, bedeni onun bedenine yaslanmışken Kara, Dan’e onu ne kadar istediğini göstermenin mümkün olan her yolunu kullanıyordu. Parmakları Kara’nın ıslaklığıyla buluştu ve dikkatini şişmiş klitorisine verdiğinde Kara soluğunu tuttu. Kontrolünü kaybederken Dan kendini onun içine itti, parmakları da minik tepeciği okşamayı sürdürüyordu.

Bir an sonra, normalde asla sergilemediği bir istekle onu öpmeye döndü. O an için önemli olan tek şey ona olabildiğince fazla yaklaşmak, Kara’nın kendisine vermeye gönüllü olduğu her şeyi almaktı. Sert darbelerle içindeki hareketlerine başladı, sonra bu kadar sert davrandığına pişman olacağını biliyordu, ama kendini durduramıyordu. Karaya ulaşmaya kararlı bir dalga gibi, bedenlerini sarmalayan hisler gitgide büyüdü ve ardından haz, ikisini de karanlık gecenin içinde zevkle inlemeye iten ani bir vuruşla onları vurdu.

Kara’nın parmakları Dan’in omuzlarına gömülmüştü, orgazm onu zirveye taşıırken hayatı pahasına ona tutunmuştu ve içinin duvarları sertliğinin etrafında kasılırken Dan zevkten bayılacağından korkuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey

yaşamamıştı. Hiç. Kendini biraz toparladığında, Kara'nın altında titrediğini fark etti.

“Üşüdün mü?”

“Biraz.”

İsteksizce kendini çeken Dan yerdeki ceketine uzanıp onu Kara'nın üzerine örttü. “Daha iyi mi?”

“Evet, teşekkürler. Pilot koltuğunun altında bir plaj havlusu var, eğer istersen.”

Dan havluyu aldı ve Kara'nın yanına uzanıp havluyu üstlerine örttü. “Buraya gel,” dedi pürüzlü bir sesle, az önce yaşadıklarından sonra onu yakınında istiyordu.

Kara ona döndü, gözleri normalden daha iriydi ve saçları karışmıştı.

Dan bir koluyla onu sardı ve saçlarını yüzünden çekti. “Benden nefret etmeyeceğine söz vermiştin.”

“Etmiorum.”

“Ya da kendinden.”

“O konuda söz vermedim.”

“Kara...”

“Sorun yok,” dedi Kara minik bir gülüş eşliğinde. “Gerçekten iyiyim.”

Dan yüzünü onun saçlarına gömüp tatlı kokusunu içine çekti. “Bir kondomum daha var.”

“Öyle mi?”

“Mmm.” Bunu onun boynuna doğru söyleyip dilini küçük hareketlerle ensesinde gezirdi. “Almamı ister misin?”

“Buna benim evimde devam etmeye ne dersin? Orası daha sıcak ve inan ki yatağım daha yumuşak.”

Dan onun kendisini evine çağırduğuna inanamıyordu. Aylar

boyunca onu uzaktan uzağa izledikten sonra, kendini çimdiklemek istiyordu. “Buradan oraya ulaşana kadar fikrini değiştirmesin, değil mi?”

Kara onun saçını arkaya attı ve bu hareket Dan’ın kalbinin bir atışı atmasına neden oldu. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Ve Robert’la çıkmayacaksın?”

Kara ona baktı, ardından bir kahkaha patlattı, genizden gelen bu içten kahkaha Dan’ın onun için bir kez daha yanıp tutuşmasına yetmişti bile. “Robert’la çıkmayacağım.”

Dan rahatladığını hissetti. “O halde kalan son kondomumu seninle paylaşabilirim.”

“Benim için *fazla iyisin.*”

“Kesinlikle öyleyim.”

Joe gözünü en sevdiği görüntüye açtı, göz alıcı karısının genelde kafasından geçen her şeyi açık ettiği kocaman, mavi gözlerle onu izleyişine. Ama bugün, gözlerinde anlayamadığı bir şey vardı. Joe paniklediğini hissetti. “Ne düşünüyorsun bakalım?” Bir elini Janey’nin karnına yerleştirdi ve karşılık olarak elinin altında hissettiği tekme üzerine gülümsedi.

“Seni düşünüyorum.”

“Benimle ilgili ne düşünüyorsun?”

Janey altdudağını dişledi, kesinlikle kafasında bir şeyler dönüyordu. “Annenin seninle konuşması gereken bir konu var.”

Joe aniden korkuyla buz kesti. “Hasta mı?”

“Hayır, bebeğim.” Karısı yanağını okşadı. “Öyle bir şey değil. Seni korkutmak istememiştim.”

Joe tuttuğu solüğünü bıraktı. “Ne olduğunu sen biliyor musun?”

“Evet, biz konuştuk ama ne olduğunu ondan duyman gerekiyor.”

“Beni korkutuyorsun, Janey.”

“Biliyorum. Böyle olsun istemiyorum. Hazır olmanı istemişim, ama her şeyi mahvediyorum.”

“Neye hazır olmamı istedin?”

“Annen... Seni çok seviyor.”

“Biliyorum. Her zaman biliyordum. Bazen beni biraz fazla sevdiğinden endişeleniyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benim ihtiyacım olan her şeyi sağlayabilmek için kendi hayatından çok fazla fedakârlık etti.”

Janey uzanıp onun elini tuttu. “Bunu söylediğini unutma. Sana bilmen gereken şeyi söylediğinde, bunu hatırla.”

“Hasta değilse ya da gerçekten çözümsüz bir şey söz konusu değilse, önüme koyacağı her şeyi kaldırabilirim.”

“Bunu da hatırlamanı istiyorum.”

Joe, Janey’nin her neyse ona söylemesini istiyordu ama annesinin güvenine ihanet etmek istemeyen karısını da anlıyordu. Annesinin ve karısının birbirlerini bu kadar sevmeleri onu mutlu ediyordu ve Joe, annesinin ona söylemesi gereken bir şeyi Janey’nin kendisiyle paylaşmayacağını biliyordu.

Janey’nin elini sıkıp duş almak için kalktı. Tıraş olurken son birkaç günü düşünüp herhangi bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını düşündü. Sıra dışı olarak nitelendirebileceği tek şey, Seamus’ın işten çıkacağını duyan annesinin tepkisiydi.

Annesini endişelendiren iş miydi? Joe’nun bilmediği bir şeyi mi biliyordu? Joe annesinin ortak oldukları işletme konusunda kendisini yıpratmaması için elinden gelen her şeyi

yapmıştı, ama uzun süredir adadan uzaktı. Belki de bir şeyler olmuştu ve annesi ona söylemek için eve dönmesini beklemişti.

Duştan çıktığında, aynanın önünde dikilmiş, saçlarını at-kuyruğu yapan Janey’yi gördü. O kadar güzeldi ve öyle yusuvarlaktı ki Joe onu kucaklamak için durdu. Bir öpücüğü onun ensesine bırakıp Janey’nin ürpermesine neden oldu. Kollarında bütün ömrü boyunca hayalini kurduğu ve asla sahip olamayacağını düşündüğü insanı tuttuğuna bazen inanmıyordu.

Janey dönüp kollarını Joe’nun beline sardı. Dudaklarını çıplak göğsüne bastırdı ve sonra, dudaklarına çıkan bir yol çizdi. “Seni sevmeyi seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de. Çok fazla.”

“Lütfen anneni dinlerken açık fikirli ol.”

“Tabii ki olacağım.” Karısının, annesinin anlatacaklarını dinlerken açık fikirli olmayacağını düşünmesinin kendisini rahatsız etmemesini isterdi, ama biraz sinirlenmediğini söylese, yalan olurdu.

“Joe...”

“Hadi neyse halledelim şunu. Midemi düğüm düğüm yaptın.” **Altına bir şort**, üstüne bir tişört geçirip parmak arası terliklerini **giydi**. Yattıkları odadan çıkıp mutfığa yürüdüğü sırada, Janey’nin kendisini izlediğinin farkındaydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Carolina elindeki kahve kupasıyla mutfak masasında oturmuş dışarıyı izliyordu, düşünceler içinde kaybolduğu belliydi. Sabahın ilk ışıkları üzerine düşmüştü ve Joe, annesinin hâlâ çok güzel olduğunu düşündü. Ama gözlerindeki bakış bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

“Anne.”

Daldığı derin düşüncelerden aniden sıyrılan Carolina oğluna baktı, bakışları Joe’nun kontrolden çıkmış sınırlarını yatıştırmaya hiç yaramayan, kişiliğine ters bir ürkeklikle gölgelenmişti.

Carolina, “Erken kalkmışsın,” dedi.

“Janey benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledi.” Annesinin Janey’yle bakışmasını, ardından bakışlarını yeniden kendisine çevirmesini izledi. “Otur, tatlım. Sana kahve yapmamı ister misin?”

“Hayır, kahve falan istemiyorum. Birinin bana burada ne olduğunu anlatmasını istiyorum.”

Onun böyle patlamasına hiç alışık olmayan iki kadın da ürküdü.

Joe sert kelimelerinden anında pişman oldu, ama bu özür dilemesine yetmiyordu şu an. Annesinin yanına oturup kahve kupasını aldı ve ellerini tuttu. “Anlat bana. Sorun her neyse, eminim hep yaptığımız gibi çözeriz.”

“Ah tatlım. Umarım bunu gerçekten istiyorsundur.”

“Tabii ki istiyorum. Neden istemeyeyim ki?”

Janey masanın öbür ucuna oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Joe’nun içini kaplayan kaygı gitgide artıyordu. Önce annesine, sonra karısına baktı ve bakışlarını yeniden annesine çevirip beklemeye koyuldu.

“Ben... Şey, Seamus’ın istifa edeceğini söylediğini hatırlıyor musun ve...”

“Bu yüzden mi endişelendin? Sana bunu halledeceğimi söyledim ve halledeceğim de.”

“Hayır, Joseph. Dinle. Sadece dinle, lütfen.”

Annesi ona yalnızca gerçekten önemli anlarda Joseph derdi. Onun ellerini bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı, gerginlikten bedeni karıncalanıyordu.

Carolina boğazını temizledi. “O... o sana kişisel sebepler yüzünden gideceğini söyledi.”

“Evet, yani?”

Carolina gözlerinin en içine baktı. “Ben o kişisel sebebin ta kendisiyim.”

Joe annesinin neden bahsettiğini hiç bilmiyordu. “Ne demek istiyorsun?” Gözucuyla Janey’ye baktı ama Janey dikkatli bakışlarla ellerini incelemeye dalmış gibi görünüyordu.

“Seamus ve ben...”

Bir anda, Joe annesinin ne demek istediğini tam olarak anladı. O kadar hızla ayağa kalktı ki sandalyesini devirip iki kadının da nefesini tutmasına yol açtı. “Ne diyorsun yani?” diye sordu sandalyeyi kaldırırken.

“Joe.” Janey’nin dudaklarından dökülen ismi duyduğunda, sabah ona verdiği sözü hatırladı. Annesinin kendisi için feda ettiklerini aklından çıkarmayacaktı.

“Ne diyorsun?” diye sordu annesine bir kez daha, bu sefer sesi daha medeni çıkmıştı, ama içindeki sesler kesinlikle medeni değildi.

“Seamus ve ben... Biz... Birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz.”

Seamus’a ne kadar güvendiğini düşünürken Joe’nun yüzü kıpkırmızı oldu. Ve onun gidip de arkasından böyle bir iş çevirmesi...

“Şu an her ne düşünüyorsan,” dedi Carolina otoriter anne sesiyle, “muhtemelen Seamus’a haksızlık ediyorsun ve ben buna izin veremem. Senin güvenine ihanet etmedi, onurlu bir adama yakışmayacak hiçbir şey yapmadı ya da şu an şüphesiz düşündüğün şeylerin hiçbirini... Bütün bu saydıklarım-dan sorumlu olan tek kişi benim.”

Janey şaşkınlıkla nefes verdi. “Buna inanmam, Carolina.”

“Ama bu doğru. O bana hep saygılı ve iyi davrandı, karşılık olarak ben ona, sanki beni umursayarak utanılacak bir şey yapıyormuş gibi davrandım. Hatalıydım.”

Joe sandalyenin arkalığını o kadar sıkı kavramıştı ki eklem yerleri beyaza dönmüştü.

Uzun, huzursuz bir sessizliğin ardından, Carolina oğluna baktı. “Lütfen bir şey söyler misin?”

“Bu ne zaman oldu?”

“Geçen sonbaharda. Buraya gelmek için limana gittiğim, ama seferlerin iptal edildiği gün...”

“Benim evimde mi oldu yani?”

Annesi ona cevap verirken bir saniye bile duraklamadı. “Evet, ama sonrasında onu, Luke’la Syd’in düğünü dışında hiçbir yerde görmedim. Ona bunun olmayacağını söyledim çünkü...”

“Çünkü neden?”

Annesinin dudakları ironik bir gülümseyişe kıvrıldı. “Senin yüzünden, Joe ve diğer başka sebeplerden...”

“Ben mi? Benim bununla ne alakam var?”

“Joseph... Sen... Tanrım, sen her şeyimsin. Bunun seni üzeceğini biliyordum, aramızdaki yaş farkı, onun senin çalışanın olması, ona güvenmen, benimle ilgili düşüncelerin ve benden beklenen davranışlar...”

“Benim seninle ilgili düşüncelerim yok. O ne demek ki?”

“Onaylamayacağını biliyordum,” dedi annesi sessizce.

“Ben...” Joe’nun göğsü sıkışıyordu ve bir anda, geri alamayacağı bir şey söylemekten korktu. “Ben gitmeliyim.”

Janey gergin bir sesle, “Nereye?” diye sordu.

“Bir yere. Neresi olursa. Gitmeliyim.”

Carolina ayağa kalktı. “Joe, bekle.”

“Hayır, gitmem gerekiyor.” Hızla evin çıkışına yöneldi, kamyonetine binerken serin sabah havasını derin derin içine çekti. Park yolundan çıkarken lastikler acı acı bağırdılar ve

Joe kasaba merkezine doğru arabasını sürdü.

Joe'nun arabası uzaklaşırken Carolina, Janey'ye, "Onun peşinden gitmeliyiz," dedi.

"Hayır," dedi Janey, bir şekilde bu duygu seli arasında sakın kalmayı başarmıştı. "Bunu sindirmesi için ona zaman vermeliyiz."

"Ya Seamus'a zarar verirse?"

"Bunu yapacağını düşünmüyorum."

Carolina tek kaşını kaldırdı. "David'in burnunu kıracağı-nı düşünmüş müydün?"

"Hayır, ama..."

"Peşinden gitmeliyiz." Carolina tezgâhtan anahtarlarını kapı. "Benimle misin?"

Janey yenilgiyi kabul eden insanlardandı. İç geçirdi. "Senin-leyim."

Seamus, anakaradan gelen ilk feribotu sabah sisi içinde yönlendirirken kahvesini yudumluyor ve yaptığı işe odaklanmak için kendini zorluyordu. Bir gecesi daha, Carolina'nın Joe'ya açılma ihtimali üzerine kurduğu senaryolarla geçmişti, bunun korkunç bir hata mı yoksa geleceklerine açılacak kapının anahtarı mı olduğunu bilmiyordu.

Dur. Emin olana kadar böyle şeyleri aklından bile geçirme. Carolina'yla bir gelecek fikri o kadar baştan çıkarıcıydı ki düşünmek bile içinin acımasına sebep oluyordu ve oğlunun onay vermemesinin ilişkilerini tamamen bitirebileceğini bilmek de

bekleyişini daha büyük bir işkence haline getiriyordu.

South Harbor'daki dalgakıranı gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti. Saat iki feribotuyla anakaraya dönmeyen önce Carolina'nın yanına gidip ne durumda olduklarını görecekti. Yoksa beklerken öleceğinden endişeleniyordu. Geminin kışındaki kontrol paneline yürüdü ve feribotu iskeleye yanaştırdı, ardından arabalar inmeye başlayana kadar bekleyip kontrol odasını kilitledi ve kaptan köşküne dönüp eşyalarını topladıktan sonra feribottan indi.

Ana ofiste durup işçileri kontrol ettikten sonra park alanından kendi ofisine yürüdü, haftalardır ertelediği işleri biraz olsun halletmek, aklındaki düşüncelerden bir an olsun kurtulmak istiyordu.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Joe'nun masanın arkasındaki sandalyede, yüzünde allak bullak bir ifadeyle oturduğunu ancak kapıdan içeri girdikten sonra gördü. Bir an için durdu, ofise girmeli mi yoksa çıkıp hayatı pahasına koşmaya mı başlamalı, karar vermeye çalışıyordu. Her ne kadar ikinci seçenek kulağına çok daha cazip gelse de kendini var olan problemle yüz yüze gelmeye zorladı.

“Joe.”

“Seamus.”

“Seni sabahın bu saatinde buraya getiren nedir?”

“Bir düşün bakalım.”

Gergin bir enerjiyle dolan Seamus kafasındaki Gansett Adası Feribot İşletmeciliği şapkasını çıkarıp elini saçlarından geçirdi. “Sanırım annenle konuşmuşsun.”

“Evet, annemle konuştum.”

Bu Joe'nun gösterisi olduğu için ona cevap vermeden bekledi.

“Bilmek istediğim, hangi kafayla annemle birlikteliğin mantıklı olduğunu düşündüğün.”

Seamus tam o anda gülmesinin akıllıca olmadığını bilse de dudaklarından kaçan kıkırtıya engel olamadı.

Joe’nun ifadesi iyice bulutlandı, oysa Seamus bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. “Bu durumda bu kadar komik olan ne, ben göremiyorum.”

“Hayır, eminim göremiyorsundur. Komik hiçbir şey yok, inan bana. Beni güldüren, bu konuda bir seçim hakkım varmış gibi davranman.”

“Tabii ki bu konuda bir seçim hakkın vardı! Kazık kadar adamsın, Tanrım!”

“Doğru, öyleyim, zaten sırf bu yüzden bir yıl boyunca, anneni daha ilk gördüğüm andan beri hissettiğim çekimi herkesten, hatta ondan bile sakladım. Onunla tanıştığım gün...” Başını yüzündeki inanmaz ifadeyle iki yana salladı. İlk göz göze geldikleri an hafızasına kazınmıştı ve daha o an, Seamus bu kadının hayatını değiştireceğini hissetmişti. “Çok başka bir şeydi,” dedi Joe’ya.

“Anlamıyorum...”

Seamus başını yatırıp gülümsedi. “Anlamıyor musun?”

Joe tiksintiyle burnundan soludu. “Sakın bunu Janey’yle ilişkimle kıyaslama!”

“Neden? Sen de sahip olamayacağın bir kadının özlemini çekmedin mi?”

“Evet, ama...”

“Aşk aşktır, Joe. Anneni seviyorum. Onunla olmak istiyorum. Onu mutlu etmek, onunla ilgilenmek istiyorum. Bu senin Janey için hissettiklerinden nasıl farklı?”

“Annem senden çok büyük mesela.”

“Öyle mi?” dedi Seamus sahte bir şokla. “Fark etmemişim!”

“Komik olmaya çalışma. Komik değil.”

“Annesi ondan habersiz bir sevgili yaptığı için surat asan beş yaşında bir oğlan çocuğu gibi davranma o zaman.”

Joe ayağa kalktı, Seamus’a vurma isteğiyle savaşıyor gibi görünüyordu. “Öyle davranmıyorum!”

“Annenin mutlu olmasını istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum! Ama ya birkaç yıl sonra kendinden yaşlı biriyle olmak istemediğine karar verirsen? Ya da kendi çocukların olsun istersen? O zaman ne olacak?”

“Ya birkaç yıl sonra Janey’yle olmanın hayalini kurduğün kadar harika olmadığına karar verirsen? O zaman ne olacak?”

“Böyle bir şey asla olmayacak! Ben onu her şeyimle seviyorum! Bunun şu an konuştuklarımızla ne alakası var ki?”

Seamus sadece gülümsedi ve Joe’nun ifadesinin anlayışla değişmesini ve bu anlayışın hareketlerine yansımalarını izledi.

Joe fısıltıyla, “Onu o kadar çok mu seviyorsun?” diye sordu.

“Onu o kadar çok seviyorum.”

Uzun bir süre ayakta dikildiler, elleri bellerinde, gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. En sonunda Joe bakışlarını kaçırdı. “Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.”

Seamus ona ne söyleyebileceğini düşünüyordu ki Carolina içeri daldı.

“Ah, Tanrı’ya şükür,” derken sanki koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. “Ona vurmamışsın.” Bunu kendisine somurtan oğluna söylemişti.

“Hayır, ona vurmadım.” Seamus’a bakarken ekledi: “Ama istedim.”

Janey paytak paytak yürüyerek içeri girdi, yüzü kıpkırmızıydı ve soluk soluğaydı. “Ona vurmuş mu?”

“Sen de mi ya?” dedi Joe.

“Üzgünüm,” dedi Janey kocasının yanına gidip ona sarılırken. “Biraz sabıkalısın.”

“Bir kırık burun beni sabıkalı yapmaz, ayrıca söylemeden geçemeyeceğim, o adam bunu hak etmişti.”

“Yani ben etmedim?” Seamus, Carolina’ya doğru sokuldu. Oğlunun ikisini yan yana görmeye alışmaya başlaması için şu andan daha iyisi yoktu. Joe sahiden de onu öldürmediği için Seamus manasız bir umutla dolmuştu.

“Öyle bir şey demedim,” dedi Joe. “Sana vurmamayı tercih ediyorum.”

“Ve bunun için müteşekkirim,” dedi Seamus ciddiyetle, Joe karşılığında somurttu.

Carolina’nın elini tutmaya çalıştığında, kadın onu savuşturdu.

Küçük adımlarla ilerlemeleri daha iyi olurdu.

Carolina oğluna odaklanmıştı. “Bununla yaşayabilir misin?”

“Bana pek seçim hakkı bırakmadın.”

“Aslında,” dedi Seamus, “bu doğru değil. Onaylamazsan ya da hayal kırıklığına uğradığını söylersen veya herhangi bir şekilde, bunun sana uymadığını gösterirsen, annen beni kullanılmış peçete gibi kolaylıkla fırlatıp atacak. Dolayısıyla bu önemli. Eğer bunlardan herhangi birini yapacaksan, işler ilerlemeden yapmanı tercih ederim.”

Carolina karşı çıkmak için bir şeyler söylemeye yeltendi ama Seamus'ın ona attığı bakışla sustu.

Herkes, ne diyeceğini duymak için nefesini tutmuş Joe'ya bakıyordu.

Uzun bir anın ardından Joe, "Hiçbirini yapmayacağım," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Seamus. "Bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonra fikrini değiştiremeyeceksin."

"Sen de öyle," dedi Joe lafı gediğine koyarak.

Seamus, Joe'nun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Başını salladı. "Ben de öyle."

"Alışmam biraz zaman alabilir, ama aranızda girmeyeceğim." Bakışlarını annesine çevirdi. "Mutluluğuna engel olmayı asla istemem. Bunu yapabileceğimi düşünmüş olmandan nefret ediyorum."

Caro'nun gözleri yaşardı ve yanına gidip oğlunu kucakladı. "Teşekkürler."

Seamus gözücuyla, Janey'nin yanaklarını kuruladığını gördü. "Caro?"

Carolina oğlunu bırakıp Seamus'a döndü.

"Buraya gel."

Carolina tereddütle oğluna baktı.

Joe başını sallayıp onun omzunu sıktı.

Birkaç adım sonra Carolina, Seamus'ın önündeydi. Seamus kollarını öne uzattı. "Bana gel."

Her ne kadar oğlu ve gelini izlerken ona yaklaşmak konusunda çekingen görünse de Seamus, onun bu ilk adımları bu insanların önünde atmasının çok önemli olduğunu biliyordu.

“Sorun yok, aşkım,” diye fısıldadı “Artık her şey iyi olacak.”

Carolina’nın göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve en sonunda, ona yürüyüp başını göğsüne gömdü.

Kalbi deliler gibi atan Seamus gözlerini yumdu, yukarıdakine bir teşekkür duası etti ve kollarını Caro’ya doladı. “Şşş, ağlama aşkım,” dedi eliyle sırtını okşarken. “Lütfen ağlama.”

Gözlerini açtığı anda Janey’nin kocasını odadan çıkarttığını gördü. Joe’yla göz göze geldiler ve Joe’nun bakışlarındaki mesaj çok açıktı: *Onu üzersen bana hesap verirsin*. Seamus belli belirsiz bir baş hareketiyle onu anladığını gösterip dikkatini tekrar Carolina’ya yöneltti. “Bak, aşkım, her şey yolunda. Joe bizi biliyor ve kötü hiçbir şey olmadı.”

Carolina ellerini Seamus’ın kalçalarına koydu. Hıçkırıkları gitgide siliniyordu. “Kötü hiçbir şey olmadı.”

Seamus gülümseyip onu sıkı sıkı sardı. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Carolina başını iki yana salladı.

“Bu,” dedi Seamus başını eğip onun gözlerinin içine bakarken, “artık aramızda duran hiçbir engel yok demek. Senin, benim, bizim...” Onu hafifçe öptü, gerçi daha fazlasını istiyordu. Ama artık önlerinde bir gelecek uzanırken sabırlı olmaya dayanabilirdi.

Ama Carolina, sabırlı davranma havasında değilmiş gibiydi ve tutkuyla karşılık vererek Seamus’ı şaşırttı. Parmakları Seamus’ın saçlarına dolandı, neredeyse acı verecek kadar çekiştirdi, dili diline süründü.

Seamus az kalsın işte yapılmaması gereken bir şeyi düşünecekti, ama kendini tutup öpüşmeyi bıraktı. “Burada olmaz.”

“Nerede olur?”

Carolina'mn sesindeki aceleyle tetiklenen Seamus onun elini tuttu. "Gel benimle."

"Çalışman gerekmiyor mu?"

"Bir sonraki seferime daha üç saat var." Yapmayı planladığı evrak işlerine dair bütün her şey çöpe gitmişti.

"Bize yetmeyecek."

"Dünyadaki bütün zaman bizim, aşkım. Dünyadaki bütün zaman."

Sabah altıda Kara'nın alarmı çaldığında Dan mızızlanmamak için kendini zorladı. Uykuya dalalı çok kısa bir süre olmuştu ve Mac'e bu sabah yelken açma sözü verdiği için gerçekten üzgündü. Ama Mac ve diğerleri onu bekliyordu, dolayısıyla sözünden dönmeyecekti. Gerçi, istiyordu. Yapmak istediği tek şey, gece boyunca yaptıkları şeye devam etmektir: ömrünün en iyi seksine yani.

Kara'ya baktı, yanında uyuyan kızın saçları dağılmış, dudakları uykusunda öne doğru uzanmıştı. Öyle güzeldi ki Dan onunla bir gece geçirebildiği için kendini dünya üzerindeki en şanslı adam gibi hissediyordu.

Bu noktadan sonra ne olacağıysa asıl soruydu. Bu tek bir büyümlü geceden ibaret mi kalacaktı, yoksa daha fazlasına evrilebilecek bir şeylerin başlangıcı mıydı? Bu sorunun cevabını bilmeyi öyle istiyordu ki... Ama onu uyandırıp sormazdı. Onun yerine yataktan kalkıp bütün odaya dağılmış kıyafetlerini toplamaya başladı.

Kara gerçekten de fikrini değıştirmemişti. Hatta evine vardıklarında daha hevesli davranmaya başlamıştı. Gömleğinin

kopmuş düğmeleri onun ne kadar hevesli olduğunun minik bir göstergesi gibiydi. Dan'e göreyse bu boşluklar güçlkle kazandığı bir ödülün parçalarıydı. Şimdi, ihtimallere gebe bu başlangıcı eline yüzüne bulaştırmaması gerekiyordu.

“Gidiyor musun?”

Onun uyanmasına şaşırın Dan arkasını döndü. “Bir saat içinde iskelede olmalıyım.” Yatağın ucuna oturup onun açık-taki omzuna bir öpücük kondurdu.

Kara ondan kaçtı.

“Ne?”

“Hiç.”

“Benden nefret etmeyeceğine söz vermiştin.”

“Etmeyorum zaten.”

“Ama?”

“Hiç,” dedi Kara bir kez daha.

“Neden bunu söyleyip duruyorsun?” diye sordu Dan gerginlik omuriliğine işlerken.

“Çünkü istediğim şey bu, hiç. Dün gece eğlenceliydi. Çok zevk aldım. Ama bu şimdi aramızda bir şey olduğu anlamına gelmiyor.”

“Yani beni sevişmek için kullandığını mı söylüyorsun?”

“Öyle bir şey demedim!”

“O halde bunu nasıl açıklıyorsun?” Öfkesini ve incinmişliğini bir şeylere kanalize etme ihtiyacı içinde olan Dan kalkıp yerdeki kemerini kaptı, takmaya çalışırken elleri titriyordu.

Kara haftalardır olduğu gibi uzak ve ilgisiz görünerek, “Kimseyle bir ilişkim olsun istemiyorum,” dedi. “Sana bunu başından beri söylüyorum.”

“Sevişmememiz gerektiğini biliyordum. Pişman olacağım-

dan korkmuştum ve korktuğum başıma geldi.”

“Pişman olduğuna üzıldüm.”

“Pişman olduğum tek şey en başa dönmüş halimiz.” Saadini koluna takıp odanın köşesindeki sandalyenin sırtına asılı ceketini kaptı. “Ve şimdi, gitmem gereken bir yer olduğu için burada kalıp konuşamadığıma pişmanım.”

“Sorun yok. Zaten konuşacak bir şeyimiz yok.”

Ona inanamayarak bakan Dan, “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Kara,” dedi. “Senin bundan daha cesur olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım.” Ona son bir kez bakma gafletinde bulundu ve böylece onun ne kadar incinmiş göründüğünü gördü. Onu incittiği için üzgün olsa da söylediklerine pişman değildi, çünkü Kara da onu incitmişti.

Arabasına bindiğinde elleri uyuşana kadar direksiyona vurdu. “Lanet olsun!”

Yirmi İkinci Bölüm

“İşe dönmedin,” dedi Carolina gözlerini yıllardır uyuduğu en derin uykudan açıp Seamus’ı kendisini izlerken bulduğunda.

“Fark ettin demek, ha?”

“Hı hı.” Birkaç saniye içinde, aralarında geçen anların görüntüleri gözlerinin önünde parladı, onu Beachcomber’ın üçüncü katındaki küçük bir odaya sürükleyen Seamus, arkalarından kapanan kapının sesi, birbirlerini parçalarcasına soyuşları, aynı anda gelen ilk ve şiddetli orgazmları ve sonra yavaşlayarak devam eden ikinci ve üçüncü orgazm.

Seamus’ın eli onun omzundan başlayıp aşağı inen bir yol çizdi ve yolun sonunda, parmakları birbirine kenetlendi. “Ofisi arayıp kişisel bir durum olduğunu söyledim ve onlar da günün geri kalanında yerime baksın diye yedek kaptanlarımızdan birini aradılar.”

Beraber geçirdikleri erotik saatler kafasından geçip yüzünü ısıtmaya devam etti. Şimdi günün kalanı da onlarındı. İşin aslı, ömürlerinin geri kalanı onlarındı.

“Ne düşünüyorsun, aşkım?”

“Bunun olduğuna inanamıyorum. Beraber olabileceğiz. Hiç düşünmemiştim...”

“Ben her zaman ummuştum, ama işin aslı gerçekte hiç düşünmemiştim. Ve şimdi bu artık mümkün...” Başım eğip onu öptü. “Önümüzdeki bir yıl boyunca seni yanımdan asla ayırmayacağım. Yani, bir yıl yeterse tabii.”

“Kes şunu,” dedi Carolina elini onun göğsüne koyup. “Saçmalama.”

“Eğer benimle evlenirsen seni kaybetmekten ya da ben anakaradayken benden iyisini bulmandan endişelenmem gerekmez.”

Carolina onun söylediklerini anladığında gözleri sonuna kadar açıldı. “*Seninle evlenmek mi?* Daha yeni seninle çıkmayı kabul ettim!”

Seamus onun göğsünü avuçladı ve meme ucunu sıktı. Bu bile, sevişerek geçirdikleri saatlerin ardından Carolina’nın ona duyduğu arzuyla yanıp tutuşmaya başlamasına yetmişti. “Burada yaptığımız şey bu mu? *Çıkıyor muyuz?*”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, ne demek istediğini biliyorum ve aynı zamanda, bu fikri yüzde yüz benimsemediğini de biliyorum.”

“O da ne demek? Buradayım, öyle değil mi?”

“Bunun için, evet buradasın,” dedi Seamus ve göğsünü bir kez daha avuçladıktan sonra alnına dokundu, “ama burada, hâlâ insanların Carolina Cantrell’in kendinden genç bir adamla olmasına ne diyeceklerine takılmış durumdasın.”

Onun bu tespitiyle irkilen Carolina, “Bunu bilemezsin,” dedi.

“Yanılıyor muyum?”

Ne söylemesi gerektiğinden emin olamayan Carolina dikkatini Seamus’ın omzunun arkasındaki duvara verdi.

“İstedğin an buradan çıkıp kimsenin bizi tanımadığı bir yere gidebiliriz.”

“Burası benim evim. Buradan başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.”

“İnsanların bunu anlamayabileceği fikrini kabullendin mi? Buna hazır mısın?”

“Evet,” dedi Carolina tereddütle. “Tabii ki hazırım.”

“Eğer evlenirsek, herkes ciddi olduğumuzu anlar.”

“Bu evlenmek için bir sebep değil.”

“Birbirimizi seviyor olmamız yeterince iyi bir sebep ama.”

Carolina bunu düşündü.

Seamus, “Beni seviyorsun, değil mi?” diye sordu.

Carolina başını kaldırıp ona baktı ve onun yüzünde dikkatli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü. “Evet.”

“Gerçekten mi? Bunu hiç söylemedin.”

“İstedim...”

Seamus’ın yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. “Dinliyorum.”

“Hep bu kadar zorlayıcı mısındır?”

“Yalnızca çok, *çok* önemli konularda.”

Bu adamın konuşmasını dinlemek neredeyse onunla sevişmek kadar ateşliydi. “Seni seviyorum, Seamus O’Grady, başımın püsküllü belası.”

Gülen Seamus sertleşmiş erkekliğini onun kalçasına dayadı. “Sen istersen başka yerlerinin de belası olabilirim.”

Bu imasıyla şok olan Carolina ona baktı.

“Seninle her şeyi yapmak istiyorum.” Üzerine çıktı ve yüzündeki saçları nazik elleriyle itti. “Her şeyi. Ama en çok, seninle evlenip bir hayat kurmak istiyorum.”

Sanki bütün ömrü boyunca onu sevmiş gibi, Carolina’nın bacakları onu karşılayarak aralandı. Biraz canı acıyordu, biraz hamlamıştı ve kesinlikle son seferin ardından hâlâ yorgundu, ama onu o kadar uzun bir süre o kadar çok istemişti ki reddetmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Seamus içine kayarken. “Dünya üzerinde bundan güzel bir his yok.”

Carolina, Seamus bedenini ve ruhunu eşit bir sevgiyle sarmalarken buna karşı çıkabileceğini sanmıyordu.

“Evlen benimle,” diye fısıldadı Seamus kulağına. Her vuruşunda bunu *tekrarladı*, “Evlen benimle, evlen benimle, evlen benimle.”

Carolina yüzünü onun boynunun girintisine sakladı. “Bunu yaparken düşünemiyorum ki.”

“Düşünecek ne var ki?” İç içe geçmiş hallerini bozmadan Seamus yer değiştirdi, böylece artık altta o vardı ve Carolina yukarıdan ona bakıyordu, artık saklanacak yeri yoktu. Seamus’ın yeşil gözleri sevgiyle, özlemle ve Carolina’nın aklının almadığı başka bir sürü duyguyla parlıyordu. “Seni seviyorum, Carolina. Seni hep seveceğim.”

“Ben de seni seviyorum.”

Seamus’ın parmakları kalçalarına gömülüp onu hareket etmekten alıkoydular. “Ama?”

“Düşünmek zorundayım.”

Hayal kırıklığı yakışıklı yüzünün güzel hatlarına sadece bir anlığına işledi ve sonra, Seamus altında hareket etmeye

başladı ve onu soluksuz bıraktı. “Sen istediğin kadar düşün. Ben de bu sırada seni eğlendirmeye bakayım.”

Seamus onun içindeyken, bunu ömrünün geri kalan her gününde hissetmek istediğinden başka bir şey düşünmek çok zordu.

Üzerinden kamyon geçmesi bu olsa gerek, diye düşündü Tiffany kendini mağazaya sürüklerken. Gribe dair en ağır belirtiler kaybolmuştu ama bedeni hastalıktan ve gecenin yarısında Blaine’le sevişmekten ötürü ağrıyordu. Gripten ölürken bile ellerini onun üzerinden çekememiş olması, kendisi hakkında ne söylüyordu?

Açık tabelasını astı ve şeffaf bir tek parçalık çamaşır ve onunla uyumlu çoraplar giymiş mankeni kaldırırma bakan vitrine yerleştirdi. Açılış rutinini izlerken aklına Blaine ve beraber geçirdikleri gece geldi. Yaptıkları şeyleri düşündüğünde... Bu mağazanın sahibi bir kadın olarak bile, Blaine’in yüzünün en özel bölgesine nasıl gömüldüğünü anımsadığında utanıyordu. Ve Blaine’in yaptığı onca şey!

Bacaklarının arasında bir sıcaklık belirdi ve hepsini yenden yapmak istemesine sebep oldu.

Telefonu çaldı, arayan Dan’di. “Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle.”

“Sana iyi haberlerim var.”

Arkadan gelen sesler, Dan’i duymasını zorlaştırıyordu. “Orada neler oluyor?”

“Ah, özür dilerim. Bu sabah çalıştığım için başımın etini yiyen bir avuç *çok gürültülü* adamla yelken açacağım da.

Sana haber vermek istedim. Sabah dükkân sahibini aradım ve kendisi bunun tekrarlanmaması koşuluyla yeni bir çeki kabul edeceğini söyledi.”

“Tekrarlanmayacak,” dedi Tiffany. “Söz veriyorum.”

“Ben de ona öyle söyledim.”

“Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem az.”

“Dükkân sahibi bana, tahliye işlemlerini başlatma fikrinin Jim’in olduğunu söyledi.”

Artık onun yaptığı hiçbir şeye şaşırması gerektiğini biliyordu ama yine de...

“Tiffany?”

“Buradayım.”

“Umarım kızmazsın, ama Jim’i aradım ve ona adadaki yaşamı çok sevdiğimi, buraya kalıcı olarak yerleşmeyi düşündüğümü, ikinci bir avukata ihtiyaç varmış gibi görüldüğünü söyledim.”

Tiffany güldü. “Ah, bu harika! Ödü patlamış olsa gerek!”

Dan keyifle gülerken, “Sanırım öyle de diyebiliriz,” dedi. “Onu birkaç kez iş başında gördükten sonra, sadece kendi ismini buraya getirerek bile onu adadan sürmenin çok kolay olacağını söyledim.”

Tiffany bir kez daha güldü. “Söyleyeceğin hiçbir şey onu bu kadar korkutamazdı. Adadaki tek avukat olduğu için çok mutlu.”

“Ben de öyle düşündüm. Söylemeden geçemeyeceğim, ona kendi zehrini tattırmak çok keyifliydi. Seni rahat bırakmasını söyledim, aksi takdirde senin şöhretini karalamaya çalıştığı için dava açacağımızdan bahsettim ve tabii ki bunun işi açısından ne kadar kötü olacağını o da biliyor. Ashleigh’yle

ilgili meseleler hariç, artık seni rahatsız etmeyecektir diye düşünüyorum.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.”

“Faturanı göndermeyi unutma.”

“Hayatta olmaz. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Bu seferki müessesedendi.”

“Eğer özel bir kadın için bir hediye arayışına girersen, mağazama uğra ve ben sana yardım edeyim.”

“Anlaştık. Yakında görüşürüz.”

“Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu,” dedi Maddie babasının gelmesini kendisiyle birlikte bekleyen Koca Mac’e. Bobby’yi evine çağırmişti ve verandadaki masada duran bir sürahi limonatanın ona içeriye davetli olmadığını anlatacağını umuyordu. Mac bugün yelken açacaktı, Thomas kampa dönecek kadar iyileşmişti ve Hailey sabah uykusuna yatmıştı.

“Oğluma seninle ilgileneceğime söz verdim,” dedi Koca Mac. “Ve ben sözlerimi tutarım.”

“Sen harika bir babasın. Hepimiz için.”

Koca Mac bu iltifatı beklemiyormuş gibiydi. “Bunu söylemen çok hoş, tatlım.”

“Bu doğru. Babaların nasıl davranması gerektiğini Mac’le tanışıp seni görene dek bilmiyordum. Seni çocuklarınla gördükten sonra, Mac’in nasıl bu kadar harika bir baba olduğunu anladım.”

“Beni bu kadar mutlu edecek başka sözler bulamazdın.”

Maddie çayıra, neredeyse iki yıl önce Mac’le evlendiği yere baktı. Sis normalde harika olan suyun manzarasını kapatıyordu. “Dışarıya sis çöküyor. İyi olacaklar mı?”

“Tabii ki olacaklar. Onlar benim çocuklarım.”

Maddie uzun bir an boyunca sisi izledi. “Bu biraz utanç verici, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bu olay. Kocaman bir kadını, ama babamı yeniden görme fikri bana beş yaşındaymışım kadar kırılgan hissettiriyor.”

“İşte bu yüzden Mac yalnız olmanı istemedi.”

“Bana bakıcılık etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler.”

Koca Mac gülümsedi. “Aslını istersen, ben gönüllü oldum. Fırsatım olursa Bobby Chester’a söylemek istediğim birkaç şey var.”

Maddie onun yüzündeki hesaplı ifadeye güldü ama gülüşü, park yoluna giren arabanın sesiyle yarıda kesildi. “İşte geliyor.”

“Gözünü korkutmasına izin verme, tatlım. Sen güçlü, cesur ve metanetli bir kadınsın, bunların hiçbirinde onun en ufak bir etkisi yok. Bunu sakın unutma.”

Maddie onun elini sıktı, desteğine gerçekten minnettardı. “Unutmam.” Ve Koca Mac’in telkinlerine rağmen, babasının verandaya çıkmasını beklerken midesi bulanıyordu. Ve işte karşısındaydı; uzun boylu, iri, gri saçlı. Annesinin o gittikten sonra yıllarca elinin altında tuttuğu fotoğraflardaki yakışıklı, güzel gülümlü adamla yakından uzaktan alakası yoktu.

Bobby yerinden bile kıpırdamayan Koca Mac’e belli belirsiz bir bakış atarak, “Evin güzeldi,” dedi.

“Teşekkürler. Biz de çok seviyoruz. Kocamın babasını tanıdığını sanıyorum.”

Bobby kafa salladı. “Mac. Seni yeniden gördüğüme sevindim.”

Koca Mac karakterine ters bir şekilde, Bobby'ye cevap olarak yalnızca sert bir bakış attı, Maddie az kalsın gülüyordu.

Koca Mac'le bir yere varamayacağını anlayan Bobby dikkatini tekrar Maddie'ye yöneltti. "Ben, şey, beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. İstemediğini biliyorum."

Maddie bunu inkâr edecek konumda olmadığından yorumu duymamış gibi yaptı. "İçecek bir şey ister misin?" Limonatayı işaret etti.

"Olur."

Maddie üç bardağı doldurduğu sırada ellerinin hafifçe titremesinden nefret etti. "Otursana."

Üçü masanın etrafına yerleşip uzunca bir süre rahatsız bir sessizliği paylaştılar. Maddie yaşananları babası için kolaylaştırması gerektiğini biliyordu, ama bunu neden yapacaktı ki? Bu babasının gösterisiydi, dolayısıyla Maddie bekledi. Ve biraz daha bekledi.

"Çocukların burada mı?"

"Yalnızca biri. Uyuyor."

"Ah. Onlarla tanışmak isterdim."

Maddie ona, bu hakkı evi terk ettiği gün kaybettiğini söylemek istedi ama böyle bir cümle, bu görüşmeyi elinden geldiğince kısa kesme amacına tamamen aykırı olurdu.

"Benden pek hoşlanmıyorsun."

"Seni tanımıyorum. Benim için hiç kimsesin."

Bobby suratını buruşturdu. "Ah."

"Ne dememi bekledin? Ya da nasıl hissetmemi isterdin?"

"Sanırım biraz daha affedici olacağını ummuştum. Birkaç belirgin hata yaptığımı inkâr etmiyorum..."

"Sen bunu böyle mi görüyorsun? Bir hata olarak mı? Ai-

leni terk ettin ve asla arkana bakmadın. Bugün olsa, çocuklarını hiçbir destek olmadan terk edip gittiğin için hapse bile girebilirdin.”

Bobby sesinde belirgin bir hor görmeyle, “Bana anneni hatırlatıyorsun,” dedi.

“Dikkat et. Annemi hor görecektik tek bir kelime daha söylersen bu buluşma burada biter.”

“Sadece seninle konuşma fırsatım olsun istedim ki yaptıklarım için özür dileyebileyim, böyle davrandığıma pişman olduğumu söyleyebileyim. Keşke hayatımı yeniden yaşamam için bana bir şans verselerdi. O zaman her şeyi çok farklı yapardım.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Bana sormak istediğin bir şey var mı?”

“Neden gittin?”

Bobby bakışlarını kaçırdı. “Keşke sana seni tatmin edecek bir açıklama yapabilsem ama işin aslı, ben asla evlenmemeliydim. Aile yaşamı bana göre değildi. Anneni ve siz kızları ne kadar çok sevsem de yapamadım.”

Maddie inanmayarak tek kaşını kaldırdı.

“Bana inanmadığın için seni suçlamıyorum, ama işin gerçeği bu. Sizi sevdim, çok sevdim. Sadece bu adada yaşamak istemiyordum ve anneniz gitmeyi reddediyordu.”

“Sakın onu suçlama.”

“Onu suçlamıyorum. Tek suçlu benim. Bazı adamlar aile kumaşına uymuyor. Ben onlardan biriyim.”

“Bunu iki çocuk yapmadan önce fark etsen güzel olurmuş aslında,” dedi Koca Mac sessizliğini bozarak.

“Çocuklarım olunca farklı hissedeceğimi ummuştum.”

“Sanırım duyacağımı duydum.” Maddie ayağa kalkıp babasına görüşmelerinin sonlandığını sessizce söyledi. “Sana istediğin şeyi verdim. Şimdi, lütfen anneme hak ettiği şeyi veren sonunda mutlu olma şansını.”

“Beni görmeyi kabul etmenin tek sebebi bu muydu? Anneni boşayım diye mi?”

“Evet.”

Bobby bunu duymaktan mutlu olmamıştı, ama kafa salayıp gitmek üzere ayağa kalktı. “Benimle görüştüğün için teşekkürler. Sizi yarı yolda bıraktığım için üzgünüm.”

“Sen kendini de yarı yolda bıraktın, Chester,” dedi Koca Mac. “Babası olduğun iki harika kadını ve onların harika çocuklarını asla tanımayacaksın. Bencilce davranarak şu hayatta önemi olan tek şeyi elinden kaçırdın. Senin için üzülüyorum.”

“Acımanı kendine sakla. Bana acımanı istemiyorum. Eminim sen kendini yılın babası sanıyorsundur...”

“Ben o kadar ileri gitmezdim,” dedi Koca Mac, “ama hayatlarının her gününde, çocuklarımın yanında oldum ve hayatlarındaki önemli hiçbir şeyi kaçırmadığımı söylemekten gurur duyuyorum. Sadece kendiminkilere değil, yolda bulup aileme kattıklarına da aynı şekilde davrandım.”

Maddie merdivenleri işaret ederek, “Artık gitmen gerekiyor,” dedi babasına.

Bobby bir şey söylemeye niyetlenmiş gibi görünse de mantıklı bir kararla sessizliği seçerek merdivenlerden indi. Bir dakika sonra arabasının uzaklaştığını duydular.

Koca Mac, “İyi misin?” diye sordu.

“Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Onu tekrar görmenin bana bir şeyleri bitirme fırsatı vereceğini hiç düşünmemiştim ama öyle oldu.”

“Umalım da anlaşmanın kendi tarafına uysun,” dedi Koca Mac onu kucaklarken. “Annen ve Ned yeterince beklediler.”

“Katılıyorum.” Maddie, Koca Mac’e sarıldı. “Burada olduğun için ve Tiffany’yle ikimiz hakkında söylediklerin için teşekkürler.”

“Gerçekleri söyledim.” Koca Mac onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. “Oğlumu bu kadar mutlu ediyorken senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Maddie gülümsedi. “Mac bunları kazasız belasız atlattığımı duyunca çok sevinecek.”

“Evet. Ben de marinaya dönüp Luke’a yardım etsem iyi olacak.”

“Geldiğin için tekrar teşekkürler.”

“Her zaman.”

Girmiş Üçüncü Bölüm

Blaine, Sarah'yı otelden alıp Daisy'nin evine doğru sürdü. Sarah'nın gergin olduğunu titreyen ellerinden anlayabiliyordu.

Feribot iskelesinin yanından geçerken, "Vay canına, sise bak!" dedi Sarah. Limanın tamamını kalın bir sis tabakası örtmüştü ve hava sis yüzünden serinleşmişti.

"Bu sabahki yarışların başlar başlamaz ertelendiğini duydum," dedi Blaine. "Yarış Haftası'na başlamak için harika bir gün."

Sarah cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Onunla konuşmamın iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim. Ama kocasını ne kadar affederse affetsin hiçbir şeyin asla değişmeyeceğini senden duymasının ona biraz zaman kazandıracağını umuyorum. Hayatını kurtarabiliriz."

"Böyle söyleyince, denemeye değer gibi duruyor."

"Ben de öyle düşündüm."

“Nedense bu sabah kendinde değil gibisin?”

Blaine sorudan dolayı şaşırarak Sarah’ya baktı. “Öyle miyim?”

Sarah başını salladı. “Evet. Otele geldiğin an yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım. Sanırım anne olmanın getirdiği bir şey.”

Blaine çenesindeki kirli sakalı okşarken, başkanın saçlarının yanı sıra sakalları için neler söyleyebileceğini düşündü.

“Kız meselesi mi?”

Tiffany’yi ve beraber geçirdikleri geceyi düşündü, belki de bininci kez, o kadar hasta olmasına rağmen onunla defalarca seviştiği için kendini suçlu hissetti.

“Kız meselesi olmalı,” dedi Sarah. “Bütün işaretleri görebiliyorum. Biraz yılmış görünüyorsun, uykusuz olduğun da gözlerinden belli...”

“Ben buna tam olarak mesele demezdim,” dedi Blaine en sonunda pes ederek.

“O halde?”

“Annem onaylamıyor.”

“Mağazası yüzünden mi?”

Blaine kasabadaki insanların Tiffany’yle görüştüğünü bilmesine şaşırmaması gerektiğinin farkındaydı, ama yine de bunun yayıldığını duymak onu şaşırtmıştı. “Sebeplerden biri de bu. Tiffany’ye yardım ederken işimden olacağımdan korkuyor.”

“Peki, haklı mı? Ona yardım edeceğim derken işinden olabilir misin?”

“Muhtemelen.”

“Onu çok önemsiyor olmalısın.”

“Evet.”

“O halde onu korumak için ne gerekiyorsa yap.”

“Belki annemle konuşursun?”

Sarah güldü. “O konuda tek başınasın, ahbap.”

“Çok sağ ol ya.”

“Senin için endişelenmesinin iyi bir nedeni olmalı.”

“Ona geçen yıllarda birden fazla sebep verdiğimi söyleyebilirim.”

“O halde yeniden incindiğini görmek istemediği için ona çok sert davranmamalısın.”

“Denerim.”

“Annelik dünyadaki hem en iyi ve hem de en kötü iş. Ne kadar iyi anneler olursak olalım her zaman bir şeyleri eksik yapmış gibi hissedersin. En azından ben öyle hissediyorum. Bazen geçmişte yaptıklarımız ya da yapmadıklarımız yüzünden yetişkinliklerinde çocuklarımızın üzerine fazla gidebiliyoruz.”

“Annemin geçmişten kalma bir şeyi olduğunu sanmıyorum. O harika bir anneydi.”

“Yine de bu senin acı çekmeni ve tökezlemeni engellemedi. Anneliği hakkıyla yerine getiren her anne bunun tekrar olmasını engellemek için elinden geleni yapardı.”

Sarah’nın söyledikleri çok mantıklıydı. “Ve sen, Daisy’ye verecek aklm olmadığını düşünüyordun.” Daisy’nin evinin önüne geldiklerinde motoru kapattı. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

“Umarım işe yarar.”

“Zararı olmayacağı kesin.” Kamyonetinin etrafından dolaşıp araçtan inerken Sarah’nın kapısını tuttu.

“Annen sana zorluk çıkartıyor olabilir ama seni güzel yetiştirmiş.”

“Bu söylediğini anneme iletirim,” dedi Blaine eğlenmiş bir ifadeyle.

Daisy onları kapıda karşılayıp içeri aldı. “Selam, Blaine.”

“Daisy, bu arkadaşım Sarah. Tanışmanızı istedim.”

Daisy yüzündeki rengi solmaya başlamış morluklara dokundu. “Gerçekten de misafir kabul etmeye uygun durumda değilim.”

Sarah bir adım öne çıkıp kolunu Daisy’ye doladı ve onu kanepeye yönlendirdi. “Bunun için endişelenme, tatlım. Ben de aynılarını yaşadım, o yüzden hiçbirini hak etmediğin morlukların nasıl hissettirdiğini biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Aynen öyle. İzin ver de sana zarif, çekici, genç ordu subayının bir canavara dönüşme hikâyesini anlatayım.”

Daisy’nin, Sarah’nın ağzından çıkan her kelimeyi hayatı buna bağılıymış gibi dinlediğini gören Blaine, adanın arama kurtarma ekibinin başındaki sahil güvenlik şefi Linc Mercier’den gelen aramayı açmak için verandaya çıkıp telefonu cevapladı, “Ne oldu, Linc?”

“Selam, Blaine. Sana ulaşabildiğime sevindim. Az önce, Yarış Haftası’na katılmak için gelen teknelerden birinin, sis yüzünden bir yük gemisine çarptığı ve en az bir kişinin öldüğü haberini aldık. Teknedekilerin ada sakini olduğunu söylüyorlar. O teknede kimlerin ve kaç kişi olduğunu öğrenebileceğini umuyordum.”

“Elimden geleni yaparım. Teknenin adı neymiş?”

“*Gölge Dansçısı*. Lacivert gövdeli, on bir buçuk metrelik

bir tekne. Marka ya da modelini bilmiyorum. Şimdi olay yerine giden üç botumuz var. Yakında daha çok bilgi verebileceğimi düşünüyorum.”

“Anladım,” dedi Blaine. “Sana döneceğim.” İçeri girdiğinde, Sarah’nın, Daisy’ye sarılmış olduğunu gördü. “Benim gitmem gerekiyor,” dedi ona. “Eve dönebilecek misin?”

Sarah başını salladı ve eliyle ona gidebileceğini işaret etti. “Ben Owen’ı ararım.”

“Teşekkürler, Sarah. Hoşça kal, Daisy.”

Kamyonetine atlayıp North Harbor’a yöneldi, ilk durağı McCarthy’lerdi. Mac ve babası limanda olup biten her şeyi bilirdi, o yüzden en iyi kaynak onlardı. Kesinlikle gerekmedikçe sirenleri çalıştırmama politikasında tek seferlik bir istisna yaptı ve birkaç dakika sonra McCarthy’lerin yerindeydi. Sis o kadar yoğundu ki bir metre ötesini görmekte zorlanıyordu. Hızlıca etrafı kolaçan ettikten sonra, Bay McCarthy’yi iskelenin ucunda, yanında dikilen birkaç adamla buldu. Her zamanki gibi iş konuşuyorlardı, siste bile.

“Blaine?” diye sordu Bay McCarthy. “Her şey yolunda mı?”

“Yarışa katılacak teknelerden birini sormak istiyordum. *Gölge Dansçısı*, biliyor musunuz?”

Koca Mac bir anda donakaldığında, Blaine kendisini çok kötü hissetti. “Ne olmuş?”

Blaine yaşlı adama, “Bir kaza olmuş,” derken gözlerinin içine bakıyordu. “Tekne bir yük gemisiyle çarpışmış...” Ömrünün geri kalanında, Bay McCarthy’den yükselen sesi asla unutmayacaktı. Bu bir kükremeye bir çığlık arasında sıkışıp kalmış bir sestir ve Blaine kemiklerine kadar ürperdi.

Koca Mac tereddütle, “Oğullarım,” dedikten sonra arkadaşları etrafını sardı. “Oğullarım o teknedeydi.”

Blaine üzerine çöken şaşkınlığı atıp kendini soru sormaya zorladı: “Hangileri?”

“Üçü de.”

Adam, New York’ta olduğuna göre bu, Mac, Grant ve Evan demekti. *Tanrım*. Blaine kendi paniğini bir kenara bırakıp sordu: “Başka kimse var mıydı?”

“Kaptan vardı... Adını hatırlayamıyorum...”

“Steve Jacobson,” dedi Luke Harris, duyduklarından dolayı sarsılmış görünüyordu.

“Ve Torrington,” dedi Koca Mac titreyen elini gri saçlarından geçirirken. “Dan Torrington, Grant’in arkadaşı.” Gözleri yaşlarla doldu, az kalsın Blaine de kendini bırakıyordu. Koca Mac McCarthy, çocukken izcilik çalışmalarında onlara liderlik yapardı ve Blaine’in onun kadar saygı duyduğu çok az insan vardı. “Bana bildiklerini söyle.”

Blaine başını iki yana salladı.

“Söyle bana.”

“Ben...”

Koca Mac iri ellerinden birini Blaine’in omzuna yerleştirdi. “Söyle bana, oğlum. Lütfen bana bildiklerini söyle.”

“Kesinleşmiş bir ölüm var.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı diğer adamlardan biri.

Koca Mac’in suratında kalan son renk de solarken yüzü, ölü bir adamınki kadar ifadesizleşti.

Luke tek kolunu Koca Mac’e doladı. “Hadi gidip oturalım ve onları bulmak için ne yapabileceğimize bakalım.”

“Evet,” dedi Koca Mac içine daldığı şoktan sıyrılarak.

“Yardım etmeliyiz. Oraya gidip onları bulmalıyız.”

“Sis çok kalın,” dedi Luke. “Kendini tehlikeye atamazsın...”

“Kendimi umursamıyorum! Oğullarımı bulmalıyım!”

“Sahil Güvenlik son teknoloji ekipmanlarıyla aramaya çıktı,” dedi Blaine. “Onları bulacaklardır.”

“Benim de orada olmam *gerekıyor*,” dedi Koca Mac kendisini tutan Luke’a.

Blaine adamın diğer koluna girdi ve Luke’a, onu restorana taşımasında yardım etti.

“Karım,” dedi Koca Mac. “Saçlarını yaptırmaya ve... başka bir şey için kasabaya inmişti.”

“Onu arayalım mı?” diye sordu Luke.

Tezgâhın arkasında çalışan Stephanie, onlar içeri girdiğinde başını kaldırdı.

“Telefondan yapamayız,” dedi Koca Mac.

Stephanie, Koca Mac’in kül rengine dönmüş yüzüne tek bir bakış atıp tezgâhın arkasından çıktı. “Ne?” diye sordu. “Ne oldu?”

Luke, Koca Mac’i sandalyelerden birine oturtttuktan sonra Stephanie’ye döndü. “Bir kaza olmuş. Grant’in ve diğerlerinin içinde olduğu tekne bir yük gemisine çarpmış.”

“*Olamaz*.” Stephanie’nin çılgılığı odadaki herkesin gözlerinin dolmasına sebep oldu.

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Luke ve bildikleri tek şeyi de ondan saklayarak Stephanie’yi sıkıca kucakladı. “Daha fazla bilgi alana kadar güçlü kalmana ihtiyacımız var.”

Stephanie hıçkırıklar içinde, “Grant,” dedi. “Lütfen, olmaz. Lütfen.”

“Otur,” dedi Luke onun için bir sandalye çıkararak. “Sana içecek bir şeyler getireyim.”

Koca Mac, Stephanie’yi tuttu ve Stephanie kendini onun kollarına bıraktı.

“Bu olamaz,” dedi Stephanie hıçkırıkları arasında.

Koca Mac, ağlarken onu sımsıkı tuttu.

“Neler oluyor?” diye sordu başka bir kadın. Blaine onun yolcu taşıma servisinden sorumlu olduğunu biliyordu. Adı... Kara’ydı.

Kesik kesik bir sesle, Stephanie ona olanları anlattı.

“Aman Tanrım,” dedi Kara bir sandalyeye çökerek. “Daha bu sabah Dan’leydim. Daha bu sabah... İyiydi. İyi olmak zorunda. İyidir, öyle değil mi?”

Stephanie uzanıp onun elini tuttu ve sıktı.

Blaine, Luke’a, “Linc’i arayıp isimleri vermem gerekiyor, sonra gidip kasabada Bayan McCarthy’yi arayacağım,” dedi.

“Ben burada onlarla kalacağım,” dedi Luke.

Blaine, “Ne olursa olsun, tekneyle açılmasına izin verme,” dedi. Stephanie’nin omzunun üstünden boş gözlerle bir noktaya bakan Bay McCarthy’yi kastederek.

“Vermem.”

“Blaine.”

Stephanie’nin adını seslenmesi üzerine durdu. “Birinin Grace’e ve Maddie’ye haber vermesi gerekiyor.”

“Ben hallederim.”

“Teşekkürler.”

Kalbinde kocaman bir ağırlıkla restorandan çıkan Blaine, kasabaya yöneldi.

Mağaza kapısının zilleri çaldığında solgun ve yorgun görünen Laura McCarthy içeri girdi, Tiffany o sırada hâlâ Dan'den gelen haberleri kutlamakla meşguldü.

“Laura! Gribin seni de vurduğunu duydum.”

“Korkunçtu ama bugün daha iyi hissediyorum. Daha iyi, ama o kadar da iyi sayılmaz.”

“Ben de. Yarınki otel açılışı yüzünden bugün seni dışarıda göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Owen’ın annesinin doğum günü ve hazır o Blaine’le dışarı çıkmışken, ona bir şeyler almaya çıktım.”

Blaine’in adının geçmesiyle dikkat kesilen Tiffany, “Blaine’le nereye gittiler?” diye sordu.

“Daisy’ye olanları duydun mu?”

Tiffany başını iki yana sallayarak, “Evet,” dedi. “Çok korkunç. Daisy çok tatlı bir kız.”

“Blaine, Sarah’mn Daisy’ye yardım edebileceğini düşündü, o yüzden onu Daisy’yle konuşmaya götürdü.

“Ah.” Tiffany, Sarah’nın da şiddete yatkın bir kocadan kaçtığını duymuştu. “Harika bir fikirmiş.”

“O hep düşüncelidir,” dedi Laura askıdan aldığı ipek bir geceliği üzerine tutarak aynaya yöneldiğinde.

“Sarah için alışveriş yapıyorsun sanıyordum,” dedi Tiffany şakayla.

“Eh, benim de hazırlanmam gereken bir düğün ve bir balayı var.”

“Bak onun için doğru yerdesin.” Kelimeler ağzından döküldüğü anda, Tiffany, Laura için bir iç çamaşırı partisi düzenle-

menin çok eğlenceli ve iş için de iyi olacağına karar verdi. Bunu Maddie'yle konuşmayı aklına yazdı, zira Maddie, Laura'nın nedimelerinden biriydi.

"Sarah'ya ne alacağıma dair *hiçbir fikrim yok*." Laura geceliği askıdaki yerine geri bıraktı. "Harika şeylerin var ama onun seksi bir şeylere hazır olduğundan emin değilim, Charlie'yle çıkmaya daha dün başladı."

"Stephanie'nin üvey babası olan Charlie mi?"

"Evet. Dün akşam beraber Stephanie'nin restoranının açılışına gittiler ve duyduğuma göre, kimseye bir şey söylemeden partiden sıvışmışlar."

"Aferin onlara. Onlar kadar mutluluğu hak eden iki insan tanıyor musun?"

"Hayır. Eh, zavallı kardeşim hariç. O da eski karısının ona yaşattıklarından sonra mutluluğu hak ediyor." Laura, Tiffany'ye hesaplı gözlerle baktı. "Sen yeni boşandın, değil mi?"

"Ee, evet," dedi Tiffany, bunun nereye gittiğini sezdiği için dikkatli konuşuyordu.

"Biriyle görüşüyor musun?"

Bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Blaine'le *görüşüyorlar mıydı*? Daha çok harika seks yapıyorlardı aslında. "Gibi."

Laura yaklaştı. "Anlat."

"Ah, eee, şey... Blaine."

Laura gülüp ellerini çırpı. "Ah, buna bayıldım! Kesinlikle ikinizi beraber hayal edebiliyorum!"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. O oldukça yakışıklı bir adam."

"Nişanlın böyle konuştuğunu duymasa iyi olur."

“Owen’ın ona delice âşık olduğumdan hiç şüphesi yok ama bu benim Blaine gibi bir adamın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeme engel değil.” Biraz daha yaklaştı, sanki onları dinleyebilecek bir başkası varmış da ona duyurmamaya çalışıyorlarmış gibi. “Onda şu güçlü, sessiz erkek tipi var, değil mi?”

“Bazen biraz *fazla sessiz*.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Konuştuğu zamanlarda söylediği kelimeler, ‘bacaklarını ayır’dan ibaret.”

Laura kahkahalara boğuldu. “Bunda yanlış bir şey mi var?”

“Sanırım yok.”

“Onu tanımanı zorlaştırıyor.”

“Evet.”

“Eh, eğer teselli olacaksa bence şiddete uğramış iki kadını bir araya getirip birbirlerine yardım edebileceklerini düşünen bir adamın kalbi altındandır.”

“Bu doğru.” Tiffany evine alınan mobilyaları, Blaine’in kendisini nasıl yıkadığını, Jim’le olan konuşmalarının ardından onu nasıl rahatlattığını düşündü ve onun kelimelerden çok eylem adamı olduğuna karar verdi. Ve eylemleri, Blaine’in kendisini ne kadar umursadığını açıkça gösteriyordu.

Laura mağazaya umutsuz gözlerle bakarak, “Sarah’ya ne alacağım ben?” diye sordu.

“Kokulu banyo köpüğüyle birkaç muma ne dersin?”

“Ah, bak bu güzel fikir. Çok çalışıyor. Biraz rahatlaması gerek.”

“Sana elimdekileri göstereyim.”

Laura aldıklarıyla mağazadan ayrılırken Francine içeri gir-

di, etrafa tereddütlü bir bakış attıktan sonra gözleri Tiffany'yi aradı. "Harika görünüyor, tatlım!"

Annesinin en sonunda gelip mağazasını görmesinden memnun olan Tiffany, "Teşekkürler," dedi. Öne bir adım atıp annesini kucakladı. "Burada olduğunu görmek çok güzel."

"Günlerdir gelmek istiyordum. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

"Sorun değil. Ashleigh'yle ilgileniyordun."

Francine elini Tiffany'nin alnına koydu. "Ateşin geçmiş. Daha iyi misin? Daha iyi görünüyorsun. Hâlâ biraz solgunsun ama daha iyisin."

"Kesinlikle çok daha iyi hissediyorum, hele ki Dan, Jim'i başımdan savıp tahliyeyi durdurduğunu söylediğinden beri."

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun! Bu harika bir haber. Kimse Jim Sturgil kadar ettiğini bulmayı hak etmiyor."

"Bana mı söylüyorsun... Neyse, dün Ashleigh'yi aldığın için teşekkürler."

"Çok eğlendik. Bu sabah kampa dönmek için çok ısrar etti, o yüzden kasabaya inerken onu kampa bıraktık."

"Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum. Ve Ned."

"Sana yardım edebildiğimiz için çok mutluyuz. Ashleigh'yle zaman geçirmeyi çok seviyoruz. Çok tatlı bir ufaklık ve çok da nazık."

"Bunu duymak güzel."

"Bana etrafı gösterecek misin?"

"Mecbur muyum?"

Francine gülüp yolu göstermesi için kızına işaret etti. Tiffany, Linda McCarthy'ye mağazayı gezdirmenin çok gergin bir iş olduğunu düşünmüştü. Oysa annesini boncuklu per-

deyle ayrılmış odaya sokarken, onun buna kıyasla bir hiç olduğuna karar verdi.

“Bunlar...” Francine öne eğilip daha yakından baktı. “Ah. Demek bütün kasaba bu yüzden vızıldıyordu, kelime oyunu yapmıyorum.”

Bunu duyan Tiffany’nin yeni toparlamaya başlamış midesi yeniden acıdı. “Ne duydun?”

“Bu sabah kafede şehir meclisi toplantısından bahsediyorlardı. Belli ki meclis üyelerinden Royal Atkinson, mağazayı kapatmaya kararlıymış.”

Tiffany bunu duyunca gerildi. Verna Upton’m bununla ilgileneneğini düşünmüştü. “Bunu duydum ama gerekli bütün izinleri aldım. Meclis sekreteri her şeyi imzaladı.”

“O halde korkmanı gerektiren hiçbir şey yok. Nefret edenlerin moralini bozmasına izin verme. Kızlarım işlerini yarıda bırakmazlar.”

Tiffany annesini ana bölüme geri götürürken, “Bunu senden öğrendik,” dedi.

“Teşekkürler, tatlım.”

Yeni endişelerine rağmen, Tiffany tezgâhın üzerinden uzanıp annesinin elini tuttu. “Seni yeniden mutlu gördüğüm için çok seviniyorum, anne.”

“Ben de aynısını senin için söyleyebilirim. O yakışıklı polis memuru sana çok farklı bakıyor.”

“O çok... İyi biri.” Blaine’i düşündüğü her seferde olduğu gibi, midesinde kelebekler kanat çırpıtı.

“Gerçekten de hoş bir genç adam.”

“Öyle.” Tiffany bir kalemle oynuyordu.

“Sorun ne? Onun hislerini paylaşmıyor musun?”

“Paylaşıyorum, ama... Daha yeni boşandım ve Jim’le olanların ardından...”

“Jim kendini beğenmiş piçin teki. Bunu sen lisedeyken, onu eve getirdiğin ilk günden beri biliyorum.”

Tiffany’nin çenesi şaşkınlıkla düştü. “Neden bir şey söylemedin?”

“Söylesem duymak isteyecek miydin?”

“Muhtemelen hayır.”

“En başından beri ondan bahsederken gözlerin ışıldıyordu ama ben onun senin için yeterince iyi olmadığını hep biliyordum.”

“Benim için yeterince iyi değil mi?”

“Doğru duydun. Sırf gidip kendisine havalı bir hukuk fakültesi diploması aldı diye –söylememe izin ver, o diplomanın parasını sen ödedin– senden zeki olmuyor. Sadece senden daha iyi eğitilmiş oluyor ve bunu asla aklından çıkarma. Eğer bu ikinci şansını senin yerine mahvederse, o zaman gerçekten *kazanır*, Tiffany. Onun kazanmasına izin veremezsin.”

Annesinin bu kelimeleriyle büyülenen Tiffany, onun söylediklerini düşündü. “Değiştin.”

“Tanrım, umuyorum değişmişimdir,” dedi Francine gülererek. “Hapiste hayatta yanlış yaptığım ve düzeltebileceğim şeyleri düşünmek için üç uzun ayım oldu.”

Annesinin karşılıksız çekler dağıttığı için hapse atılması kendisinin ve ablasının hayatının en kötü dönemlerinden biri olmuştu.

“Ve sonra Ned’i gördüm...” Francine’in bütün tavrı, nişanlısından bahsetmeye başlamasıyla birlikte değişti.

“Bunca yılın ardından birbirinizi yeniden bulmuş olmanıza bayılıyorum.”

“O çok uzun zamandır benim başıma gelen en güzel şey. Blaine’le ilişkinde aptallık etme Tiffany. O iyi bir adam, Ashleigh’nin de hak ettiği türde bir adam. Jim’le yaşadıklarının üzerinde bıraktığı korkuyu onunla olan ilişkine yansıtmama. Beni anlıyor musun?”

“Evet, efendim,” dedi Tiffany refleks olarak, bunu çocukken de çok yapardı.

Kapının zilleri çaldığında Tiffany, mağazaya giren babasıyla göz göze geldi. “Ah, anne...”

Francine arkasını dönüp eski kocasını karşısında görünce geriledi. “Burada ne yapıyorsun?”

Bobby Chester somurttu. “Seni ilgilendirmez ama kızımı görmeye geldim.”

“Kesinlikle beni ilgilendirir. Bu kızları seni görmeye zorlayarak neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum...”

“Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Onları tanımak istiyorum sadece. Hepsi bu.”

“Henüz çocukken onları tanımak için yeterince zamanın vardı.” Francine bir adım öne çıkıp tokadını Bobby Chester’in suratının ortasına indirdi.

Tiffany bir şey söyleyemeden önce Bobby annesinin kolunu kavrayıp onu kendisine bir kez daha vurmasını engelledi.

Kapının zilleri bir kez daha çaldığında içeri Ned girdi. “Gitmeye hazır mısın, sevgilim? Bir sonraki tekneden önce seni eve götürmek için epey vaktim var.” Bobby’nin onun kolunu tuttuğunu görünce aniden durdu. “Onu bırakmak için bir saniyen var yoksa kışına tekme basacağım.”

Tiffany, annesinin babasına vurmuş olmasının mı, yoksa Ned'in onu tehdit etmesinin mi daha şok edici olduğuna karar veremiyordu.

Bobby, Francine'i bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Bana vuran oydu."

"Aferin ona," dedi Ned. "Biri seni yıllar önce çocuklarını ve karını öylece bıraktığında pataklamalıydı. Şimdi beni dikkatle dinle. Şu ana kadar hepimiz ona yapmamasını söylediğimiz halde Maddie'yi gördün. Dolayısıyla bu saçmalığı burada bitirecek ve karına boşanma evraklarını teslim edeceksin. Anladın mı beni?"

"Sen kim oluyorsun da bana ne yapıp yapamayacağımı söylüyorsun?"

"Ben Francine'i ve kızları sanki ailem gibi seven biriyim ve artık senin bu davranışların sabrımı taşırdı."

Ned'in babasını haşlamasını izlerken Tiffany çok önemli iki şeyi fark etti: Annesini seven adamı ve Blaine'i gerçekten, bütün kalbiyle seviyordu. Fırsat bulduğu anda ona bunu söyleyecekti. Annesi haklıydı, eğer korkunun kendisini Blaine'den uzaklaştırmasına izin verirse Jim gerçekten de kazanmış olurdu. Tiffany buna izin vermeyecekti.

Bobby hepsine homurdandıktan sonra arkasını dönüp mağazadan çıktı.

Francine kendini Ned'in kollarına attı. "Harikaydın! Harika değil miydi, Tiffany?"

"Kesinlikle," dedi Tiffany annesine gülümseyerek. Ablasına bunları anlatmak için sabırsızlanıyordu. "Ve eğer merak ediyorsan, Ned, biz de seni seviyoruz."

Ned'in bakışları buğulandı. "Ah be kızım! Yapma şimdi."

Tiffany tezgâhın arkasından çıkıp onu kucakladı. “Benim hiç babam olmadı,” dedi ardından. “Geç olsun güç olmasın.”

“Kes şunu,” dedi Ned, Tiffany’yi sımsıkı sararken. Ardından bir an için durup geri çekildi. “Orada ne var?” diye sordu boncuklara işaret ederek.

Francine onun elini tuttu. “Göstermemin sakıncası var mı?” diye sordu Tiffany’ye.

“Ah, lütfen. Ben yapmak zorunda kalmadıktan sonra.”

Mutlu çift gülüşüp perdenin arkasında kayboldu ve bir kez daha kapının zilleri çaldığında bu kez içeriye Patty girdi.

“Selam, patron.”

“Selam. Burada ne yapıyorsun? Bugün izinlisin.”

“Biliyorum ama hazır Yarış Haftası’nın ilk günü sis yüzünden iptal edilmişken senin hep söylediğin gibi, işimizi so-kağa taşıyabiliriz diye düşündüm.”

Tiffany duydukları ilgisini çektiği için öne eğildi. “Aklında ne var?”

Arka odadan gülüşme sesleri geldi.

Patty perdeli odaya doğru baktı. “Orada kim var?”

“Annemler.”

Patty’nin gözleri sonuna kadar açıldı. “Biraz utanç verici değil mi?”

“Sadece biraz.” Tiffany onların bir şey almayacağını umuyordu. “Peki, fikrin neymiş bakalım?”

“Ah, evet.” Patty ellerini çırttıktan sonra askıya gitti ve iki tane açık saçık denizci kostümü çıkarttı. “Ne diyorsun?”

“Çok zekice ama bugün için sana ödeme yapamam.”

“Sorun yok. Zaten bir şey yapmıyordum, eğlenceli olacak.” Kostümlerden birini Tiffany’ye uzattı. “Var mısınız?”

Tiffany bir an için, eğer böyle bir şeyi insan içinde bir kez daha giyerse Blaine'in kendisini 'cezalandırmaktan' bahsettiğini düşündü ama bütün yarışılar sis yüzünden limana dönerken bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Royal Atkinson ve şehir meclisinin geri kalanı aklına geldi, kesinlikle bu duruma söyleyecek bir çift lafları olacaktı ama Tiffany umursamadığına karar verdi. Bu kasabadaki herkes kadar kendi parasını kazanmaya hakkı vardı ve tehditlerin hiçbiri onu durdurmayacaktı.

"Varım."

Blaine eczanenin önüne arabasını bıraktıktan sonra bir dakikalığına kendini toplamak için soluklandı ve ardından içeri girdi. Bu tür şeyler yapmaktan nefret ediyordu. Çok şükür böyle şeyler bu küçük adada çok sık olmuyordu, bir önceki işinde sürekli insanlara sevdiklerinin yaralandığını ya da daha kötüsünün olduğunu söyleyip durduğu için buradaki işine minnettardı. Mac ve kardeşleri onun yakın arkadaşlarıydı, dolayısıyla bugüne kadarki en zor işi buydu.

Grace eczanede, tezgâhın arkasındaydı.

Blaine'i görünce gülümsedi. "Günaydın, Blaine. Nasılsın?"

"Ben, ah... Seninle bir dakika özel konuşabilir miyim?"

Grace onun sesindeki huzursuzluğu duyduğu anda yüzündeki gülümseme silindi ve merdivenlerden inip yanına geldi. "Sorun ne?"

Blaine onu müşterilerin yanından uzaklaştırdı. "Evan'ın bindiği tekne."

“Ne olmuş?” diye sordu Grace, sanki Blaine’in söylediklerinden kaçmak istiyormuş gibi bir adım gerilemişti.

“Bir kaza olmuş, tekne bir yük gemisine çarpmış... Grace. *Grace!*” Grace bilincini kaybederken ona doğru uzanıp düşmesini engelledi. “Biri 911’i arasin!”

Ambulans ulaştığında Grace ayılmıştı ama histerik bir şekilde ağlıyordu.

Blaine sağlık ekipleriyle konuşurken arkadan gelen bir kadının sesi, “Ne oldu?” diye sordu. “Ben Jenny Wilks, Grace’in arkadaşayım.”

Blaine ona kazadan ve Grace’in bayıldığından bahsetti.

“Ben onunla kalırım,” dedi Jenny.

Birilerinin yardım etmesinden dolayı rahatlayan Blaine, “Herkes McCarthy’lerin marinasında toplanıyor,” dedi.

“Grace kendini toplar toplamaz biz de oraya gideriz.”

“Çok teşekkür ederim. Ona güçlü olmasını söyle. Birazdan görüşürüz.”

Blaine eczaneden ayrılırken bunu iki kere daha yapmak zorunda olduğu için kendini çok yorgun hissetti. Bayan McCarthy’yi bulmayı umduğu kuaföre giden yolda Tiffany’yi aramayı denedi ve cevap gelmeyince mağazayı aradı. İki aramasında da ona ulaşamayınca, bugün işe gidip gitmediğinden emin olamadı, Linda McCarthy’yle konuştuğundan sonra mağazaya uğrayabilirdi.

Ocean Road’da yer alan Kıvrır ve Boya Kuaför Salonu’nda Linda’nın saçlarını boyatmakta olduğunu gördü, bir yandan da kuaför salonunun sahibi Chloe Dennis’le hararetli bir şekilde konuşuyordu.

İçeri girdiğinde, “Selam Blaine,” dedi Chloe. Yılda iki kez,

Chloe onun saçlarını keserdi, uzun boylu, kıvrımlı bir kadındı ve saçlarının rengi ruh haline göre değışirdi. “Başkan Upton en sonunda saçını kestirmeye mi ikna etti yoksa?” Bugün saçları kırmızıydı.

“Henüz değil,” dedi Blaine, Bayan McCarthy’ye bakarak.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Linda.

“Olmadığını üzülererek söylüyorum.”

“Kocam olmasın,” dedi Linda bir elini kalbinin üstüne götürerek.

“Hayır değil. Çocuklar.”

Linda hâlâ aynı şekilde duruyordu. “Ne oldu?”

Blaine ona kazayı anlattı.

Chloe iç geçirerek bir elini Linda’nın omzuna koydu.

“Kocamın yanında olmalıyım,” diyen Linda saçlarındaki folyoları rastgele çekiştirip çıkarmaya başladı. İşi bittiğinde ayağa kalkıp üzerindeki siyah önlükten kurtuldu. Blaine’e, “Beni ona götürür müsün?” diye sordu.

“Ben götürürüm,” dedi Chloe. “Seni nereye gitmen gerekiyorsa götürürüm, Linda.”

“Marinada,” dedi Blaine. “Maddie’yi bulmam gerek, sonra ben de size katılacağım.”

“Bana haber verdiğin için teşekkürler,” dedi Linda.

Onun bu garip sakinliği yüzünden endişelenen Blaine, Chloe’yle bakıştı.

“Ben onunla ilgilenirim,” diye fısıldadı Chloe.

“Teşekkürler.” Salon, Tiffany’nin mağazasından sadece iki sokak ötede olduğundan, Blaine kamyonetini almadan o tarafa doğru yürüdü, bir yandan da sise bakıyor, hayatları için savaşılan arkadaşlarını hayal etmeye çalışıyordu. Yara-

lanmışlar mıydı? Daha kötüsünü düşünmek bile istemiyordu. Bilinçleri yerinde miydi? Hiçbirinin can yeleği giymediğinden emindi çünkü hepsi oldukça deneyimli yelkencilerdi. Böyle zamanlarda Blaine daha dindar olmayı diliyordu, böylece onları geri getirmesi için Tanrı'ya yalvarabilirdi. McCarthy'ler üç oğullarını da kaybederlerse ne olurdu? Bu düşünce o kadar acı vericiydi ki Blaine onu düşünmeyi reddetti.

Tiffany'nin sokağına varmak üzereyken kaldırımın ortasında donakaldı, Tiffany, asistanı Patty'yle birlikte etrafta koşturuyordu ve... üzerlerinde ne vardı onların? Denizci kostümleri mi? Tabii bunlara kostüm denebilirse: Hepi topu göğüslerin ortasında minik bir düğümle tutturulmuş iki parçadan ibaretti. Aleti Tiffany'ye daha iyi bakabilmek için başını doğrulttu ama Blaine, öfkesinin kontrolü ele geçirmesine izin vererek onu dizginledi. Ona bunu yapmamasını söylemişti! Bir grup erkek toplanmış, Tiffany'yle Patty'nin insanlarla flört edip mağazaya müşteri çekmeye çalışmasını izliyordu.

Araba lastiklerinin acı çığlıkları üzerine dikkati Tiffany'den kafa kafaya çarpışmaktan kıl payı kurtulan arabalara çevrildi.

Son bir saattir içinde biriken stres ve korku en sonunda yüzeye çıktı ve aralarındaki mesafeyi kapatırken hissettiklerinin öfkeye dönüşmesine izin verdi ve Tiffany'ye odaklandı. Sanki kendisini dışarıdan izliyormuş gibi Tiffany'nin kolunu kavrayıp mağazaya yürüdü ve kapıyı peşlerinden gelen Patty'nin suratına çarptı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Tiffany ona, kolunu Blaine'in tutuşundan çekip kurtarırken sinirlendiği belli oluyordu.

Blaine, o geceleri çalışırken Eden'in ne yaptığını öğrendiğinden beri bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. "Ben sana bu konuda ne demiştim?"

"Fark etmediysen diye söylüyorum, ben ne isterse yapabilecek yetişkin bir kadını ve ihtiyacım olan son şey, bana ne yapıp yapmayacağımı söyleyecek bir adamın emri altında pasif bir hayat sürmek."

Blaine onu tutup pencereye çekti. "Şuradaki adamları görüyor musun?" Şehvetli gözlerle mağazaya bakan genç adamları işaret eden Blaine, "Hepsi şu anda seni çıplak düşünüyor," dedi.

"Ne olmuş yani? Beni asla çıplak görmeyecekler sonuçta."

"Ondan emin olabilirsin işte."

"Eğer şu an buradan çıkıp gitmezsen sen de bir daha göremeyeceksin."

Blaine cebinden celpname defterini çıkarttı. "Sana halka açık alanda ahlaksızlık ettiğin için bir celpname yazmadan olmaz."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Blaine muhtemelen memur kimliğini ortaya koyduğu için sonradan pişman olacaktı ama o anda sonrasını düşünemeyecek kadar sinirliydi. "Seni uyarmamışım gibi davranma. Başkan reklamcılık yöntemlerin yüzünden beni sıkıştırıyor ve sen bana başka seçim hakkı bırakmadın."

"Kesinlikle başka seçim hakkın var."

Blaine defterinden iki sayfa yırttı. "Senin için bir celpname ve Patty için bir uyarı. Şimdi üzerine bir şeyler giy ve karışıklık yaratmayı bırak."

Tiffany tam gözlerinin önünde, celpnameleri parçalara

ayıpırıp sonra da o parçaları Blaine'in ayaklarının üzerine serpiştirdi.

"Seni tutuklamam için bana yalvarıyorsun."

Tiffany kollarını öne uzattı. "Tutuklasana."

"Eğer şu an çok daha büyük sorunlarım olmasaydı inan bana yapardım, o yüzden kendini şanslı say."

Tiffany ona dil çıkarttığına Blaine'in yapabildiği tek şey onun bu tavrına karşılık vermemek oldu.

"Üzerine bir şeyler giymelisin."

"Üzerimde bir şeyler *var* zaten." Tiffany ellerini açık beline yerleştirip Blaine'in delici bakışlarına kendi delici bakışlarıyla karşılık verdi.

"Bu," dedi Blaine onun üzerindeki kıyafetlere işaret ederek, "kıyafetten sayılmıyor."

"Her şey kapalı sonuçta."

"Yeterince kapalı değil."

"Sana gitmeni söyledim."

"Sen üzerini değiştirene kadar olmaz."

"Ben üzerimi değiştirmiyorum ve sen şimdi gidiyorsun."

"Mac ve kardeşleri kayıplar." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Blaine bunu ona bu şekilde söylediği için kendini götün biri gibi hissetti. "Buraya gelmemin amacı buydu. Sana haber verecektim."

Tiffany'nin dudakları şaşkınlıktan aralandı ve gözleri yaşardı. "Kayıplar derken, ne kastediyorsun?"

Blaine ona kazadan bahsetti. "Kesinleşmiş bir ölüm var ama bunu şimdilik saklı tutuyoruz."

Tiffany süratle deneme kabinine girdi. "Aman Tanrım, Maddie'nin yanına gitmem gerek. Biliyor mu?"

“Eğer diğlerlerinden biri arayıp söylemediyse, hayır.”

Tiffany kabinden bir kot ve üzerine tam oturan ve Blaine’in en az denizci üniforması kadar uygunsuz bulduğu bir tişörtle çıktı. Bu kadın kendi sağlığı için de Blaine’in sağlığı için de fazla seksiydi. Tiffany çantasına uzanıp anahtarlarını aldı ama elleri o kadar çok titriyordu ki anahtarları düşürdü.

“Ben seni götürürüm,” dedi Blaine.

“Kendim gidebilirim.”

“Tiffany, üzgünsün. İzin ver seni götüreyim.”

“Eğer işletmemi nasıl yürüteceğimle ilgili bana nutuk çekmeye devam edeceksen, teşekkürler ama almayayım.”

“Şimdilik tek kelime daha etmeyeceğim. Bunu sonra konuşuruz.”

“İyi. Beni kardeşime götürebilirsin.” Çantasından telefonunu çıkarıp hızlı aramadan birini aradı. “Anne, Ashleigh’yle Thomas’ı kamptan alıp benimle Maddie’nin evinde buluş.” Tiffany annesine olanları anlatırken Blaine’i izleyerek mağazadan çıktı. Kaldırımında durup Patty’ye günün geri kalanında mağazaya göz kulak olmasını söyledi.

“Tamamdır, patron.”

Maddie’nin evine giden yolda aralarındaki alışılmadık sessizlik Blaine’in sinirlerini gerdikçe gerdi. “Bana ne düşünüdüğünü söyle.”

“Eğer Mac’e bir şey olursa Maddie’nin neye dönüşeceğini hayal bile edemiyorum.”

“Ölmüş olamaz. Mac ölmek için fazla inatçı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Tiffany ona dönerek. Blaine yanaklarından süzülen yaşları gördüğünde arabasını kenara çekip “Buraya gel,” dedi. Tiffany kollarının ara-

sına süzölüp onun kendisini teselli etmesine izin verdiğinde, Blaine derin bir nefes aldı. “Daha fazla bilgi alana kadar en kötüsünü düşünmemeye çalış, olur mu?”

“Ama kulağa gerçekten iyi gelmiyor, değil mi?”

“Haklısın, gelmiyor.” Onun sırtını okşadı. “Kendini toplamaya çalış. Ablanın sana ihtiyacı olacak.”

“Evet, haklısın.” Tiffany gözlerini kuruladı. “O hep benim yanımda oldu. Şimdi benim de onun yanında olmam gerek.”

“Aynen öyle. Hazır mısın?”

“Olabileceğim kadar.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Üç saat sonra, bir grup insan McCarthy'lerin marinasında toplanmış bekliyordu. Normalde şen kahkahalar ve arkası kesilmez muhabbetlere düşkün olan grubun alışılmışın dışındaki sessizliği, herkesin ne kadar endişeli olduğunun kanıtı niteliğindeydi.

Koca Mac dur durak bilmeden volta atıyor, Luke dikkatle onu izliyor, sanki yaşlı adamın anlık bir deparla teknesine koşmasını beklermiş gibi tetikte bakıyordu.

Stephanie ağlayışları arasında, herkes için yiyecek bir şeyler hazırlamıştı, bunun kendini meşgul etmeye yardım ettiğini söylemişti. Grace, Jenny ve Sydney ona yardım ederken Joe, Janey'nin arkasında dikilmiş, karısını sakın tutmaya çalışarak omuzlarına masaj yapıyordu.

Seamus O'Grady ve Carolina Cantrell restorana daldılar.

"Yeni duyduk," dedi Carolina, Linda ve Koca Mac'i kucaklarken. "Ne yapabiliriz?"

"Yapmamıza izin verilen tek şey *beklemek*," diye homur-

dandı Koca Mac. “Burada oturup *beklemek* zorundayım ve oğullarım dışarıda hayatları için savaşıırken yapabileceğim *hiçbir şey yok!*”

Linda’nın yanında oturan Kara sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı.

Linda tek kolunu Kara’ya doladı.

En az Koca Mac kadar volta atan Owen, “Yapabileceğimiz *bir şeyler* olmalı,” dedi..

“Sis sabahtan beri hiç açılmadı,” dedi Seamus. “Bu siste yelken açan kim olursa olsun, sahil güvenliğe ekstradan iş çıkaracaktır.”

“O haklı,” dedi Joe. “Ne kadar zor olduğunu biliyorum ama beklemek zorundayız. Onlar ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.”

“İyi olacaklar,” dedi Linda ve bütün gözler ona çevrildi.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu kocası.

“Eğer başlarına bir şey gelmiş olsa bunu bilirdim,” dedi Linda bir elini kalbinin üzerine koyarak. “*Bilirdim.*” Kocasının yanına gidip onun elini tuttu. “Gel, ben Adam’ı ararken yanımda otur. Ona olanları söylememiz gerekiyor.”

Koca Mac karısının kendisini yönlendirmesine izin verip diğerlerinden uzak bir masaya yürüdü, New York’taki oğullarına haber vereceklerdi.

Bir saat daha geçti ve kasabanın büyük çoğunluğu haberleri alabilmek için marina restoranına toplandılar.

Blaine bu fırsattan yararlanarak Royal Atkinson’ı kenara çekti. İri ve yuvarlak meclis üyesi Blaine’e “lanet olası çocukların” sahilde içmesini engellemek için yapabileceklerine dair uzun bir nutuk çekti.

“Kesinlikle haklısın, Royal. Lanet olası çocuklarla uğraş-

mak için ekibimden daha fazla kişi görevlendirmeliyim; tabii önce şu meseleleri nasıl halledeceğimi çözmeliyim: barlardan akın akın çıkan sarhoşlar, motor kazaları ve aile içi şiddet vakaları, ayrıca boş yazlık evlere giren hırsızlar...”

“Tamam, evlat,” diye homurdandı Royal. “Arsızlığın lüzumu yok. Anladım.”

“Bu adada çözülmesi gereken bir sürü mesele var. Bütün kasaba liderlerinin fikir birliğini gerektiren meseleler.”

“Haksızsın diyemem.”

“O halde neden meclisin zamanını vergisini ödeyen, dü-rüst bir işkadını üzerinde harcıyorsun?”

“Kasabadaki o teşhir mağazasından mı bahsediyorsun?”

Blaine sakinliğini korumak için kendini zorladı. “Orası bir teşhir mağazası değil. Gidip mağazayı gördün mü?”

“Hayır, görmedim,” dedi Royal isteksiz bir şekilde.

“Belki en azından bir uğrayıp içeride neler olup bittiğini görsen, hiç bilmediğin bir şeyin bu kasaba için yanlış olduğunu iddia etmekten vazgeçersin.”

Royal bir an için bunu düşündü. “Sanırım böyle yapabilirim.”

“Şöyle düşün, eğer başarılı olursa kasaba onun vergisinden yararlanabilir. Fazladan gelir fena olmazdı, değil mi?”

Adam, “Tabii ki,” diyerek ona katıldı.

“Onu kovmak konusunda aceleci davranma. Bence bir altın madeninin üstünde oturuyor.”

Royal’ın gözleri, altın madeni lafını duyunca ışıldadı. “Bak sen.”

“Hı-hı.”

“Eh, belki de biraz önyargılı davranmış olabilirim...”

“Bunu söylediğine sevindim. Bayan Sturgil’e pazartesi günü meclisle karşı karşıya gelmesi gerekmeyeceği haberini verebilir miyim?”

“Başkan Upton karısıyla alakalı bir şey yüzünden meseleyi gündemden kaldırmaya çalışmış olsa da artık çok geç. Gündemi çoktan yayınladık.”

“Bunu söylemeden korkuyordum.” Blaine’in aklı Tiffany’nin meclis toplantısına nasıl cevap vereceği düşüncesiyle dolmuştu. Her ne kadar reklamcılık yollarıyla Blaine’i kızdırıyor olsa da Tiffany’nin gecesini gündüzünü verdiği işyerini kaybetmesini istemiyordu.

“Beni yanlış anlama, ben de o tatlı, güzel hanımdan her erkek kadar hoşlanıyorum...”

Blaine’in elleri yumruklara dönüştü. “Anladık, Royal. Daha fazla konuşma.”

“Bana doğruyu söyle, Şef. O kadınla aranda bir şey var, değil mi?”

Blaine, Royal’ın yüzündeki şehvetli ifadeyi yumruklarıyla silme arzusunu geçirmek için derin soluklar aldı. “Öyle diyebilirsin.”

“Şanslı bir adamsın.”

Pantolonunun çekiştirildiğini hissedince Blaine başını aşağı çevirip Ashleigh’nin kendisine bakan koca gözleriyle karşılaştı; Tanrım, kızın gözlerini annesinden aldığına şüphe yoktu. Ned ve Francine, Ashleigh annesi için ağlayınca onu marinaya bırakmışlardı.

Ashleigh kollarını kaldırdı. “Kucak.”

Büyülenen Blaine eğilip onu kaldırdı. Ashleigh’nin yüzündeki gülümseyiş, istediğini alan birinin tatmin dolu ifadesiydi ve

Blaine'in saatlerdir ilk kez muziplikle gülümsemesine sebep oldu. Birkaç yıl içinde bu ufaklık annesinin başına çok bela açacaktı.

"Affedersin, Royal. Bu güzel kız benim ilgimi istiyor ve ben güzel kızlara asla hayır demem."

Ashleigh kıkırdadı.

"Tabii ki, Şef," dedi Royal. "Ben seni tutmayayım."

"Bugün nasılsınız, Ashleigh Hanım?" diye sordu Blaine her şeye burnunu sokan meclis üyesinden uzaklaşırken. Tiffany'nin kızını kucağına alıp ortalıkta gezinirken herkesin gözünün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Artık herkes beraber olduklarını öğrenecekti ki bu Blaine'e uyardı. Gerçi Tiffany'nin kasaba merkezinde kanlı canlı bir seks oyuncağı gibi dolanması sorununu halletmeleri gerekiyordu Aksi takdirde, aşılamaz bir probleme çatmışlar demekti. Kendi kadınının toplum içinde böyle davranmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Onun kadını... Blaine ne zaman onu böyle görmeye başlamıştı ki? Eğer kendine dürüst davranırsa, muhtemelen onu ilk gördüğü andan beri bunu yaptığını söylerdi.

"Üzgünüm," dedi Ashleigh, Blaine'i düşüncelerinin içinden çekip çıkararak. "Mac Amca'yı özlüyorum."

"Eminim Mac Amcan yakında dönecektir."

Ashleigh başparmağını emmeye başlayıp başını Blaine'in omzuna yasladığında, Blaine onun çilekli şampuanının kokusunu içine çekti. Aynı annesi gibiydi. Odanın öbür ucunda, Blaine, Tiffany'nin kendilerini izlemekte olduğunu gördü. Maddie'ye kazadan bahsettikleri andan beri ablasının yanından bir an bile ayrılmamıştı. Aynı Linda McCarthy gibi,

Maddie McCarthy de haberi sonsuz bir metanetle karşılamış, Mac'e bir şey olmuş olsa bunu bileceğini iddia edip aksini düşünmeyi reddetmişti. Bu krizin ortasında Maddie'nin sakin ifadesi imrenilecek bir şeydi.

Blaine, Maddie ayağa kalkıp dışarı koşarken onu izledi.

Tiffany onun peşinden gitti ve çıkmadan önce, Ashleigh'ye sahip çıkacağından emin olmak istercesine Blaine'e baktı. Blaine ona el sallayıp oturacak bir yer arayışına girdi.

"Sen de üzgün müsün?" diye sordu Ashleigh hâlâ başparmağını emerken.

"Üzgünden çok, endişeliyim."

"Anneden hoşlanıyor musun?"

Konu değişiminin aniliğinden eğlenen Blaine, "Annenden çok hoşlanıyorum," dedi.

"O iyi bir anne."

"Evet, öyle."

"Ve güzel bir anne."

"Çok güzel."

"Sen de iyisin."

"Teşekkürler," dedi Blaine gülümseyerek. Bir çocuk bundan daha tatlı olabilir miydi?

"Uykum geldi."

"Omzumu yastık olarak kullanmaya ne dersin?"

"Olur." Ashleigh ona iyice sokuldu ve derin bir iç geçirdi.

Bir anda çok yorgun hisseden Blaine gözlerini yumup Ashleigh'nin sırtını okşadı. Kesinlikle buna alışabilirdi ama önce kasabada yarı çıplak dolaşmak gibi kötü bir huya sahip çok güzel bir anneyi yola getirmesi gerekiyordu.

*

Tiffany, iskeleye doğru ilerleyen Maddie'nin peşinden gidiyordu. "Maddie, bekle."

"Hareket etmem gerek. Eğer hareket etmezsem aklımı yitireceğim."

İskelenin sonuna ulaştıklarında, Maddie durup her yeri kaplayan sisin içine baktı. "Onun dışarıda bir yerde, siste kaybolmuş, üşümüş ve korkmuş; bir de onun için endişeleneceğimi düşünmüş olmasından nefret ediyorum."

"Onu bulacaklar. Mac pes etmez. Senin onu beklediğini bilirken bunu yapmaz."

"Çok uzun zaman oldu ve su gerçekten çok soğuk." Maddie, bir ürperti bedeninden geçerken kendini kucakladı. "Gerçekten çok soğuk."

Tiffany ona söyleyecek bir söz ararken, Maddie'nin telefonunun çalmasıyla bu arayıştan kurtuldu.

"Numarayı tanımıyorum," dedi Maddie. "Alo?" Gözlerini yumdu ve yanaklarına yaşlar süzölmeye başladı. "Tanrı'y'a şükür sensin. İyi misin?" Dinlemek için durdu. "İyi olduğunu biliyordum. Biliyordum. Diğerleri nasıl?"

Arayanın Mac olduğunu anlayan Tiffany göğsünden bir ağırlığın kalktığını hissetti ve Maddie telefonu kapatıp ona olanları anlatsın diye soluksuz bekledi.

"Ben burada olacağım," dedi Maddie. "Seni çok seviyorum. Çok." Aramayı sonlandırdı ve Tiffany'nin kollarına kendini bırakıp hıçkırıklara boğuldu. "O kadar... O kadar k-korktum ki..."

“Kesinlikle göstermedin,” dedi Tiffany, onun da gözyaşları kesintisizce akıyordu.

“Evan’ı bulduklarını söyledi. Kaptan çarpışma anında ölmüş. Grant’le Dan’i hâlâ bulamamışlar.”

Tiffany onlar için dua etti. “Dan geçen aylarda bana o kadar iyi bir dost oldu ki. Daha bu sabah konuştuk. Jim’e ağzının payını vermiş.”

“O halde benim de arkadaşım demektir.” Maddie kardeşini son bir kez, sıkıca kucakladıktan sonra, “Umudunu kaybetme,” dedi.

“İçeri girip diğerlerine Mac’in aradığını söylemeliyiz.”

“Evet,” dedi Maddie yüzünü silerken. “Bugün yanımda olduğun için teşekkürler.”

“Biz kardeşiz. Birbirimiz için bunu yaparız.”

Kol kola restorana dönüp Mac’in aramasıyla ilgili haberi verdiler. Tepkiler karışık; herkes Mac’le Evan’ın iyi olduğunu duydukları için mutlu olmuştu ama Grant’le Dan’in de güvende olduğunu öğrenene kadar kutlama yapılmayacaktı.

Bütün gün perişan bir halde dolanmış olan Stephanie, Grant’ten bir haber olmadığını duyunca fenalaştı. Üvey babası Charlie bir kolunu dolayıp onu gruptan uzaklaştırdı. Tiffany’nin kalbi, Stephanie’nin yüzündeki acıyı görünce sızladı ve Charlie’nin arkadaşıyla ilgileniyor olmasından dolayı minnet duydu.

Janey ve Joe, Dan’in akıbetinin henüz belli olmadığını duyduğundan beri ağlayan Kara’yla konuşuyorlardı.

Tiffany onların yanına gitti.

“Selam, Tiffany,” dedi Kara yüzündeki yaşları silerek.

Tiffany, Joe ve Janey'ye, "Kara'yla bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Janey, Tiffany'yi kucaklayarak. "Bugünkü desteğin için teşekkürler."

Janey'nin bu beklenmedik yakınlığından dolayı irkilen Tiffany sarılışa karşılık verdi. "Sizin için korkunç bir gün olduğunu biliyorum."

Başını salladığı sırada Janey'nin gözleri yaşardı. "Onlar benim aptal kardeşlerim ve hepsini çok seviyorum. Sağ salım dönsünler, bana bunları yaşattıkları için eşek sudan gelene kadar döveceğim."

Janey'nin arkasındaki Joe gülümsedi. "Sana yardım ederim."

İkisi uzaklaşırken Tiffany, Kara'nın yanına oturdu. "Nasılsın?"

Kara omuz silkti. "Düşünebildiğim tek şey bu sabah ona tam bir sürtük gibi davrandığım."

"Bu sabah demek, ha? Sanırım buluşmanız iyi gitti?"

"Öyle de diyebilirsin. Elbiseye bayıldı." Kara bir türlü durduramadığı gözyaşlarını sildi. "Şimdi yalnızca, eğer onu bir daha göremezsem, ona söylediğim son şey onu bir daha görmek istemediğim olacak. Üstelik bu doğru bile değildi! Dilediğim oldu." Başını, masadaki kollarının üzerine kapattı, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Tiffany onun sırtını okşarken söylenecek bir şeyler arıyordu.

"O çok inatçı, sinir bozucu derecede, biliyorsun ya."

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Sanırım hoşlanıyor ve ben ona çok kaba davrandım çünkü benden ne kadar hoşlandığını görmek ödümü patlatıyor."

Ya o... Tanrım, bunu söyleyemiyorum bile.”

“Ne kadar zor olursa olsun, en kötüsünü düşünmemeye çalış.”

“Deniyorum ama başarılı olamıyorum.”

Tiffany, Kara’yı kendine çekip onu kucakladı.

“Teşekkürler,” dedi Kara geri çekildiğinde. “Çok iyi bir arkadaşsın.”

Bu iltifatla içi ısınan Tiffany, “Senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa bana söyle, olur mu?” dedi.

Kara başını sallayıp kazağının koluyla yüzünü kuruladı. “Ona çok kötü davrandım.”

“O kocaman bir adam ve üstelik kolay kolay pes etmez.”

“Hayır, etmiyor gerçekten,” dedi Kara minik bir gülüşle.

Odaya hızla göz atan Tiffany, gerginliğin yavaş yavaş ortamdan çekildiğini gördü ve Maddie iyi haberi almış olduğundan, Ashleigh’yi eve götürme zamanının geldiğine karar verdi.

Kollarında uyuyan Ashleigh’yle, Blaine, Tiffany’nin onlara doğru yürümesini izledi.

“Uyuyor mu?”

“Bir süredir.”

“Onu eve götürmeliyim.”

“Ben sürerim”.

“Sorun yok. Ben de sürebilirim.”

Blaine çılglık atma arzusunu güçlkle bastırdı. “Sana ben sürerim dedim.”

“Ve ben de sana istemiyorum dedim. Bana celp yazmak

için sana başka bir sebep vermek istemem. Belki de çöp kovalarım komşunun evine çok yakın falan duruyordur.”

Tanrım, bu kadın istediğinde gerçekten sinir bozucu olabiliyordu. “Bana başka şans bırakmadın.”

“Her zaman başka bir şansın var.”

Blaine ona öfkeyle baktı, her şeyi daha da kötüleştirebilecek bir sözü güçlkle yuttu.

“Ashleigh’ye baktığın için teşekkürler.” Tiffany kollarını uzattı. “Kızımı alabilir miyim lütfen?”

“Sizi eve götürmeme izin vermezsen hayır.”

“İyi, tamam. Ama içeri gelmeyeceksin.”

“Bunu istediğimi kim söyledi?” Ashleigh’yi sıkıca tutarken oturduğu yerden kalktı ve Tiffany’ye yürümesini işaret etti. Tiffany, Maddie’ye gideceklerini söyledi ve kapıdan çıkmak üzerelerken aniden durdu. “Senin burada ne işin var?”

Blaine onun tarafına dönüp kendisine gözlerinden ateşler çıkararak bakan Jim’i gördü.

“Kızımı almaya geldim,” dedi.

“Neden?” diye sordu Tiffany. “Bu akşam benim akşamım.”

“Kıymetli kız kardeşinin son kriziyle çok meşgul olabileceğini düşündüm.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et, Sturgil,” dedi Blaine.

“Sana ne ki, Şef?”

Blaine cevap veremedi önce, Tiffany, “Ashleigh iyi,” dedi. “Biz de şimdi onu eve götürüyoruz.”

“Siz mi? Bu da ne demek?”

“Tam olarak söylediğim gibi aslında. Blaine ve ben, Ashleigh’yi eve götürüyoruz.”

Jim bakışlarını Tiffany'den Blaine'e ve sonra tekrar Tiffany'ye çevirdi, yüzü bulutlanmıştı. "Siz ikiniz *beraber misiniz?*"

"Sana ne ki?" dedi Blaine az önce Jim'in kullandığı kelimeleri kullanarak.

"Uzun sürmedi," dedi Jim.

"Bekliyorduk," dedi Tiffany.

Blaine gülmemek için dudağının içini dişlerken Tiffany'ye çak bir beşlik yapmamak için kendini zorluyordu. Bu kadın kesinlikle harikaydı.

"Neyi bekliyordunuz?" diye sordu Jim.

"Boşanmamı bekliyorduk. Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, beni boşaman hayatımda başıma gelen en iyi şey. Beni terk ettiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, gidişinle bana gerçek bir ilişkinin neye benzediğini keşfetme şansı verdin."

Blaine kendisini elektrik çarpmış gibi hissetti. Keşke Tiffany'nin bunları Jim'i kızdırmak için mi, yoksa gerçekten kastederek mi söylediğini bilseydi.

"Bu arada," diye ekledi Tiffany sesini alçaltarak, "yatak odasında da neleri kaçırdığımı görüyorum."

Jim'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olurken yüzü de öfkeden kıpkırmızı kesildi. Kısa bir an için, Blaine onun Tiffany'ye vurabileceğini düşündü. Buradan gitme zamanları gelmişti.

"Hadi, Tiff," dedi. "Ashleigh'yi yatağına götürelim."

Jim, Blaine'in kolunu kavradı. "Bekle bir dakika!"

Blaine, Jim'in kolunu tutan eline ve ardından Jim'e bakarken sahip olduğu en korkutucu polis bakışını kullanıyordu. "Elini üzerimden çekmek için bir saniye var."

Jim akıllıca bir hareketle elini çekti. “Benim ailemle gidemezsin...”

“Tiffany artık senin ailen değil,” dedi Blaine. “Bunu sen istedin. Tam olarak istediğini aldın ve ben de bu sayede kendi istediğimi aldım. Benimle uğraşmak istemiyorsan ondan uzak durmanı tavsiye ederim.”

“Kollarında tuttuğun benim kızım.”

“Ve bu akşam annesinin akşamı, bu da demektir ki senin burada hiç işin yok.”

Jim bir an boyunca Tiffany’ye dik dik baktıktan sonra fırtına estirerek çıkıp gitti.

“Teşekkürler,” dedi Tiffany yumuşak bir sesle.

Blaine’in kalbi onun sesinde duyduğu yenilgiye cevap verircesine sızladı. Ashleigh bu çirkin karşılaşma sırasında uyanmadığı için Blaine, “O adamda ne bulunduğunu hiç anlamıyorum,” dedi.

“Artık ben de hatırlamıyorum.”

“Her şey yolunda mı çocuklar?” diye sordu Maddie.

“Şimdi yolunda,” dedi Tiffany, Blaine’e gülümseyerek. “Yarın görüşürüz. Mac’le diğerlerine sevgilerimi ilet.”

“İletirim.”

Bir kolunu Ashleigh’ye dolayan Blaine diğer elini Tiffany’nin sırtına yerleştirip onu kamyonetine götürdü. “Lanet,” dedi.

“Ne oldu?”

“Çocuk koltuğum yok.” Bunu yakın bir zamanda halletmesi gerekiyordu. Tiffany ve Ashleigh’yi gitmek istedikleri her yere götürebilmek istiyordu.

“Ben Maddie’ninkini ödünç alırım. Hemen dönerim.”

Blaine kamyonete yaslanıp Tiffany dönene kadar sisi izledi.

Eve giden yolda, Linc aradı. “Bana iyi haberler ver, Kaptan.”

“Diğer ikisini de bulduk, hipotermi geçiriyorlar ama hayattalar. Torrington bir kolunu ve birkaç kaburgasını kırmış. Belli ki Grant McCarthy bütün gün onu konuşturarak hayatta tutmuş. Tekneden düşen koltuk minderlerine tutunmuşlar.”

“Vay canına, bu inanılmaz,” dedi Blaine. Telefonu bir anlığına kenara alıp Tiffany’ye haberleri verdi.

“Bana Acil Durum Sağlık Ekibi toplayabilir misin? Ana iskeleye gelsinler,” dedi Linc. “Biz de yoldayız. Mac’le Evan iyi görünüyorlar ama Grant’le Dan çok uzun zamandır suda kaldıkları için doktora ihtiyaçları var.”

“Tamamdır. Birazdan görüşürüz.” Blaine telefonu kapattı, arabayı kenara çekip marinayı aradı ve haberleri McCarthy’lerle paylaştı, ardından acil durum hattını arayıp ambulans çağırdı. Aramaları bittiğinde tekrar yola çıktı ve Tiffany’nin evine sürdü.

Vardıklarında Tiffany, Ashleigh’yi koltuğundan alıp karanlık eve taşıdı.

Blaine arka koltuktaki çocuk koltuğu içeri götürdü ve Tiffany’nin Ashleigh’yle işinin bitmesini bekledi.

Birkaç dakika sonra, Tiffany alt kata indi ve Blaine’i orada gördüğüne şaşırdığı belliydi. “Gitmen gerekiyor sanmıştım.”

“Gerekıyor.”

“Sonra gelmek ister misin?”

Evet, gelmek ve bir daha asla gitmemek istiyordu, ama önce bazı şeyleri kesinleştirmeleri gerekiyordu ve şu an buna uygun bir zaman değildi. “Bu akşam değil.”

“Ah. Tamam.”

“Düşünmem gereken şeyler var.”

Tiffany kırıl­gan görünüyor­du. “Hangi konuda?”

“Bazı konularda.”

“Benimle ilgili.”

“Kısmen.”

“Benimle olmak konusunda fikrini de­ğiştirdiysen bunu bana söylemeni isterdim.”

Blaine ona dokunma dürtüsüne karşı ko­ya­madı, yüzünü avucunun içine alıp yanağını okşadı. “Seninle olmak konusunda fikrimi de­ğiştirmedim. Seninle olmayı çok istiyorum.”

“Bu ne demek bilmiyorum.”

“Bu, düşünmem gerekiyor demek.” Onun alnını, ardın­dan da dudaklarını öptü. “Seni arayacağım.”

“Peki.”

“Bu arada, Royal’la konsey toplantısı için konuştum ve mağazan başarılı olursa bunun kasabaya kazandıracakları konusunda onu ikna etim. İkna olmuş göründü ama maa­le­sef konuyu gündemden almak için çok geç kalmışız. Eğer etrafta uygunsuz kıyafetlerle dolaşmayı kesersen onun deste­ğini alacağını söyledi.”

Tiffany kaşlarını çat­tı ve ellerini beline koydu. “Bunu o mu söyledi, sen mi söyledin?”

“O söyledi!”

“Eminim.”

“Tiffany, yemin ederim...”

Tiffany tek elini kaldırıp onu durdurdu. “İstediklerini al­mak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek iyi oldu.”

Blaine’in çalan ceptelefonu ona vermeyi planladığı cevabı yarıda kesti. Blaine itfaiye şefi Mason’dan gelen aramayı ce­vapladı ve sahil güvenlik teknesinin yaklaşık varış zamanıyla

ilgili onu bilgilendirdi. O bunları konuşurken Tiffany'nin mutfağa gidip kendisine bir kadeh şarap doldurmasını izliyordu.

Telefonu kapatınca cebine tıktırdı. "Gitmem gerekiyor. Bunu sonra konuşacağız."

"İyi. Her neyse."

"Tiffany..."

"Git. Lütfen."

Blaine yapmak istediği şeyle yapması gereken şey arasında daha önce hiç böyle ikileme düşmemişti. İsteksizce de olsa kapıya yöneldi. Şimdi, işini yapmak zorundaydı. Tiffany'yle sonra ilgilenecekti.

Gece, gözyaşlarıyla dolu birkaç buluşma, evrak işleri ve diğer birkaç şeyle geçti. Blaine, sahil güvenlik yaralıların ifadesini alırken yanlarında bekledi ve ölen adamın ailesine ve yakınlarına ulaştı. Her şey sona erdiğinde, güneş yeni bir günde doğuyordu.

David Lawrence tam gitmek üzereyken Blaine'i yakaladı. "Kara Ballard'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, ne olmuş ona?"

"Dan Torrington onu istiyor. Onu buraya getirebilir misin?"

Blaine'in pili biteli saatler olmuştu zaten, yani bir saat daha kime ne yapardı ki? "Tabii. Sorun değil."

"Teşekkürler."

"Nasıllar?"

"Mac'le Evan iyiler, eve gitmek için başımın etini yiyorlar. Grant'le Dan'ın vücut ısını normalle çekmek için hâlâ uğra-

şıyoruz ve Dan'ın bir koluyla iki kaburgası kırılmış. Hayatta olmasının tek sebebi Grant.”

“Hayatta oldukları için çok şanslılar.”

“Ve bunun farkındalar. Yanlarına dönsem iyi olur.”

“Ben gidip Kara'yı getireyim.” Daha önceki rutin devriyelerinden birinde, marinadaki evin önüne Ballard Teknecilik kamyonetinin park edildiğini görmüştü. Birkaç dakika sonra, Kara'nın evinin önünde durdu ve motoru kapatmadan kapıyı çalmaya gitti. Kara kapıyı açtığı anda, kızarmış gözleriyle burnu ağlayarak geçirilmiş uykusuz uzun bir günün ve gecenin bütün hikâyesini Blaine'e anlattı.

“Şef Taylor? Her şey yolunda mı?” Dan...”

“Dan iyi ve seni istiyormuş. Doktor Lawrence, eğer sen de istersen seni Dan'e götürmemi rica etti.”

“Beni mi istiyormuş?” Mahvolmuş gözleri yaşlarla doldu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Blaine gülümseyerek.

“Bir saniye, çantamı alayım.”

Kliniğe giden yolda sessizlerdi. Kara'nın ne kadar gergin olduğu kazık yutmuşçasına oturmasından anlaşılıyordu. “O... O iyi mi?” diye sordu Blaine kamyonetini park alanından geçirdiği sırada.

“Bir kolu ve birkaç kaburgası kırık,” dedi Blaine. “Bir de çok uzun zaman suda kaldığı için hipotermi geçiriyor.”

“Ah. Tamam.”

Blaine kamyoneti kliniğin ana girişinde durdurdu. “Seni eve götürmek için buralarda kalmamı ister misin?”

Kara başını iki yana salladı. “Muhtemelen bir süre burada olacağım. Sonrasında eve yürüyebilirim.”

Blaine küllükte tuttuğu kartlardan birini alıp arkasına telefonunun numarasını yazdı. “Eğer ihtiyacın olursa beni ara. Uzun ve zor bir gün geçirdin, bunların ardından eve yürüyerek gitme.”

Kara kartı ondan aldı. “Çok teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

“Yardımcı olabildiğim için mutluyum.”

Kara bir saniye için tereddüt ettikten sonra dışarı fırladı ve aceleyle kliniğe daldı.

Gülümseyen Blaine arabasını tekrar yola çıkarttı ve eve yöneldi. Biraz uykuya çok ihtiyacı vardı. Ve Tiffany konusunda ne yapacağını çözmeye.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kara'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki Dan'i görmeden önce kendisinin de sedyelerden birine yatırılmak zorunda kalacağından korkuyordu. Hasta kabul kısmında kimse yoktu, dolayısıyla muayenehanelere yöneldi, yanında Maddie'yle uyuyan Mac'in, Grace'e sokulmuş Evan'ın ve Grant'in başucunda dikilen ve nişanlısına dikkatli gözlerle bakan Stephanie'nin odasının önünden geçti. Bütün adamlara serumlar takılmıştı ve başuçlarındaki aletler sesler çıkarıp ışıklar saçıyordu.

Stephanie, Kara'yı fark edince başını kaldırdı.

"İyi mi?" diye fısıldadı Kara.

Stephanie başını salladı.

"Sen iyi misin?"

Stephanie bu sefer olumsuz anlamda başını sallayıp ağlamaya başladı.

Kara odaya girip onu kucakladı. Bu uzun, zorlu günde hepsi birbirine bağlanmıştı ve bu kadınların hepsine arkadaş diyebileceğini biliyordu. "Hepsi geçti. Her şey yolunda."

“Kendime bunu söylüyorum ama inanmakta zorluk çekiyorum.”

Grant yerinde kıpırdanıp inledi. “Steph.”

Stephanie, Kara’dan ayrılıp yüzünü sildi. “Buradayım, be-beğim. Tam buradayım.”

“Daha yakma gel. Üşüyorum. Çok soğuk.”

Stephanie nişanlısının yanına sokulurken Kara odadan çıktı ve yan odada uyuyan Dan’i buldu. Doktor Lawrence başında dikiliyor, elindeki çizelgeye notlar alıyordu.

Kara, kapıda belirdiğinde doktor, “Kara sen misin?” diye sordu.

Başını sallarken gözlerini Dan’dan alamıyordu. Solgundu ayrıca yüzünün tamamı minik kesik ve morluklarla doluydu. Saçları diken diken olmuş, dudakları kuruyup çatlamıştı ama yaşıyordu. Tanrı’ya şükür yaşıyordu, Kara’nın ona söylemek için bir fırsatı daha vardı... Ona ne söyleyeceğinden tam emin değildi ama *hiç* kelimesi bir daha konuşmalarının bir parçası olmayacaktı.

David’e baktı. “Ben...?”

“Gel ama onu kıpırdatmamaya çalış. Kırık kaburgaları yüzünden ağrısı var.”

Kara dikkatle odaya doğru bir adım attı. “Peki.”

Dan’ın gözleri açıldı ve Kara’yı buldu. Gülümsemeye çalıştığı anda dudakları ona karşı koydu ve Dan en sonunda suratını buruşturduğuyla kaldı.

“Dudaklarına sürebileceğim bir şey var mı?” diye sordu Kara.

“Ben merhem bulayım,” dedi David.

“Geldin,” dedi Dan, sesi zımpara gibi çıkıyordu.

“Tabii ki geldim.”

“Ben geleceğinden o kadar emin değildim.”

“Beni korkuttun.” Dan’ın yatağının yanındaki koltuğa oturdu ve onun sol elini tuttu. Sağ kolu sarılmış, karnının üzerinde duruyordu.

Dan avcunu çevirdi ve böylece elleri kenetlendi. “Kendimi de korkuttum.”

“Çok korkunç olmalı.”

“Şansıma, çarpma anından sonrasında ilgili hiçbir şey hatırlamıyor sayılırım. Kendimde değildim. Grant hayatımı elli kere filan kurtardı. Harikaydı.”

“Ona teşekkür etmeyi unutmasam iyi olur.”

“Neden?”

“Çünkü bana özür dilemek için bir şans verdi.”

“Ne için?”

“Dün sabahki kabul edilemez davranışlarım için, seninle olmaktan hoşlanmadığımı düşünmene yol açtığım için ya da...”

Dan onun elini sıktı. “Dur. Bunların hepsini biliyorum. Kötü bir ayrılığın ardından ilk kez biriyle çıktın ve bu da seni korkuttu. Anlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki.” Kıpırdamayı denedi ve acıyla inledi. “Ben de işleri öyle bırakmak zorunda kaldığım için üzüldüm. Seni düşünmek... Ve beraber geçirdiğimiz geceyi... Dünü atlatmama çok yardım etti, yani teşekkürler.”

“Yardım edebildiğime sevindim,” dedi Kara gülümseyerek. Kaybolduklarını duyduğundan beri ilk kez gülümsemişti.

“Gerçekten ettin.”

“İyileşirken hep yanında olacağım. Söz veriyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Sus. Sinsice hayatıma girdin madem, ben de senin için bunu yapabilirim.”

“Aslında ben buna sinsice demezdim. Bence seni etkiledim.”

Dan’le hep yaptığı gibi atışmak Kara’nın kalbinin hafiflemesine yardım etti. En sonunda yeniden nefes alabiliyor gibiydi. “*Sinsice hayatıma girdin.*”

David merhemle döndü.

“Teşekkürler,” dedi Kara merhemi ondan alıp Dan’in çatlamış dudaklarına sürerken.

Kara işini bitirince Dan acı çekiyormuş gibi, “Bir süre öpüşemeyeceğiz,” dedi.

Onunla tartışacak bir sebebe asla hayır demeyen Kara öne eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu, ardından da burunun ucuna ve iç geçirip yumduğu gözkapaklarına... “Uyu. Uyandığında ben burada olacağım.”

Dan, Kara’nın elini sıkarken gözleri kapalı kaldı.

Sonraki birkaç gün Tiffany için inanılmaz yoğunlu. Mağazada çalışmadığında Ashleigh ve Thomas’la ilgileniyor, elinden geldiğince Maddie’ye Hailey konusunda yardım ediyordu ki Maddie, insanların kendisine hasta muamelesi yapmasından çoktan bıkmış huysuz kocasına bakabilirdi.

David, Mac’i birkaç gün dinlenmesini söyleyerek bıraktığında Maddie kocasının kırk sekiz saat boyunca evden ayrılmadan dinleneceğine yemin etmişti.

Tiffany, kırk sekiz saat dolmadan hep birlikte kafayı yerler mi diye merak etti.

Bir yandan da bu kadar çok işinin olması, kendisini iki gündür aramamış olan Blaine'i düşünmemesi konusunda yardımcı oluyordu. Son tartışmalarının ardından onu bir daha göreceğini sanmıyordu ama... Yine de onu özlüyordu. Çok özlüyordu. Ve Blaine'in düşündüğü şeyin ne olduğunu ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Maddie gelip Hailey'yi ondan aldı. "Beslenme zamanı," dedi. "Ben Hailey'yle ilgilenirken sen *onunla* ilgilenir misin?"

Tiffany koltukta uzanmış, son iki gündür yaptığı gibi burundan soluyan eniştesine baktı. "Mecbur muyum?"

Gülen Maddie, "Evet, zorundasın," dedi. "Bu kardeş olmanın kitabında var."

"O kısmı kaçırmış olmalıyım, kaçınıcı sayfadaydı?"

"*Lütfen*, sana yalvarıyorum. Kazadan kurtulduğuna bu kadar sevinmesem onu kendi ellerimle öldürebilirdim."

Tiffany abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Eğer seni cinayetle alıkoyacaksam belki de yerini ben alabilirim. Ama lütfen unutma, onu senin sevdiğin gibi sevmiyorum yani senin kadar merhametli davranmayabilirim."

"Sizi duyabiliyorum," diye homurdandı Mac.

"Selam, tatlım," dedi Maddie kocasına gerçekte ne kadar sinir olduğunu ve aslında onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu saklayan neşeli bir sesle. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Evet, kamyonetime anahtarları harika olurdu."

"Bak o olmaz işte ama Tiffany ben Hailey'yi besleyip uyu-turken sana arkadaş olacak." Maddie koltuğa gidip Mac'ın alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Eğer ona zorluk çıkarırsan bir ay seks yok. Anladın mı beni?"

Mac karısına homurdandı. “Korkunç bir hemşiresin.”

“Sen de korkunç bir hastasın ama bu seni daha az sevmeme sebep olmuyor.”

“Evet, evet, tabii. Eğer beni gerçekten sevseydin bana lanet olası anahtarlarımı verirdin.”

“Lanet olası anahtarlarını, David’in sana söylediği gibi kırk sekiz lanet olası saat boyunca, lanet olası kışının üzerinde oturana kadar alamayacaksın.”

“Sen benim karımsın, annem değil.”

Maddie o ünlü hareketiyle tek kaşını kaldırdı. “Annemi getireyim ister misin?”

“Yüce Tanrım, hayır.”

Tiffany, Mac’ın hoşuna gitmeyeceğini bildiği için kahkahasını bastırdı. Maddie’nin kocasını idare edişini izlemek çok eğlenceliydi. Kazadan beri Linda çocuklarının tepesinden inmiyor, hepsini yavaş ama emin adımlarla deliliğe doğru sürüklüyordu.

“O halde uslu dur yoksa onu arayıp oğlunun ona ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim,” dedi Maddie kucağında Hailey’yle merdivenlere yöneldiği sırada. “Tiffany, senindir.”

“Ah ne mutlu bana.” İşin aslı, Mac hayatta olduğu için gerçekten mutluydu. Bir noktada bu baş belasını sevmeye başlamıştı.

Koltuğun yanındaki sandalyeye oturdu ve ona baktı.

“Neye bakıyorsun?”

“Çok komik.”

“Ne?”

Tiffany onu hiç bu kadar huysuz görmüş müydü? Hatırladığı kadarıyla hayır. Normalde onun sonsuz neşesi ve iyimserliği

Tiffany'nin sinirlerini bozardı. "Thomas'ın biyolojik oğlun olmadığına inanmak çok zor. Surat astığınızda aynı oluyorsunuz."

"Surat *asmıyorum* ben."

"Buna ne diyorsun o halde?"

"Senin kendi evin ve rahatsız edeceğin kendi insanların yok mu?"

Bu, Tiffany'ye, Blaine'in günlerdir onu aramadığını hatırlattı ve gülümsemesi dudaklarından silindi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Mac. "Yeni boşanmış birine bunu söylemem çok kabaydı."

"Onu düşünmüyorum. O geçmişte kaldı."

"O halde kimi düşünüyorsun?"

Tiffany dudağını dişledi, bu başkalarının işine burnunu sokan işgüzara onun en yakın arkadaşlarından biriyle gizli-den gizliye görüştüğünü söyleyip söylememeyi düşünüyordu. "Başkasını."

"Tanıdığım biri mi?"

"Belki."

"Hadi ama Tiffany. İkimiz de yetişkin insanlarız."

"Eh, ben öyleyim. Seninle ilgili hâlâ kararsızım."

"Çok komik. Beni eğlendiriyor olmalıydın halbuki." Ellerini başının altında birleştirip yerleşti. "Hadi beni eğlendir."

"Blaine."

Mac'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yani siz ikiniz *en sonunda* görüşmeye başladınız mı? Zamanı gelmiş de geçiyordu. Ne zaman boşanacağını sorarken beni az kalsın delirtecekti."

Tiffany'nin nutku tutulmuştu. "Öyle mi?"

Mac başını salladı. "Onu gördüğüm her sefer, aylar boyunca, yaptığı tek şey senden bahsetmekti."

“Neden bana bir şey söylemedin?”

“Çünkü söylemememi istedi. Senin ismi lazım olmayan o kişiden boşanmanı beklerken ne kadar acı çektiğini bilmeni istemiyordu.”

“Nasıl oluyor da bunu sana söyleyebiliyor ama bana söyleyemiyor?”

“Erkekler öyle gariptir.”

“Hadi canım. Bana kendisinden neredeyse hiç bahsetmiyor.”

“Kadınlar konusunda şanssızdı.”

“Öyle duydum. Kendisinden başka herkesten.”

Mac daha fazlasını söyleyip söylememek konusunda kendi kendisiyle mücadele ediyormuş gibiydi.

“Bana bildiklerini *lütfe*n anlatır mısın? Anlatmak istediğini görebiliyorum.”

“Bunları muhtemelen ondan duymalısın.”

“Muhtemelen, ama ona bir sürü şans verdim ve o bana hiçbir şey anlatmadı.”

Mac çenesindeki sakalı kaşıdı. “Âşık olduğu ilk kadın onu aldattı.”

“Of.”

“Blaine bunu hiç beklemiyordu. Kadın onun banka hesabını boşaltıp kasabayı diğer adamla terk edene kadar da öğrenmedi zaten.”

Tiffany’nin midesi Blaine’e duyduğu sempatiyle kıvrandı. Bundan neden bahsetmek istemediğini anlayabiliyordu.

“Eden’i duydun mu?”

“Adı geçti ama annesinin, onun yüzünden işinden olduğunu söylediğini duydum ve bunun nasıl olduğunu Blaine anlatmıyor.”

“Çünkü muhtemelen olanlardan dolayı hâlâ utanıyor.”

Tiffany, Mac’ın konuşmaya devam etmesini beklerken koltuğunun ucuna kadar gelmişti.

“Blaine küçük bir Massachusetts kasabasında polislik yapıyordu. Harika bir polis olduğu için komiser muavinliğine yükseltilmişti ki Eden uyuşturucu satıcılığından tutuklandı.

Tiffany nefesini tuttu. Onunki gibi sınırı gökyüzü olan bir hayal gücü bile bunu tahmin edemezdi.

“Kimse Blaine’in hiçbir şeyden haberi olmadığına inanmadı, dolayısıyla onu açığa aldılar. Yerel gazetenin yıllardır eline geçen ilk sansasyonel haber buydu. Kısacası, Blaine’in suçsuz olduğu kanıtlanana kadar itibarı mahvoldu ve Blaine’in de istifa etmekten başka şansı kalmadı.”

“Tanrım, tam bir kâbus.”

“Gerçekten öyleydi. Sevdığı ve güvendiği kız arkadaşını ve aşkla yaptığı işini kaybetti. Onun için çok zor bir dönemdi. Hepimiz çok uzun süre onun için endişelendik ama sonra, buradaki işi alınca toparladı.”

“Başkan ve meclis onun geçmişini biliyor mu?”

Mac başını evet anlamında salladı. “O yüzden onu işe almadan önce uzun bir deneme sürecinden geçirdiler.”

Bir anda, birçok şey anlamlı gelmeye başladı. Blaine bu yüzden onun yaptıklarına bu kadar sinirleniyordu. Kariyerini dibe vurduran bir sevgilisi olmuştu. Benzeri bir şeyi kaldıramazdı. Ve Blaine’in annesinin neden sinirli olduğunu anlamak da zor değildi. Üst üste binen farkındalıklarla serseme dönmüştü. Eğer Blaine’in güçbela kazandığı ikinci şansını da mahvetmesine yol açarsa kendini asla affetmezdi.

“Tiffany? Sorun ne?”

“Ben...”

Kapı tıkladı ve sonra kayarak açıldı, içeri Blaine girdi. Tiffany'nin kalbi onu görmesiyle yerinde ters döndü. Blaine yorgun, stresli ve Tiffany'yi gördüğü için şaşırılmış gibiydi, hatta belki biraz da mutlu olmuştu? Gidip ona sarılmamak için Tiffany sahip olduğu iradenin her zerresini kullandı. O anda, hiç şüphesiz bildiği tek bir şey vardı; hiçbir adamı Blaine'i sevdiği gibi sevemezdi. Ve Mac'in ona anlattıklarından sonra... Muhtemelen yanında olmaması en iyisiydi.

“Ben siz ikinizi yalnız bırakayım,” diyen Tiffany üst kata, kardeşini bulmaya çıktı. Geçerken Blaine'e sürtünmeyi ihmal etmemişti.

Maddie yatak odasında idi, Hailey'yi emziriyordu.

Tiffany'nin sakinliği, Maddie'yle göz göze geldiği anda yok oldu.

“Ah, tatlım, sorun ne?” diye sordu Maddie elini ona uzatırken.

Tiffany onun yanına tırmanıp elleriyle yüzünü kapattı. “Onu seviyorum.”

“Tabii ki seviyorsun.”

Tiffany ellerini çekip ablasına baktı. “Neden böyle söylüyorsun? Sanki oldum olası biliyormuşsun gibi?”

“Çünkü sen ona bir yıldan uzun bir süredir âşıkısın. Yalnızca bunu keşfetme fırsatını yeni buldun.”

“Bu doğru değil!”

“Tiffany,” dedi Maddie en anaç tonuyla. “Bu kesinlikle doğru.” Boştaki eliyle kardeşinin saçlarını okşadı. “Eğer onu seviyorsan ki onun da seni sevdiği çok belli... Neden bu kadar acınası durumdasın?”

“O beni sevmiyor. O benimle sevişmeyi seviyor.”

Maddie yüksek perdeden bir kahkaha patlatıp Hailey’nin memeden ayrılmasına sebep oldu. Bebeği öbür göğsüne geçirip yeniden yerleştirdi.

“Neden bana gülüyorsun?” diye sordu Tiffany.

“Çünkü çok aptalsın. Tabii ki seni seviyor. Bunu herkes görebilir. Onu geçen gün Ashleigh’yle gördün mü? Ashleigh’yi de seviyor.”

“Bana çok kızgın, üstelik ben de ona kızgınım. Bana gemici kostümü giydiğim için gerçekten bir ceza yazdı, biliyor muydun?”

Maddie’nin çenesi şaşkınlıkla düştü ama gözlerinden ne kadar eğlendiği belli oluyordu. “Gerçekten yaptı mı bunu? Çok komik değil mi?”

“Komik değil! Onu dinlemeyi reddettiğim her sefer rozetini oraya koyup bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmesini istemiyorum.”

“Bu konuda ve aslında, her konuda, her zaman senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum ama eğer ben kasabada iç çamaşırlarımla dolansaydım Mac aklını kaybederdi ve bana ceza yazmaktan çok daha kötüsünü yapardı. Beni yatağa bağlar, bunu bir daha yapmayacağıma söz verene kadar bırakmazdı.”

“Aslında Blaine de beni bununla tehdit etti,” dedi Tiffany.

“Çünkü seni seviyor ve bedenini başka adamlara göstermeni istemiyor.”

“Nasıl oluyor da bunu sen söyleyince aşırı mantıklı gelirken o söyleyince onu pataklamak istiyorum?”

“Meseleyi ortaya koyarken benim kadar diplomatik davranmadığını düşünüyorum. Sana ceza yazmış yani.”

Tiffany, Maddie’nin söylediklerini düşündü. “Jim’le evli olduğum onca zaman boyunca her şeye onun karar vermesine müsaade ettim. Onunlayken söylediklerini yaptım ve aklımdan geçenleri dile getirmeyi bir kez bile düşünmedim, sonra bir baktım ki artık çok geç olmuş. Aynı hatayı bir kez daha yapmak istemiyorum.”

“O halde orta yolu bulun. Belki istediği şeyi yaparken kendini eziliyormuş gibi hissetmemenin bir yolunu bulabilirsin.”

“Pazartesi günkü meclis toplantısını atlatır atlatmaz bunu düşüneceğim.”

“Hangi meclis toplantısından bahsediyorsun sen?”

“İşim için savaşmamı isteyecekleri toplantıdan bahsediyorum.”

“Ah, tatlım,” dedi Maddie samimi bir hüznle ki bu bir saniye sonra öfkeye dönüştü. “Eğer savaşmak istiyorlarsa savaşırız biz de.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tiffany ablasının bal rengi gözlerindeki hesaplı bakışları görünce.

“Bekle de gör.”

“Beni çıldırtıyor.” Blaine, Mac’in salonunda bir oraya bir buraya volta atıyordu. “Onu en sonunda çözdüğümü düşündüğüm zaman onu kasaba merkezinde yarı çıplak dolaşırken buluyorum ve tam orada dizime yatırıp kıcına şaplak atmak için kendimi zor tutuyorum.”

Mac kahkahalara boğuldu ve bu yalnızca Blaine'in daha fazla sinirlenmesine sebep oldu. "Sen neye gülüyorsun?"

"Sana. Çok komiksin."

"Bu komik değil! Eğer Maddie iç çamaşırlarıyla etrafta dolansaydı nasıl hissederdin?"

Mac somurttu. "Birincisi, bu asla olmazdı. İkincisi, eğer olsaydı senin hissettiğin gibi hissederdim ve onu poposu parlak kırmızıya dönene kadar pataklamaktan asla geri durmazdım."

"O halde belki şimdi bana neyin bu kadar komik olduğunu söylersin?"

"Şu an olmaz. Karıma şaplak atmayı düşünüyorum."

"Mac!"

"Üzgünüm," dedi Mac ama ifadesinde üzgün olduğuna dair en ufak bir şey yoktu. "Sadece, bu seks kedicığının seni neden bu kadar kızdırdığını hangi noktada fark edeceğini merak ediyordum."

"Anlamıyorum."

"Blaine..."

"Ona âşık değilim eğer ima ettiğin buysa."

"Değil misin?"

"Hayır! Zamanın yarısında onu boğmak istiyorum!"

"Peki diğer yarıda?"

"Sana söylemeyi planlamadığım şeyler yapmak istiyorum."

Mac bir kahkaha patlattı. "Gerek yok. Ben anlıyorum."

Elleri belinde, damarlarından öfke akıp göğsü mengeneye kıştırılmış gibi gitgide sıkışırken Blaine, Mac'e baktı. Gerçek midesine bir yumruk gibi indiğinde soluğu kesildi. "Ah Tanrım," diye fısıldadı. "Haklısın. Çok haklısın." Bu kadar ba-

riz bir sonuca yönlendirilmesi gerektiği için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Ne de olsa, daha önce âşık olmuştu. Duyguları üzerinde sıfır kontrolü olmasının nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordu.

“Genelde öyleyimdir,” dedi Mac kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Kapa çeneni.” Blaine merdivenlere baktı, Tiffany’nin peşinden gidip gitmemeyi değerlendiriyordu. En sonunda gitmemeye karar verdi, şu an içinde bulunduğu ruh haliyle her şeyi daha da kötüleştirebilirdi, tabii böyle bir şey mümkünse. “Geçen gün ona topluma uygun olmayan davranıştan ötürü ceza yazdım.”

“Bir kadını kazanmanın en kesin yolu.”

Blaine ona ters ters baktı. “Hep bu kadar göt müsün yoksa sadece ölüme yakın deneyim yaşadığında mı bu hale geliyorsun?”

“Kardeşlerime göre, çoğunlukla bir götüm.”

“Kesinlikle haklılar.”

Mac bunu bir iltifat olarak kabul etmiş gibi görünüyordu. “Ne yapacaksın?”

Blaine uzun bir an için bunu düşündü. Ardından, tam olarak ne yapması gerektiğini bulup kapıya yöneldi.

“Bu yüzden mi geldin? Karımın kız kardeşine âşık olduğunu fark etmene yardım edeyim diye mi?”

Blaine durup arkadaşına baktı. “Daha iyi misin?”

“İyiyim ve hayatta olduğum için de çok mutluyum.”

“Güzel. Benim gitmem gerekiyor.”

“Geldiğin için teşekkürler!” Mac’in kahkahası o verandanın merdivenlerinden inerken peşinden geldi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tiffany şehir meclisi toplantısına, sahip olduğu en kaliteli elbiseyi giyerek gitmişti. Eski kocasının annesinden hediye olan bu elbise, uygunsuz sayılabilecek her santimi örtmüştü. Saçlarını basit bir atkuyruğu yapmış, biraz maskara sürmüş ve dudaklarını hafifçe renklendirmişti. Bütün gün, saatin akşam yedi olmasını beklerken gerginlikten kendi kendini yemişti.

Saat altı buçukta şehir meclisine gelip en ön sıradaki sandalyelerden birine oturdu ve Blaine'in gelip gelmeyeceğini merak etti. Ondan tek kelime duymadan geçirdiği günlerde, beraber geçirdikleri son günü defalarca düşünmüştü. Blaine ona çok kızgındı, Patty kostüm giydikleri gün satışların gerçekten rekora ulaştığını söylese de Tiffany bir daha kıskırtıcı reklamcılık yöntemleri kullanmamaya karar vermişti.

Niyeti Blaine'i ve bütün kasabayı sinirlendirmek değildi. Niyeti mağazasının satışlarını artırabilmektir, bundan sonra da bütün enerjisini bunu içeriden halletmeye ayıracaktı. Tabii önce açık kalmasına izin vermeleri gerekiyordu. Bütün

gün eğer mağazasını kapatırlarsa ne yapacağını düşünmüştü. Ashleigh'yle ikisi adadan taşınmak zorunda kalırlardı çünkü Tiffany'ye bu mağazayı açarken yaptığı borçları eritecek düzenli ve iyi bir gelir gerekecekti.

Evini, ailesini ve arkadaşlarını arkalarında bırakabilecekleri düşüncesi gözlerini yaşarttığı için Tiffany bu fikri aklından uzaklaştırdı. O sırada toplantı isteyen üyeler gelmeye başlamışlardı. Tanıdığı biri var mı diye bakmak için arkasını döndüğünde az kalsın şaşkınlıktan sandalyesinden düşecekti çünkü Mac'la Maddie, bütün arkadaşları ve aile üyeleriyle gelmişlerdi. Francine'le Ned, Koca Mac ve Linda, Evan'la Grace, Grant'la Stephanie, Jenny, Sydney, Luke, Owen, Laura, Sarah, Charlie, Shane, Janey, Joe, Seamus, Carolina... İnsanlar içeriye doluştukça doluştular, Tiffany'nin arkasındaki sıralar gitgide doldu. Maddie'nin zamanında otelde beraber çalıştığı kadınlar hatta marinada öyle boş boş takılmayı seven adam bile gelmişti. Patty, Wyatt'la içeri girerken patronuna kocaman bir gülümsemeyle beraber bir elinin başparmağıyla "harika" işareti yaptı.

Maddie uzanıp omzunu kavradığında, Tiffany az kalsın gözyaşlarına boğulacaktı. "Ağlama," diye fısıldadı Maddie. "Ve endişelenme. Seni incitmelerine izin vermeyeceğiz."

"Çok teşekkürler," dedi Tiffany arka sıraya uzanıp kardeşini kucaklarken.

"Arkadayız," dedi Mac.

Tiffany onun desteğine minnettar bir şekilde gülümsedi.

Kara ve Dan içeri girdiler. Dan'in kolu askıdaydı, yanma ulaşana kadar ağır hareketlerle yürüdü.

"Avukatına ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

“Yatakta olmalıydın!” diyerek itiraz etti Tiffany.

“Teşekkürler,” dedi Kara. “Daha fazla katılamazdım.”

“Hanımlar,” dedi Dan onların endişelerini elinin bir hareketiyle uzaklaştırarak. “Bunu kaçırmamın hiçbir yolu yoktu.”

Dan’ın omzunun üzerinden Jim’i gördü, Tiffany’nin yenilgisini izlemek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. Bu bile tek başına Tiffany’nin pençelerini çıkarıp savaşmasına yeterdi ama ailesinden herkesin ve bütün arkadaşlarının arkasında olduğunu bilmek, artık Jim’e ya da ona duyduğu kızgınlığa ihtiyacı olmadığını göstermişti. Jim’in onu üzecek gücü yoktu. Tiffany ve kızı seviliyordu, bunu bilmek ona yeterdi.

Tam bunu düşündüğü sırada Blaine içeri girdi, üniformasının içinde her zamanki gibi anlamsız derecede seksiydi. Blaine; Mac ve diğer McCarthy’lerle el sıkışıp sohbet ederken Tiffany ona duyduğu özlemle kemiklerine kadar titredi. Onu fark ettiğinden çok daha fazla özlemişti ayrıca onun da kendisini özleyip özlemediğini çok merak ediyordu. Ön sırada bir koltuğa otururken Tiffany’dan tarafa bir kez bile bakmamış olması, muhtemelen artık onunla uğraşmak zorunda olmadığı, kariyerini yeniden güvenceye aldığı için ne kadar rahatladığını gösteriyordu.

Koridorun karşı tarafına yerleşmiş katı görünümlü, daha yaşlı insanlar, Tiffany’nin mağazasını ne kadar onaylamadıklarını göstermeye hevesli bir şekilde onu izliyorlardı. Tiffany, Blaine’in annesinin de onlar arasında olup olmadığını merak etti. Sonra Verna Upton yanında bir grup arkadaşıyla içeri girdi, ona arkadaşça el salladığında Tiffany’nin neşesi biraz yerine geldi. Bu sırada başkan toplantıda düzeni sağlamaya çalışıyordu.

Meclis, gündemdeki ilk maddeyi incelerken Tiffany kontrolden çıkmak üzere olan sinirleriyle savaşıyordu. Bütün hayatının gideceği yön bu toplantının sonucuna göre belirlenecekti ve arkasındaki desteğe rağmen meclis bundan etkilenmeyebilirdi. Eğer böyle bir şey olursa...

“Royal, sen gündeme Naughty & Nice mağazasının meselesini ekledin,” dedi Başkan Upton.

Royal boğazını temizledi ve dikkatini Tiffany’ye çevirdi. “Bayan Sturgil.”

“İtiraz ediyorum,” diye atladı Jim. “O artık Bayan Sturgil değil.”

“Yerinize oturun, Bay Sturgil,” dedi başkan hor gören bir ifadeyle. “Burası mahkeme salonu değil ve siz çizgiyi aşıyorsunuz.”

“Bok çuvalı,” diye fısıldayan Mac az kalsın Tiffany’yi güldürüyordu.

Ne yazık ki Maddie kendini gülmekten alıkoymak konusunda Tiffany kadar başarılı değildi.

“Bayan Sturgil,” dedi Royal bir kez daha. “Lütfen mikrofona yaklaşır mısınız?”

Odadaki herkesin gözünü üzerinde hisseden Tiffany ayağa kalktı ve ortadaki mikrofona yürüdü.

“Ocean Road’daki butiğin sahibi ve işletmecisi sizsiniz, öyle değil mi?” diye sordu Royal.

“Evet, öyle.”

“Peki, bu butikte neler satıyorsunuz?”

Tiffany boğazını temizledi, ne kadar gergin olduğunu sesine yansıtmamaya çalıştı. “Hediyelik eşyalar, mumlar, losyonlar, iç çamaşırları ve diğer birkaç şey.”

“Lütfen bize bu diğer birkaç şeyin içeriğini biraz açar mısınız?”

Odanın arkasından bir erkek sesi yükseldi: “Dildolar ve vibratörler!”

Kalabalık gerginlikle gülüştü.

Tiffany yüzünün ısındığını hissediyordu, muhtemelen kızarmıştı da.

“Tavırlarınıza dikkat edin yoksa odayı boşaltırım,” dedi Başkan Upton sert bir sesle.

“Bayan Sturgil?” diye seslendi Royal.

“Seksüel hazzı artırmak üzere tasarlanmış birkaç ürün satıyorum.” Tiffany günün çoğunu sattıklarını anlatırken ‘seks oyuncağı’ kelimelerini içermeyen daha masum bir yolunu arayarak geçirmişti.

“Peki, neden Gansett Adası’nın sizinki gibi bir mağazadan yararlanabileceğini düşündünüz?”

Onun kendisine bu ürünleri daha detaylı anlatmasını istemesinden ötürü rahatlayan Tiffany, böyle bir sorunun öne sürüldüğü için memnun bir şekilde cevap verdi. “Çünkü bence bu adada yeterince tişört ve hediyelik eşya satan mağaza var. Ayrıca yaptığım araştırma, benimki gibi mağazaların diğer turistik kasabalarda çok büyük başarı elde ettiğini gösteriyor. Meclis üyelerine, Newport, Nantucket ve Mystic kasabalarındaki benzer mağazaların satış rakamlarını içeren istatistiklerini sunabilirim eğer istiyorsanız.”

Royal, “Bu çok ilgimi çekerdı,” dedi. Diğer meclis üyeleri de onaylayarak başlarını salladılar.

Tiffany koltuğuna geri dönüp gün içinde diğer mağazaların yaptığı kâra dair bastırdığı dokümanları aldıktan sonra

her bir üyeye birer kopya uzattı. Mikrofona döndü ve “Bunun bizimki gibi bir kasaba için farklı bir şey olduğunu biliyorum ama yeni açılmış bir mağaza olarak elimizdeki verilere bakarak konuşuyorum, şu anki yerinde mağazanın iyi iş yapacağını düşünüyorum. İşletmemiz Yarış Haftası’nın başlamasıyla kârını ikiye katladı ve benzer bir artışın sezon boyunca süreceğini umuyoruz.”

“Reklamcılık stratejileriniz konusunda...”

Tiffany tek elini kaldırıp onu durdurdu. “Stratejilerimi gözden geçirdim ve gelecekte farklı bir yol izlemeye karar verdim.”

İzleyenlerden bir fısıltı bulutu yükseldi.

“Ve bu farklı yol topluma uygunsuz davranışlar içermeyecek mi?”

“Sizin topluma uygunsuz anlayışınızla benimki çok farklı ama mağaza dışında müstehcen kıyafetlerle dolaşan kadınlar olmayacak.”

“Çok güzel. Şimdi gündem maddesi, bu konuda konuşmak isteyen herkese açılmıştır.”

Tiffany iyi bir iş çıkarttığını düşünerek mikrofondan uzaklaşıp yerine döndü ama tam oturduğu sırada, mikrofonun arkasına dizilmiş insan sırasını gördü.

Blaine, insanlar birbiri ardına Tiffany’ninki gibi bir mağazayı kasabalarına kabul ettikleri için meclis üyelerinin yargısını, ahlak ve etik anlayışını ve değer yargılarını sorgularken sabırla kendi sırasını bekledi. Ne yazık ki yalnızca Başkan Upton ve Royal, Tiffany’yi destekliyor gibi görünüyordu.

Diğer beş üye Tiffany'nin düşmanlarından gelen yorumlara onaylayarak başlarını sallıyordu.

Linda McCarthy mikrofona geçtiğinde, Blaine nefesini tuttu. Onun mağaza konusunda hangi noktada durduğunu bilmiyordu.

“Ben Bayan Sturgil'in mağazasını gezdim,” dedi Linda çocuklarının ve kalabalığın irkilmesine hiç aldırmadan. “Satılanlar seksi ama zevkli şeyler ve sadece yetişkinlere yönelik olan bütün ürünler ayrı bir odada tutuluyor. Mağazayla ilgili uygunsuz sıfatını hak edecek tek bir şey bile yok, kasabanın bunca hatırı sayılır gerçek problemi varken meclisin zamanını buna harcadığına inanamıyorum.”

Tiffany'nin arkasındaki kalabalık Linda oturduktan sonra bile uzun süre boyunca tezahürat yaptı.

Blaine de onlara katılmak istedi ama Jim Sturgil mikrofonu geçince durdu.

“Kızımı burada, bu adanın hep sahip olduğu değerler dolayısıyla yetiştirmek istedim,” dedi Jim. “Ama son zamanlarda, buranın onun büyümesi için doğru bir yer olup olmadığını düşünmeye başladım.” Tiffany'ye baktı. “O bunu sadece ben onu terk ettim diye yapıyor...”

Yetti artık, diye düşündü Blaine. *Gereğinden fazla dinledim.* Ayağa kalkıp oraya gitti ve mikrofonu onun önünden aldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Jim kızgınlıkla. “Benim sıram.”

Blaine mikrofona konuştu: “Senin sırandı. Artık benim. Değerlerden bahsetmek mi istiyorsun, Sturgil? Nasıl bir adam karısı iki işte birden çalışıp kendisini okuttuktan sonra, para kazanmaya başlar başlamaz onu terk eder?”

Jim'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve bir an için, Blaine, Jim'in kendisine vuracak kadar aptal olduğunu düşündü. Onun bunu yapmasını gerçekten, *gerçekten* çok isterdi.

"Nasıl bir adam onun için her şeyi yapmış olan karısını boşamaya karar verdiğinde evi boşaltıp giderken yanında bütün mobilyaları götürür ve kendisine hukuk diploması almayan karısıyla kendi küçük çocuğunu boş bir evde bırakır?"

Jim yumruklarını sıktı ve Blaine de ona meydan okurcasına baktı. Bir polis memuruna saldırmak onu barodan attırabilirdi, Jim de bunun gayet farkındaydı.

"Otur yerine, Sturgil," dedi başkan.

"Başkanı duyduğun," dedi Blaine. "Ve hepimiz senden duyacağımızı duyduk."

Tiffany'nin arkasında oturan herkes alkışladı. Blaine, Tiffany'ye bakmaya cesaret edemedi, yoksa şu an kontrolünü kaybedebilirdi. Meclise hitaben, "Bunların hepsi saçmalık," dedi. "İyisiyle kötüsüyle kasaba Bayan Sturgil'in başvurusunu onayladı, şimdi buna uymak zorundasınız. Onun da sizin kadar bu adada yaşayıp parasını kazanmaya hakkı var. O, yıllarca bu adada iki işi birden yürütmüş başarılı bir işkadını. O da geri kalan herkes gibi vergisini ödüyor. Şu an bu yaptığınız bir cadı avından başka bir şey değil çünkü hepiniz onun getirdiği farklılıklardan korkuyorsunuz. Sizin için o mağaza seks oyuncaklarıyla seksi kıyafetlerden ibaret. Oysa onun için, masaya koyduğu yemek ve çocuğunun başını sokabileceği bir yuva demek."

"Ocean Road'da en az bir kazaya sebep oldu," diye hatırlattı meclis üyelerinden biri.

“Bu nasıl onun suçı oluyor? Arabayı o mu sürüyordu? Gözlerini yoldan ayırıp başka bir arabaya toslayan o muydu? Cezayı, kazayı yapan şoföre yazdık, ona değil.”

“Dikkat dağınıklığına sebep oldu.”

“Ve bunu daha fazla yapmayacağını söyledi.”

Başkan, “Ben oylamaya geçilmesinden yanayım,” dedi.

Blaine odanın arkasına gözucuyla bakıp herkesin yerli yerinde olduğunu görünce memnuniyetle iç geçirdi. “Meclis oylamaya geçmeden önce, size bu kasabanın temsilcileri olduğunuzu hatırlatmak istiyorum. Ve burada, hangi kasaba sakinlerinin korunması gerektiğini hatırlamanızı rica edeceğim. Kasımda gelen seçimle birlikte, bence kasabalıların arzuları doğrultusunda hareket etmelisiniz.”

Meclis üyeleri bir süre fısıldayarak tartıştıktan sonra, başkan, “Tamam,” dedi, “buna izin vereceğim. Naughty & Nice’in açık kalmasına itirazı olanlar ellerini kaldırsın.”

Azımsanamayacak sayıda el kalktı, aralarında Jim’in ve Blaine’in annesinin elleri de vardı.

“Şimdi mağazanın açık kalmasından yana olanlar el kaldırsın.”

Tiffany’nin oturduğu taraftaki bütün eller kalktı ve onları bütün polis memurlarının, itfaiye erlerinin, acil durum hattı çalışanlarının, acil durum sağlık ekibi üyelerinin, ambulans şoförlerinin, Blaine’in gittiği spor salonundaki adamların elleri izledi. Linc’le birkaç başka sahil güvenlik ekibini bile bu meclis toplantısına gelmeye ikna etmişti.

Blaine en sonunda kendisine Tiffany’ye bakma izni verdi ve Tiffany’nin yaptıklarını fark ettiği o anı yakaladı. Odaya

doluşmuş, mağazası açık kalsın diye oy veren kadınların ve erkeklerin üzerinde gezinen gözleri kocaman açıldı.

Onların yardımıyla, kasabalıların olumsuz oylarını geçiyorlardı.

Royal, "Naughty & Nice önergesini süresiz erteliyoruz," dedi.

"Desteklendi," diye cevap verdi bir başkası.

Başkan, "Kabul edenler?" diye sordu.

Yedi üye de "Kabul edildi," dedi.

Tiffany'nin ailesi ve arkadaşları zaferi kutlamak için onun etrafını sardıklarında bir curcuna koptu. Tiffany'nin ağzı kulaklarında gülümseyişi Blaine'e ihtiyacı olan bütün tatmin duygusunu sağlıyordu.

"Çok cesurca davrandın, Şef Taylor," dedi Başkan Upton kutlama gürültülerinin arasında. "Rapor vermekle yükümlü olduğun meclise karşı çıktın."

"Bazı şeyler işten önce gelir."

"Umarım beni düğününüze çağırırsınız."

Başkana bakarken Blaine'in gözleri yuvalarından fırladı. "*Düğün mü? Ne düğünü?*"

Upton neden bahsettiğini bilen bir adamın ifadesiyle gülümsedi ve uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Şu lanet saçlarını kestir, olur mu?" diye seslendi.

Başkanın sekreteri Mona, Blaine'i kucakladı. "Eğer seninle o evlenmezse ben evlenirim."

Blaine gülerken ona sarıldı ve annesinin kendisiyle konuşmak için beklediğini gördü. "Anlaştık, Mona."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor bakıyorum da," dedi annesi,

kollarım önünde kavuşturmış, dudaklarını memnuniyetsizlikle büzmüştü.

“Haklısın, anne. Belli ki ben âşık oldum mu kör kütük oluyorum.”

“Umarım bu sefer diğerlerinden daha iyi sonuçlanır.”

“Çoktan sonuçlandı, anne. Ne olursa olsun onunla kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım.”

“Öyle mi?” diye sordu Tiffany.

Blaine, Tiffany’nin yanlarına geldiğini fark etmemişti. Başını sallayıp genç kadına baktı, onsuz geçirdiği birkaç işkence gibi günün ardından, büyüleyici yüzünün her detayını aklına kazımak istercesine gözlerini yüzünde gezdirdi. Bir kolunu ona dolayıp kendine çekti ve annesine, “Anne, bu Tiffany,” dedi.

“Sizinle tanıştığırna memnun oldum, Bayan Taylor.”

Annesi aksini yapmak için fazla kibar bir kadın olduğundan Tiffany’nin uzattığı eli sıktı. “Aynı şekilde. Umarım sen ve kızın yakın zamanda akşam yemeği için uğrayabilirsiniz, bu sayede birbirimizi daha yakından tanırız.”

“Çok isteriz.”

“Teşekkürler anne,” dedi Blaine, annesinin Tiffany’ye bir şans vereceğini fark etmek onu rahatlatmıştı.

“Sonra görüşürüz, oğlum,” dedi annesi, parmak uçlarında yükselip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

“Tamamdır.”

Annesi uzaklaştıktan sonra Blaine saatine göz attı. “İşe dönmem gerek.”

“Saat kaçta çıkıyorsun?”

“Gece yarısı.”

Tiffany tek parmağıyla onu öne çağırdı ve kulağına, “Kapını kilitleme. Seni tamamen çıplak bir şekilde yatakta istiyorum. Soru var mı?” diye fısıldadı.

Yalnızca bir tane, diye düşündü Blaine. Bu ereksiyonla nasıl şehir meclisinden çıkacaktı? “Ee, hayır. Sorum yok.”

“Güzel. Sonra görüşürüz.”

Tiffany kız kardeşiyle ailesinin geri kalanına katılmak için yanından ayrıldı ve Blaine’e minik bir gösteri sunarak kalçalarını biraz fazladan salladı.

Artık kesindi, bu kadın onun ölümü olacaktı ve Blaine sabırsızlanıyordu.

Son Bölüm

Sonraki günün sabah bir buçuğunda, Tiffany, Blaine'in evine parmak uçlarında girip kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Bunu son yaptığında nasıl karşılanacağını hiç bilmiyordu. Bu seferse ne beklemesi gerektiğinden adı kadar emindi ve bütün bedeni beklentiyle karıncalanıyordu. Onun kendisi için yaptığı şeyden sonra, bedeninin her santimine sevgi göstermek için sabırsızlanıyordu. Eğer ona, onun kendisine yaşattıklarının birazını bile hissettirebilse yeterdi.

Sessizce yatak odasına süzüldü ve Blaine'in banyo ışığını açık bıraktığını görünce mutlu oldu. Uyuyormuş gibiydi ama Tiffany tam emin değildi. Gerçekte uyumuyor olabileceği ihtimaliyle hızlı hareket etti, yanında getirdiklerini çantadan çıkarttı.

Kelepçelerle başladı ve bir manşetini Blaine'in bileğine kapattı, sonra kolunu yatak başlığına yaklaştırmaya çalıştı. Eğer uyuyor *numarası yapıyorsa*, bu konuda kesinlikle iyi bir iş çıkarıyordu. Kolu bir ton olmalıydı! İki kelepçeyi de taktığında, terlemişti bile. Hafifçe horlayan Blaine onu ürküttü. Gerçekten uyuyordu!

Yataktan inip kendi üzerindeki kıyafetleri çıkarttı, göz bağını

bağladı, sonra çarşafı Blaine'in kalçalarına kadar indirip onun yükselen ereksiyonuyla karşılaştı. “*Numara yapıyormuşsun!*”

Blaine gülerek cevap verdi: “Bana buraya geldiğinde yatakta ve çıplak olmamı emrettikten sonra gerçekten uyuyacağımı düşünmemiştin herhalde?”

Onun eşsiz güzellikteki gözlerini görmek isteyen Tiffany göz bağını itti. “Neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü çok eğleneliydi. En güzel parça da striptizdi. Bunu tekrar yapabilir miyiz? Yakın bir zamanda?”

“Seni böyle bırakıp gitmek ve birkaç hafta sonra cesedini bulmalarını izlemek konusunda beni cezbediyorsun.”

“Bana bunu yapmazdın.”

Ona yaslanan Tiffany dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hayır, yapmazdım, özellikle senin benim için yaptıklarından sonra.”

“Hoşuna gitti, ha?”

“Hoşuma gitmek mi? *Bayıldım*. Hangi kısmı daha çok sevdiğime karar veremiyorum, senin herkesin içinde Jim'i aşağılayan ile bütün arkadaşlarını bana oy vermeleri için toplamam arasında kararsız kaldım.”

“Jim'i aşağılamak planımın bir parçası değildi ama kesinlikle benim için de gecenin en parlak anlarından biri olduğunu söyleyebilirim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Tiffany. “İşini, kariyerini, unvanını ve annenin arzularını beni korumak için ikinci plana attın. Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.”

“Kimse seni benim sevdiğim kadar sevmeydi.”

Tiffany bunu beklemiyordu ve neredeyse lafını geri almasını bekleyerek Blaine'e baktı. “Beni seviyor musun?”

Başını sallayan Blaine, “Eğer şüphelerim doğruysa, uzun bir zamandır,” dedi.

“Ben de seni seviyorum. Tahminimce seninkiyle hemen hemen aynı zamandan beri.”

“Artık senin olduğuma göre,” dedi Blaine kelepçelere asılarak, “bana ne yapmayı planlıyorsun?”

“Birkaç fikrim var.” Tiffany göz bağını yeniden taktı, Blaine’in yüzüne, boynuna bir sürü öpücük bırakarak başladı, ardından kendi göğüslerini Blaine’in göğsüne ve karnına sürterek işkencesini sürdürdü.

“Seni ne kadar kızdırırsam kızdırayım beni terk etmeyeceğine söz veriyor musun?”

“Tanrım, evet, söz veriyorum.” İniltisi ve yükselen kalçaları Tiffany’nin tatminle gülümsemesine sebep oldu. “Başıma gelen en güzel şeyi neden terk edeyim ki?”

Onun cevabından tatmin olan Tiffany, Blaine’in en çok istediği yeri atlayarak onun bedeninin her noktasına dokundu, bileklerinden başlayıp bacaklarına çıktı ve tam da merkeze ulaştığında, baştan başladı. Blaine birkaç kez kelepçelere asıldı.

“Bir daha asla rozetini kullanıp bana kabadayılık taslayacağına söz veriyor musun?”

Blaine’in taş kadar sert ereksiyonu karnının üzerinde bekliyor, Tiffany’nin ona dokunmayı reddetmesinden dolayı zonkluyordu.

“Şu an itibariyle istediğin zaman bana kabadayılık yaparsın diye sana rozetimi bile verebilirim.”

Tiffany güldü. “Korkarım söz vermene ihtiyacım olacak.” Komodinin üzerinden vibratörü aldı ve onu açtığında, Blaine kelepçelere daha kuvvetli asıldı.

Âdemelmasının hareketleri gözle görülebiliyordu. “Söz veriyorum.”

“İlk seferimizden sonra, evimden ayrılırken bana söylediklerini hatırlıyor musun?”

“Şu an kendi adımları bile hatırlamıyorum ki,” dedi Blaine kenetlenmiş dişleri arasından.

Onu biraz daha baştan çıkarmayı uman Tiffany vibratörün ayarını en yükseğe çıkardı. “İzin ver hafızanı tazeleyeyim. Eğer senin evine girip seni kelepçelemiş olsaydım, polisi aramayacağını söylemiştin. Merhamet için yalvaracağımı. Hatırladın mı?”

“Evet.” Blaine’in sesi kafese kapatılmış bir kaplanın kükreyişleri gibiydi.

Tiffany vibratörü indirip onun göğüs ucuna sürttü ve Blaine şokla bağırdı. Diğer göğüs ucuna aynı şeyi yaptığında, yine aynı tepkiyi aldı. Vızıldayan oyuncacı aşağı kaydıran Tiffany, titreşimi onun karnına yaydıkcı erkekliğinin de imkânsız boyutlara ulaşana kadar büyümesini izledi, üstelik daha ona dokunmamıştı bile. Vibratörle bacaklarının içlerini okşadı ve testislerine çok yaklaştığında yeniden geriledi.

“*Tanrım,*” diye mırıldandı Blaine. “*Merhamet et.*”

Güç duygusuyla sarmalanan Tiffany her anın tadını çıkararak kahkahasını bastırdı.

“Eğer bu beni ödüllendirme şeklinse hatırlat da sana daha fazla iyilik yapmayayım.”

Blaine’in sesi öyle acılı çıkıyordu ki Tiffany oyuncacı çekti. “Hoşuna gitmedi mi?”

“Eğer şimdi durursan, bir hafta boyunca üzerine oturamayacağından emin olana kadar kıcına şaplak atarım.”

“Bana gerçekte nasıl hissettiğini söyle.”

“Kelimelerine dikkat et, yoksa seni sadece eğlencesine patklayabilirim.”

“Çok ileri gidiyorsun,” dedi Tiffany, vibratörü sağ bacağının içine sürüp testislerinin hemen altında durdu.

Keskin bir iniltiyle Blaine kalçalarını kaldırdı.

Tiffany ona hazırды, onun sertliğini ağzına alıp başını emdi. Vibratörü, adamın arka girişiyle temas edecek bir yere bastırdı. İkisinin birleşimi, Blaine’in patlamasına yetti.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Blaine dakikalar sonra. Keleпçelere asıldı. “Çıkar şunları.”

“Bana şaplak atmayacağına söz veriyor musun?”

“Söz vermiyorum.”

Terreddütlerine rağmen, Tiffany keleпçeleri açtı.

Blaine’in ilk yaptığı göz bağıcı çıkarıp atmak oldu, ardından Tiffany’ye uzandı. Tiffany ne olduğunu anlayamadan kendini Blaine’in altında buldu, bacakları kalçalarına dolanmış, kolları boynuna sarılmıştı. “Neler yaşadığını biliyorum. Eden’la.”

Blaine aniden durdu. “Oh? Mac mi?”

Tiffany başını salladı. “Ama onu konuşturabilmek için başının etini yedim. Bunları yaşadığın için üzgünüm.”

“Yaşadıklarımı sana kendim anlatmadığım için özür dilerim.”

“Bazı şeylerden bahsetmenin acı verdiğini anlıyorum.”

“İkimiz de yeterince acı çektik,” dedi Blaine onu tatlı bir öpüşün içine çekerek. “Seni bilmem ama ben mutlu olmaya hazırım.”

Tiffany Blaine’in alnındaki bir tutam saçı geri itti. “Maddie

bana sana âşık olduğumu nereden anladığımı sorduğunda ben ona, seninle olmanın beni hiç hissetmediğim kadar mutlu ettiğini söyledim. Ve seni kaybettiğimi sandığımda...”

Blaine parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Beni kaybetmedin. Bir an için bile. En başından beri ben seninim.” Her kelimesinden sonra minik, tatlı öpücükler kondururken ekledi: “Farkında olmayabilirsin ama senden önce, bizden önce, az önce yaptığımızı yapmam mümkün değildi. Kontrolde olmak, her zaman, her şeyi kontrol altında tutmak son birkaç yıldır akıl sağlığımı koruyabilmiş olmamın tek sebebiydi ama bir süre sonra bu çok yorucu bir hal alıyor.”

Tiffany kollarını ona doladı ve bir öpücük için onu kendine çekti. “Senin için yükün bir kısmını omuzlamama ne dersin?”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Blaine kendini Tiffany’nin içine iterken. “Seninle her şeyi istiyorum. Bana aynı şeyi senin de düşündüğünü söyle.”

İçindeki hareketleri öyle güçlü, öyle hızlı ve ısrarcıydı ki Tiffany’nin soluğu kesildi. “Söyle bana,” dedi Blaine bir kez daha, sesindeki ihtiyaç bu sefer daha belirgindi.

“Evet, evet, *evet*,” diye inledi Tiffany, Blaine ikisini birden şiddetli bir orgazma sürüklediğinde. Bir an sonra birbirlerinin kolları arasında titriyor, sarsılıyorlardı ve ikisinin de daha fazlasını istediği su götürmez bir gerçek olarak aralarında asılı duruyordu.

“Neye evet diyordun?” diye sordu Blaine, Tiffany’ye kendini toparlaması için birkaç dakika verdikten sonra.

Tiffany ona baktı ve onun güzel yüzünü dikkatle seyretti. “Her şeye.”

Blaine onu saygıyla öptü, ardından alnını onunkine yaslayıp gözlerinin içine baktı. “Güzel cevap.”